

Giới thiệu Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh

Nỗi đau nào cũng có thể vượt qua, tình yêu chân chính nào cũng phải có sự thử thách mới đi đến đích cuối cùng. Đúng như vậy, truyện Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh của tác giả Y Nhục Tích sẽ là một ví dụ thể nhất khi mà 2 nhân vật chính trong truyện đã yêu nhau sau đấm nhưng họ phải trải qua thử thách khắc nghiệt đó là xa nhau không biết bao giờ gặp lại ...

Tác giả tạo hình tượng nhân vật chính rất ấn tượng có cảm giác như hai người dính vào nhau vì một sự hớ hênh của cô. Nó kéo theo nhiều phiền toái và day dưa khác, muốn thoát, thoát không được, muốn dứt cũng dứt không ra tựa như mũi tên bị đâm vào người "đâm vào thì đau nhưng rút ra lại chảy máu".

Ở trong hoàn cảnh ấy cô thay anh đỡ đạn, anh thay cô đỡ súng, cho dù là vậy họ vẫn phải xa cách nhau. Tình yêu của hai người, hiểu lầm của hai người sẽ đi tới đâu nếu cả hai không thoát nổi hình ảnh của đối phương? Quan hệ của hai người ngoài hai chữ "định mệnh" thì không còn gì để hình dung. Liệu họ có thể vượt qua nỗi đau và thử thách để có thể đến với nhau được hay không ???

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tích đức tám đời

Đêm trăng tháng mười, tại thành phố M, thời tiết khá lạnh

Vì là ban đêm nên ngoài đường người người qua lại đông đúc. Ban đêm tại Pub lại càng thêm náo nhiệt

Tại tụ điểm Jayz, bên trong phòng 5120 không ngừng truyền đến những hơi thở gấp, không sai, chính là đêm nay, vì tâm tình Nam Cung Ảnh không tốt nên anh đã đem Nghiên Huệ cùng đến Jayz tùy thích lấy một căn phòng,

“Ảnh! Anh thật đáng ghét nha... nhẹ nhàng với người ta một chút không được hay sao?” Nghiên Huệ cầm ly rượu đỏ, đôi mắt quyến rũ, đôi môi không ngừng khiêu khích nhìn về hướng anh.

“Tiểu Yêu Tinh, đêm nay anh sẽ thỏa mãn em” Bàn tay to lớn của Nam Cung Ảnh không ngừng đùa giỡn với bộ ngực đầy đặn căng tròn đang sừng sững kia của Nghiên Huệ, miệng cô không ngừng phát ra những hơi thở gấp gấp

“Vâng! Ảnh, em muốn, em muốn, làm ơn cho em!” Nghiên Huệ không ngừng dẩy dụa, chủ động vòng đôi tay ôm cổ của Cung Ảnh, đáng đôi môi mọng đỏ.

“Mạt Hàn! Bữa ăn của phòng 5121” Người quản lý hướng về phía bếp hô to, Nhan Mạt Hàn tức giận buông tay việc đang làm lơ lơ, bụng đĩa món ăn màu bạc. Cô năm nay chỉ 19 tuổi, cô có khát vọng chính là trở thành một thợ làm bánh giỏi, không ngờ lại được Jayz tuyển dụng sau khi trúng tuyển, tuy nhiên cả ngày chỉ giao cho cô việc phục vụ phần ăn cho khách, quản lý khách sạn khinh rẻ cô cho rằng ngay cả 20 tuổi cô cũng không thể đem ra làm cho khách hài lòng

Cô bụng phần ăn đứng trước cửa phòng 5120, cô nhấn chuông phòng, đứng đợi nhưng không ai ra mở cửa

Bên trong phòng

“Con mẹ nó! Là ai không biết điều, gõ cửa đúng này!” Miệng của Nam Cung Ảnh không ngừng mắng nhiết nhưng bàn tay thì không ngừng tiếp tục hoạt động

“Tại sao lại không mở cửa?” Nhan Mạt Hàn đứng bên ngoài nói thầm, tò mò nhìn xuống khoá cửa, thật ngạc nhiên là khoá cửa không hề khoá nhưng nếu như vậy thì cũng không thể tự ý mình mở ra mà xem được, Mạt Hàn đứng trước cửa, do dự không biết nên làm sao. Nhưng cô sợ nếu như phần ăn không giao cho khách cô sẽ bị quản lý mắng, cộng thêm sự hiếu kì trong lòng cho nên cô xê dịch bước chân mà tiến tới, ngón tay khẽ nhẹ nhàng mở khoá cửa, cánh cửa tự nhiên mà mở ra

“Ảnh, em muốn, cho em!” Còn chưa mở hết cánh cửa, Mạt Hàn đã nghe bên trong không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ, tay cô run lên, đĩa ăn cứ như thế mà rớt xuống đất nhưng bị kịch ở đây chính là...

“Àm” Đĩa đồ ăn trên tay cô đã rớt hết xuống đất, những thức ăn trong đĩa đã rớt ra gần hết, bên trong phòng phát lên tiếng giằng giữ của người đàn ông

“Ai? Là Ai?” Nam Cung Ảnh chỉnh sửa quần áo, tùy tay ném cho Nghiên Huệ cái chăn

Khuôn mặt của Nhan Mạt Hàn liền thay đổi sắc thái, thật, chết thật rồi chắc chắn là làm phiền chuyện của người khác rồi, cô vội vàng trốn đi, liền xoay người thì cổ tay của cô đã bị Nam Cung Ảnh tóm chặt

“Mẹ kiếp!” Nghiên Huệ khó chịu bước xuống giường mặc quần áo vào rồi la mắng “Là ai không biết điều như vậy, không biết nhấn chuông hay gõ cửa sao? Mà nếu có nhấn chuông hay gõ cửa khách không ra mở cửa thì tự tiện đi vào à? Thật là vô học, không được dạy dỗ!” Nghiên Huệ sửa sang lại mái tóc rối tung, đi ra.

“Thật... Thật... Xin lỗi!” Nhan Mạt Hàn cúi đầu, trầm nghĩ, lúc này cô thật sự xong đời rồi

“Cô! đứng đó! đừng bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ rời đi!” Nam Cung Ảnh chỉ thẳng vào người Mạt Hàn, bịch một tiếng khoá trái cửa lại.

“Nhưng... nhưng nếu tôi không quay trở lại sẽ bị quản lý mắng!” Nhan Mạt Hàn nhìn Cung Ảnh với vẻ mặt cầu xin, Cung Ảnh nhìn người con gái đứng trước mặt, khoé miệng cong lên một nụ cười tà ác

“Nghiên Huệ! em đi về trước đi “Nam Cung Ảnh lấy chi phiếu tiện tay ghi vài con số, ký tên rồi ném cho Nghiên Huệ

“Ảnh! sao anh lại có thể như vậy, anh cũng thừa hiểu người em yêu là anh, không phải là tiền của anh nha!” Nghiên Huệ nhất thời bối rối, trên mặt còn vương lại một ít lớp trang điểm, đồng thời khóc

“Kêu đi thì đi đi, đừng nói nhiều lời vô nghĩa, nếu không sẽ không có lần sau!” Nam Cung Ảnh không liếc nhìn Nghiên Huệ dù chỉ là một cái, tiện tay kéo Nhan Mạt Hàn vào phòng trong, Nghiên Huệ hung hăng liếc nhìn Mạt Hàn, cầm chi phiếu bước ra đóng sầm cửa lại

“Ah, việc này, tôi thật sự không có tình quấy rầy chuyện của các người, tôi, tôi cái đó tôi dọn dẹp đồ ăn dưới đất và đi kiểm cô ta về, hai người vẫn có thể tiếp tục chuyện đang dang dở “Mạt Hàn không suy nghĩ liền nói ra một mạch, đứng dậy liền muốn trốn chạy

“Không cần! Tôi sẽ tự gọi cho quản lý của cô “Nam Cung Ảnh tiến đến, cầm lấy điện thoại riêng của khách sạn, còn cố ý mở loa ngoài.

“Này, cô gái lúc này đem đồ ăn đến phòng tôi, hôm nay sẽ ở lại qua đêm cùng với tôi, những thứ khác không cần động tới!” Nam Cung Ảnh nói, Nhan Mạt Hàn liền lập tức nhảy dựng lên, chạy đến phía điện thoại la lo lên “Không! quản lý mau đến cứu tôi, đừng hiểu lầm!”

“Còn nữa, từ hôm nay trở đi, cô ta cũng sẽ không quay trở lại nơi này để làm việc “Nam Cung Ảnh nhún mày, nở một nụ cười ma mị

“A, dạ dạ, tôi biết rồi tổng giám đốc, ngài có thể cho Mạt Hàn nói với tôi vài câu được không?” Bên kia quản lý dậm dậm chân, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? Phòng 5121 như thế nào lại có thể nhầm sang phòng 5120.

“Ah, quản lý tới cứu ta, trong phòng lúc này chỉ là đang xảy ra chuyện ân ái, tôi không cần thận lại tiến vào phá hỏng chuyện của họ “Nhan Mạt Hàn định cầm điện thoại lên tắt loa ngoài, thì đã bị cánh tay hung hăng của Cung Ảnh nắm lại

“Mạt Hàn! Làm sao có thể dễ chuyện như vậy? Sao có thể đưa đồ ăn nhầm phòng? Cô tốt nhất hãy lắng nghe đây, Nam Cung Tổng Tài nói thế nào là như thế đó, bây giờ cô không còn là người làm trong khách sạn này nữa. Cô mà có thể được Nam Cung Tổng Tài coi trọng là coi như cô tích góp đôi tám đời đức của mình rồi, như vậy cô có thể hiểu rồi chứ? Nam Cung Ảnh nghe người quản lý nói như thế, anh ngược nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ù rù trước mặt, cảm thấy có một chút hứng thú

Ngay sau đó, Nam Cung Ảnh liền nhấn điện thoại

Cúp điện thoại xuống, Mạt Hàn ngẩng đầu lên, suy nghĩ về câu nói kia. “Nhầm phòng? Sao lại có thể? Làm sao mình có thể đưa sai phòng?” Câu hỏi quanh quẩn trong đầu của cô, sau đó cô ngạc nhiên nhìn Nam Cung Ảnh.....

Nam Cung Ảnh khó hiểu “Này, cô không bị gì đó chứ?” Nhan Mạt Hàn hô to “A a a! Mình đang nghe lầm ah “Cô phiền não tự nắm lấy tóc mình, nhưng mọi thứ đã quá muộn màng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Anh, Ồi đừng liếm

Nè, đừng ngồi đó, đi tắm!” Nam Cung Ảnh vuốt vuốt long mày, cời bỏ quần áo

Nhan Mạt Hàn thấy thế, liền chỉ vào Nam Cung Ảnh “Nè, tên biến thái, đừng có ở trước mặt tôi mà cời đồ như thế “Lời nói của Mạt Hàn còn chưa dứt thì áo của Cung Ảnh đã cời ra hết

“A!” Mạt Hàn liền che mắt quay về hướng khác

“Nè , em trở mã thật kém quá chẳng khác gì “ sân bay” , em đừng giả vờ thuần khiết nữa được không? Nhanh đi tắm !” Nam Cung Ảnh tức giận trừng mắt nhìn cô , đẩy cô vào phòng tắm

“ Anh , tắm để làm gì?” Nhan Mạt Hàn quay đầu lại , liền phát hiện trên người của Cung Ảnh không còn quần áo .

“ Ah!” Mạt Hàn sợ hãi thốt thành tiếng , nhưng nhìn cơ thể hần cơ bụng rắn chắc màu da nâu thật gọi cảm , nếu có thể cô cũng muốn sờ qua vài lần , thật hôm nay không uống công ! Nói xong , bàn tay của cô hướng về cơ bụng rắn chắc của Cung Ảnh .

“Nè , tiểu sắc nữ ! Nếu em đã nghĩ vậy thì nhích gần một chút tôi sẽ cho em !” Nam Cung Ảnh hiểu được tâm ý của Mạt Hàn muốn sờ cơ bụng của hần liền nở nụ cười ma mị .

“Tôi , tôi không có ! Anh có thể thả cho tôi đi được không?” Mạt Hàn lắc lắc cổ tay đang bị hần nắm chặt , miệng thuyết phục hần thả cô nhưng đôi mắt vẫn hướng về cơ bụng của hần

“ Em còn muốn chạy sao ? tôi nói cho em biết , chuyện đó là không thể , hôm nay cem phá hỏng chuyện tốt của tôi , nghĩ xem phải bồi thường như thế nào đây?” Nam Cung Ảnh tiến gần về phía Mạt Hàn cho đến khi lưng cô áp sát vào mặt tường lạnh lẽo , Nam Cung Ảnh đè sát tay cô về hai bên , giam cầm cô trong chính vòng tay của anh .

“ Anh , Anh , tính làm gì?” Mạt Hàn hận lúc này cô không thể chui vào cái lỗ hồng của bức tường , khuôn mặt của Nam Cung Ảnh ngày càng sát gần hơn

“ Em cứ nói đi !” Cung Ảnh nhẹ nhàng bên tai của Mạt Hàn nói ra những lời này , nhất thời hần phát hiện vành tai của cô có khả năng chảy máu , vừa lòng hần cười cười , ha , chính là như vậy !

Khuôn mặt của Mạt Hàn có một chút ửng đỏ cô đại khái nghĩ đến chuyện ân ái , nhưng người đàn ông đẹp trai này lùi lại ! Bởi vì căn bản trong lúc đó giữa họ không tồn tại tình yêu , khi còn bé mẹ của cô đã từng nói với cô , không thể tùy tiện cùng đàn ông làm chuyện xằng bậy. Cô , không phải bây giờ là cô đang làm những chuyện bậy đó sao? Cô nhìn chăm chăm vào cơ bụng của Nam Cung Ảnh , nuốt một ngụm nước bọt vào trong , người đàn ông này nhất định công lực rất tốt à , nghĩ đến điều này mặt cô không ngừng ửng đỏ

“ Em cảm thấy chúng ta nên tiếp tục ở đây ? hay là đi tắm cho sạch sẽ trước?” Nam Cung Ảnh tiếp tục khẽ nhẹ nói bên tai của cô , lâu lâu khẽ liếm vành tai của cô

“ A , A , anh đừng liếm “ Nhan Mạt Hàn bỗng thấy toàn thân không còn một chút sức lực nào , đôi tay mềm tựa như nước , chẳng lẽ cô thật sự muốn cùng người đàn ông này làm chuyện đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chính là cổ tình gặp anh

Người đàn ông này bỗng chốc liếm vành tai của cô

“ ừh , anh... a !” Chưa bao giờ có kinh nghiệm , khiến cho người Mạt Hàn nóng lên , cảm thấy ngứa ngáy . Âm Thanh rên rỉ của Mạt Hàn khiến cho Nam Cung Ảnh càng thêm phấn khích

“ Thế nào ,em không phải là rất muốn sao?” Nam Cung Ảnh bỗng dừng động tác của mình lại

“ Tôi , ừh...anh , ah , tôi không có !” Lời nói có chút đứt quãng của Mạt Hàn , cơ thể cô không thể khống chế liền mềm nhũn xuống

“ Thật sự không phải?” Nam Cung Ảnh một tay ôm ngang eo của Mạt Hàn , kéo cô lại gần cơ thể của mình hơn , một tay phủ lên mái tóc dài của cô . Tập trung nhìn bộ dạng của cô gái trước mắt , bộ dạng của cô thật không tồi , làn da trắng , mịn màng , ánh mắt chớp chớp cùng hàng mi cong , đôi môi đỏ mọng đang hé ra , gương mặt trái xoan trắng nõn của cô giờ khắc này đã ửng hồng tựa như quả cà chua . Nguyên nhân chủ yếu là vì cô hồi hộp căng thẳng , miệng cô không ngừng thở dốc

“ Hơ !” Nam Cung Ảnh hít một chút không khí , a , cái cô gái này , tuyệt đối là tiểu yêu tinh * kiểu như là kẻ quyến rũ ỉh *

“ Anh , anh có thể thả tôi ra được không , tôi thật không muốn mang tiếng xấu đâu !” Nhan Mạt Hàn cuối đầu , vì Cung Ảnh đã ôm một phần eo của cô nên cơ thể hai người như dính sát vào nhau , cái này , cảm giác này chưa từng có , cảm giác nóng rực làm cho cơ thể của hai người đều có phản ứng .

“ Cái gì là tiếng xấu?” Nam Cung Ảnh khó hiểu hỏi cô , cô gái nhỏ này còn đề ý đến nhiều chuyện như vậy?

“ Mẹ tôi từng nói rằng không được cùng đàn ông làm chuyện xằng bậy!” Mạt Hàn nhìn lên , nhìn thẳng vào hai con ngươi đen lay láy của Cung Ảnh

“Này, đây không phải là chuyện xằng bậy” Nam Cung Ảnh tuyệt nhiên không thể tin rằng mình có thể kiên nhẫn với tiểu nữ này, đối với cô dịu dàng còn chưa tính lại đi giải thích với cô sao.

“Tại sao không gọi là xằng bậy? Anh nhìn xem, anh đang ôm tôi! Thậm chí tôi là ai anh cũng không biết, và anh là ai tôi cũng không biết, lỡ như chúng ta xảy ra chuyện ân ái, sau đó sáng mai anh liền bỏ đi, hỏi xem từ nay về sau tôi biết phải làm như thế nào?” Mạt Hàn uốn éo cơ thể

“Tôi tên Nam Cung Ảnh, như thế được rồi chứ?” Thật sự lúc này mà nói đối với cô, anh có một chút không kiên nhẫn

“Nam Cung Ảnh, anh thả tôi ra đi!” Mạt Hàn khóc lóc thảm thiết van xin, người đàn ông này thật sự rất đẹp trai, gọi cảm! Nhưng chắc chắn hẳn là người đào hoa hào lưu phong nhã

“Thả em? em có thể nghĩ như thế sao? Em “đốt lửa” lên, chưa dập tắt mà đã đòi chạy sao?” Cặp mắt Cung Ảnh nhìn chăm chăm vào ngực của cô, tiểu yêu này, nhất định tối nay anh phải ăn cô sạch sẽ.

“Vậy anh nói, tôi phải làm sao bây giờ?” Nhan Mạt Hàn nhìn hấn một cách vô tội

“Đương nhiên là...” dứt lời thì đôi môi của Cung Ảnh đã dính chặt vào đôi môi của cô, tách miệng cô ra, đầu lưỡi thăm dò vào bên trong, cảm giác đã đụng phải lưỡi của cô, bắt đầu hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau trong không gian chật hẹp mà vồn lượn nhảy múa cùng nhau

“Anh, đừng...!” Mạt Hàn muốn đẩy hấn ra xa nhưng toàn thân dường như bị khống chế không còn sức lực, đầu óc của cô đã tê dại không còn lý trí

“Đừng! Anh buông ra” Mạt Hàn bất thành linh bị Cung Ảnh hôn đến mơ mơ màng màng, hoàn toàn không thể định hướng. Đúng vậy, là cô rất si mê, si mê, si mê, si mê trai đẹp nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một người như vậy thật sự mà yêu cô, ngay cả khi lúc này, dù có một người đẹp trai như vậy đứng trước mặt cô, cô vẫn cảm thấy thật xa, thật rất cách xa cô

Nam Cung Ảnh nắm bàn tay mềm yếu của Mạt Hàn, chỉ chốc lát sau “đầu nhủ hoa” của cô đã sừng sững đứng thẳng, không nghĩ đến, cô gái này thật sự mẫn cảm như vậy. Tốt! Vậy đêm nay hấn sẽ đối đãi cô một đêm khó quên ah.

Đôi môi của Cung Ảnh cũng không rảnh rồi, liền lưu trên người nàng một vết

“Anh, ư...!” Mạt Hàn vật vạ thân mình, cô có thể cảm giác thân nhiệt trên người của Cung Ảnh đang nóng rực

“Ngoan...!” “Cung Ảnh nhẹ nhàng cởi bỏ áo sơ mi của cô

Nhất thời lúc này, cơ thể của Mạt Hàn mềm nhũn ra, không còn có thể suy nghĩ được điều gì, có cảm giác lâng lâng khó tả, cô đã hoàn toàn quên những thứ xung quanh mình

“Đừng... a...!” Mạt Hàn nắm chặt cái chăn, đôi môi run rẩy phát ra một chút âm thanh

Nam Cung Ảnh đột nhiên cau mày tiểu nữ này liền sợ sệt như vậy, rõ ràng hấn cảm giác được phía dưới cô đang run rẩy.

“Sợ như vậy?” Nam Cung Ảnh đột nhiên dừng hành động lại, miệng Mạt Hàn không ngừng thờ

“Mẹ nói, tôi không thể làm chuyện xằng bậy!” Một giọt, hai giọt nước mắt của Mạt Hàn rơi xuống, tại sao chưa bao giờ có ai có thể yêu thương cô, ngay cả lần đầu tiên của cô cũng cho một người xa lạ mà cô không hề quen biết?

“Tiểu nữ, em khóc cái gì?” Nam Cung Ảnh ôm lấy cô, đột nhiên trong lòng có một chút đau xót

“Thật, không có cái gì có thể yêu, yêu... Nó thật là xa xôi, mơ hồ!” Chính là đêm nay cố tình đưa sai com, cố tình phá hỏng chuyện tốt của anh, cố tình hiện tại anh sẽ chiếm đoạt tôi “Cuối cùng không thể chịu đựng nữa cô vờ oà trong tiếng khóc

“....” Nam Cung Ảnh thật sự bất đắc dĩ, xem ra đêm độc thân cuối cùng của hấn cũng không được, hấn đã có sự lựa chọn mới, đúng đó chính là cô

Nam Cung Ảnh không nói lời nào, bước xuống giường, xoay lưng đi về phía phòng tắm

“Này! Anh đi đâu vậy?” Mạt Hàn còn chưa nói dứt câu, cánh cửa của phòng tắm đã bị đóng mạnh lại

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Điên rồi, điên rồi

Mặt Hàn nắm chặt chân , nhanh chóng mặc lại quần áo , chỉnh sửa mái tóc , thừa lúc này cô có thể bỏ đi

“ Ôi ! trời ạ “ Đi tới cửa cô mới chợt nhớ ra là , cô không còn là nhân viên của khách sạn này nữa , vậy tối nay cô có thể ngủ ở đâu được? Chính là ngủ ở ngoài đường sao?

“ Đi , hay là không đi ?” Mặt Hàn chán nản vừa suy nghĩ vừa đi qua đi lại , lúc thì đi đến trước cửa , lúc thì quay trở ngược lại trong phòng , đi tới đi lui nhiều lần , đi thẳng đến cửa phòng tắm , cho đến khi cửa phòng tắm mở ra .

“ A , em ở đây làm gì?” Cung Ánh ngạc nhiên nhìn cô , quả thật cô không rời đi .

“ Tôi , tối nay tôi không có chỗ để đi ...!” Nhan Mặt Hàn ngồi trên giường , hai chân không ngừng đập tới đập lui ở phía dưới

“ Tại sao?” Nam Cung Ánh bước từ phòng tắm đi ra ngoài , giọt nước trên tóc rớt xuống bả vai , một đường nước tiếp tục chảy xuống giữa cơ bụng

“ Ừng ực ...!” Mặt Hàn nuốt nước bọt . Ah , thật sự người đàn ông này có sức hút rất lớn nha , chỉ tiếc mẹ đã nói không được làm chuyện xằng bậy , lỡ như làm chuyện đó có em bé rồi sau này hẳn bỏ chạy thì cô biết làm như thế nào

“ Nhìn cái gì , là chính em tự nói em không muốn !” Nam Cung Ánh tùy tay lấy một chiếc khăn khác lau khô mái tóc

“ Nhờ có phúc của anh ! Cơ thể của tôi đã bị anh xem qua hết , hiện tại ngay chỗ ở cũng mất , trước kia tôi ở đây bây giờ không còn làm ở nơi này nữa , thật bức ! “ Mặt Hàn tức giận liếc nhìn Cung Ánh

“ Ấc , này , tiểu thư à , thật sự không biết ngược sao? Còn nữa , xem cái” sân bay “ của em chỉ làm cho tôi thêm đau mắt mà thôi ! Cung Ánh tấm tắc cười , mặc áo ngủ vào

“ Anh ! Hừ , anh nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi đến cùng!” Mặt Hàn lại tiếp tục nằm trên giường

“ Tiểu nữ nhân !Em đang vu cáo tôi ?” Nam Cung Ánh đóng cửa phòng tắm , tiến tới trèo lên giường .

“ Nè ! Cảnh báo anh đừng làm loạn nha . Còn nữa đừng gọi tôi là tiểu nữ nhân , tôi có tên đằng hoàng nha . Gọi tôi là “ Nhan Mặt Hàn” Mặt Hàn hùng hồn đầy phí khách chống nạnh , đối diện với Cung Ánh

“ Em ...!” Cung Ánh tức giận , lần đầu tiên trước mặt một người phụ nữ , tự cảm thấy bản thân mình vô dụng , bị cô trách mắng .

“ Vậy tối nay ngủ ở đây . Tôi nói như thế nào liền như thế đó “ Nam Cung Ánh kéo chăn ra , vội tắt đèn

“ Vậy .. anh không cho phép với tôi như thế nào , tôi cảnh báo anh nha “ Mặt Hàn hít vào một hơi

“ Thôi đi , vớ vẩn ! Nhanh đi tắm á !” Nam Cung Ánh nắm tóc , đúng là điên nữa rồi lúc này còn muốn ăn sạch sẽ cô , bây giờ tuyệt nhiên có lòng tốt lại muốn tha cho cô , đúng là điên .

Khốn khiếp , Nam Cung Ánh đập đập cái chân , tiện tay nắm cái gối ôm vào trong lòng ngực ngủ thiếp đi ...

“ Này , anh lấy cái gối của tôi làm gì “ Mặt Hàn trèo lên giường , muốn lấy lại cái gối nhưng phát hiện Cung Ánh đã ngủ say nhưng chân mày lại khoá chặt , trong nháy mắt , có chút cảm giác xúc động khiến cô muốn đụng vào đôi chân mày đang khoá chặt kia

“ Quên đi “ tự nhủ thầm , cô kéo chăn vội tắt đèn , hôm nay là ngày đen đủi , mất việc làm , xem chút nữa bị người ta ăn sạch , thân thể thì bị người khác thấy hết , bây giờ lại còn cùng người đàn ông này ngủ chung ! Thật , là điên rồi , cô điên rồi . Mặt Hàn buồn năn nắm lấy tóc của mình

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cùng hẳn về nhà

Sáng sớm , ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ phòng 5120 . Trên giường , người nào đó ngủ tư thế thật khó coi . Chân của cô tùy diễm vắt qua eo của hẳn , đem hẳn trở thành gối ôm của cô

Một tiếng chuông vang lên ....

“ A... ” Cung Ánh lười biếng uống éo thân của mình , liền cảm giác nặng nề , quả không sai , chân của Mặt Hàn đang vắt lên người của hẳn

“ Đáng chết !” Khổ sở gạt bỏ đôi chân của Mặt Hàn mà ngồi dậy , đưa tay lấy điện thoại trên đầu tủ . Vừa nhìn điện thoại , cũng đã biết là ai

“Ba ! con nghe “ Nam Cung Ảnh lấy tay dụi dụi con mắt

“ Cho con biết hôm nay là ngày cuối cùng , nếu không đem con dâu về cho ta , thì con xem như thế nào a !” Nam Cung Tích bên đầu dây điện thoại kia la lên . Cung Ảnh không nhanh cũng không chậm , từ từ trả lời “ Ba , yên tâm “. Sau đó quay sang nhìn cô gái ngủ bên cạnh , liền xác định được . Chính là cô – Nhan Mạt Hàn /

“ Tốt nhất là như vậy ,tôi nay trước bây giờ , ta muốn hai người về cùng nhau . Bằng không , con đợi việc lấy Tư Đồ Ngưng đi “ nói xong ông tiện tay tắt điện thoại

Nam Cung Ảnh bắt đầu vò đầu tự hỏi ông trời sao có thể đối xử tốt với hắn như vậy , ban cho hắn một cô gái thuần khiết như vậy , lần này cần phải hợp với khẩu vị của cha mẹ hắn nữa chứ?

Nở một nụ cười mà quái , hắn đẩy nhẹ Mạt Hàn

“Này , Này ... Dây mauu ...!” Cung Ảnh ngọ nguậy thân hình nhưng Mạt Hàn không chịu dậy , thậm chí còn ôm chặt hơn

“ Nếu em không dậy , tôi sẽ cưỡng bức em !” Cung Ảnh nhẹ nhàng bên tai cô mà nói , không ngờ chiều này thật sự có kết quả nha , sau khi nghe xong , “ Bịch” một tiếng cô tự lăn xuống giường..

“ Ôi cha” Mạt Hàn tự xoa xoa cái mông đang ê ẩm của mình

“ Còn sớm như vậy , ngủ thêm một chút nữa !” Mạt Hàn tức giận , kéo chăn trèo lên giường

“ này , tối hôm qua tôi cho em ợ lại đây , còn cho em ngủ cùng giường , bây giờ nghĩ xem em nên làm gì để trả ơn cho tôi đây?” Nam Cung Ảnh đến gần Mạt Hàn , nở nụ cười tinh quái

“ ày , không cho phép đụng đến tôi nha , nói đi , tôi phải làm sao để báo đáp ?” Mạt Hàn ngăn Cung Ảnh lại , liếc hắn một cái , thật không dám tin hôm qua cô lại cùng người này mà ngủ chung một giường một gối.

“ Tối nay , theo tôi về nhà !” Nam Cung Ảnh không cho cô có cơ hội từ chối , xuống giường mặc quần áo vào

“ ôi , cái người đàn ông này thật có hay không khả năng thay đổi . Thật là , cô và hắn quen biết thân lắm hay sao? Mạt Hàn liếc người đàn ông đang cời bỏ áo ngủ , chỉ chỉ về phía phòng tắm

“ “Sân bay”, Đây là vinh hạnh của em a !” Nam Cung Ảnh tùy tay cời bỏ áo choàng tắm , cô gái này còn dám ghét bỏ anh sao.

“ Anh không thể khen tôi một chút à ? khen một chút thì anh sẽ chết sao?” Nhan Mạt Hàn nhanh chóng ôm lấy y phục của mình chạy về phía phòng tắm . Nhìn vào gương , thật không tin nổi cuộc đời của chính mình có lúc sẽ như thế này

“ Theo hắn về nhà?” Mạt Hàn hét lớn lao về phía phòng vệ sinh , vô tình thấy Cung Ảnh đang mặc quần

“ A, tôi không nhìn thấy cái gì đâu nha !” Lấy đôi tai che mắt , lập tức quay người chạy đi ai ngờ lập tức đụng trúng tường

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm nay, em là xứng đáng nhất

Ôi cha !” Mạt Hàn lấy tay xoa xoa cái ót của mình

Ánh mắt Nam Cung Ảnh nhảy bén , liền nhanh chóng bắt lấy được Mạt Hàn

“ Tối nay , em cùng tôi về nhà !” Nam Cung Ảnh khẽ mỉm cười

“ Tại sao?” Mạt Hàn tròn to hai mắt

“ Đi về nhà cùng tôi , giúp tôi diễn một màn kịch , coi như là em trả ơn cho tôi !”

“ Cái gì, diễn một vở kịch?” Mạt Hàn không hiểu , gãi gãi đầu

“ Đến lúc đó em sẽ biết , không cần hỏi nhiều chỉ cần nghe theo lời tôi là được , nhanh đi thay quần áo , trả phòng . Sau đó tôi sẽ dẫn em đi mua một vài bộ y phục đẹp !” Nam Cung Ảnh nhìn qua bộ quần áo đơn sơ của cô , tối nay làm sao có thể mặc những thứ đó mà đi được chứ?

“À? Được rồi !” Mạt Hàn liền đi thay quần áo , cùng với Nam Cung Ảnh đi đến một khu mua sắm lớn

“ Xuống xe !” Nam Cung Ảnh tháo mắt kiếng đen xuống , kéo Mạt Hàn ra khỏi xe

“ Nè , xe của anh thật sự rất thoải mái đó nha , người có tiền đúng là có khác àh ! “ Mạt Hàn cười trêu chọc Cung Ảnh

Về mặt Nam Cung Ảnh tối xầm lại , khó chịu nói “ Tiểu thư , phiền em có thể hợp tác một chút được không ? Cái bộ quần áo “ nghèo nàn” em đang mặc trên người trông thật sự rất khó coi đó !

Mạt Hàn lè lưỡi “ Khó coi thì khó coi ! Tôi đã lớn rồi , không mặc những loại váy ngắn đâu nha , mặc dù quần áo tôi đang mặc thật sự có chút đơn sơ nhưng vô cùng dễ chịu !” Nói xong cô còn đá đá hai chân , kéo kéo bề mặt của chiếc quần cô đang mặc chứng tỏ lực đàn hồi của nó rất tốt

“ Nè ! Đừng làm tôi mất mặt có được không?” Cung Ảnh một phen chặn lại cái chân của cô

“ Đi , nhanh lên , tôi dẫn em đi mua váy!” Nam Cung Ảnh mặc một bộ đồ quần áo đơn giản , áo sơ mi cổ hình chữ V , làm lộ ra gần hết màu da nâu thật mạnh mẽ và quyến rũ của Cung Ảnh

“ Mua Váy?” Mạt Hàn đồng thời kinh ngạc

“ Đúng thế ! Chẳng lẽ em định sẽ ăn mặc như thế này để tối nay về nhà của tôi sao?” Nam Cung Ảnh kéo Mạt Hàn vào bên trong khu mua sắm

“ Không .... Đừng ....Tôi không mặc váy đâu !” Vừa nghe đến “ thứ ngắn cùn “ kia , cô liền lùi rụt rè lùi bước

“ Tại sao?” Nam Cung Ảnh dừng lại , nhìn Mạt Hàn một cách không hiểu , ah , cái cô gái này sao bên trong lại phức tạp đến như vậy ? Mặc dù cô rất rắc rối nhưng trong lòng của Cung Ảnh bỗng cảm thấy bắt đầu có hứng thú với cô gái này .

“ Anh mua nhiều thứ mắc tiền như vậy cho tôi , tôi thật sự không xứng !” Mạt Hàn hất tay Cung Ảnh ra , vội quay đầu định trở về

“ tôi nói , em xứng đáng !” Cung Ảnh đồng thời nắm lấy cổ tay của Mạt Hàn

“ Tôi , tôi thật sự không xứng đáng !” Mạt Hàn cúi đầu , lúc này cô không thể khống chế được tâm tình của chính mình

“ Là như vậy , chính là , đêm nay em là người xứng đáng nhất !” Nam Cung Ảnh không nhìn thấy nét mặt của cô biểu hiện điều gì nhưng cảm giác được trong lòng của cô thật sự đau xót ! Quái lạ , đường đường là Nam Cung Tổng Tài , vậy mà lại còn có thể đi thông cảm với cảm xúc của người khác!?

Chuyện này , quả là nực cười

“ Đi ! Nhanh lên một chút !” Không nói nhiều lời , Nam Cung Ảnh kéo tay Mạt Hàn đi vào khu mua sắm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đem cô đi cải trang

Đứng trước cửa hàng rộng rộn đầy màu sắc , nhìn từng món đồ đầy giá trị , Mạt Hàn nắm chặt bàn tay . Nơi này là khu mua sắm lớn nhất tại thành phố M , những món đồ trong đây đều hơn một trăm nghìn nhân dân tệ , cô nghèo như vậy về cơ bản là không xứng bước vào đây

“ Nè , em chọn xong chưa vậy?” Nam Cung Ảnh không kiên nhẫn , cầm điện thoại trong tay , nhìn thấy cô gái đang đứng trước tủ kính có vẻ đang lúng túng

“ Không có ! Tôi không phải đã nói là không cần mặc hay sao?” Mạt Hàn liếc nhìn Cung Ảnh một cái

“ Được ! vậy để tôi giúp em chọn” Nam Cung Ảnh nhún mày , tùy tiện kéo cô vào một cửa hiệu

Nam Cung Ảnh đi đến hướng nhân viên trong cửa hiệu búng tay một cái “ Hãy thay đổi cho cô ấy !” Chỉ với một câu ngắn gọn , ngay cả việc từ chối Mạt Hàn còn chưa kịp thì đã bị nhân viên trong cửa hiệu kéo cô đi

“ Ah ! Nè ... nè ... nè!” Mạt Hàn thật sự không thích những người nhân viên này xoay quanh mình

“ tiểu thư ! phiền cô hãy hợp tác một chút !” Một nhân viên có mái tóc màu vàng , khoanh tay khinh bỉ nhìn Mạt Hàn

“ Aích ! cái gì ... thôi , thôi được rồi . Các người hãy nhanh lên một chút” Mạt Hàn nhìn những người nhân viên đứng xung quanh cô , bắt đầu dĩ đành ngồi xuống ghế

“Tiểu thư , làn da của cô thật đẹp , chắc không cần đánh phấn nữa” Một nhân viên nữ tóc thẳng nhìn cô hâm mộ nói , cô cảm thấy vừa vui vừa sợ , da của cô mà gọi là đẹp ? Nhưng ngược nhìn người đứng trước mặt thì quả thật mà nói thì đúng là da của cô có phần được hơn . Lịch sự cô chỉ mỉm cười đáp lại

“ ây da ... nhẹ nhẹ tay một chút” Tóc của Mạt Hàn bị cô nhân viên có mái tóc vàng tức giận kéo xuống , nghĩ thầm mỹ nhân này , à không phải , cô gái tầm thường này có điểm nào mà làm cho Nam Cung Ảnh coi trọng đến như vậy?

“ tôi nói , cô có thể nhẹ tay một chút hay không vậy?” Mạt Hàn tức giận trừng mắt nhìn người đằng sau mình , cũng tại vì người này cứ kéo tóc nàng xuống phía dưới .

Rốt cuộc cũng trải qua cực khổ ....

“ Xong rồi đó !” cô nhân viên ném cây lược mạnh xuống bàn , khoanh tay đứng nhìn Mạt Hàn

“A...a... cái này tôi có thể mặc không ...” Nhan Mạt Hàn đứng trước gương , không thể tin rằng đó là mình , sao có thể thay đổi 360 độ như vậy... cuối cùng cô nhân viên kéo cô ra gặp Nam Cung Ảnh

Một chiếc váy màu đen có điểm thêm một vài bông hoa bó sát người của cô , mái tóc được búi lại một cách gọn gàng , mang đôi giày cao gót . Sợi dây chuyền kim cương lấp lánh càng tô điểm cho chiếc cổ trắng ngần của cô , gương mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh vì lớp trang điểm nhẹ nhàng mà không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên của cô

“ A , chiếc váy này có phải khó coi lắm không?” Nhan Mạt Hàn cúi người xuống , có một chút sợ hãi nhìn Nam Cung Ảnh khẽ uốn người một chút , độ sâu chiếc váy lộ ra bộ ngực đầy đặn hiện ra trước mặt của Cung Nam Ảnh

“ đứng thẳng lên !” Nam Cung Ảnh ra lệnh , thoáng chốc làm cho Mạt Hàn hoảng sợ

“ A ! Nếu khó coi quá tôi có thể đi thay đổi một bộ khác !” Mạt Hàn thất vọng đau khổ liền nghĩ bản thân mình mặc váy sẽ không bao giờ đẹp , vẫn là đi thay đổi sẽ tốt hơn . Vừa định xoay người liền bị Nam Cung Ảnh bắt lại , mập mờ bên tai của cô mà nói “ Tối nay , cứ như vậy là được rồi !”

Nhan Mạt Hàn bỗng cảm thấy như cơ thể có một luồng điện xẹt qua , khiến cô run lên .

“ Ok ! Tỉnh tiền” Nam Cung Ảnh càn thê , dẫn Mạt Hàn rời khỏi khu mua sắm . Dọc lối đi , đi nhanh về phía trước , trong lòng Nam Cung Ảnh lúc này đã khẳng định không cần phải cưới Tư Đồ Ngưng nữa rồi

“ Nè , anh có thể đi chậm một chút không?” Nhan Mạt Hàn cầm túi xách trong tay , cẩn thận mà di chuyển . Ăn mặc như vậy quả thật không thích hợp , lại còn mang đôi giày bó .

“ Em , em thật phiền thoai ...” Nói xong , Nam Cung Ảnh đột ngột xoay ngang ôm Mạt Hàn , kéo cô đi về phía trước

“ Nè , anh làm gì thế?” Nhan Mạt Hàn bất thành linh bị Cung Ảnh ôm lấy , cô thoáng giật mình . Nam Cung Ảnh nhìn người phụ nữ đang sợ hãi bên cạnh , nở một nụ cười tà mị .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bị cầu tử đánh

Nam Cung Ảnh ném Mạt Hàn vào trong xe , thoát nhìn đồng hồ trên tay , có lẽ thời gian vẫn còn sớm.

“ Muốn hay không một chút đồ ngọt?” Nam Cung Ảnh đeo mắt kính râm

“Tôi mới không cần mặc như vậy mà đi a !” Mạt Hàn dung sức của cô để kéo kéo cái váy đang bó sát người cho nó dài thêm một chút

“ Nè , em đừng có kéo xuống được hay không ? không có gì đáng xem , đến lúc đó lại bị em phá hỏng” Nam Cung Ảnh xoa xoa đầu , trực tiếp đập lên chân ga

“ đi đâu bây giờ?” Nhan Mạt Hàn nhìn xung quanh có chút cảnh giác

“ Ăn đồ ngọt” Cung Ảnh liếc nhìn Mạt Hàn , khởi động xe

“ được , đi ăn đồ ngọt đúng không , vậy để tôi chọn” Nhan Mạt Hàn tựa vào ghế , nhìn ra bên ngoài cửa xe

“ Àh mà còn nữa , anh trả tiền đúng không?” Mạt Hàn mặt dày thốt ra một câu nói , không phát hiện sắc mặt người bên cạnh đã biến đổi đen xì ...

“Đem em đi bán, là sẽ có tiền ngay !” Thật là hấn muốn đem cái tiểu nữ ngồi kế bên này đánh cho một phát , nhưng cảm thấy không hạ thủ, liền hung hấn đạp ga lên tốc độ , xe” bay “ ra ngoài. .

“A.....A.....aaaa...!” Nhan Mạt Hàn nắm chặt tay ghế , trong lòng đã sớm muốn mắng Cung Ảnh gấp ngàn lần rồi .

Đột nhiên , hai mắt sáng rực , cửa hàng bán món tráng miệng hiện ra trước mắt

“Dừng Xe...!” Mạt Hàn ra lệnh, không nghĩ đến Cung Ảnh một cước đạp thắng xe , kết quả Mạt Hàn không lòn trước được tình huống , “đông” Một tiếng đầu của cô đã đụng phải tấm kính đang trước.

“Ôiii !!! Anh thật điên rồi.... thật là làm người ta đau muốn chết nha ” Mạt Hàn liếc nhìn Nam Cung Ảnh, lấy tay xoa xoa cái trán đang đau của cô

“Đại tỷ ! Em chính là bảo tôi dừng xe đấy” Cung Ảnh rút chìa khoá xe , tự mở cửa xe đi ra

“Cửa hàng tráng miệng” Mạt Hàn lôi Nam Cung Ảnh , có thể nói là kéo hấn sang một bên

“Này , em thật là mạnh bạo , buông tôi ra a” Nam Cung Ảnh lắc lắc cánh tay bị Nhan Mạt Hàn nắm

“Nam Cung Tổng Tài” Đột nhiên người đàn ông đi qua Nam Cung Ảnh kinh ngạc nhìn hấn , kết quả một giây sau “ tắc... tắc....tắc” Đèn plash chột hiện lên

“Nè , người làm gì đó !” Một tay Nam Cung Ảnh chụp lấy máy chụp hình từ “cầu từ” , ai ngờ bị Mạt Hàn kéo , mất thăng bằng Nam Cung Ảnh ngã về phía Nhan Mạt Hàn

“ A....A....” Ánh mắt Nhan Mạt Hàn lạnh lùng nhìn Nam Cung Ảnh ngã xuống , phải hay không nếu như Cung Ảnh ngã trên người cô , không phải là cô bị đè chết hay sao

“Rắc ...rắc...rắc” Ngay sau đó một chùm đèn plash hiện lên , tay Nam Cung Ảnh ôm lấy Nhan Mạt Hàn

, đôi mắt he hé mở ra , tuyệt nhiên gương mặt của Cung Ảnh làm cho cô giật mình

“Con mẹ nó , đừng chạy !” Cung Ảnh lật người, tính chạy theo cầu từ , thì cầu từ đã nhảy vèo lên một chiếc xe khác , “Vèo” chiếc xe vụt qua trước mặt của Nam Cung Ảnh

“OMG!” Nam Cung Ảnh đá một chưởng về phía cột điện , hăng là đã biết ngày mai báo chí đăng tin gì rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhìn thấy phải gọi bác trai hay bác gái

Đáng chết” Nam Cung Ảnh phui phui bụi trên người , hấn điên rất rồi . Không may cô sắp ngã suốt , tuyệt nhiên lại đem chính bản thân mình ra là diêm đờ . Bây giờ thì tốt rồi , tất cả đã đều bị chụp ảnh lại

“Nè , anh kích động quá làm gì ?” Nhan Mạt Hàn lò mò ngồi dậy , nhìn gương mặt có chút tái của Nam Cung Ảnh

“Đêm nay , em sẽ tự biết” Nam Cung Ảnh liếc con người , đeo kính đen vào

“Đi thôi , đi ăn sữa hai lớp” Nhan Mạt Hàn chỉ chỉ , giống như chuyện đang xảy ra không hề liên quan đến cô

“Em ... em còn có tâm trạng để ăn sao?” Nam Cung Ảnh im lặng

“Tất nhiên rồi , anh nhanh lên một chút” Mạt Hàn hấp ta hấp tấp đi vào quán , đương nhiên tình huống sau đó tất cả mọi người đều có thể biết , Nam Cung Tổng Tài nổi tiếng như vậy lại đi vào một quán xá bình thường để ăn sữa hai lớp? Chủ quán đã sớm bị hù dọa từ lâu , kết quả ăn xong , tiền phần ăn chủ quán cũng không lấy

“Mọi người điên hết rồi sao? Như thế nào lại không thu tiền?” Nhan Mạt Hàn tò mò nhìn chủ quán , đẩy Nam Cung Ảnh một cái . Không có gì ngạc nhiên , Nam Cung Ảnh đã sớm biết như vậy , chẳng qua là đêm nay bị người khác chụp ảnh , hấn hết sức khó chịu.

7 giờ , một chiếc xe thể thao kèm theo âm thanh chói tai dừng lại trước nhà của Nam Cung Ảnh

“Này....” Nhan Mạt Hàn nhìn Đại Biệt Thự ở trước mắt , miệng há to , gần như có thể nhét một quả trứng gà vào miệng cô

“Đến rồi, xuống xe !” Nam Cung Ảnh rút chìa khoá ra, ngênh ngang đi vào nhà

“Nè, đây là ở đâu vậy?” Nhan Mạt Hàn cũng chạy nhanh xuống xe, đi theo bóng dáng to lớn của Nam Cung Ảnh, biệt thự thật to lớn như vậy, sợ sẽ bị lạc a.

“Thiếu gia, ngài đã về rồi” Vừa thấy Nam Cung Ảnh, quản gia liền bước tới

“Ba Mẹ đâu?” Nam Cung Ảnh nhân tiện nắm lấy Nhan Mạt Hàn, ôm lấy eo của cô, không cho cô có cơ hội phản bác

“Nè, anh làm gì thế?” Nhan Mạt Hàn trừng to hai mắt nhìn Nam Cung Ảnh

Hắn cúi người xuống, mập mờ nói “Đêm nay, nghe theo lời tôi, một lát nữa đi vào đừng làm tôi mất mặt” Nam Cung Ảnh nói nhỏ, âm thanh chỉ đủ để hai người nghe

“Đây chính là anh nói muốn diễn trò sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Mạt Hàn méo sang một bên. Đây là vì cái gì? Một chút nữa sẽ gặp ai? Diễn trò? Kia chẳng lẽ muốn nói đó là việc sẽ giúp hắn hoàn thành.

“Đúng, cho nên tốt nhất em đừng làm tôi mất mặt. Bằng không, tôi sẽ cho em biết cuộc sống sau này còn lại của em cũng sẽ không yên ổn với tôi” Nam Cung Ảnh uy hiếp cô, sau đó nở một nụ cười tà mị.

“Đi thôi, đi gặp ba mẹ” Nam Cung Ảnh không nhìn người quản gia, ôm lấy Nhan Mạt Hàn hướng về cánh cửa của biệt thự

“Tôi có một chút lo sợ” Thừa dịp xung quanh không có ai, Nhan Mạt Hàn vội nói

“Em cứ diễn vai của em, những chuyện khác cứ nhìn theo ánh mắt của tôi mà diễn” Hai người kẻ hát người hò, chỉ chốc lát đã đến cửa lớn

“Một chút nữa gặp họ, em phải gọi là bác trai, bác gái” Nam Cung Ảnh không quên dặn dò, liền nhấn chuông cửa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đúng bảy giờ, Nam Cung Ảnh nhấn chuông

Người mở cửa là người giúp việc

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia đã trở về” Người giúp việc vui mừng

Nam Cung Ảnh lôi kéo Nhan Mạt Hàn vào phòng khách, cô không chế mình để đừng bị hoảng sợ mà thốt ra tiếng, phòng khách này thật sự quá lớn

“Ôi! Mau Mau cho mẹ ta xem con dâu của ta nào” Mộ Dung Tịch (mẹ của Nam Cung Ảnh) từ trên lầu đi xuống, vội vàng bước đến trước mặt hai người

Nhan Mạt Hàn thất vọng đau khổ, này, là lừa gạt “Lão bà ấy” à

Vẻ đẹp của Nhan Mạt Hàn làm cho Mộ Dung Tịch rất có thiện cảm, người này thật sự xứng đáng làm con dâu của nhà này nha.

“Lại đây, cháu tên là gì?” Mộ Dung Tịch thân thiết kéo tay Nhan Mạt Hàn lại ghé salon ngồi

Trong lòng cô không quên lời dặn của Nam Cung Ảnh, phải gọi họ là bác trai bác gái

“Ah... Dạ, thưa bác gái cháu tên là Nhan Mạt Hàn” Nhan Mạt Hàn lắp bắp trả lời, vì quá căng thẳng cô quay về hướng Nam Cung Ảnh cầu cứu, Nam Cung Ảnh vuốt vuốt lông mày liền gật đầu một cái, ý nói cô làm vậy là tốt vô cùng

Nhan Mạt Hàn đột nhiên cảm thấy vừa mừng vừa lo

“Mạt Hàn, cái tên này nghe được đó” Mộ Dung Tịch cầm tay Mạt Hàn, cười đến không thể khép miệng lại được

Lúc này, Nam Cung Tịch cũng từ trên lầu đi xuống, thấy con trai bảo bối cùng mang con dâu về cảm thấy vui mừng, chẳng qua là không biết về lai lịch của cô cái này làm cho Nam Cung Tịch có chút khó hiểu

“Ảnh, lai lịch của cô bé này là như thế nào?” Nam Cung Tịch đi về phía Nam Cung Ảnh, thoáng nhìn một chút về Mộ Dung Tịch và cuộc nói chuyện vui vẻ của hai người.

Đường Đường là Đồng Sự Trưởng của tập đoàn Nam Cung, ông không thể để cho con trai của mình lấy một người không có lai lịch rõ ràng

“...” Nam Cung Ảnh hoảng hốt, không từng nghĩ đến việc này mà ba của hắn cũng sẽ hỏi đến

“Con gọi cô ấy lại, hai người nói chuyện với nhau nhé?” Nhất thời không biết trả lời như thế nào, Nam Cung Ảnh chỉ có thể cầu cứu Nhan Mạt Hàn

“Mẹ! Trước hết hãy để cho Mạt Hàn nói chuyện với ba vài câu nha” Nam Cung Ảnh đi tới bên cạnh Nhan Mạt Hàn, ôm chặt lấy cô. Trong mắt mọi người, hai người này tựa như đôi uyên ương đã yêu nhau và bên cạnh nhau rất nhiều năm rồi vậy.

“Bác Trai, cháu là Nhan Mạt Hàn” Mạt Hàn hơi hơi mỉm cười

“Ha Ha, rất tốt cô gái” Nam Cung Tịch hài lòng gật đầu một cái, vì nhanh hơn một bước, Nam Cung Ảnh nhanh nắm chặt tay Nhan Mạt Hàn, cô thật ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh nắm ngược lại bàn tay của Nam Cung Ảnh, nghĩ thầm, thôi được, cứ như vậy cùng hắn diễn một màn kịch, Nam Cung Tịch quả là không sai, không bỏ qua màn này

“Mạt Hàn, Ba cháu tên gì?” Nam Cung Tịch nghĩ trước hết nên hiểu một chút về gia cảnh của cô gái này. Chỉ thấy Nhan Mạt Hàn hiện lên một tia bi thương nghiêm trọng nhưng rất nhanh cô cười cười rồi trả lời “Dạ, Ba cháu tên là Nhan Nhậm”

“Vậy còn mẹ cháu thì sao?” Nam Cung Tịch hỏi tới

Nhan Mạt Hàn cảm thấy thật áp lực, đè nén bi thương trong lòng “Dạ mẹ cháu tên Tĩnh Dĩ”

Nam Cung Ảnh nhìn Nhan Mạt Hàn có chút kì quái, không hiểu tại sao nhắc đến ba mẹ cô, cô lại biểu hiện như vậy.

“Trước tiên, hãy cùng nhau dùng cơm đã” Mộ Dung Tịch kéo tay Nhan Mạt Hàn về bàn ăn.

Nhan Mạt Hàn nhìn xung quanh, thật là không giống nhau, Nam Cung Ảnh có gia đình hạnh phúc như vậy, lại có tiền, mỹ nhân bên cạnh cũng không thiếu, người có tất cả như thế này chắc sẽ rất hạnh phúc. Nhan Mạt Hàn thờ dài

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trong Biệt Thự của Nam Cung, bàn ăn đầy áp tiếng cười cười nói nói

“Ảnh, các con tính khi nào sẽ đính hôn?” Nam Cung Tịch bỗng dưng hỏi một câu làm cả Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn cứng người

“À, ba chúng con không dự định sẽ nhanh như vậy, chưa tính đến việc sẽ kết hôn” Nam Cung Ảnh nắm nắm tóc, không biết sẽ trả lời như thế nào

“Ta nói là đính hôn, dù gì tính trước đến việc đó cũng sẽ tốt hơn, đường là Tổng Tài của tập đoàn Nam Cung sao có thể hồ đồ như vậy?” Nam Cung Tịch vẻ mặt nghiêm chỉnh. Đột nhiên, Nhan Mạt Hàn hoá đá, cái gì cái gì? Tổng Tài của tập đoàn Nam Cung?

“A, Anh... Anh là Tổng giám đốc của tập đoàn Nam Cung?” Nhan Mạt Hàn xem chút nữa không tự chủ đã ngã nhào xuống ghế. Tổng Tài chắc hẳn là người rất nhiều tiền, người đàn ông này là người nhiều tiền lại còn là người đẹp trai. Trời cao quả thật không công bằng

“Em yêu, em không phải biết sao, em không cần phải hoảng như vậy” Nam Cung Ảnh nháy nháy mắt, ý nói rằng cô không cần rõ ràng như vậy, sau đó vô cùng thân thiết nheo nheo mũi của cô

“Ừh” Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái, nhưng trong lòng thầm nghĩ, cô không có đọc báo, cũng không xem đài làm sao có thể biết được hắn là ai

Trong lòng Nhan Mạt Hàn không ngừng “nhảy múa” không yên. Tối hôm qua, người cùng cô nằm chung một giường một gối lại là Tổng Tài của tập đoàn Nam Cung. Nói như vậy, ba của hắn chính là Đồng Sự Trưởng của tập đoàn Nam Cung

“Bác trai, anh ấy thật sự rất yêu thương cháu, cháu hiểu rất rõ anh ấy sẽ không lãng nhăng bừa bãi bên ngoài vì vậy khi nào đúng thời điểm chúng cháu sẽ đính hôn” Nhan Mạt Hàn nhìn thấy Nam Cung Ảnh bối rối không xử lí được liền giải vây dùm. Vừa nói xong, Nam Cung Tịch nghe như vậy cũng cảm thấy hài lòng

“Ha Ha, xem Mạt Hàn có lòng tin như vậy, cũng tốt. Được thôi, hãy qua lại một thời gian nữa” Nam Cung Tịch cười nhìn Mộ Dung Tịch. Nhan Mạt Hàn thờ một hơi, trời ạh, năm nay cô chỉ 19 tuổi thôi, làm sao có thể cùng một người không có tình yêu mà đính hôn được. Chuyện này, thật nực cười

Đêm khuya , sau khi bữa ăn kết thúc , cứ theo lẽ thường tình Nam Cung Ảnh nắm tay Nhan Mạt Hàn hướng ra cổng chính cho đến khi vào trong xe

“ A ha , cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Nhan Mạt Hàn tùy hứng ngồi trên yên xe

“ Tạm được , điếc cũng không tệ” Khoé miệng Nam Cung Ảnh cong lên , khởi động xe

Gần 11 giờ thành phố M , càng lúc càng thêm náo nhiệt . Nhan Mạt Hàn tựa vào ghế , nhìn ra ngoài cửa xe . Nếu như năm đó ba không bỏ mẹ mà đi , có phải bây giờ mọi chuyện đã khác rồi không? Nghĩ đi nghĩ lại , cảm thấy mệt mỏi , Nhan Mạt Hàn nhắm hai mắt , ngủ thiếp đi

Nam Cung Ảnh lái xe đến khách sạn Jayz

“ Nè.. đến...” Lời nói còn chưa dứt , liền dừng lại , Nam Cung Ảnh phát hiện người bên cạnh đã ngủ thiếp đi

Trong lòng Nam Cung Ảnh chợt có một dòng cảm xúc , không muốn gọi cô dậy, cái miệng nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng thở , chân mày hơi trau lại , Nam Cung Ảnh cúi người xem tư thế cô đang ngủ , ngay lúc mặt của hắn đã gần kề mặt cô thì một hồi chuông điện thoại vang lên

Nam Cung Ảnh rút người lại , xem chút đã đụng vào cửa kiếng , giả vờ huyết sáo coi như không có gì xảy ra

“ điện thoại ...” Nhan Mạt Hàn vội tỉnh dậy , cầm điện thoại lên

Chợt , trong mắt của cô hiện lên một chút niềm vui !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Màn hình di động hiện lên , Lạc ca ca....

Khoé miệng Nhan Mạt Hàn cong lên , cảm giác dường như vô cùng ngọt ngào

“ Tôi, tôi... ra ngoài nhận điện thoại” Nhan Mạt Hàn nhìn Nam Cung Ảnh , vui sướng nhảy xuống xe

Nam Cung Ảnh nhìn Nhan Mạt Hàn vui sướng xuống xe , khó chịu “ Người nào gọi , mà vui mừng đến thế” sau đó nhìn lên kính chiếu hậu

Nhan Mạt Hàn bắt điện thoại , đá đá chân , nở nụ cười , còn lại là một nụ cười rất ngọt ngào...

“ Ah , Lạc ca ca , như thế nào lại gọi điện cho em?” Con người của Nhan Mạt Hàn lạnh lùng khom lưng nhìn tựa như trăng khuyết , nhờ có ánh đèn đường mà Nam Cung Ảnh nhìn thấy mặt của cô đang đỏ ửng

“ Tiểu Hàn , anh nhớ em rồi” ở một nơi khác, Lạc Thần cười cười

“ Khi nào thì anh sẽ trở lại?” Nhan Mạt Hàn vội vàng hỏi , không kịp đợi Lạc Thần trả lời

“ Tiểu Hàn , nhanh như vậy liền nhớ anh?” Lạc Thần ở phía bên NewYork , bây giờ bên NewYork đã là 9 giờ sáng

“ Đúng vậy , em thật là nhớ anh , từ lúc em đánh mất công việc , liền nhớ anh” Nhan Mạt Hàn nhìn về phía xe , nghĩ thầm tất cả đều tại vì anh Nam Cung Ảnh

“ Há? Mất việc? Chuyện gì đã xảy ra với em? Không phải công việc ở Jayz vẫn đang diễn ra tốt sao?” Vừa nghe Mạt Hàn nói mất việc , Lạc Thần có chút hoang mang

“ Ah , thì tại vì nhờ phúc của ai đó” Nhan Mạt Hàn thở dài , tựa vào cột đèn ở bên đường

“ Tiểu Hàn , anh xử lý xong chuyện bên này , lập tức sẽ trở về tìm cho em một công việc khác tốt hơn , em không cần lo lắng” Lạc Thần nhìn đồng hồ , nhanh chóng đã đến giờ họp

“ Vâng ! em cũng tính như thế , sau đó sẽ tìm một công việc khác , Lạc ca ca , anh mau trở về nha” Nhan Mạt Hàn khẽ cười . Trong xe , Nam Cung Ảnh bị một trận khó chịu , rốt cuộc cô gái này đang nói chuyện với ai?

“ Ủh ! Anh sẽ hoàn thành xong sớm thôi” Lạc Thần tưởng nhớ lại gương mặt của cô , nụ cười của cô , tất cả về cô . Nhưng thời gian họp đã đến , không

thể nói lời tạm biệt

“Tiểu Hàn, anh phải đi họp rồi, ở thành phố M em trước mắt cứ như vậy đi, hoàn thành xong việc bên này, anh sẽ lập tức trở về” Lạc Thần nói lời từ biệt với Mạt Hàn sau đó cúp máy đi họp

Nhan Mạt Hàn lạnh lùng từ đầu đến cuối mang trên gương mặt một nụ cười ngọt ngào, mở cửa xe liền thấy gương mặt tái xanh của Nam Cung Ảnh

“Này, anh bị gì thế? Uống nhầm thuốc rồi hả?” Nhan Mạt Hàn thất vọng đau khổ, thật tức không thể đánh hấn một cái

“Không cần, không có lần sau, lần sau tôi sẽ không làm tài xế” Nam Cung Ảnh tức giận trừng mắt liếc nhìn Mạt Hàn

“Thôi, Anh đưa tôi đến nhà bạn tôi nha .... Địa chỉ XXXXXXXX. Khoảng đã, chờ tôi một chút, năm phút thôi” Nói xong, Mạt Hàn đi xuống xe, chạy vào trong Jayz, chỉ một lúc sau, cô cầm một cái túi bước ra

“A, anh thật nghe lời nha” Nhan Mạt Hàn lên xe, còn cố tình vẫy vẫy tay của Nam Cung Ảnh. Cô cười vì thấy hấn vẫn đậu xe ở đây đợi cô

Lái xe đến địa chỉ, Mạt Hàn cầm túi đồ, đi xuống xe nói cảm ơn

“Nè, hôm nay tôi đã cùng anh hoàn thành xong vở kịch, tạm biệt nhé” Nhan Mạt Hàn nhếch môi nở nụ cười, sau đó hướng về phía Nam Cung Ảnh, phát phát tay

Đem cô gái nhiều chuyện này đến nhà bạn, biết như vậy trong lòng hấn dễ chịu hơn, qua mặt được ba mẹ hấn, bây giờ hấn đã có thể trở lại cuộc sống tự do. Nam Cung Ảnh nở nụ cười ta mị, lấy điện thoại bấm dãy số

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tươi đẹp-

“Hôm nay Nam Cung thiếu gia có hứng thú gì mà đến chỗ chúng tôi vậy?” Doãn Thiệu Hàn hai chân vắt chéo, ngồi ở sofa đối diện Nam Cung Ảnh

“Hừ” Âu Dương Dật hừ mạnh một cái

“Uh ... Như thế nào?” Nam Cung Ảnh cầm ly rượu trong tay, lắc nhẹ

Doãn Thiệu Hàn sờ sờ mũi cười cười “Hấn đang ở trên giường, anh lại gọi điện kêu xuống, điển nhiên là khó chịu, nghĩ lại, thời gian này hấn làm gì?”

“Thật là ngại” Nam Cung Ảnh cầm ly rượu hướng đến miệng, uống cạn

“Anh biết là tốt rồi, một lát nữa xem anh bồi thường như thế nào đây” Âu Dương Dật liếc nhìn Nam Cung Ảnh một cái tiếp tục nói “sao hứng thú vậy? Chuyện gì khiến cho anh cao hứng đến thế? Hơn nửa đêm mới đến đây?”

“Ba mẹ tôi, vẫn chờ tôi đính hôn cùng Tư Đồ Ngưng, đối phó được, nên lại tự do” Nam Cung Ảnh hứng thú vì đã khôi phục được tự do

Âu Dương Dật cùng Doãn Hàn Thiệu Hàn nhìn nhau, căn cứ theo lời ba mẹ Nam Cung Ảnh mà nói so với Tư Đồ Ngưng thì không còn ai phù hợp hơn, họ sẽ không dễ dàng mà để cho Nam Cung Ảnh không đính hôn

“Nhà Đại tiểu thư có sức quyến rũ như vậy, bác trai bác gái đều đã làm tốt rồi” Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật đồng thanh, mang vẻ mặt mong đợi

“Chúng ta uống rượu uống rượu nào” Nam Cung Ảnh không muốn nói cho họ biết đã tùy đem một cô gái xa lạ ở trong khách sạn mà đi đối phó với ba mẹ hấn

“Có nói không?” Âu Dương Dật trả lại cho Thiệu Hàn một ánh mắt, Doãn Thiệu Hàn nói tiếp “Nếu không nói, ngày mai tôi sẽ đến thăm bác trai bác gái một chuyến a” Âu Dương Dật gật đầu liên tục

“Các người! Hừ, nói thì nói” Nam Cung Ảnh trừng mắt nhìn họ cũng thừa biết hai người này thật biết cách giờ trò

Đem sự thật kể lại cho họ, Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật cười ngầm, quả không sai hai người bọn họ đồng thanh

“Ha ha ha ha ha , tuyệt nhiên anh dám tìm một cô gái xa lạ để đi đối phó với bác trai bác gái, ha ha ha ha...” Nhìn hai người họ ôm bụng cười , Nam Cung Ảnh tức giận ngồi trên ghế salon

“Hai người đã cười xong chưa , đến tìm hai người để đi ăn mừng , vậy mà giờ hai người ngồi cười chế nhạo tôi ha?” Nam Cung Ảnh rót thêm một ly rượu rồi cạn sạch

“Ha Ha , tốt lắm” Doãn Thiệu Hàn ngồi trên ghế salon ôm bụng mà cười

“Ảnh , nữ nhân của tôi đâu?” Âu Dương Dật nhìn xung quanh phòng , trong phòng lúc này chỉ có 3 người

“Muốn có nữ nhân? Được đi tìm” Nam Cung Ảnh nói xong , đứng dậy bước ra ngoài , chỉ một lúc sau liền mang về một số người

Âu Dương Dật nhìn qua nhìn lại , bĩu môi “được , không sao , đưa trở về , lần này coi như xong”

“Quên đi , tôi đã sớm có chuẩn bị khác , ha ha” Nói xong , Cung Nam Ảnh lấy điện thoại bấm số của Nghiên Huệ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ảnh , hôm nay đã trễ như thế này còn muốn gọi đến nhà riêng sao?” Âm thanh nũng nịu của Nghiên Huệ truyền đến vì đã đêm rồi mà còn nghe tiếng chuông điện thoại Nghiên Huệ rất khó chịu , không nghĩ là Nam Cung Ảnh gọi đến , nghe điện thoại Cung Ảnh gọi kêu Nghiên Huệ đến “Tươi đẹp” , cô liền mặc quần áo chạy đến

Nam Cung Ảnh liếc nhìn Nghiên Huệ , nói “ Chẳng qua hôm nay tâm tình của ta tốt , nên gọi người ra đây cùng chung vui thôi”

“Ảnh , em biết anh là người hiểu em nhất” Nghiên Huệ chạy đến ngồi cạnh Nam Cung Ảnh , để cho bộ ngực của mình cọ sát vào tay của Nam Cung Ảnh

Phía bên Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật không thể chịu nổi cảnh trước mắt , ho nhẹ một tiếng

“Hai anh chàng đẹp trai” Nghiên Huệ lễ phép đứng dậy , chào hỏi

Doãn Thiệu Hàn cùng Âu Dương Dật nhìn Nghiên Huệ một cái , không nói gì , cầm ly rượu lên

“Ảnh , ăn mừng anh lại tự do” Doãn Thiệu Hàn nói , cầm ly rượu nhấp một chút còn Âu Dương Dật thì cạn sạch

Từ lượng của Doãn Thiệu Hàn không cao lắm , uống một chút đã say , Âu Dương Dật lại khác từ lượng khá tốt nhưng cũng vì uống quá nhiều nên bắt đầu say . Nam Cung Ảnh trêu chọc Nghiên Huệ , đối với hắn mà nói Nghiên Huệ chẳng qua chỉ là món đồ chơi , thích thì lấy ra mà đùa giỡn , mà thật từ trước đến nay tất cả mỹ nhân bên cạnh hắn đều là món đồ chơi

Đêm khuya , ở “Tươi Đẹp” , Âu Dương Dật mang theo cảm giác say đi tìm nữ nhân , Doãn Thiệu Hàn cũng ở cùng chỗ với Dương Dật , nếu để cho ba mẹ của Thiệu Hàn biết là hắn say mà trở về , chắc chắn ngày hôm sau hắn sẽ mặt mũi bầm dập mà bước ra khỏi nhà

Trong căn phòng , lúc này , Nghiên Huệ và Nam Cung Ảnh không ngừng hôn nhau

“Ừ... Ảnh” Nghiên Huệ nỉ non , ôm lấy cổ của Nam Cung Ảnh

“Muốn hay không muốn?” Nam Cung Ảnh hung hăng bóp chặt cằm của Nghiên Huệ

“Ảnh , anh biết mà ...” Nghiên Huệ chủ động tiếp cận , dâng đôi môi đỏ mọng

Nam Cung Ảnh đương nhiên đã chuẩn bị sẵn , hắn sẽ không cho phép người đàn bà này mang thai

Nghiên Huệ biết trước là Nam Cung Ảnh đã chuẩn bị sẵn cảm thấy thất vọng , trong lòng thầm mắng rủa , lại đem theo , mẹ kiếp

“Ảnh , đừng đeo nha , đeo vào khiến cho em cảm thấy không thoải mái a” Nghiên Huệ tìm lí do để ngăn cản Nam Cung Ảnh

“Có muốn hay không? Không thì thôi” Nói xong , Nam Cung Ảnh kéo áo sơ mi lên chuẩn bị rồi đi

“Em muốn , em muốn . Em sai rồi” Nghiên Huệ đứng dậy kéo tay Nam Cung Ảnh

“Vây thì tốt nhất nên nghe lời một chút” Nam Cung Ảnh cũng không phải không hiểu phải thương hoa tiếc ngọc , đối với loại đàn bà này , hứng thú thì chơi đùa một chút , sau khi hết hứng thì vứt bỏ không thương tiếc . Trong phòng Nam Cung Ảnh hưng hăng va chạm cùng với Nghiên Huệ

Kích tình qua đi , hần đứng dậy , mặc lại quần áo , Nam Cung Ảnh liếc nhìn Nghiên Huệ ánh mắt sát bén dường như muốn nghiền nát Nghiên Huệ , bỏ lại tờ chi phiếu rồi bước ra , không một chút dây dưa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sáng sớm , ánh mặt trời len lỏi qua màn cửa chiếu vào phòng khách , không khí thật trong lành

Mới sáng sớm Dạ Như rời giường , bị tờ báo quốc tế của thành phố M làm cho hoảng sợ

“A....A.....aa.... Mạt Hàn, Mạt Hàn ! Mau dậy mau tỉnh dậy ngay , sáng nay tiện sáng sớm tớ đi mua báo , thấy cậu ở trong báo đó!” Dạ Như rồi rích như gặp ma gặp quỷ , kéo tay Mạt Hàn đang nửa tỉnh nửa mê ngồi dậy

“Làm gì mà ồn vậy , mới sáng sớm mà...” Nhan Mạt Hàn dụi dụi con mắt , cầm lấy tờ báo , cả người hoá đá , chỉ một giây sau cô đã hét lên , có thể cả toà nhà đều nghe được

“Shit ! Chuyện gì xảy ra vậy?” Bên trong phòng làm việc của Nam Cung Tổng Tài , Nam Cung Ảnh nhìn tờ báo , đồng thời đập thẳng lên bàn

“Tổng Tài , đây là bài báo quốc tế...” Tiểu Dương trợ thủ của Nam Cung Ảnh sợ hãi , run run lắp ba lắp bắp nói

“Kí giả viết bài báo này là ai?” Nam Cung Ảnh giận dữ hét lên , tay nổi gân xanh

“Không biết ..... Ở đây không ghi rõ .... Thật sự là không thể biết” Tiểu Dương lắc nhai

Đột nhiên trong tâm trí Nam Cung Ảnh chợt nhớ , ngày hôm qua lúc té xuống cùng Nhan Mạt Hàn , đột nhiên có người nhảy ra chụp ảnh nhưng không thể nhớ rõ khuôn mặt của người đó . Người đó thật sự rất to gan

“Đây là báo quốc tế ? Các quốc gia khác xem thấy?” Nam Cung Ảnh lười đi tìm , chẳng qua là nhìn thấy trên mấy trang báo

Thứ nhất : Nhìn thấy Nhan Mạt Hàn đi theo phía sau hần

Thứ hai : Nhan Mạt Hàn kéo kéo tay hần chỉ về phía quán ăn sữa hai lớp

Thứ 3 : Hần không chịu đi , ôm lấy cột điện

Thứ 4 : Tay của hần mở ra , Nhan Mạt Hàn ngã về phía sau

Thứ 5 : Hần kéo tay qua Nhan Mạt Hàn , hai người cùng nhau té xuống

Thứ 6 : Nhan Mạt Hàn nằm trên người của hần

Sáu điều này làm cho trong lòng Nam Cung Ảnh có một chút khoái cảm , nghĩ đến cô , khoé miệng cong lên

“Tổng giám đốc , sẽ có Hoa Kỳ , Canada , Australia , New Zealand nhìn thấy ” Tiểu Dương đứng trước cửa nói

“Australia?” Nam Cung Ảnh nhìn vào tờ báo , như vậy có nghĩa ông nội cũng đã xem bài báo này ? Không thể nào sớm như vậy chắc là ông chưa xem . Nhưng một giây sau đó , chuông điện thoại vang lên

“Này” Nam Cung Ảnh không nghĩ ngợi liền bắt điện thoại không biết rằng đầu dây bên kia đang vô cùng tức giận

“Nam Cung Ảnh? Cháu bị làm sao vậy? Người trong bài báo này là cháu dâu tương lai?” Nam Cung Mịch cầm điện thoại , xem tí nữa đã ném đi

“Ông nội” Nam Cung Ảnh trong lòng kinh sợ , thật xong rồi , nhanh như vậy mà tin tức đã được ông nội biết đến

“Ông nội , đúng vậy , chính là cô ấy” Roi vào đường cùng không còn cách nào khách Nam Cung Ảnh thừa nhận

“Tốt lắm , ngày mai ta lập tức trở về ! Ta phải liền được thấy cháu dâu của ta” Nam Cung Mịch tắt điện thoại , tức tốc đi chuẩn bị phi cơ riêng

Chương 16

Xong rồi xong rồi, phải làm sao?” Nhan Mạt Hàn ngồi trên giường gối gãi đầu, đây là báo quốc tế chắc chắn Lạc ca ca sẽ nhìn thấy. Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, hiện tại thời gian bên Mỹ đang ngược với bên đây, chắc Lạc ca ca vẫn chưa xem được. Nhưng rồi chuyện tương tự xảy ra, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, màn hình hiển thị Lạc Thần

“Xong rồi! Là Lạc ca ca gọi” Nhan Mạt Hàn nhìn điện thoại rồi nhìn sang Dạ Như cầu cứu

“Bắt điện thoại! Hãy nói sự thật đi” Dạ Như nhún nút nghe, sau đó đưa lên tai Mạt Hàn

“alo... a, Lạc ca ca” Nhan Mạt Hàn nhận điện thoại lúng túng không biết trả lời như thế nào

Quả nhiên, cuộc gọi của Lạc Thần mục đích là vì tờ báo

“Mạt Hàn, chuyện gì trong tờ báo đã xảy ra?” Lạc Thần nhìn những dòng chữ loạn xạ trên màn hình vi tính, mặc dù là báo quốc tế nhưng bài báo là do Trung Quốc định, bây giờ bên NewYork đã là 6 giờ tối, nếu muốn xem cũng chỉ có thể xem trên internet

“Em... em... hiểu lắm thôi” Nhan Mạt Hàn liếc nhìn Dạ Như, tại vì cậu hết đó, hại tôi hiện tại không biết làm sao

“Cái gì? Hiểu Là? Em cùng Tổng Tài của Nam Cung tập đoàn lời lời kéo kéo, còn nói là hiểu lắm?” Lạc Thần nói, trong lòng có chút không vui, nha đầu này làm sao vậy, sao có thể lên báo cùng với Nam Cung Ảnh?

“Đúng vậy a, bây giờ em phải đến trường rồi, tạm biệt anh có gì tối nay sẽ về cùng anh nói chuyện a” Nhan Mạt Hàn không đợi Lạc Thần trả lời liền cúp máy sau đó ném điện thoại ra xa, nhìn sang Dạ Như, mặt mờ nói “Làm sao bây giờ?”

“Hơn tám giờ rồi, đi học thôi” Dạ Như đứng dậy, chuẩn bị đi rửa mặt

“Hy vọng mọi người trong trường sẽ không nhận ra” Nhan Mạt Hàn sắp xếp lại chăn gối, bước xuống giường

“Được rồi, có tớ ở đây không ai ăn hiếp được cậu đâu” Dạ Như tự tin vỗ vào ngực

“Ai da... biết cậu là tốt nhất với mình mà” Nhan Mạt Hàn ôm cánh tay Dạ Như, làm nũng nói

“Đi đi, nhanh lên, đi thay quần áo” Dạ Như cười đi ra khỏi phòng

Mang theo mắt kính thật to, đeo một chút trang sức, mái tóc rơi lả tả, sau đó cùng Dạ Như ra khỏi cửa. Đeo cặp kính to, chính là muốn người khác không phát hiện ra mình. Trên dưới trái phải đều là hàng xóm, nếu biết được chuyện sẽ không hay. Hôm nay, sau khi tan học nhất định cô phải đi tìm Nam Cung Ảnh, nói rõ ràng mọi chuyện, nếu tiếp tục, sẽ không có cách nào vượt qua được

Mà trong trường học thì tin tức lan truyền rất nhanh, một truyền mười, mười truyền thành một trăm, một trăm thì truyền thành một ngàn, đeo kính che mặt là biện pháp tốt nhất, bởi vì nếu có giải thích cũng chẳng ai nghe mà nếu có nghe cũng không thấu hiểu. Thanh xuân của cô thật không muốn bị hấn phá hủy

Một ngày ồn ào ở trường học, thật là có chút chịu không nổi đành nhịn cho đến khi giờ tan học, Nhan Mạt Hàn cùng Dạ Như trở về, trước tiên đi tìm việc làm, sau đó sẽ đi gặp Nam Cung Ảnh để nói rõ

Mới bước ra khỏi cửa, cô chỉnh lại mái tóc, cặp mắt kính, chợt nghe có người đàn ông kêu mình

“NHAN MẠT HÀN” ba chữ, nhấn mạnh ba chữ này, làm chấn động cả màn nhĩ của Mạt Hàn, mà âm thanh này thật là quen thuộc nha. Nếu không lầm thì... đúng, chính là hấn- Nam Cung Ảnh

Chương 17

Nhan Mạt Hàn vừa sai bước về phía trước , liền thấy chiếc xe thể thao Ferrari màu bạc sáng chói , đứng cách đó không xa

Trong lòng cô lo lắng , xong rồi nếu ở nơi này mà bị nhìn thấy thì cả đời trong sạch đều bị huỷ hoại . Hôm nay là không được rồi , làm bộ không quen biết vẫn sẽ tốt hơn , dù sao cũng đeo mắt kính , miệng lắp bầm “ Mình không biết hần , hần không biết mình , hần không nhìn thấy mình , không nhìn thấy” Sau đó chuẩn bị mở rộng bước chân mà chạy

“Nhan Mạt Hàn ! Em làm sao mà không thấy tôi?” Nam Cung Ảnh có chút tức giận , nghiêng miệng phun kẹo cao su ra , tháo mắt kính xuống ném vào trong xe , sai bước hướng tới Nhan Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn vừa nhìn , nhanh chân bỏ chạy , nhưng chạy không được mấy bước liền bị Nam Cung Ảnh bắt được .

“ Anh làm gì vậy ? Bỏ tôi ra” Nhan Mạt Hàn quay đầu lại , lắc lắc cổ tay

“ Tôi tìm em có việc” Nam Cung Ảnh nắm chặt tay của Nhan Mạt Hàn

“ Bạn học , có thể đã tìm nhầm người rồi , chúng ta quen biết nhau sao?” Nhan Mạt Hàn cực lực che dấu , nhưng lại thất bại

“ Em yêu , đừng nóng giận , chúng ta cùng nhau về nhà đi” Nam Cung Ảnh cao giọng , Nhan Mạt Hàn liền che cái miệng của hần lại

“Được ... được , tôi cùng anh đi , được chưa ? Dù sao tôi cũng muốn tìm anh có chuyện” Nói xong , Mạt Hàn kéo tay Nam Cung Ảnh vào trong xe , phải đi nhanh thôi , càng nhanh càng tốt , nếu để người khác nhìn thấy lại hiểu lầm

Nam Cung Ảnh lái xe , Mạt Hàn nhìn ra ngoài cửa xe , đột nhiên mở miệng

“ Đây , chuyện tờ báo làm sao bây giờ?” Nhan Mạt Hàn bắt đầu dĩ nắm tóc , cô hi vọng Lạc Thần sẽ không hiểu lầm

Trong mắt Nam Cung Ảnh hiện lên một tia tà ác , khoé miệng khoé miệng nhẹ nhàng nâng lên

“ Bằng không , em hôn tôi một cái , tôi sẽ nói cho em biết” Nam Cung Ảnh liếc nhìn Nhan Mạt Hàn

“ Không được” Nhan Mạt Hàn mở miệng từ chối , cô tuyệt đối sẽ không để cho hần hôn cô

“ Vậy cũng được , thôi nếu em không đồng ý , thì hãy chờ đến ngày mai xem tin tức mới đi , sẽ còn kinh động hơn như thế nữa” Nam Cung Ảnh khiêu khích , hần không tin , cô nhất định sẽ hôn hần

“ Anh ...” Gương mặt nhỏ nhất của Mạt Hàn đỏ ửng , thật cô muốn đánh cho tên này hai cái

“ Như thế nào ? Đồng ý không?” Nam Cung Ảnh tà mị cười , tay gõ nhẹ vô lăng

“ Ở trên xe? Không được , xuống xe đi rồi nói sau” Nhan Mạt Hàn cũng không muốn mạng sống của mình bị liên lụy , lỡ như xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao? Còn nếu sau khi xuống xe , nói không chừng hần sẽ bỏ qua cô

Nam Cung Ảnh cười nhẹ” được , vậy thì xuống xe hãy nói”

--

Bên trong phòng làm việc của Tổng Tài : tờ báo vẫn vậy , vẫn nằm trên bàn

“ Tốt lắm , hôn tôi một cái , tôi liền nói cho em biết giải pháp” Nam Cung Ảnh nhàn rỗi ngồi trên salon , quan sát cô gái trước mặt một cách thú vị

“ Tôi ... tôi , anh...” Nhan Mạt Hàn đứng một chỗ , nắm một góc áo , từ trước đến giờ cô chưa một lần chủ động hôn người khác , Lạc Thần cũng không có , vậy mà bây giờ phải hôn người trước mặt này , hần tựa như tên lưu manh

Trong lòng chen ngang “ Hôn thì hôn , ai sợ ai” Nhan Mạt Hàn thốt lên

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nam Cung Ảnh đứng lên , Nhan Mạt Hàn nhẹ nhàng nhón chân , đầu gối tập trung vào , sau đó chạm vào môi của Nam Cung Ảnh , Đôi môi chạm trong chốc lát , định rời đi , liền bị Nam Cung Ảnh khổng chế ở đằng sau gáy , đầu gối nhẹ nhàng khiêu khích cô

Mùi hương trên người cô nhẹ nhàng thoát ra , bay vào mũi của hắn , đầu gối của hắn tách hai hàm răng của cô ra , quần lót của cô , dây dưa rất nhanh cùng một lúc

“ Anh... anh...” Nhan Mạt Hàn không nghĩ tới rằng Nam Cung Ảnh đột nhiên đáp trả nụ hôn của cô , trong không gian nhỏ bé của căng phòng , hơi thở của hai người cũng từ từ thay đổi , trở nên gấp gáp hơn . Đột nhiên có tiếng gõ cửa , phá hỏng hết tất cả

“ Mẹ kiếp” Nam Cung Ảnh tức giận mắng mỗ , buông Nhan Mạt Hàn ra , chỉnh sửa lại y phục , bước ra mở cửa . Gương mặt của Mạt Hàn đỏ ửng , cúi gằm xuống ghế , không dám ngẩng đầu lên nhìn ai .

“ A, Tổng Tài thật ngại quá , đã quấy rầy ngài... Lão gia nói ngày mai sẽ đáp máy bay về đây” Tiểu Dương đứng ngoài cửa , nhìn vào trong phòng làm việc thấy gương mặt đỏ ửng của Nhan Mạt Hàn . Lúc này Tiểu Dương mới nhận thức được là quấy rầy Nam Cung Ảnh

“ Được , tôi biết rồi” Nam Cung Ảnh gạt đầu một cái sau đó đóng cửa lại .

“ Ông nội của anh đã trở về?” Nhan Mạt Hàn không hiểu ngẩng đầu lên hỏi Nam Cung Ảnh

“ Chính xác , sáng mai sẽ đến” Nam Cung Ảnh tròn hai mắt , mở miệng ra nói

“ Vậy , ông nội của anh biết chuyện của chúng ta chứ?” Đây là điều Nhan Mạt Hàn quan tâm nhất . Nam Cung Ảnh mấp máy đôi môi ngồi xuống nói “ Biết , sáng nay ông đã xem báo , cho nên ông nói sẽ bay về đây , để gặp cháu dâu tương lai

“ Cái gì?” Nhan Mạt Hàn nhảy dựng lên “ Muốn xem cháu dâu , vậy anh mau đi tìm cháu dâu cho ông a”

“ chính là em đó” Nam Cung Ảnh nhìn Nhan Mạt Hàn , khoé miệng cong lên

“ Tôi?” Nhan Mạt Hàn tự chỉ vào chính mình hỏi , trầm nghĩ , cũng đúng , cô chính là người trên tờ báo , nếu không là cô thì có thể là ai được

“ Tôi không được” Nhan Mạt Hàn từ chối , cô không muốn chuyện này tiếp tục bị hiểu lầm , càng không muốn đi lừa gạt một lão già

“ Không được cũng phải được ” Nam Cung Ảnh không muốn chọc giận ông nội , công ty này cổ phần lớn nhất vẫn là của ông , nếu chọc tức ông , ông mà giận dỗi cổ hắn ra khỏi công ty , thì coi như hắn chết chắc

“ Tôi còn phải chờ Lạc ca ca , như vậy sẽ không được” Đột nhiên Nhan Mạt Hàn quay lưng , phát hiện tờ báo vẫn còn nằm ở trên bàn làm việc của Nam Cung Ảnh

“ Lạc ca ca , là ai?” Nam Cung Ảnh nổi hứng lên .

Nhan Mạt Hàn nói với bộ dạng kêu ngao “ Lạc ca ca chính là hoàng tử của tôi , là hoàng tử trong lòng tôi” Nghe xong lời nói của Mạt Hàn , trong lòng Nam Cung Ảnh có mấy phần khó chịu “ Ha Ha , có thể không cùng tôi diễn tiếp , chẳng qua là , đêm hôm đó ở khách sạn tuy không xảy ra việc gì , nhưng chẳng phải chỉ một chút xíu nữa là...” Nam Cung Ảnh mập mờ nói bên tai của Nhan Mạt Hàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Gương mặt nhỏ nhắn của Mạt Hàn liền ửng hồng

“ Anh .. Anh thật biến thái” Vừa nói cô vừa quả đấm lên , nhưng một giây kế tiếp thì quả đấm của cô liền rơi vào tay của một người khác

“ Hắc hắc hắc , con gái mà bạo lực thì không tốt nha” Nam Cung Ảnh tà mị cười

“ Anh , muốn nói thế nào cũng được , tóm lại tôi không đồng ý tiếp tục diễn kịch cùng anh” Nhan Mạt Hàn nói xong , xoay người định rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc liền bị Nam Cung Ảnh kéo tay lại

“ Thật em sẽ không muốn ngày mai lại có một bài báo với tiêu đề “ Nam Cung Tổng Tài cùng một người phụ nữ bình dân Nhan Mạt Hàn cùng nhau trải qua tình một đêm?” Nam Cung Ảnh nhíu mày , không tin là cô sẽ không giúp đỡ hắn

“Mẹ kiếp, tôi cá cái nha nha đấy” Nhan Mạt Hàn rốt cuộc không nhận được hướng về Nam Cung Ảnh mắng nhiếc . Người đàn ông này rốt cuộc như thế nào mà không biết xấu hổ như vậy

“Hắc hắc , làm vợ của tôi , phải thật dịu dàng a” Nam Cung Ảnh ngồi trên ghế salon thú vị quan sát Nhan Mạt Hàn

“Như thế nào , một câu thôi , diễn hay không diễn? Giúp tôi diễn xong , tôi sẽ cho em một khoản tiền” Nam Cung Ảnh vắt chéo hai chân

Nhan Mạt Hàn liếc nhìn Nam Cung Ảnh “Tôi không còn lạ gì với đồng tiền của các người ... cùng anh diễn là được chứ gì ! Thật khi không lại trở thành tội phạm , đi lừa gạt một lão lão , tôi không thích lừa gạt người khác” Nhan Mạt Hàn le lưỡi , liếc nhìn Nam Cung Ảnh ngồi ở đối diện

“Lúc nào ông nội chuyển cổ phần cho tôi thì chưa biết , nhưng một khi ông cảm thấy vui , ông sẽ chuyển cổ phần cho tôi , mà mục đích của em là cùng tôi phối hợp , vì phần của em sẽ nằm trong cổ phần này . Nếu làm tốt phần của em sẽ không ít” Nam Cung Ảnh khoanh tay trước ngực

“Hừ , tôi không cần , tôi đã có Lạc Ca Ca” Nhan Mạt Hàn không thèm nhìn Nam Cung Ảnh

“Nhưng tôi cho em biết , ông nội của tôi đã lớn tuổi , sức khỏe không tốt , huyết áp lại cao không thể tức giận . Sáng nay ông xem tin tức liền gọi cho tôi nói lập tức bay về đây để gặp cháu dâu tương lai , nếu để ông mừng hụt không khéo lại lâm bệnh” Nam Cung Ảnh cúi đầu nhưng ánh mắt hướng về Nhan Mạt Hàn . Hắn không tin cô gái này là người vô tâm

“Tôi ... tôi...” Nhan Mạt Hàn do dự trả lời , thật cô không đành lòng mà nhìn một người đã lớn tuổi như vậy lại mừng hụt , hơn nữa suy đi nghĩ lại dù sao cũng chỉ là diễn kịch , đến lúc thích hợp liền nói cả hai bên bắt hòa rồi chia tay cũng không muộn

“VẬY.. được rồi ! Tôi cùng anh diễn vở kịch này , cùng lắm khi nào tôi lấy được cổ phần sẽ liền rời đi , hơn nữa tốt nhất anh đừng tạo những tin tức không tốt , tôi không muốn Lạc ca ca hiểu lầm” Nhan Mạt Hàn nói , khoe miệng Nam Cung Ảnh nhếch lên , hẳn tin chắc rằng người con gái này còn có lương tâm

“Còn nữa , tốt nhất trước mặt tôi , em ít nhắc đến Lạc ca ca của em đi” Nam Cung Ảnh đi về phía bàn làm việc , lấy tờ báo bỏ vào học bàn

“Tại sao không thể nhắc?” Nhan Mạt Hàn trau trau lông mày lại , khó hiểu hỏi

“Bởi vì ... nếu để ba mẹ tôi còn có ông nội nữa nghe được , sẽ không hay , có thể sẽ gây hiểu lầm ” Nam Cung Ảnh ngồi trên bàn làm việc , ngón tay gõ gõ lên mặt bàn

“Ặc , anh ... anh ... Thôi được rồi , không nói tới vấn đề này nữa” Nhan Mạt Hàn ngồi ở chỗ cũ , nhìn gương mặt của Nam Cung Ảnh trước màn hình vi tính . Người đàn ông này quả là rắc rối , trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ , cảm thấy đôi môi nhẵn bóng mềm mại . Không tránh khỏi , Nhan Mạt Hàn nuốt một ngụm nước bọt vào trong , bệnh mê trai của cô lại tái phát . Một lúc sau , Nam Cung Ảnh đưa ra một bản thảo được in ra trong vi tính , đưa tới trước mặt Nhan Mạt Hàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Hiệp ước , hai chữ to đùng này lọt vào ánh mắt của Nhan Mạt Hàn “Đây là cái gì?” Nhan Mạt Hàn khó hiểu hỏi nhưng tay vẫn cầm lấy tờ giấy

“Đọc rồi sẽ biết” Nam Cung Ảnh cầm cây bút trên tay đưa cho Nhan Mạt Hàn

Nội quy 1 : Trước mặt tất cả mọi người đều phải biểu hiện thân mật , gọi bằng tên đối phương bằng hai chữ cuối cùng hoặc ít nhất cũng phải có một chữ

Nội quy 2 : Sau khi Nam Cung Ảnh lấy được cổ phần , Nhan Mạt Hàn liền rời đi không được dây dưa

Nội quy 3 : Tôn trọng cuộc sống riêng tư của đối phương , không được quản lý

Nội quy 4 , Nội quy 5 , nội quy 6.... Nội quy , nội quy nội quy.....

“Nội quy , nội quy , nội quy ..... tôi là em gái anh à , được rồi ! Tôi không ki” Nhan Mạt Hàn tức giận ném bản nội quy ném trước mặt hắn . Xem cô là gì? Chó sao? Rồi đi còn không cho phép dây dưa ?

“Tại sao?” Nam Cung Ảnh khó hiểu , tức giận nhìn chăm chăm vào cô

“Nếu không tin tưởng tôi , anh có thể đi tìm một người khác cùng anh mà diễn vở kịch này , tôi không phải là người siêu phàm mà có thể làm tốt tất cả nội quy mà anh đã đặt ra. Nhưng anh yên tâm , tôi chắc sẽ diễn cho thật tốt , sau khi nhận được cổ phần , tôi sẽ lập tức rời đi cũng sẽ không xen vào cuộc sống riêng tư của anh , tôi nhất định không làm bình phong . ANH tin hay không tùy anh , nếu không tin hãy đi tìm một cao nhân khác” Nhan Mạt

Hàn bỏ cây bút trong tay xuống, từ nhỏ cô đã không có cha mẹ, không tự tin, tại sao cuộc sống của cô lại bị người khác định đoạt chẳng lẽ cả đời này đều bị người khác định đoạt? Ai sẽ là người thật lòng yêu thương cô, thật lòng quan tâm cô? Chóp mũi đỏ đỏ, khóe mắt cay cay, cũng như thể nước mắt rơi xuống

“Nè...” cổ tay của cô bị Nam Cung Ảnh kéo lại

“chuyện gì đó?” Nhan Mạt Hàn có chút không thoải mái quay đầu lại, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Nam Cung Ảnh

“Được rồi, không ký thì không ký, còn nữa, vì cái gì mà em khóc?” Nam Cung Ảnh bắt đầu đối diện với cô, còn thấy khóe mắt ửng đỏ của cô

Trong tim cô khẽ run lên “Không có gì” Nhan Mạt Hàn không chú ý, nếu hắn đã đồng ý để cô không kí, vậy cũng tốt.

“Cám ơn, cám ơn anh đã tin tưởng tôi, tôi về trước đây” Nhan Mạt Hàn nở nụ cười lạnh lẽo, chuẩn bị xoay người rời đi

“Vậy sáng mai, em hãy chuẩn bị một chút, tôi sẽ qua đón em” Nam Cung Ảnh nắm lấy tay của Mạt Hàn

“Sáng mai? ... Không, tôi muốn đi học” Nhưng Mạt Hàn chợt nhớ chính là sáng mai ông nội của hắn sẽ về đây

“Sáng mai hãy xin phép nghỉ” Nam Cung ảnh ra giọng, không cho Nhan Mạt Hàn có cơ hội mà từ chối, không còn cách nào khác Nhan Mạt Hàn gật đầu, mở cửa ra về

Trời đã xế chiều, ánh nắng còn đọng lại một chút rọi xuống mặt đường, trông thật đẹp. Ngồi ở trước ban công ở nhà của Dạ Như, Nhan Mạt Hàn đau khổ trong lòng cô vô cùng hỗn loạn. Cô cầm điện thoại, cứ bấm vào số của Lạc Thần, một lần hai lần, nhưng cô không gọi.

“Mạt Hàn, đang suy nghĩ gì vậy?” Dạ Như cầm hay tách cà phê nóng, đi về ban công, đặt lên chiếc bàn nhỏ

“Dạ Như ... Tớ” Ánh mắt của Mạt Hàn âm trầm, lạnh lùng, trong lòng rối bời

“Sao? Làm sao vậy?” Dạ Như nhấp một chút cà phê, khóe miệng nở một nụ cười hài lòng, thời tiết lạnh như thế này được uống một ngụm cà phê nóng, quả là ấm hết cả người, thật dễ chịu

“Tớ... ngày mai tớ sẽ không đến trường” Nhan Mạt Hàn do dự một chút, rồi mở miệng nói

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tại sao?” Dạ Như tròn tròn hai mắt, có một chút không tin tưởng

Nhan Mạt Hàn nâng cốc cà phê, uống một ngụm nhỏ

“Mọi chuyện là như vậy...” Nhan Mạt Hàn đem hết sự việc kể cho Dạ Như nghe, kể cả việc tờ báo

“Cái gì? Vậy cậu bị mất việc ở Jayz nguyên nhân là do chuyện này? Dạ Như không dám tin, hét toáng lên, Mạt Hàn lấy tay che miệng Dạ Như, xung quanh toàn là hàng xóm, hét như vậy mọi người nghe sẽ không tốt

Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái

“Nè, Mạt Hàn cậu không bị gì chứ? Anh ta có làm gì cậu không?” Dạ Như đứng dậy kiểm tra thân thể Mạt Hàn. Nhan Mạt Hàn đẩy Dạ Như ngồi xuống, liếc cô một cái “Không, tớ không sao hết” Nhan Mạt Hàn đem chuyện cũ kể cho Dạ Như, ngay cả việc ở chung phòng nhưng không có nói hai người nằm chung một giường, chỉ dám nói cô ngủ ở ghế sofa

“Haizz” Nhan Mạt Hàn thở dài, Dạ Như bên cạnh cũng nói chỉ có Lạc Thần mới là người quan tâm Mạt Hàn thật sự. Nhớ đến Năm đó cô mất đi ba mẹ, ở trường học thì cô bị nói xấu sau lưng, những người từng nói là bạn tốt của Mạt Hàn cũng vì những điều này mà rời bỏ cô đi, không quan tâm đến cô. Kể từ lúc đó, Mạt Hàn trở thành người cô đơn, không có tình yêu cũng không có ai yêu thương cô. Cho đến một ngày, Lạc Thần tới trường học của cô, tức giận đá bay cánh cửa phòng hiệu trưởng, kéo cô đi, chuyển trường học cho cô. Sau khi chuyển đến trường mới, cô đã gặp được Dạ Như

“Mạt Hàn, vậy cậu nên cẩn thận một chút” Dạ Như rất thương yêu Mạt Hàn, thương cô gái đã sớm mất đi ba mẹ, trước khi cô đến Jayz, quản lí của Jayz vì nề nang lời nói của Lạc Thần, mới cho cô ở một kí túc xá không tồi

“Ừ, tớ biết rồi, biết cậu lo lắng cho tớ” Nhan Mạt Hàn khẽ cười, cô ôm lấy Dạ Như cảm thấy trong lòng ấm áp. Rất Nhanh thôi, Lạc ca ca sẽ trở lại

Trước cửa sổ , một hình bóng to lớn lặng nhìn về phía xa xa nơi mặt trời lặn

Ngày mai , ông nội trở về , nhất định phải lấy được hết số cổ phần . Nam Cung Ảnh đứng trước cửa sổ , hai tay chống nạnh , tự do mà huyýt sáo . Nhưng chợt nhớ ra , ngày đó hẳn đã đem chuyện của mình và Nhan Mạt Hàn kể cho Âu dương Dật và Doãn Thiệu Hàn nghe

“Này , Dật , tôi là Ảnh đây” Nam Cung Ảnh lấy điện thoại nhấc dây số gọi cho Âu Dương Dật

“Ấy da , có chuyện gì , sao hôm nay lại gọi cho tôi ?” Âu Dương Dật đầu dây điện thoại bên kia , trong tay đang ôm mỹ nữ , vừa hưởng thụ xong , liền nhận được điện thoại của Cung Nam Ảnh

“Còn nhớ hay không , chuyện bữa trước tôi gọi cho cậu , kể chuyện của tôi và Nhan Mạt Hàn ? Ngày mai ông nội của tôi về rồi , Cậu cùng Doãn thiệu Hàn giữ miệng một chút , vạn lần đừng đem chuyện này bị lộ ra , chút nữa tôi sẽ gọi cho Doãn Thiệu Hàn . Nếu cậu nói , cậu chết chắc . Những ngày sau này , cậu phải nuôi tôi , còn nữa tôi mai đến nhà ăn cơm , mai ông nội trở về rồi” Nói xong , Cung Ảnh tạm biệt , cúp điện thoại , gọi cho Doãn Thiệu Hàn , đem những lời y chang như vậy nói với Thiệu Hàn

Đột nhiên bài báo , lọt vào ánh mắt của Nam Cung Ảnh , nghĩ đến Nhan Mạt Hàn , khóe miệng cong lên , nở một nụ cười . Cô nàng này , thật sự ngốc nghếch , hay là do hắn chưa hiểu rõ cô ?

Cầm kéo lên , Cung Ảnh từ từ cắt tờ báo , sau đó lấy một chiếc hộp màu đen ra , lần lượt đặt theo thứ tự từ một đến sáu vào trong chiếc hộp . Trong chiếc hộp màu đen này , toàn là văn kiện quan trọng của hắn , đem bỏ vào ngăn kéo , khóa lại . Tự mình vỗ vỗ tay , mọi thứ coi như đã giải quyết xong

Vừa mới đứng dậy , có tiếng gõ cửa ở ngoài

“Ảnh ...” Một âm thanh nũng nịu truyền đến

Nam Cung Ảnh trau mày , nghe âm thanh này khá quen thuộc , nếu đoán không lầm chính là Dịch Điều Vi

Vừa mở cửa , một bóng dáng phụ nữ đã nhào tới ôm lấy hắn , đôi tay vòng qua hông của Nam Cung Ảnh

“Ảnh .. em nhớ anh đến phát điên rồi” Dịch Điều Vi tham lam , hít vào mùi hương trên người của Nam Cung Ảnh , quả nhiên mùi hương này và mùi hương của bốn năm trước vẫn là một

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thấy cô đột nhiên nhào vào ôm lấy mình , Nam Cung Ảnh , nhẹ nhàng đẩy Dịch Điều Vi ra

“Cô tới đây làm cái gì?” Nam Cung Ảnh nghiêng đầu một bên , không nhìn tới Dịch Điều Vi

“Ảnh , tại sao em không thể tới? Em chính là người yêu của anh” Dịch Điều Vi chớp chớp đôi mi thanh tú

Nam Cung Ảnh lạnh nhạt “ Dịch tiểu thư , hình như tôi và cô không quen biết”

Gương mặt nhỏ nhắn của Dịch Điều Vi liền thay đổi , chu chu cái mỏ nhỏ nhắn nũng nịu ôm tay Nam Cung Ảnh “ Ảnh , em biết dù em không bên cạnh anh , nhưng chúng ta vẫn yêu nhau”

Nam Cung Ảnh đẩy Dịch Điều Vi ra , cười lạnh lùng “ Dịch tiểu thư , cô chưa xem qua bài báo à?”

Trong ánh mắt Dịch Điều Vi tóe lên một tia tàn khốc “ Ảnh , em hiểu anh rất rõ , anh không hề yêu cô ấy đúng không? Chẳng qua là cũng vì Ông nội , bác trai và bác gái thôi”

Nam Cung Ảnh thoáng chút sợ hãi , không nghĩ là cô ta nói được như vậy , đúng như cô ta nói , không sai . Từ lúc 20 tuổi , ông nội và ba mẹ hắn đã thúc giục mong muốn hắn kiếm một cô gái đẳng hoàng mà kết hôn , không thích hắn ở ngoài ăn chơi lêu lổng . Nhưng 4 năm trước , từ lúc Dịch Điều Vi bỏ hắn mà ra đi , hắn đã không còn muốn thật lòng với ai , từ lúc đó mỹ nhân bên cạnh hắn , hắn chỉ xem là đồ chơi

“ Dịch tiểu thư , cô nói sai rồi , tôi thật lòng rất yêu người con gái kia” Nam Cung Ảnh khóe miệng dâng lên một nụ cười hạnh phúc

“ Ảnh đừng gọi em như vậy được không , xa lạ quá . Anh có thể như trước kia , gọi em là Vi Nhi không?” Dịch Điều Vi chu chu đôi môi đỏ mọng của cô

(JJ : a cái con mụ này , thật là.....)

Ở nhà của Dạ Như , Dạ Như không ngừng dẫn dò Mạt Hàn , Nam Cung Ảnh nổi tiếng là thiếu gia đào hoa , ăn chơi trác táng . Nghe Dạ Như nói như thế , cô chợt nhớ đến đêm ở cùng hắn trong khách sạn , xem tí nữa đã đăng hiển XXOO cho hắn , lỡ như lần này cùng hắn diễn trò , thú tính của hắn nổi dậy thì biết làm sao . Vì vậy , Nhan Mạt Hàn quyết định tìm Nam Cung Ảnh kí thêm một cái hiệp ước khác là đối với Nhan Mạt Hàn không cho phép thú tính nổi dậy

Ở dưới đại sảnh của công ty , Nhan Mạt Hàn bước đến bàn tiếp tân “ Tôi muốn gặp Nam Cung Ảnh ”

Người đứng ở bàn tiếp tân nhìn thấy cô liền nhận ra là người cùng Nam Cung Ảnh trong tờ báo , liền gật đầu , đồng ý cho cô lên gặp Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn bước vào thang máy , nhấn tầng cao nhất , đi đến phòng làm việc của Nam Cung Ảnh . Đẩy cửa ra , nhưng mọi thứ trước mắt đã làm cho cô hoảng sợ

“ Má ơi “ Nhan Mạt Hàn hét lớn , đóng cửa lại , trong lòng nhịp tim đập loạn xạ

Đột nhiên bị người khác cắt ngang kế hoạch , cô muốn “ đốt lửa ” Nam Cung Ảnh , không ngờ bị dập tắt liền . Trong lòng khó chịu

Nam Cung Ảnh khoé miệng cong lên , đẩy Dịch Điều Vi ra , mở chốt cửa , kéo Nhan Mạt Hàn vào trong

“ A ... a... , tôi không có thấy gì hết , các người tiếp tục đi ” Nhan Mạt Hàn muốn tránh khỏi Nam Cung Ảnh , nhưng bị Nam Cung Ảnh dùng sức kéo cô lại , Nhan Mạt Hàn ngã vào trong lòng ngực của Nam Cung Ảnh , bị hắn gắt gao ôm lấy

“ Ở đâu ra , cái con nha đầu này ” Dịch Điều Vi trừng mắt liếc nhìn Nhan Mạt Hàn , nhưng nhìn đi nhìn lại cảm thấy cô gái này quen quen

“ Nhìn quen đấy chứ ? “ Thấy mặt Dịch Điều Vi thay đổi , Nam Cung Ảnh hỏi , ý muốn nhắc nhở cô

“ Cô ta , cô ta , chính là người trên báo sao ? ” Dịch Điều Vi không tin nhìn chằm chằm vào Nhan Mạt Hàn , cô gái này vóc dáng không chuẩn , gương mặt cũng không mấy là đẹp , sao Nam Cung Ảnh có thể coi trọng cô ta ?

“ Tôi ... xin chào ! Tôi tên là Nhan Mạt Hàn ” Dĩ nhiên , lễ phép Nhan Mạt Hàn chào hỏi

Dịch Điều Vi nhìn Mạt Hàn khinh thường “ Tôi là Dịch Điều Vi , là Ảnh ... ”

“ Là một vị khách hàng ” lời của Dịch Điều Vi còn chưa nói xong liền bị Nam Cung Ảnh cắt ngang

Nhan Mạt Hàn tròn to hai mắt , cái gì ? Khách Hàng ? Lúc này còn hôn nhau , mà nói là khách hàng ? Người đàn ông này quả nhiên xem người khác giống lợn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nhan Mạt Hàn bĩu môi , trong lòng khinh bỉ con này giống lợn

“ Cái gì , ta rõ ràng không phải là khách hàng . ” Dịch Điều Vi khinh bỉ liếc nhìn Nhan Mạt Hàn đang nằm gọn trong ngực của Nam Cung Ảnh

“ Vợ yêu , sao hôm nay em lại đến đây ? ” Nam Cung Ảnh cố ý diễn trò , khoé miệng cong lên nở nụ cười

“ Tôi , khi nào là vợ của anh , buông tôi ra nha . Tôi có chuyện muốn nói với anh ” Nhan Mạt Hàn giả vờ , muốn thoát ra khỏi lòng ngực của Nam Cung Ảnh , nhưng vẫn bị hắn dùng sức ôm lấy

“ Ô , quan hệ của hai người thật không tệ nha ” Dịch Điều Vi khiêu khích , vừa rồi nghe giọng điệu của Nhan Mạt Hàn , cảm thấy Mạt Hàn khó chịu , chắc chắn giữa hai người không hề có tình yêu . Xem ra , cô vẫn còn cơ hội

“ Ha ha , đương nhiên . Chẳng qua , dạo này mọi thứ lộn xộn , vợ của tôi không được vui . Đừng như vậy , lúc này cô còn mạnh mẽ cưỡng hôn ta “ Nam Cung Ảnh tỏ vẻ thân mật , sờ sờ sống mũi của cô . Gương mặt Dịch Điều Vi trắng bệch , nhưng cũng nhanh sau đó cô lấy lại dáng vẻ , yên lặng

“ Hà tôi quản anh cái gì a ” Nhan Mạt Hàn bắt đất dĩ , cô không biết quản hắn cái gì , cái con lợn này , chỉ biết lưu tình ở khắp mọi nơi

“ Ảnh , vừa rồi anh cũng đáp trả lại nụ hôn của em , sao có thể nói là em cưỡng hôn ? ” Dịch Điều Vi nũng nịu nói , làm cho Nhan Mạt Hàn nổi hết da gà

“ Ha Ha , phải không ? Chẳng qua lúc này , tôi cùng cô đùa đùa một chút , cô xem làm gì có chứa tình yêu ? ” Chữ yêu đó , Nam cung Ảnh cố ý nhấn

mạnh , sau đó cuối xuống hung hãn hôn lên đôi môi của Nhan Mạt Hàn , hai cánh tay của hắn gắt gao ôm lấy cô , không cho cô có cơ hội chạy thoát

Nhan Mạt Hàn tròn to hai mắt , nhìn gương mặt trước mặt mình , đây là tình huống gì vậy?

Cô bị hôn? Cô bị hôn? ầm ầm ầm , đầu óc của cô muốn nổ tung

“ Anh ,anh...” Nhan Mạt Hàn đẩy dựa , Nam Cung Ảnh thay đổi góc độ , nhìn hai người đang rất say đắm . Thừa dịp , Mạt Hàn hé môi , lưỡi của Nam Cung Ảnh tiến vào trong dò xét . Ngay sau đó khiêu khích đầu lưỡi của cô , lại rất nhanh , hai đầu lưỡi đã nắm chặt lấy nhau , ôm lấy nhau cùng dây dưa một chỗ . Mùi vị ngọt ngào trong đầu lưỡi của cô làm cho hắn nghiện , cảm giác thật nóng , một lúc có một dòng lửa dưới bụng của hắn nổi lên , không nghĩ mỗi lần hôn môi của cô , lại có thể làm cho hắn nghiện như thế . Chút xíu nữa là quên đi sự tồn tại của Dịch Diệu Vi

Cho đến khi , trong miệng có mùi tanh của máu , hắn mới rời bỏ đôi môi của cô

“ Anh...” Nhan Mạt Hàn hung hăng nhìn chăm chăm vào Nam Cung Ảnh , một ngón tay của Nam Cung Ảnh đã in lên môi của cô , ý bảo cô đừng nói gì hết , hai tròng mắt liếc nhìn đôi môi có tí xung đỏ của cô

“Hiểu rồi chứ?” Nam Cung Ảnh nhìn Dịch Diệu Vi , mở cửa phòng làm việc của tổng giám đốc , ý nói cô hãy rời đi

Mặc dù , da mặt của Dịch Diệu Vi dày , nhưng đã rõ ràng như vậy không còn cách nào khách cô đành rời đi , lần sau sẽ trở lại

“ Ảnh , tốt thôi , em đi trước nhưng chuyện của bốn năm trước , anh phải cho em cơ hội để giải thích “ Dịch Diệu Vi nhìn Nam Cung ảnh , lắc lắc cái miệng bước ra

“ Anh... vừa rồi anh làm gì?” Mặt Nhan Mạt Hàn đen lại , nhìn chăm chăm vào Nam cung ảnh

“ Nói đi , em tới đây làm gì?” Nam Cung Ảnh thay đổi sắc mặt , trong lòng nổi lên một tia đau đớn . Là cô , Dịch Diệu Vi đã trở lại

“ Tôi cảm thấy , giữa chúng ta cần có thêm bản hiệp ước khác” Nhan Mạt Hàn vừa nói vừa cầm giấy bút lên

“ Ha Ha , nói đi , em cần thêm điều gì?” Nhìn bản hiệp ước bị cô quăng xuống đất , hắn nhẹ nhàng cầm lên để lên bàn . Suy nghĩ một chút , cầm bút lên ghi thêm một dòng ở dưới “ Tôn trọng đối phương , bên con trai không được nổi thú tính với bên con gái , nếu không sẽ nói hết với gia đình bên con trai đây chỉ là vở kịch “ Sau đó Nhan Mạt Hàn không do dự ký tên

Ghi xong , Nhan Mạt Hàn cười cười , cảm thấy rất hài lòng , thêm điều kiện nếu không tuân theo sẽ nói hết cho nhà trai biết đây là vở kịch , chắc chắn hắn sẽ làm theo cô

Nam Cung Ảnh nhìn bản hiệp ước một chút , khinh thường quan sát Nhan Mạt Hàn

“ Tôi không có hứng thú với những người con gái có phần ngực và sau lưng đều bằng phẳng như nhau ” Nam Cung Ảnh nói xong , cầm bút lên ký tên

“ Răng rắc răng rắc” trong người cô bắt đầu nổi giận , người đàn ông này nói cái gì? Ngực dán vào lưng? Không có Trổ mã ?

“ A.. Tôi giết anh.” Nhan Mạt Hàn cuộn tay thành nắm đấm vung về hướng của Nam Cung Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mất thấy nắm đấm sẽ đập vào mình , Nam Cung Ảnh nhanh tay giữ chặt tay của Nhan Mạt Hàn , không cho cô nhúc nhích

“ Anh...” Nhan Mạt Hàn bỏ tay xuống , không nhìn hắn

“ Đừng Quên , sáng sớm ngày mai , ông nội sẽ đến . Em nên chuẩn bị cho tốt một chút” Nam Cung Ảnh không nhìn Mạt Hàn , quay lưng , rời khỏi phòng làm việc , bỏ mặc Nhan Mạt Hàn đứng đó , người đơ như tượng

Sáng sớm , 6 giờ Nhan Mạt Hàn ngồi dậy , viết dài chữ để lại cho Dạ Như , lấy túi sách bước ra cửa . Nam Cung Ảnh đã đậu xe ở đó chờ cô

“ Tôi hôm nay ăn mặc như thế này có được không?” Nhan Mạt Hàn không xác định , nhìn Nam Cung Ảnh

“ Tạm ổn , nhanh lên , một chút nữa ông nội tới nơi rồi” Nói xong , Nam Cung Ảnh mở cửa xe cho cô bước vào . Vì là buổi sáng , đường không quá đông đúc , rất thuận tiện cho việc chạy xe

“Nhớ một hồi nữa , không cho phép em làm tôi mất mặt” Nam Cung Ảnh dặn dò

“Biết rồi” Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái . Đợi một lúc , tiếng máy bay đã truyền đến , là phi cơ riêng của Nam Cung Mạc đã tới

“Ông nội đến rồi” Nam Cung Ảnh nói , kéo tay Nhan Mạt Hàn đi , đứng ở lối ra đợi Nam Cung Mạc. Nhan Mạt Hàn không phản bác , vì cô biết chẳng qua hai người đang diễn kịch nên hẳn mới tỏ ra thân mật như thế . Mặc dù sau khi hợp đồng kết thúc , cô không có gì , nhưng ít ra sẽ có một cuộc sống yên ổn

Bởi vì là phi cơ riêng , nên không phải chờ lâu . Chỉ một chốc lát , đã thấy Nam Cung Mạc chống gậy bước ra , đi sau là quản gia đang kéo vali

“Ông nội “ Nam Cung Ảnh đứng dậy cảm hành lễ

“cháu dâu đâu? Ta muốn thấy cháu dâu” Nam Cung Mạc cầm gậy , đập đập trên mặt đất , Nam Cung Ảnh kéo Nhan Mạt Hàn lại

“Đây ! chính là cô ấy” Nam Cung Ảnh nói , nhìn cô ý nói cô hãy chào hỏi ông

“ A ... đứng , Ông nội , ông khỏe chứ . Cháu tên là Nhan Mạt Hàn” Nhan Mạt Hàn cung kính lễ phép chào hỏi , Nam Cung Mạc hừ lạnh một tiếng

“Lai lịch của cô gái này như thế nào? Gia cảnh ra sao? Xứng với Nam Cung thị sao?” Nam Cung Mạc liếc nhìn Nhan Mạt Hàn , trong lòng Nhan Mạt Hàn như rơi xuống vực thẳm . Thật mà nói , đúng là cô không hề xứng với Nam Cung Ảnh

“Ông nội , cô ấy là em gái của Lạc Thần” Nam Cung Ảnh cười cười , ôm chầm lấy Nhan Mạt Hàn , Mạt Hàn không dám tin , tròn tròn mắt nhìn Nam Cung Ảnh ! Hẳn cư nhiên dám lừa gạt ông nội?

“Cháu...Cháu...” Lời nói còn chưa dứt liền bị Nam Cung Ảnh cắt ngang

“Ông nội , cô ấy tuyệt đối tốt hơn Dịch Điều Vi” Nam Cung Ảnh kiên định nói . Từ bốn năm trước , khi Dịch Điều Vi rời bỏ hắn ra đi , từ lúc đó ông nội xem đều xem các người con gái khác đều chướng mắt . Bốn năm trước Dịch Điều Vi dịu dàng , xinh đẹp , đơn thuần đáng yêu , gặp ai cũng làm cho người khác thích , dáng vóc cũng tốt , không ngờ lại dám rời bỏ hắn mà ra đi . Nay , lại trở về , có nên nói với ông hay không? Nội tâm Nam Cung Ảnh không ngừng đấu tranh suy nghĩ

“Cháu không có tốt bằng Dịch Điều Vi “ Nhan Mạt Hàn giải thích

“Em ngu ngốc à? Tại sao lại nói mình kém hơn?” Nam Cung Ảnh sờ sờ sống mũi của cô , cười nói một cách xấu xa

“Tôi...” Nhan Mạt Hàn cúi đầu

“Là em gái của Lạc Thần sao? Điều này có chút ý nghĩa” Nam Cung Mịch nở một nụ cười , sờ sờ hàm râu dài

“Không phải như vậy , hãy nghe cháu nói ,chúng cháu...” Nhan Mạt Hàn muốn giải thích nhưng bị cắt đứt

“Ngày nào đó , hãy gọi hắn đến đây để gặp mặt...” Nam Cung Mịch cầm gậy đi ra phòng chờ , Nhan Mạt Hàn không hiểu vì sao bọn họ lại biết Lạc Thần

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Nhan Mạt Hàn đắm đuối vào Nam Cung Ảnh , có chút oán giận nói “Sao anh lại nói như vậy ? Sao lại lừa ông nội , anh thừa biết tôi không phải là....” Nhan Mạt Hàn định nói ,nhưng lại nhớ đến chính hắn cũng không hề biết là cô và Lạc Thần là không cùng huyết thống , ở trường , ai cũng nói hai người chính là anh em , hơn nữa họ của hai người đều phát âm là “Yan”, nếu như không nhìn thấy chữ viết họ của hai người , cơ bản là không ai phát hiện ra sự khác biệt

“em cả ngày đều gọi là Lạc ca ca , Lạc ca ca , còn không phải?” Nam Cung Ảnh xấu xa cười , kèm theo nắm đầm nhỏ

“Tôi và anh ấy không phải...” Nhan Mạt Hàn khó chịu nhìn hắn .Đúng lúc ông nội lại muốn gặp Lạc Thần , cô làm sao có thể giải thích mối quan hệ của cô và Nam Cung Ảnh ? Lúc này , điện thoại của Mạt Hàn đổ chuông , màn hình hiện lên là tên của Lạc Thần , cô cảm chiếc di động , liếc nhìn Nam Cung Ảnh , đi ra một góc khác để nhận điện thoại

“Mạt Hàn , ngày hôm qua làm sao vậy?” Nhận được điện thoại , Lạc Thần lo lắng hỏi cô

“A , Lạc ca ca , em không sao , hôm qua em thức dậy sớm quá . Hơn nửa ngày hôm qua bài tập ở trường tương đối nhiều , em quên , em không gọi

cho anh được” Nhan Mạt Hàn biện lí do , Nam Cung Ảnh nghe được liền cười , lí do ngu ngốc

“ A , thì ra là vậy . Mạt Hàn anh nhất định tìm vé máy bay sớm nhất , tuần sau anh sẽ về” Lạc Thần đứng ở phòng làm việc ở tầng cao , nhìn xuống thành phố NewYork , Lạc Thần thật sự mong muốn nhanh nhanh để được nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Nhan Mạt Hàn

“ A? Nhanh như vậy sao?” Mạt Hàn liếc nhìn Nam Cung Ảnh , nhỏ giọng xuống

“ Lạc ca ca , anh về sẽ ở đâu?” Nhan Mạt Hàn cảm thấy bất an

“ Thế Nào ? Nghe giọng nói của em , cứ như không hy vọng anh sẽ trở về vậy , anh trở về đương nhiên sẽ ở nhà của mình , cô gái ngốc nghếch này , có thấy ngốc nghếch không?” Lạc Thần cười một tiếng , Nhan Mạt Hàn nghĩ muốn cho chính mình một quả búa lên đầu , cô làm sao có thể quên được ở Trung Quốc , Lạc Thần còn có nhà? Hơn nữa , lại chính là ở thành phố M này

“ Em không có..” Nhan Mạt Hàn gãi gãi đầu

“ Mạt Hàn , ở Jayz không vui sao? Em có muốn khi anh trở về tìm cho em một công việc khác tốt hơn không?” Lạc Thần nói , trên mặt nở một nụ cười

“ được được á , em cả ngày chạy ở Jayz , không kịp nghỉ chân , quản lí khinh thường em , chỉ có tiểu P mới có thể làm bánh ngọt tốt” Nhan Mạt Hàn có chút tủi thân nói

“ Ha Ha , không vấn đề gì , chờ anh về , anh sẽ mở cho em một tiệm bánh , sau này chính em làm chủ tiệm bánh đó”

Nhan Mạt Hàn kinh ngạc đến ngây người ra , không phải đâu ... này ... này , cô quay đầu nhìn Nam Cung Ảnh , thật là nguy hiểm , Lạc ca ca không hỏi về chuyện của cô và Nam Cung Ảnh , nhưng niềm vui chóng tàn ... một giây sau đó

“ Mạt Hàn , chuyện tờ báo là như thế nào?” Ngón Lạc Thần do dự , lông mày nhíu lại nhưng vẫn mở miệng hỏi

“ A... tờ báo ... tờ báo” Nhan Mạt Hàn không biết giải thích như thế nào , điện thoại bị Nam Cung Ảnh cướp đi , cô kinh ngạc , miệng há to , to đến mức có thể nhét đủ một trứng gà vào , lời nói kế tiếp càng làm cho cô ngạc nhiên hơn

“ A... Anh có phải là “ Lạc ca ca “ trong truyền thuyết không? Rất không may là tôi và Mạt Hàn sẽ kết hôn , tin tức trên báo , chắc anh cũng đã xem qua? Đó là sự thật , nó không phải là sự hiểu lầm” Nam Cung Ảnh khẩn trương , đem tất cả mọi chuyện nói lại với Ngón Lạc Thần , lại còn thêm mắm thêm muối vào . Nhan Mạt Hàn dậm dậm chân , chia tay ra định tắt điện thoại , lại bị Nam Cung Ảnh giữ chặt eo , tiếp sau đó đặt lên môi của cô một nụ hôn , Nam Cung Ảnh lấy điện thoại chụp lại , rồi gửi sang cho Lạc Thần bằng tin nhắn

“ Vị này” Lạc ca ca” tôi nghĩ anh biết quan hệ của chúng tôi chứ ? còn nữa , Nam Cung Mạc , ông nội của tôi chờ anh trở về , sau đó sẽ cùng anh tụ họp” Nói xong , Nam Cung Ảnh không cho Nhan Mạt Hàn có bất kì cơ hội nào cũng không đợi Ngón Lạc Thần trả lời , hần nhấn phím màu đỏ tắt điện thoại

“ Nam Cung Ảnh ! Anh thật là quá đáng” Dành lại điện thoại trong tay , chiếc mũi cũng lệch sang một bên

“ Em đừng quên giữa chúng ta còn có một bản hợp đồng , cả số tiền phải bồi thường khi làm sai những điều quy định trong đó ! Làm người nhà của Nam Cung gia , tôi hi vọng sẽ không có những lời đồn nào khác ! Bằng không em ngồi chờ bồi thường đi” Nam Cung Ảnh bỏ lại bóng dáng phong độ đẳng sau , quay người rời đi . Nhan Mạt Hàn nhất thời đầu óc trống không , cô quên , còn có sự tồn tại của bản hợp đồng , còn nữa nếu vi phạm hợp đồng sẽ phải bồi thường , số tiền lớn như vậy , cô làm gì mà có được để bồi thường? Cứ như vậy một lần nữa lại thua trong tay của Nam Cung Ảnh , Nhan Mạt Hàn nắm chặt hai tay thành quả đấm , từ từ đuổi theo bóng dáng của Nam Cung Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ban đêm , nhà của Nam Cung Ảnh rất náo nhiệt

Doãn Thiệu Hàn cùng Âu Dương Dật cũng đến tham gia , vừa nghe ông cụ trở lại , hai người chạy nhảy toát loạn

Cuối cùng , mọi người cũng vây quanh bàn ăn , ngồi xuống dùng cơm

“ Ông nội , ông cảm thấy như thế nào khi Nam Cung Ảnh tìm cho ông một cháu dâu như thế này?” Ánh mắt của Âu Dương Dật động đậy nhìn Nhan Mạt Hàn , nhấp một ngụm rượu . Nam Cung Mạc khẽ trau lông mày

“ Vì sao Ngón Lạc Thần chưa đến?” Nam cung Mạc nói , kèm theo giọng điệu không vui

“Ặc, ông nội, Lạc Thần hiện tại đang ở bên Mĩ, công ty của anh ấy ở bên đó có việc, anh ấy phải giải quyết, chắc tuần sau sẽ quay trở lại” Nhan Mạt Hàn cười cười, lúc này Nam Cung Mạc mới vui vẻ trở lại

“Này cháu dâu, khi nào cháu sẽ cho ta một đứa cháu trai để ẵm bồng, khi đó ta sẽ giao cổ phần công ty lại cho Nam Cung Ảnh” Nam Cung Mạc cười cười vui vẻ trên bàn ăn, nhưng bốn người trước mắt lại ngây ngẩn cả người. Cái gì cái gì? Phải có cháu trai để ẵm bồng? Đầu óc của Nhan Mạt Hàn trống rỗng, phải có cháu trai như lời ông nói? Không không... Nam Cung Ảnh tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, lần này ông nội thật sự quả quyết. Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn quăng cho Nam Cung Ảnh một ánh mắt “hãy tự cầu phúc đi”

“Ông nội...” Nam Cung Ảnh có chút khó xử

“Đừng vậy .... Ba, hãy để cho bọn chúng ở với nhau một thời gian đã...” Nam Cung Tịch và Mộ Dung Tịch cùng nhau giải vây

“Ồ chung cái gì mà ở chung, khi nào kết hôn sẽ ở chung! chuyện có cháu cho ta ẵm bồng, ta đã quyết định kĩ rồi. Lễ kết hôn sẽ được định sau khi Lạc Thần trở về” Nam Cung Mạc nói, không cho kẻ nào có quyền chen vào, tự mình quyết định cuộc hôn nhân này. Nhan Mạt Hàn đau khổ, liên tục tự nói thầm rồi, thầm rồi, nhưng cô không dám phản đối. Vì số tiền sẽ bồi thường nếu như vi phạm bản hợp đồng, số tiền đó quả là rất lớn, cao ngất ngưởng so với cô

Cứ như thế, trước bàn ăn mọi người cười nói vui vẻ

Sau bữa cơm tối, Nam Cung Ảnh đứng dậy chuẩn bị Nhan Mạt Hàn về nhà của Dạ Như ...

“Nè, anh mang cháu dâu của tôi đi đâu vậy?” Nam Cung Mạc chống gậy, loạng choạng đi theo hai người sắp rời khỏi cửa

“Ông nội, cháu đưa Mạt Hàn về nhà” Nam Cung Ảnh sớm đỏ mồ hôi, hiện lên một dòng đen

“được được ... Mạt Hàn sau khi kết hôn cùng Nam Cung Ảnh, hãy về căn biệt thự ở trung tâm thành phố M mà ở đi, nơi đó gần nội thành, hơn nữa vị trí rất tốt, lại không ồn ào mà vừa thuận tiện” Ông nội tốt bụng nhắc nhở

“Ah?!” Nhan Mạt Hàn cả kinh, rồi liền thay đổi mà trả lời “Dạ... Được ạ, cháu cảm ơn lòng tốt của ông”

Nam Cung Ảnh lại một lần nữa về mặt đen xì “Cảm ơn ông, chúng con đã biết”

“Hiện tại lúc này, toàn bộ thanh xuân của cô cũng không có” Nhan Mạt Hàn ngồi trên xe, về mặt oan ức

“Không phải là hợp đồng vợ chồng sao? Có gì đâu mà oan ức? Huống chi, sau khi hợp đồng kết thúc, tôi sẽ cho em một khoản tiền. Nhất định tôi sẽ không đối xử tệ với em đâu” Nam Cung Ảnh lái xe, không nói thêm điều gì

“Cái gì mà không oan ức? Anh không nghe ông nội nói sao? Ông nói là có cháu trai để ẵm bồng, tôi tự nhiên lại trở thành cái máy sinh đẻ” Nhan Mạt Hàn liếc nhìn về mặt không cảm xúc của Nam Cung Ảnh. Trong lòng mắng, cái tên khốn kiếp này, đáng về không quan tâm, dù sao người chịu thiệt thòi về tình cảm cũng đâu phải là hắn.

“Nè, tôi nghĩ ông nội sẽ mau quên thôi, chỉ cần ông vui vẻ, tôi liền sẽ có cổ phần của ông” Khóe môi của Nam Cung Ảnh hé lộ lên nụ cười, hắn đang tham gia vào chuyện này nhưng giải quyết rất tốt

“Yên tâm đi” Nam Cung Ảnh cho Nhan Mạt Hàn uống thuốc an thần

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Hơn một tuần sau đó, Ngôn Lạc Thần đã trở lại Trung Quốc

“Lạc ca ca” ở sân bay, Nhan Mạt Hàn về mặt phấn khởi đi về hướng Lạc Thần, đi đón Lạc Thần chỉ có cô và Dạ Như...

“Tiểu Hàn, Dạ Như” Gương mặt của Ngôn Lạc Thần cũng phấn khởi, mặc dù trải qua một chuyến bay điên đảo lại chênh lệch giờ sắc mặt không tốt lắm nhưng vẫn nở nụ cười

“Lạc ca ca, anh cũng biết chứ?” Nhan Mạt Hàn oán giận, bĩu môi

“Biết cái gì? Tiểu nha đầu, liền nói cho anh biết, chuyện ngày đó của em và Nam Cung Ảnh không phải là sự thật” Ngôn Lạc Thần nghiêm túc, giữ chặt hai vai nhỏ bé của Nhan Mạt Hàn, để cho Mạt Hàn nhìn thẳng vào hắn. Lạc Thần thật sự muốn biết, tất cả đều không phải là sự thật

“Lạc ca ca , em thật xin lỗi ... Tất cả những chuyện Nam Cung Ảnh đều là sự thật...” Nhan Mạt Hàn lắc đầu một cái

“Tiểu Hàn , rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Có phải Nam Cung Ảnh ăn hiếp em?” Lạc Thần đề hành lí xuống , trong mắt tóe lên ngọn lửa tức giận . Nhan Mạt Hàn định mở miệng nói , đây chỉ là hợp đồng thì cô liền nhớ đến những điều trong hợp đồng , cứ như có một âm thanh nhỏ nhỏ luôn nhắc nhở cô

“Đừng quên , bản hợp đồng là điều không thể cho ai biết . Nếu cho người khác biết coi như là vi phạm hợp đồng , phải bồi thường”

Những lời này là lời của Nam Cung Ảnh cảnh cáo cô trước khi Lạc Thần quay trở về , Nhan Mạt Hàn mở cái miệng nhỏ nhắn của cô ra nhưng mắt nhắm lại ...

“Không phải là...” Nhan Mạt Hàn hạ giọng xuống , chột dạ

“Dạ Như , chúng ta đi thôi , đi kìm chỗ ở cho Lạc Ca Ca” Nhan Mạt Hàn không thể chịu đựng thêm không khí ở nơi này nữa , trốn tránh lời nói của Lạc Thần , kéo tay Dạ Như đi

“ừ , được , tớ đi gọi xe” Dạ Như đi về hướng cổng ra , Nhan Mạt Hàn cũng nhanh chóng đi theo , đứng ở phía sau , trong lòng Ngôn Lạc Thần không ngừng bốc hỏa . Tất cả mọi chuyện này chắc chắn là âm mưu , Tiểu Hàn đã nói dối

Biết được Lạc Thần trở về nước , Nam Cung Mạc mừng rỡ , la hét muốn gặp hân

(_ JJ : ông này yêu Lạc Thần à ? =)) suốt ngày Lạc Thần Lạc Thần * just kidding*)

“Nếu nói rằng yêu thương của cô đã rời đi , anh có thể tin tưởng hay không ....” Điện thoại Nhan Mạt Hàn đổ chuông lên , cô lấy điện thoại ra nghe

“Này , chuyện gì đó?” Điện thoại hiện lên Nam Cung Ảnh , cô tức giận nhận điện thoại

“Buổi chiều hôm nay đi làm chứ?” Bên kia điện thoại Nam Cung Ảnh lạnh lùng lên tiếng

“Vâng , tôi biết rồi” Nhan Mạt Hàn nhìn xéo qua hướng Lạc Thần đang dọn dẹp căn phòng nhỏ , cô hạ âm thanh nhỏ nhất có thể để trả lời

“Xế chiều tôi sẽ qua nhà Dạ Như đón em , ngày mai kết hôn” Nam Cung Ảnh nói xong , cúp điện thoại , ném sang một bên

“Shit” Nhan Mạt Hàn tức giận mắng mủ , vén vén mái tóc , nội tâm bốc lửa , cùng một người không có tình cảm kết hôn? Hằng ngày còn phải đối mặt với hân , đúng là điên thật . Nhưng hiện tại cũng không thể thay đổi , bằng không cô phần sẽ bị hờ ! Vẫn dĩ mấy ngày trước còn không có nỗi giận như vậy , nói muốn kết hôn liền kết hôn , khi nào có được cô phản công ty sẽ để cho Nhan Mạt Hàn rời đi , không nghĩ đến một ngày phải làm hôn thú , tâm tình của cô càng ngày càng tệ....

Lúc này , bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa....

“Vào đi” Nam Cung Ảnh nói lỏng cà vạt ....

“Tổng tài , Dịch tiểu thư muốn gặp ngài” Trợ lí Tiểu Dương bước vào nói , Nam Cung Ảnh trau trau mày , cô ấy đã trở lại? Được , vậy hân sẽ cùng cô vui đùa một chút

“Để cho cô ta vào” Nam Cung Ảnh vẫy vẫy tay , ra hiệu cho tiểu Dương

“Dạ biết” tiểu Dương lui ra ngoài

Một chút sau , Dịch Điều Vi đi giày cao gót , lắc lắc cái mông liền tiến vào

“Thế nào ? Tìm tôi có việc?” Nam Cung Ảnh nghiêng nghiêng ngồi trên ghế salon , quan sát Dịch Điều Vi

“Ảnh , em nói rồi , em sẽ giải thích rõ ràng với anh.” Dịch Điều Vi ngồi bên cạnh hân , mùi nước hoa nồng nặc của cô liền xông vào mũi hân

“Được , giải thích đi . Tôi nghe” Nam Cung Ảnh không cự tuyệt . Dịch Điều Vi sửa tóc lại một chút , hé miệng

“Bốn năm trước , em rời bỏ anh là vì sản nghiệp gia đình xảy ra vấn đề . Em không thể cùng Mark ở một chỗ” Dịch Điều Vi có chút oan ức , đôi mắt đỏ lên

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Mark?” Nam Cung Ảnh nheo mắt lại, cái tên này nghe rất quen

“Ừ, đúng, là công tử trong giới người mẫu của nước Pháp lúc đó” Dịch Điều Vi điềm đạm đáng yêu, gật đầu một cái

“Trong nhà có khó khăn, sao không nói với tôi để tôi giúp đỡ?” Nam Cung Ảnh hạ giọng

“Ồ...Ồ... Ảnh, em sợ làm phiền đến anh. Hờn nữa, em...em...” Dịch Điều Vi nói xong, nước mắt liền rớt xuống, càng rớt càng nhiều, hai tròng mắt đen lầy tựa như chưa từng sợ hãi điều gì

“Em... em... đã không còn trong trắng, làm sao có thể cùng anh ở một chỗ?” Nam Cung Ảnh không thể tin vào những gì mình nghe thấy, trợn to hai mắt

“Ảnh, em nói cho anh biết, anh có thể đừng nói với ai được không? Em căn bản là người mẫu, không thể có tai tiếng” Hai vai của Dịch Điều Vi bỗng nhiên run rẩy

“Ừ, nói đi”

“Ảnh, ngày đó sản nghiệp gia đình em khó khăn, em không nói cho anh biết, sợ làm phiền đến anh. Em thật không xứng với anh, em đi đến quán bar uống rượu, kết quả uống say thế nào không biết, sáng hôm sau ngủ dậy, em đã thấy em cùng ở trên giường với Mark, em thật sự cũng không biết chuyện gì đã xảy ra...” Dịch Điều Vi khóc rất to, trái tim của Nam Cung Ảnh đột nhiên run lên ... Cô ... bị Mark.... Theo bản năng, Nam Cung Ảnh ôm lấy Dịch Điều Vi, không ngờ đáng vẻ của cô lại như thế này....

“Ảnh, em trở lại là vì em muốn bên cạnh anh, trong bốn năm qua, không có ngày nào là em không nghĩ về anh, ở bên cạnh Mark, chỉ là em sẽ lại làm cho mình xứng đáng quay về bên anh. Em không tiếc điều gì, không ngừng cố gắng, chỉ vì một lần nữa làm cho mình xứng với anh. Hiện tại, em rất dơ bẩn, anh sẽ ghét bỏ em phải không?” Nhớ tới ngày kia của bốn năm trước, khi tình lại thấy cùng Mark ở trên giường, không nghĩ tới Mark là nhân vật phong lưu, ý vào chuyện hân cùng cô trên giường, đem ra uy hiếp cô, ép cô buộc phải ở lại bên hắn. Không sai, bốn năm trước Nam Cung Ảnh chỉ mới 18 tuổi, còn chưa tiếp nhận gia sản của tập đoàn Nam Cung. Ông nội bốn năm trước cũng chưa cho hắn một cổ phần nào, cho nên Dịch điều Vi chọn ở lại bên cạnh Mark

(Lời tác giả: (Xem thường) ai kia, Dịch Điều Vi còn giả vờ đáng thương chạy tới, thật muốn phi dế vào người. Chẳng qua là, thời gian còn chưa tới (hahahaha)

Nam Cung Ảnh không chút do dự, hôn nhẹ lên trán của Dịch Điều Vi, trong lòng Dịch Điều Vi vui mừng, cô biết Nam Cung Ảnh sẽ mềm lòng, đối với cô Nam Cung Ảnh luôn luôn cung chiêu, xem cô như bảo bối

(JJ: thật là quá tức, nên dù một văn type như gió T_T còn quá nhiều chương, mà tình hình quá ư gây cân ~ oa, không thể chịu được, tiếp tục type, chả biết làm sao)

“Ừ...Ảnh...” bị hôn quá hăng say, hơi thở trở nên gấp gáp, tay Dịch Điều Vi cũng không an phận, “leo” lên ngực của Nam Cung Ảnh. Cởi nút áo sơ mi, Nam Cung Ảnh yên định một chút ... Một tay tiến vào bên trong cổ áo của Điều Vi, đùa nghịch với quả anh đào đang cương cứng lên của cô.

“Ảnh.. bốn năm rồi, em rất nhớ anh” Dịch Điều Vi hôn đáp trả Nam Cung Ảnh, cũng như thế, bàn tay khiêu khích dục vọng của Nam Cung ảnh

Nam Cung Ảnh ôm lấy Dịch Điều Vi, bàn tay to lớn hất hết văn kiện xuống đất, đem đặt Dịch Điều Vi trên bàn làm việc, hai chân vắt ngang qua hông của hắn

“Ảnh... cho em, hãy cho em trở thành người phụ nữ của anh...” Dịch Điều Vi thở hổn hển, đưa tay cởi thắt lưng quần của Nam Cung Ảnh

“Tổng giám đốc” Không hề phòng bị, đột nhiên Tiểu Dương mở cửa tiến vào. kết quả nhìn thấy cảnh trước mắt

“A.. Người.” Dịch Điều Vi mắc cỡ, lấy tay che trước ngực, để tránh cảnh xuân tiết lộ ra ngoài

“Chuyện gì, không gõ cửa đã tiến vào? Tốt nhất hãy cho tôi một lí do” Nam Cung Ảnh sửa sang lại áo sơ mi, cà vạt ...

“Tổng giám đốc, cô ấy ở nơi này, e rằng khó nói” Tiểu Dương liếc nhìn Dịch Điều Vi, điều này Dịch Điều Vi, từ góc độ bước vào đã cho hắn không thiện cảm

“Dịch Điều Vi, đi trước đi” Nam Cung Ảnh không nhìn cô, còn gọi cả tên đầy đủ của cô. Dịch Điều Vi tức giận, liếc Tiểu Dương. Nhón chân lên, ở ngay đôi môi, nơi cô vừa hôn Nam Cung Ảnh, dùng âm thanh nhỏ nhất chỉ hai người có thể nghe “Ảnh, em đợi anh, nhớ hãy gọi điện cho em” nói xong, mang theo đôi giày cao gót mà rời phòng

“Nói đi, chuyện gì” Nam Cung Ảnh nhặt văn kiện dưới đất lên

“Tổng giám đốc, ông nội của ngài lúc này gọi điện, nhắc ngài tối nay cùng Nhan Mật Hàn dọn về căn biệt thự ở khu trung tâm thành phố M “Tiểu Dương biết tính khí của Nam Cung Ảnh nên không nhiều lời, hắn biết Nam Cung ảnh này không bao giờ có thể ở bên cạnh một người con gái nào cả đời hết

“Tôi đã biết” Không nghĩ tới, Nam Cung Ảnh thản nhiên trả lời, nhưng trong thâm tâm đã tính toán rất tốt từ trước...

Chương 29

Sau khi Tiểu dương rời khỏi đây, Nam Cung Ảnh lấy điện thoại ra, nhấn số của Nhan Mạt Hàn

“Sao, chuyện gì?” Nhan Mạt Hàn nhận điện thoại, trong tay còn đang cầm mấy gói thức ăn đóng sẵn vừa mua bên ngoài về

“Buổi chiều hôm nay liền đi đăng kí kết hôn, sau đó trực tiếp dọn đến căn biệt thự ở trung tâm thành phố M, Ông nội ra chỉ thị “Luu loát nói xong, liền cúp điện thoại, dù sao biệt thự cũng nhiều phòng, cho cô ấy đại một phòng là ok

Đi ở trên đường, thu hồi điện thoại lại, bước đi nhanh hơn, nhưng lại bị trang đầu của bài báo ở trong tiệm bán báo hấp dẫn

Đề tài: Tổng Tài tập đoàn Nam Cung kết hôn, Cô Dâu rút cuộc là ai?

“bullshit” Nhan Mạt Hàn nhìn trang đầu, mắng mồm. Thì ra mọi người không biết cô dâu là ai, chẳng trách sao hôm nay cô lại trải qua một ngày yên bình như vậy. Còn Nam Cung Ảnh, không phải đáp ứng cô hay sao? Sao không ngăn chặn giới truyền thông?

“Tiểu thư, cô có cần giúp đỡ gì không?” Ông chủ sạp báo tốt bụng thăm hỏi cô

“Này, người cung cấp cho nhan đề này là ai?” Nhan Mạt Hàn chỉ chỉ vào tờ tạp chí

“Nghe nói, là Đồng sự Trưởng của tập đoàn Nam Cung đã cung cấp cho giới báo chí, mặc dù không có trên tv, nhưng trong giới báo chí ai cũng biết ông ta, ông ta cũng không cho biết cô dâu là ai, thật là ông già quái lạ “ Ông chủ tiệm bán báo nói xong, tiếp tục công việc của mình, Nhan Mạt Hàn gật đầu cảm ơn, tiếp tục đem đồ ăn đến nhà của Lạc Thần

Đương nhiên, tiến vào cửa

“Cái gì? Mạt Hàn, ngày mai em sẽ kết hôn?” Không ngoài dự kiến, Ngôn Lạc Thần đã biết tất cả, Nhan Mạt Hàn nhúc nhai

“Lạc ca ca, thật sự xin lỗi, em không có nói cho anh biết, em định sau khi anh nghỉ ngơi mới nói “ Nghiến răng, nghiến lợi... thanh xuân của cô sẽ bị hủy hoại! Đương nhiên không thể nói cho Lạc Thần biết, bởi vì như vậy sẽ vi phạm hợp đồng, còn tiền bồi thường nữa, sẽ làm cho Ngôn thị phá sản.

“Tiểu Hàn, chẳng lẽ em không biết, từ lúc em dọn đến nhà anh, anh liền..” Ngôn Lạc Thần định nói, nhưng cô phải kết hôn, sợ nói ra sẽ ảnh hưởng đến tâm tư của cô

“Lạc ca ca, thật xin lỗi.... Anh là người thân duy nhất trên thế giới này đối với em, mặc dù em và anh không có quan hệ huyết thống nhưng ở trên đời này, không có ai có thể so sánh vị trí của anh trong lòng em, anh ở đây - ở trong lòng em vĩnh viễn” Nhan Mạt Hàn cười ngây thơ. Anh trai yêu quý, Lạc Thần tự cười giễu, trong lòng cô, hẳn chỉ mãi là anh trai

“Ha Ha, Tiểu Hàn là ngoan nhất. Anh đi gọi điện thoại cho mẹ, nó cho mẹ biết một tiếng” Lạc Thần đứng dậy, cầm điện thoại ra ban công, bấm số điện thoại nhà, Căn hộ của Lạc Thần ở thành phố M, nhưng tất cả người nhà của hắn ở thành phố A, bởi vì ở New York lâu dài nên hắn chỉ mua một căn hộ nhỏ ở thành phố M, quang cảnh rất tốt, lại giáp biển

“Mẹ” Điện thoại vừa có người bắt, Lạc Thần nói...

“Là Lạc Thần à? Con đã trở về rồi sao?” Mẹ Lạc Thần nhận được điện thoại, rất phấn khởi

“Vâng, con đã về, ngày mai mẹ có thể đến thành phố M một chuyến không? Tiểu Hàn kết hôn...”

“Thật sao? Nhanh như vậy!?! Tốt... tốt quá... Mạt Hàn kết hôn, ngày mai nhất định mẹ sẽ quay lại thành phố M” Mẹ Lạc Thần phấn khởi, Nhan Mạt Hàn có thể kết hôn. Tất cả, đều vì có nguyên nhân của nó

“A, cứ như vậy nha. Con đi ăn cơm trước đây” Nói xong, Lạc Thần cùng mẹ nói lời tạm biệt, đi vào phòng trong, thấy trên Mạt Hàn đang ăn

“Lạc ca ca, mau ngồi xuống ăn, ăn xong em còn phải trở về nhà của Dạ Như, Ảnh muốn sang đó rước em” Vốn muốn trực tiếp gọi là Nam Cung Ảnh nhưng liền nhớ đến hợp đồng nên cô liền đổi lại là “Ảnh”

“đón em làm gì thế?” Lạc Thần ngồi xuống, mở hộp cơm ra

“Làm hôn thú , ngày mai kết hôn” Nhan Mạt Hàn ăn xong , nhìn đồng hồ trên tường .

“Lạc ca ca , em đi trước , tạm biệt anh” Nói xong , Mạt Hàn cầm túi sách , chạy ra hướng bên ngoài

“Tiểu Hàn” Lời nói còn chưa kịp , Mạt Hàn đã vội vã rời đi

“Tiểu Hàn , tại sao chúng ta không thể ở chung một chỗ?” Lạc Thần lăm bầm vung tay lên , hộp com liền nằm dưới đất . Phòng khách trở thành mớ hỗn độn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Trên đường đi , Nhan Mạt Hàn nở nụ cười đau khổ . Từ nhỏ đã bị đem về nuôi dưỡng , ở cùng ba mẹ của Lạc Thần , bác trai bác gái rất yêu thương cô . Nhưng chính là cô không thể cùng Lạc Thần ở cùng một chỗ . Dù thích như thế nào cũng không thể ở cùng một chỗ . Lạc Thần cuối cùng chỉ có thể là anh trai của cô , không thể vượt quá tình cảm anh em , bằng không cô sẽ bị đuổi đi , cho nên dù thích Lạc Thần thế nào , cô cũng chỉ có thể dấu kín

Tới nhà của Dạ Như , Nhan Mạt Hàn nhanh chóng lấy một ít đồ , lại bị Dạ Như gọi

“Mạt Hàn .. cậu thật sự muốn gả cho Nam Cung Ảnh sao?” Dạ Như có chút lo lắng , Nam Cung Ảnh là người như thế nào ai cũng biết , chỉ có cô nàng ngu ngốc này đồng ý lấy hắn , kết quả chắc chắn chỉ có hại chứ không có lợi

“Ừ ! DẠ Như , cậu đừng lo lắng ! Tớ sẽ tự chăm sóc cho bản thân thật tốt . Ngày mai tớ sẽ kết hôn , haha thật không nghĩ cô gái 19 tuổi như tớ sẽ kết hôn” Cuối cùng , Nhan Mạt Hàn lạnh lùng cười , nhưng trong lòng đau khổ tột cùng . Không nghĩ , người cô yêu nhiều năm như vậy , lại không thể ở bên nhau , mà lại phải đi kết hôn với một người chỉ vô tình gặp mặt một lần

Thu dọn đồ xong , Nam Cung Ảnh cũng đã tới

Dọc đường đi , không khí trong xe vô cùng ngưng đọng , là đôi vợ chồng , nhưng chỉ là vợ chồng trên hợp đồng

Ngón tay thon dài của Nam Cung Ảnh nhấn đài phát thanh âm nhạc , không khí bên trong xe cuối cùng cũng đã thoải mái hơn một chút

Làm hôn thú , nhưng thật ra rất đơn giản . Ký tên , là được công nhận thành vợ chồng hợp pháp . Lại lần nữa đi đến phòng công chứng , quan hệ của hai người xa lạ hoặc có thể nói là bằng hữu liền thay đổi thành vợ chồng chân chính

“Hiện tại , anh đi đâu?” đứng bên ngoài , Nhan Mạt Hàn nhìn ra chiếc xe ở xa xa , sau đó dừng bước bên Nam Cung Ảnh

“Đi đến biệt thự trước ... còn nữa ... không cho phép em ngủ cùng giường với tôi” Nam Cung Ảnh chỉ vào cái mũi của Nhan Mạt Hàn , gằn giọng nói từng chữ một

“Thôi đi , tôi đã biết ! Ai mà thêm ngủ cùng giường với anh?” Nhan Mạt Hàn liếc nhìn Nam Cung Ảnh một cái

Một tay cầm tờ giấy hôn thú , đi theo Nam Cung Ảnh tới biệt thự , quang cảnh cực kì tốt ... Căn biệt thự rất lớn , cả sân tựa như thế giới thần tiên , cái gì cũng có

“Thiếu gia , Thiếu phu nhân , các người đã đến rồi” Một người quản gia mở cửa , liền nở nụ cười thân mật , cũng là người quản gia nữ duy nhất trong căn biệt thự

“ừ , hãy tìm cho cô ấy một căn phòng” Nam Cung Ảnh thoáng thả còi giấy , không nhìn Nhan Mạt Hàn , mang dép vào chuẩn bị lên lầu

“Thiếu gia , ông đã nói hai người không thể ở hai phòng . Từ nay về sau sẽ ở chung một phòng , một giường . Đây là mệnh lệnh của lão gia , tôi không thể làm trái” “nữ quản gia nhìn Nam Cung Ảnh , có chút khó xử

“Cái gì ? Ông nội nói như vậy?” Nam Cung Ảnh trau trau chân mày , có chút không vui

“Cô ... cô tên gì ?” Nhan Mạt Hàn hỏi một câu , chung quy dù sao cũng không thể gọi cô là hầu nữ

“Thiếu phu nhân , gọi tôi Tiểu Huyền là được” Tiểu Huyền cười , lấy đôi dép trong tủ ra đưa cho Mạt Hàn

“thiếu gia , ông đã nói , nếu sớm muốn có cô phần , vậy phải mau có cháu trai để ấm . Ông đã nói như vậy , tôi không còn cách nào khác” Tiểu Huyền khó xử , nhìn Nam Cung Ảnh

“Thôi được rồi, không nên làm khó cô ấy” Nhan Mạt Hàn thay dép, kéo tay Nam Cung Ảnh lên lầu, vừa vào cửa phòng cô thờ phào nhẹ nhõm

Gian phòng bố trí rất đẹp, có cảm giác rất ấm áp. May mắn là trong phòng có một ghế salon rất to, bộ bàn ghế mây cùng chiếc bàn nhỏ ở ban công cũng là vừa mới mua, phía trên bàn có mấy cuốn tạp chí.

“Ừ, có ghế salon” Nhan Mạt Hàn chỉ chỉ, tự lên giường lấy chiếc gối, đặt vào ghế salon

“Như vậy là ok rồi” Nhan Mạt Hàn vỗ vỗ tay

Điện thoại Nam cung ánh vang lên

“Ảnh... ngày mai anh sẽ kết hôn? sao có thể như vậy?” điện thoại rung lên truyền đến một âm thanh nức nở, rất là oan ức. Nam Cung Ảnh nhìn Nhan Mạt Hàn, sau đó đi đến ban công

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Nhan Mạt Hàn bấu môi, chỉ cần dùng “ngón chân” cũng biết là ai gọi

“Điều Vi, đây là mệnh lệnh của ông nội” Nam Cung Ảnh bịa lí do, đúng là một nửa do ông nội của hắn mong muốn hai người kết hôn, một nửa còn lại do bản thân hắn đi tìm Nhan Mạt Hàn diễn trò, nào ngờ kết quả là phải kết hôn thật, nhưng đối với hắn Dịch Điều Vi mắc nợ hắn, vạn lần hắn không bao giờ nghĩ rằng Điều Vi sẽ rời bỏ hắn mà đi...

“Nhưng mà Ảnh... anh hiểu rõ em yêu anh, chẳng lẽ anh không yêu em?” Dịch Điều Vi nức nở

“Điều Vi, thật sự xin lỗi, hiện tại anh không thể yêu em, chỉ có thể bù đắp cho em thôi” Nam Cung Ảnh nhú nhú mi, thật sự đối với Dịch Điều Vi hắn có chút áy náy, nhưng không có yêu

“Ảnh, không.... Không....không...” Dịch Điều Vi ở điện thoại bên kia khóc rất dữ dội

“Điều Vi, thật xin lỗi, cần cái gì nói cho anh biết, giúp được anh sẽ hết sức” Nam Cung Ảnh trau mày lại, Dịch Điều Vi quay về khiến hắn vô cùng ngạc nhiên cũng có đôi phần phức tạp

“Ảnh “Dịch Điều Vi định nói tiếp nhưng rồi lại thôi, dù sao cũng là cô mắc nợ hắn. Bằng mọi giá, mọi thủ đoạn, cô nhất định phải làm cho hắn rung động lần nữa

Cúp máy xong, phát hiện bên trong Nhan Mạt Hàn đang tùy ý lấy y phục của hắn để trên giường

“Này, quần áo treo là được rồi! Đặc biệt là bộ y phục này” Nam Cung Ảnh tắt điện thoại, chạy vào nhà cầm lấy y phục

“Ồ, tôi chỉ là treo quần trước, sau đó sẽ móc áo lên” Chỉ chỉ cái quần đang được móc lên, Nam Cung Ảnh một phen chụp lấy cái áo

“Tôi tự làm được “Cẩn thận treo bộ y phục đó lên rồi móc vào tủ, sau đó rời đi, để Mạt Hàn ở nhà một mình

Nhan Mạt Hàn mắt tròn tròn, đột nhiên nhớ ra ngày mai là ngày cô kết hôn, ngày mai cô còn phải đi học nha

“Này, ngày mai tôi muốn đi học” Nhan Mạt Hàn thông suốt, cô gọi điện cho Nam Cung Ảnh

“Không cần lo lắng, tôi đã sắp xếp, trước tiên em hãy tốt nghiệp đã” Nói xong, Nam Cung Ảnh cúp điện thoại, lái xe đến trước trường học của Nhan Mạt Hàn

“Cái gì? Tốt nghiệp trước? Mới 19 tuổi? Làm sao có thể?” Kinh ngạc ra tiếng, Nhan Mạt Hàn tự nhủ, sờ sờ bụng có chút đói, mở tủ lạnh ra chỉ thấy được một chai nước trái cây

“Thiếu phu nhân, ông cụ nói chút nữa ông muốn đến đây” Tiểu Huyền lúc này cầm điện thoại từ trên lầu đi xuống

“A? Tôi biết rồi” Nhan Mạt Hàn gật gật đầu, ngửa đầu uống hết chai nước trái cây. Một hồi sau, chuông cửa vang lên

“Lão gia” Tiểu Huyền đến mở cửa, nói tốt, Nam Cung Mạc gật gật đầu, tiến vào phòng khách

“Anh cùng Tiểu Hàn đâu?” Nam Cung Mặc ngồi xuống, quần gia liền ra sau bếp nấu nước trà

“Cháu đi gọi thiếu phu nhân” Tiểu Huyền chạy lên gọi Nhan Mạt Hàn xuống

“A, ông nội, ông tới rồi” Nhan Mạt Hàn giả vờ, cười cười

“Tôi đây ngồi” Nam Cung Mặc vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Nhan Mạt Hàn tự giác ngồi xuống, Tiểu Huyền bưng ấm trà nóng vừa làm trong bếp ra

“Tiểu Hàn, hôn thú sao rồi?” Nam Cung Mặc nhấp một ngụm trà nóng, hỏi

“A, hôn thú, chiều nay đã làm xong” Nhan Mạt Hàn nhìn Tiểu Huyền có chút xấu hổ

“Anh đâu? Sao lại không thấy nó?” Nam Cung Mặc nhìn về hướng cầu thang

“Anh? À, anh ấy đi ra ngoài rồi ạ” Nhan Mạt Hàn nói thật

“Cái gì? Đi đâu?” Nam Cung Mặc nghe xong liền kích động, trước đêm tân hôn một ngày, sao có thể nói đi là đi

“Ông nội, đừng lo lắng, anh ấy đi giúp cháu giải quyết chuyện ở trường học” Nhan Mạt Hàn vụn về bịa ra một lí do

“A, thì ra là vậy. Ngày mai kết hôn phải gọi Lạc Thần đến, đã lâu rồi không gặp hắn. Cái chàng trai này, đầu óc lúc nào cũng lo làm ăn” Nam Cung Mặc vuốt hàm râu dài dài, chậm rãi nói

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Không phải, ông nội, cháu và lạc ca ca thật ra là...” Nhưng Nhan Mạt Hàn dừng lại, không cần thiết phải giải thích rõ ràng như vậy? Dù sao sau khi Nam Cung Ảnh có cổ phần, cô cũng sẽ rời đi, cơ bản là không cần giải thích rõ

Thật ra thì ông cũng rất ma quái, hỏi hăng đủ chuyện, làm thế nào mà Nam Cung Ảnh và cô có thể quen biết nhau, và nhiều chuyện khác nữa... Thỉnh thoảng còn thúc giục mau mau có cháu cho ông ấm lòng

Trong quán cà phê, khúc dương cầm tao nhã vang lên. Trước chiếc bàn vuông, Nam Cung Ảnh mặt đối mặt với Nghiên Huệ

“Ha Ha, Ảnh, hôm nay tìm em có chuyện gì?” Nghiên Huệ chỉnh chỉnh móng tay, phũ phàng nói

“Nghiên Huệ, cô hẳn là biết ngày mai tôi sẽ kết hôn?” Nam Cung Ảnh nhìn ra ngoài cửa sổ

“Ảnh, em đương nhiên biết chứ. Nhưng cái cô gái đó chắc chắn không phải là người anh yêu” Nghiên Huệ tràn đầy tự tin nói

“Thông minh. Thả lỏng, thả lỏng, sau khi kết hôn chắc chắn sẽ không có việc thả lỏng như vậy” Nam Cung Ảnh nhấp một ngụm Hồng Tửu

“Ảnh, về sau có thời gian hãy đến chỗ của em” Nghiên Huệ tung ánh mắt quyến rũ, chủ động dâng đôi môi mọng đỏ, muốn hôn Nam Cung Ảnh, nhưng bị Nam Cung Ảnh tránh né, ngã về sau, chán ghét đẩy về một bên>

“Ảnh...” Nghiên Huệ có chút giật mình, khi nhìn Nam Cung Ảnh

“Nghiên Huệ, lấy chi phiếu, lập tức rời đi, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi” Nam Cung Ảnh lấy chi phiếu ra, đưa cho Nghiên Huệ

“Ảnh... vì sao? Em sai chuyện gì sao? Nếu có em sẽ sửa đổi à” Nghiên Huệ tức giận, chạy sang ghế đối diện ôm chặt lấy cánh tay của Nam Cung Ảnh

“Cô nên biết, tôi ghét nhất loại phụ nữ bám víu... Hơn nữa, nhà tôi cũng không muốn có thêm tin gì xấu...” Nói xong Nam Cung Ảnh không chút dây dưa, nhấc tâm bỏ lại Nghiên Huệ, đứng dậy, sai bước ra quán cà phê

Tiếp đó, một mạch lái xe đến trường học của Nhan Mạt Hàn, đi thẳng vào phòng hiệu trưởng

“Nhan Mạt Hàn trước tiên phải tốt nghiệp” Không nói lời thứ hai, trực tiếp vỗ vỗ bàn của hiệu trưởng. Trước khi kết hôn thật lắm chuyện, thật phiền

“Nam Cung Tổng Tài?” Hiệu trưởng có tí kinh ngạc

“Ừ, ngày mai cô ấy sẽ kết hôn, cho nên từ nay về sau cô ấy sẽ không đi học nữa ! Cô ấy học ngành nào? Nói chung, tóm lại cô ấy cần tốt nghiệp” Hiệu trưởng tròn tròn mắt, há hốc mồm, hoàn toàn muốn làm rõ mọi chuyện, nhưng không thể đắc tội với người của Nam Cung Gia. Cuối cùng cầm tấm bằng tốt nghiệp, Nam Cung Ảnh bước ra ngoài, để lại tờ chi phiếu trên bàn. Xong, rốt cuộc, bằng tốt nghiệp và Nghiên Huệ đã giải quyết xong

“Mặt Hàn, cứ như vậy đi, ông nội đi trước” Nam Cung Mặc nâng chiếc ghế, loạng choạng cùng quần gia bước ra ngoài. Không lâu sau, Nam Cung Ảnh trở lại

Đem bằng tốt nghiệp ném cho Nhan Mạt Hàn, tháo bỏ giấy liền lên lầu

“Này, lúc này ông vừa đến” Nhan Mạt Hàn quả nhiên nói, Nam Cung Ảnh dừng lại, đứng ở trên cầu thang

“Ông nói gì?” Nam Cung Ảnh tò mò, cửa này của ông thật sự khó qua

“Ông nói, nếu anh không đối xử tốt với tôi, tôi có thể nói lại với ông, ông sẽ không giao cổ phần cho anh. Sau đó còn nói, nếu anh khi dễ lời nói của tôi, ông sẽ giúp tôi báo thù. A ha ha, ông thật là tốt” Nhan Mạt Hàn cười tà ác, nhanh chóng lấy bằng tốt nghiệp chạy lên lầu, để cho Nam Cung Ảnh đứng lại một mình

“Thật không nghĩ tới, cô ta có mấy chiêu” Nam Cung Ảnh không chịu thua, tuy nhiên xem chút nữa đã thua trong tay của cô gái này. Chẳng qua là, hẳn không nghĩ tới, hẳn tuyệt nhiên cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Sáng sớm, Tiểu Huyền gõ cửa phòng, đánh thức hai người dậy

Nhan Mạt Hàn cảm gối che lại ở trên ghế salon, Nam Cung Ảnh ngủ tư thế chữ “Đại” “大” ở trên giường, một lúc sau Nhan Mạt Hàn mới ngồi dậy, dụi dụi mắt, vừa lúc đó Nam Cung Ảnh cũng lật người ngồi dậy.

“Chào buổi sáng” Nhan Mạt Hàn nhếch miệng cười, đứng dậy tiến thẳng vào toilet trước

Bữa sáng qua đi, Nam Cung Ảnh kéo Nhan Mạt Hàn lên đường

“Nè, làm gì vậy?” Nhan Mạt Hàn vùng vẫy

“Thử áo cưới” Ngắn gọn ba chữ.

Tiểu Huyền mở miệng “Đúng vậy, thiếu phu nhân, hôm nay cô cùng thiếu gia kết hôn, hạnh phúc a” Hai mắt Tiểu Huyền sáng lên, hâm mộ khen

Nhan Mạt Hàn xem chút nữa quên, cô và Nam Cung Ảnh đang diễn trò, sắc mặt liền thay đổi

“Ha ha, đúng nha. Vậy chúng ta nhanh lên, mau đi, Tiểu Huyền gấp lại sau nha” Nói xong, Mạt Hàn kéo tay Nam Cung Ảnh ra ngoài không quay đầu lại nhìn

Xe một mạch chạy đến cửa hàng áo cưới, Nam Cung Ảnh mở cửa nhưng Mạt Hàn không chịu bước xuống

“Này, còn làm gì? Mau bước ra” Nam Cung Ảnh không kiên nhẫn, lôi Nhan Mạt Hàn xuống xe

“tôi... tôi... không cần” Nhan Mạt Hàn do dự nói, nhìn cửa hàng áo cưới có chút khó xử

“Tại sao không?” Nam Cung Ảnh khó hiểu

“Thì là không cần. Áo cưới đẹp như vậy, tôi không phải vợ của anh, không cần mặc” Nhan Mạt Hàn hất Nam Cung Ảnh ra, trong suy nghĩ của cô, chú rể sẽ là Lạc Thần. Đúng vậy, cô thầm yêu Lạc Thần đã lâu, tại sao bây giờ lại cùng người đàn ông này?...

“Em đừng náo loạn được không? Hợp đồng cũng đã ký rồi” Nam Cung Ảnh rõ ràng có chút không vui

“Tôi quản anh như vậy? tôi nói không cần là không cần, cùng lắm thì không kết hôn” Nhan Mạt Hàn nói xong, hướng về phía đầu xe, nhưng bị Nam Cung Ảnh hung hăng giữ lại, đặt cô chặt chẽ trong lòng ngực

“Cần cũng mặc, không cần cũng phải mặc, bằng không chính tôi sẽ giúp em mặc vào, do em lựa chọn” Quả nhiên Nam Cung Ảnh vừa nói xong, gương mặt của cô trở nên ừ ừ, thì thầm” chú rể của tôi phải là Lạc ca ca, thế nào lại ra thành tên Đại Ác Ma này”

Nam Cung Ảnh hờ hững , kéo cô vào tiệm áo cưới , nhìn từ trên xuống dưới , đủ kiểu áo xinh đẹp

“Thật là đẹp nha” Nhan Mạt Hàn kinh ngạc nói , bàn tay nhỏ bé không nhìn được , chạm vào từng chiếc áo cưới sáng chói kia . Nhưng trong lòng không yên , áo cưới xinh đẹp như vậy , như thế nào lại xứng với cô , y phục xinh đẹp nếu cô mặc vào cũng sẽ trở thành khó coi

“Cô , cái này cho cô ấy thử . Nhất định như thế nào cũng phải mặc vào cho cô ấy” Nam Cung Ảnh đột nhiên lấy một chiếc áo cưới đem về phía nhân viên . Ngay sau đó không biết chuyện gì xảy ra , Nhan Mạt Hàn bị kéo vào phòng thay đồ ,

“Người phiền toái , nhất định phải cho mình thử , vào đi . Không , không đứng , chống đỡ , lên “ Nhân viên cửa hàng đẩy Nhan Mạt Hàn vào phòng thay đồ , tức giận nhìn cô một cái . Nhan Mạt Hàn ục ục miệng nói , cái gì , muốn thử liền thử , còn đặc biệt muốn cô chống đỡ ! Bản tiểu thư , khẳng định có thể

Nhan Mạt Hàn cúi đầu nhìn bộ ngực của mình , bộ này dầu gì cũng... quên đi , thử thì thử! Cấn răng một cái , cô đóng rầm cánh cửa lại

Do do dự dự , nhưng từ đầu đến cuối cô không muốn mặc chiếc áo này . Bên tay liền hiện lên giọng nói của Nhan Nhậm “ Mặc xinh đẹp như vậy để làm gì ? Muốn quyến rũ đàn ông à?” Ngay sau đó , vô duyên vô cớ bị tát một cái , dấu ấn cái tát in trên mặt của cô . Lúc đó Mạt Hàn chỉ 6 tuổi , cô ngây thơ hồn nhiên chỉ muốn như những đứa trẻ khác , mặc quần áo của chính mình đến hoa viên chơi , nhưng phân tâm , bị Nhan Nhậm mạt sát

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Cầm chiếc áo cưới trong tay , đứng ở trước gương...

“Tiểu thư , có thể hay không , phiền cô nhanh một chút “ Bên ngoài nhân viên không nghe thấy âm thanh gì trong phòng thay đồ , liền thúc giục

“ A , a ! tôi biết rồi” tùy tiện đáp lại một tiếng nhưng trong thâm tâm không ngừng vang lên tiếng của Nhan Nhậm mạt sát cô” Mây , căn bản cái gì cũng không xứng , mặc váy đẹp quần áo đẹp cũng không hề xứng , chỉ xứng đáng với bản thân của mày thôi” Năm cô bảy tuổi , mẹ đã qua đời , cô đi theo Nhan Nhậm , cuộc sống mỗi ngày sống cùng Nhan Nhậm và dì ghê , suốt ngày họ chửi rủa , mắng nhiếc cô , khi đó mặc quần cũng sẽ bị mẹ ghê tuột xuống , cái gì xinh đẹp cũng sẽ bị mẹ ghê lấy đi cho con của bà ấy , cũng chính là con riêng của Nhan Nhậm , lúc đó năm tuổi , Mà lúc mẹ cô qua đời , trên người mặc váy hoa vải , trong tay ôm hình khi mặc áo cưới kết hôn cùng Nhan Nhậm...Đến lúc năm 10 tuổi....

Nghĩ đi nghĩ lại , nước mắt rớt xuống

“ cộc ... cộc cộc...” Tiếng gõ cửa dồn dập , cắt đứt suy nghĩ của Nhan Mạt hàn

“ em đã tỉnh chưa?” âm thanh của Nam Cung Ảnh truyền đến , Nhan Mạt Hàn trấn an một chút , lấy tay lau khô mắt , miệng trả lời “ Xong rồi”

Mở cửa ra , Nhan Mạt Hàn xoay xoay vặn vặn đứng trước mặt của Nam Cung Ảnh

“ Ặch ! Khá lắm “ Gương mặt của Nhan Mạt Hàn đỏ bừng , cảm thấy không được tự nhiên , Mặc chiếc váy , nghĩ đến tuổi thơ kia , xua tay không được nhớ đến

Cổ áo hình chữ V , đường viền hoa được may một cách tinh xảo , tôn thêm làn da trắng nõn của Mạt Hàn , Váy váy vừa vặn trên đôi gối một chút , bộ áo cưới này đặt biệt là nhờ vào ngay vạt váy , lộ ra cặp chân trắng nõn của tiểu nha đầu thối , chân cô mang đôi giày cao gót thủy tinh màu trắng , vừa được tuyển chọn . Cao quý nhưng không mất đi sự ngây thơ , thật không thể tốt hơn

Nam Cung Ảnh đột nhiên cảm thấy dưới bụng có một luồng nhiệt nóng bỏng , nuốt nuốt nước bọt vào trong.

“ A , rất đẹp mắt” Nam Cung Ảnh đắm chiều nhìn Nhan Mạt Hàn , gật gật đầu tỏ vẻ vừa ý

“ Có điều , tôi cảm thấy không tự nhiên” Nhan Mạt Hàn nhìn bộ váy cô đang mặc có chút khó chịu , muốn đổi cái khác

“Không được tự nhiên cái gì , như vậy là được rồi” Nam Cung Ảnh đem chiếc áo cho nhân viên bao lại một cách kĩ càng , mà trong suốt thời gian các cô nhân viên ở cửa hàng đều nhìn chăm chăm vào Nam Cung Ảnh , thỉnh thoảng còn nhìn Nhan Mạt Hàn với ánh mắt như muốn giết người . Làm cho sống lưng của Mạt Hàn cảm thấy lạnh lạnh

Trước hôn lễ 2 tiếng , điện thoại của Nam Cung Ảnh có người gọi đến

“ Ha Ha Ha , đứa bé ngoan ngoãn , kết hôn a?” Bên kia truyền đến là âm thanh kì dị của Âu Dương Dật , Nam Cung Ảnh liếc một cái

“Ha Ha , đúng vậy không giống cậu . Trường làng tử , không biết lúc nào mới cưới được một người vợ tốt , Nam Cung Ảnh cố ý nhấn mạnh bốn chữ này , bên đầu dây kia , Âu Dương Dật bủi mỗi

“Tôi à? Tôi cảm thấy một mình vẫn là thoải mái nhất , ha ha ha , thôi sau hai tiếng nữa chúng ta gặp nhau ! Thật không nghĩ Nam Cung Ảnh cậu , kết hôn sớm đến như vậy

“Tiểu Tử Thối” Nam Cung Ảnh mắng , cúp điện thoại thì liền nhận được cuộc gọi của Doãn Thiệu Hàn

“Ảnh ! Chúc mừng nha” Quả nhiên giọng điệu của Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật không hề giống nhau , dù sao Doãn Thiệu Hàn cũng là người chính trực , không giống như Âu Dương Dật một mình khắp nơi lưu tình

“Cùng vui cùng vui” Nam CƯng Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi , này là giờ phúc nào rồi còn chúc mừng?!

“Tôi đây , chính là đợi chờ để xem biểu hiện của công tử nhà giàu chúng ta trong lễ kết hôn nha , ha ha ha “ Doãn Thiệu Hàn cười to , làm cho quản gia bên nhà kia sợ đến run người

“Vậy hãy chờ xem đi” Nam Cung Ảnh cúp máy , hai người bạn xấu này , thật sự là tổn hại tổn hại

Một phía bên khác , Mạt Hàn cũng cảm thấy không tốt hơn nhiều. ....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

A ... Mạt Hàn , cậu thật là xinh đẹp nha” Dạ Như tiến vào , ôm lấy Mạt Hàn , Mạt Hàn nhẹ nhàng mỉm cười , nhìn một thân mặc váy , Dạ Như khen ngợi” Bạn thật không tồi nha , hắc hắc”

“Tiểu Hàn , chúc mừng em” Lạc Thần đi vào hướng Mạt Hàn , mặc dù còn 2 tiếng nữa hôn lễ mới bắt đầu , nhưng từ sớm Lạc Thần và Dạ như đã rời khỏi nhà đến đây

“Cám ơn , Lạc ca ca” Nhìn thấy Ngôn Lạc Thần , Mạt Hàn mỉm cười nhưng trong lòng đau không thể diễn tả được , trong lòng hò hét Lạc Ca Ca , Lạc Ca Ca , từ ngày mai em sẽ không còn là Tiểu Hàn của anh nữa

“Tiểu Hàn , anh tìm cho em một mặt bằng , em có thể tự mình mở tiệm bánh ngọt được rồi” Lạc Thần sờ sờ đầu của Mạt Hàn , cười đến mức cung chiêu . Cuối cùng , chịu không được , nước mắt của Nhan Mạt Hàn cũng rơi xuống , chạy đến ôm Lạc Thần

“Lạc ca ca , tại sao anh đối xử tốt với em như vậy?” Cô không hiểu , thật sự không hiểu , cô đã phải lập gia đình . Chờ đến lúc Nam Cung Ảnh lấy được cô phần , cô trở thành người đã từng lấy chồng , có tiền sử ly hôn . Nước mắt rớt , ướt áo của Ngôn Lạc Thần , hân ôm lấy cô , hiểu được trong lòng Nhan Mạt Hàn không muốn như vậy , mà chính trong lòng hân cũng không muốn như thế

“Bởi vì em là Tiểu Hàn của anh , anh không đối xử tốt với em thì đối xử tốt với ai? Về sau Nam Cung Ảnh có ăn hiếp em thì liền nói cho anh biết” Ngôn Lạc Thần cười cười , mẹ Lạc Thần tiến vào

“Tiểu Hàn , rốt cuộc bác cũng có thể nhìn cháu lên xe hoa” Về mặt của bà xúc động , trong lòng rất vui mừng . Bà không hy vọng Mạt Hàn và Lạc Thần sẽ lấy nhau , bởi vì quá khứ của Mạt Hàn và còn nhiều nguyên nhân khác nữa , nên bà nói với Mạt Hàn , không được đi quá xa tình cảm anh em so với Lạc Thần , nếu không bà sẽ đuổi cô đi

“Bác gái , cháu cảm ơn bác” Nhan Mạt Hàn đối xử với bà như mẹ ruột của mình , chính là nhiều năm nay nhờ có Ngôn Gia cô chăm sóc cô mới có được ngày hôm nay , nếu không thì năm đó khi cô mười tuổi đã ở trên đường mà chết đói

“Gã đi rồi , nhất định về sau phải nghe lời . Nếu cảm thấy không vui , bất kì lúc nào cũng có thể quay về” Mẹ Ngôn Lạc Thần quan tâm nói

“Dạ , cháu biết rồi bác gái” Nhan Mạt Hàn cười cười , nghe bà nói cô có thể quay về Ngôn Gia , trong lòng cũng yên tâm vài phần

“Hôn lễ chính thức bắt đầu” Người chủ trì bước lên sân khấu , ở dưới bắt đầu xôn xao , các Tổng Tài của các tập đoàn , quản lí đều tụ họp lại bàn tán cái này cái kia , các phu nhân tổng giám đốc cũng ngồi lại bàn về âm nhạc cổ điển , tranh minh họa nghệ thuật và nghệ thuật uống trà . Nhan Mạt Hàn đứng một bên , mặt mù...

“Nè , cùng các chị ấy tán gẫu a” Dạ Như chọt chọt Mạt Hàn đang thờ thẩn đứng một bên

“Tớ biết , tớ biết” Nhan Mạt Hàn cố gắng hết sức trả lời , cô biết rất nhiều người lớn tuổi khác thích cô , nhưng thật cô không thể hiểu bọn họ đang nói gì , cái gì mà chứng khoán? Cổ phiếu? Cô thật sự không hiểu

Một lúc sau...

“Thưa quý ông quý bà , các tiên sinh có mặt trong buổi lễ . Đã đến lúc chú rể cùng cô dâu lên sân khấu rồi” Người chủ trì rất phấn khởi , trong tay còn cầm một bó bách hợp to . Bách hợp , bách hợp , trăm năm hảo hợp

Nam Cung Mặc cầm gậy , run rẩy bước lên sân khấu , cầm lấy micro

“Từ nay về sau , tôi xác định rằng , cháu dâu của tôi , sẽ là Nhan MẠT Hân” Ông vừa nói xong , tất cả mọi người ở dưới đều nở nụ cười , Nhan Mạt Hân cười cười . Ông nội của Nam Cung Ảnh thật tốt , chỉ tiếc rằng Nam Cung Ảnh không giống ông của hắn , Nam Cung Tịch và Mộ Dung Tịch cũng nháy mắt với Mạt Hân , ý bảo cô bước lên sân khấu , mở bước chân , nhưng Nhan Mạt Hân vô cùng đau khổ , xấu hổ bên trong lòng như đang đánh trống âm ỉ . Không thấy bóng dáng của Nam Cung Ảnh đâu , cũng không thấy hai người bạn của hắn . Nhan Mạt Hân bước lên sân khấu , người chủ trì thỉnh thoảng nhắc chú rể bước lên , không thấy chú rể người chủ trì nói có lẽ do chú rể mắc cỡ , nhưng từng phút từng giây trôi qua . Cuối cùng , chú rể cũng không xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Đúng vậy , chú rể không xuất hiện , đứng trên sân khấu , Nhan Mạt Hân cảm thấy lạnh cả người . Bên dưới người người thay phiên mà chiêm chọc , cô cảm nhận được . Rõ ràng cô cùng hắn diễn trò , nhất thời xúc động liền kí hợp đồng , bây giờ tự nhiên biến cô trở thành người phải diễn với hắn . Hơn nữa bị mọi người chiêm chọc cô cũng không thể lên tiến phản bác

-Tại Tươi Đẹp-

“Ảnh , cậu cứ như vậy , chạy trốn trong lễ kết hôn sao?” Bên trong cùng một căn phòng , Doãn Thiệu Hân không xác định hỏi Nam Cung Ảnh , Nam Cung Ảnh gật gật , trên tay cầm ly hồng tửu

“Đương nhiên” Hai chữ ngắn gọn , Nam Cung Ảnh trả lời , chỉ cần nghe giọng điệu là biết hắn không hề có một chút nào quan tâm đến việc này

“Không nghĩ tới Đại Tổng Tài Nam Cung Ảnh sẽ chạy trốn hôn nhân , thật buồn cười , Chắc rằng ngày mai tất cả báo chí sẽ lên tin” Âu Dương Dật cười một tiếng , chợt nhớ đến chuyện đó , Nam Cung Ảnh gọi cho Tiểu Dương , nhờ hắn phong tỏa tất cả báo chí

“Ảnh , Dịch Điều Vi đã quay trở về đúng không?” Doãn Thiệu Hân hỏi , tất nhiên Doãn Thiệu Hân biết Dịch Điều Vi là người Nam Cung Ảnh yêu nhất

Nam Cung Ảnh không nói gì , gật gật đầu , phía đối diện Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hân hít một lượng không khí , biết rằng cô ta đã quay trở về thì phần nào cuộc sống của Nam Cung Ảnh cũng sẽ bị ảnh hưởng

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên ngột ngạt , không ai nói gì , Nam Cung Ảnh chỉ uống rượu , một ly .. hai ly ... một chai .. hai chai , cho đến khi Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hân không chịu nổi nữa mà ngăn cản

Về đến nhà , kéo lê cơ thể đang mệt mỏi , Nhan Mạt Hân cái gì cũng không muốn nói , chỉ muốn lên phòng . Tiểu Huyền thấy Mạt Hân hỏi “Thiếu phu nhân , thiếu gia đâu?”

Nhan Mạt Hân lắc đầu , môi cô hé lên nụ cười đau khổ , bước thẳng lên lầu . Không nghĩ rằng , lần đầu tiên đám cưới cư nhiên là như vậy . Bị người ta phản bội , đem ra làm trò đùa , còn bị mọi người cười nhạo . Nam Cung Ảnh ! Anh thật giỏi.

Vào trong phòng , lười phải để ý những thứ khác , cô liền cởi chiếc váy cưới quăng xuống đất , đôi giày cao gót đã sớm không biết ở nơi đâu , lê đôi chân mỏi mệt , cô vào trong phòng tắm , bước vào bồn nước nóng , chậm rãi tắm rửa . Cuối cùng , cũng đã thấy nhẹ nhõm hơn một chút , nhìn gương mặt mình trong gương , quần một chiếc khăn ngay cổ , cô biết Nam Cung Ảnh sẽ không quay trở lại , ngày mai tự động viên cho chính mình

Mở cửa phòng toilet bước ra , Nhan Mạt Hân lập tức kinh ngạc , chẳng phải lúc này cô vào là phòng đang mở đèn sao ? Sao bây giờ lại tắt? Có thể là Tiểu Huyền đã tắt , cô không nghĩ nhiều , bước ra khỏi toilet , trong không gian đen tối , cô cảm thấy sợ . Trong không khí , ngập tràn mùi rượu , loáng thoáng nhìn thấy một bóng người trên ghế sofa , xem chút nữa cô đã hét lên một tiếng kinh hồn

Căn bản không nghĩ đến Nam Cung Ảnh , Mạt Hân quần lấy khăn tắm , bước đến tủ quần áo , lấy một chiếc áo ngủ hình hoạt họa , còn có đồ lót , cô bước vào toilet nhanh chóng thay đồ . Tiến đến ghế sofa , người nằm trên đó không động đậy , cô nóng giận

“Này , đứng lên , tôi muốn đi ngủ” Nhan Mạt Hân kéo kéo Nam Cung Ảnh , không nghĩ tới hắn chao đảo té trên người của cô , mùi rượu nồng nặc xông vào mũi , Nhan Mạt Hân khựng lại , nhưng tay cô đẩy hắn ra

“Cút ngay , tôi muốn đi ngủ” Đối với hắn , Nhan Mạt Hân không nương tay

“Điều Vi ... vì sao em lại trở về?” Nam Cung Ảnh thì thầm, hai tay ôm chặt Nhan Mạt Hàn, mắt thẳng băng, hai người té lên ghế sofa. Mới vừa tắm xong, làn da trắng nõn dưới ánh trắng còn nổi bật hơn, vùi đầu vào cổ của Nhan Mạt Hàn, Nam Cung Ảnh tham lam hít mùi hương của cô. Thân thể liền nóng lên, Nhan Mạt Hàn nằm yên, nhưng cô cảm giác cơ thể của Nam Cung Ảnh có gì đó không đúng...

“Anh... Anh buông tôi ra” Nhan Mạt Hàn chợt nhớ đến đêm cô gặp hắn ở Jayz, xem chút nữa cô bị hắn ăn sạch

“Điều Vi... Tại sao em lại cự tuyệt anh?” Âm Thanh đứt quãng, bàn tay to của hắn đã bắt đầu không an phận mà di chuyển

Àm một tiếng, não của cô hoàn toàn trống không..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Nè, buông tôi ra, tôi không phải là Dịch Điều Vi của anh” Nhan Mạt hàn không ngừng đẩy người đàn ông đang nằm trên người cô, vì phòng cách âm tốt, nên có lẽ bên dưới Tiểu Huyền không nghe thấy được

“Điều Vi, trở về rồi... lại cự tuyệt anh” Nam Cung Ảnh ní non, quả nhiên đem người nằm bên dưới trở thành Dịch Điều Vi

“Tôi không phải Dịch Điều Vi” Nhan Mạt Hàn gào thét tê dại, nhưng tập trung nhìn vào người nam nhân này vì uống rượu của sỏ ban công lại không có rèm che, ánh trắng trực tiếp rơi vào, hai cái má đỏ ửng, đôi môi mềm mại tựa như cánh hoa hồng, tỏa ra mùi vị nồng của chất cồn, cũng không làm mất đi mùi vị nam tính

Nhan Mạt Hàn lắc đầu, cô lại phát bệnh mê trai, vừa nhìn thấy trai đẹp liền bất động! Nhưng rõ ràng, chính bản thân cô nhìn lại, yêu một người thật sự quá khó khăn. Trong lòng cô luôn yêu Lạc Thần nhưng lại không thể chạm tới

Dưới tình thế cấp bách, Nhan Mạt Hàn hét lớn “Tiểu Huyền, Tiểu Huyền, cứu tôi”

Mãi một lúc sau, cũng không thấy động tĩnh, mà người đàn ông nằm trên người cô càng lúc càng hấp dẫn cô

“Tiểu Huyền” Nhan Mạt Hàn dùng hết sức, thử lại lần nữa. Rốt cuộc Tiểu Huyền cũng nghe thấy chạy đến bên phòng, gõ cửa

“Thiếu Phu Nhân, cô bị làm sao vậy” Tiểu Huyền có chút lo lắng

“Mở cửa, mở cửa ra” hai tay Nam Cung Ảnh bắt đầu đốt lửa, làm cho cô thở không ra hơi, mà lúc này tà ác Nam Cung Ảnh bắt đầu đưa lưỡi, dạo quanh, liếm mát cổ của cô, khiến cho cô run lên

“A.....” Một âm thanh lớn, làm cho Nhan Mạt Hàn giật mình, mà phòng cách âm quá tốt, bên ngoài Tiểu Huyền không nghe được gì

“Tiểu Huyền, mở cửa ra” Nhan Mạt Hàn lấy lại tinh thần, thúc giục Tiểu Huyền ở bên ngoài

“Thiếu Phu Nhân, cửa không mở ra được” Tiểu Huyền sốt ruột lắc lắc chốt cửa, đã sớm bị Nam Cung Ảnh khóa chặt

“Cái gì? Thế nào lại như vậy?” Nhan Mạt Hàn có một chút nóng nảy, vậy phải làm sao bây giờ

“Tiểu Huyền! Không có chìa khóa dự phòng hay sao?”

“Thiếu phu nhân, phòng này không có chìa khóa dự phòng bên ngoài” Tiểu Huyền gấp gấp nói

“Tiểu...” Chưa kịp nói xong, đôi môi của cô đã bị Nam Cung Ảnh chặn lại, không cho cô bất kì cơ hội chối từ

“A.. Anh.. Tiểu...” Căn bản không có cách nào để nói hết lời lại còn tạo điều kiện cơ hội cho Nam Cung Ảnh, bàn tay của hắn không nghe lời, di chuyển đốt lửa lên người cô, leo lên bộ ngực, vuốt ve hai quả đào nhỏ một cách hung hăng, không một chút dịu dàng

“Đau...” Nhan Mạt Hàn đau thốt thành tiếng, nhân tiện cắn vào đôi môi của Nam Cung Ảnh

“Tiểu Huyền, cô về trước đi.. Không có chuyện gì đâu, tôi đi ngủ” Quả nhiên, vài giây sau đó, đôi môi của cô liền bị Nam Cung Ảnh hôn trụ, Nhan Mạt Hàn trước tiên phải đuổi Tiểu Huyền đi nếu không, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Tiểu Huyền an tâm, dù trong lòng vẫn có mấy phần nghi ngờ nhưng vẫn ngoan ngoãn quay trở về phòng

“Điều Vi... Để cho anh yêu em có được không” Nam Cung Ảnh lần nữa nhắc lại tên Dịch Điều Vi, trong lòng Nhan Mạt Hàn có chút đau khổ, tuyệt

nhìen lại đem cô trở thành Dịch Điều Vi

“đáng chết !Ghê tởm” Nhan Mạt Hàn dùng sức đánh vào Nam Cung Ảnh , nhưng cũng không có phản ứng

“Nam Cung Ảnh , anh là kẻ gian dối” Nhan Mạt Hàn hét lớn , cô rất ghét người như vậy . Trong lòng hấn rõ ràng nghĩ đến Dịch Điều Vi , sao lại cùng cô kết hôn . Hôm đó , không nói thẳng là Dịch Điều Vi đã trở về , muốn cùng Dịch Điều Vi kết hôn , dù sao hai người cũng thật lòng yêu nhau . Hiện tại , lại để cô trở thành miếng thịt dâng trước miệng hấn , không quan tâm là chuyện gì , hấn nhất định sẽ ăn

“Tôi không cần .. không cần không cần” Nhan Mạt Hàn lắc lắc đầu , những giọt nước mắt tràn ra

“Không phải sợ ! anh muốn yêu em” Nam Cung Ảnh hôn lên mặt của cô , trong lòng bồi rồi bỗng dưng trở nên bình tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nam Cung Ảnh không nói gì nữa , bá đạo hôn lên đôi môi của cô , đôi tay dịch chuyển từ trên xuống dưới , đốt lửa lên cơ thể của cô

“Nam...” Đáng chết , Nhan Mạt Hàn mắng nhiệt , bàn tay của hấn làm cho cả người cô không được tự nhiên , nhưng cảm giác này rất dễ chịu

Không biết xấu hổ , Nhan Mạt Hàn tự mắng mình . Nhưng bản thân không tự chủ , đã đáp trả lại nụ hôn của Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng cắn vành tay của cô , liếm xung quanh

Nhan Mạt Hàn nhận cô đã thua , người nam nhân trước mặt này làm cho cô muốn , dục vọng dân lên , mặc kệ hấn có là ai đi nữa

“Hỗn... Đừng...” Muốn mắng cũng không ra chữ , cả cơ thể cô bị hấn khống chế , hấn cái này gọi là kẻ cưỡng ép . Nhưng rất nhanh , cô nhớ ra là , hiện tại hai người đã là vợ chồng hợp pháp , cái này không gọi là cưỡng ép . Đây là một phần của cuộc sống

Vô tri vô giác , Nam Cung Ảnh cởi bỏ hết quần áo của cô cũng như những gì còn vương vãi trên người của hấn

“Anh ... khôn khiếp” Nhan Mạt Hàn thừa cơ đá vào Nam Cung Ảnh nhưng không may là bị Nam Cung Ảnh ôm lấy . Điều này cũng tốt , bàn tay Nam Cung Ảnh không nghe lời , ở giữa đùi của cô vạch vạch hình vòng tròn , cuối cùng , hai gò má ửng hồng Nhan Mạt Hàn “Ư...” một tiếng

Ngậm lấy đầu hai quả đào nhỏ đang đứng sững kia , đầu lưỡi lượn qua lượn lại , bỗng nhiên lúc này Nhan Mạt Hàn không muốn mất đi cảm giác này

Biến thái ! Nhan Mạt Hàn tuyệt vọng đau khổ , hung hăng mắng chính mình . Nhưng rồi bản thân không tự chủ , lại cùng hấn mà kết hợp

Nam Cung Ảnh ôm lấy cô , để cô ngồi xuống ngay dục vọng đang cương cứng của hấn , đột nhiên hấn dừng lại , híp tròng mắt lại , âm thanh say khướt “Lạc.... Điều... Cho em một cơ hội để chối từ nha”

Cái gì!?! Không Cần!?! Hấn tùy tiện châm lửa vào người cô bây giờ lại muốn bỏ đi sao? Không được ... không được . Quả nhiên dục vọng đã làm mờ mắt của Nhan Mạt hàn , trước mặt người đàn ông này , một cặp hoa đào đều muốn dâng lên

Cô không rời đi , gắt gao ôm lấy cổ của hấn , xấu hổ cô vùi đầu vào trong cổ của hấn

Khỏe miệng Nam Cung Ảnh cong lên , nở nụ cười xấu xa , ôm lấy cô , lão đảo ngã lên giường . tách hai chân của cô ra , không do dự tiến vào

“A... Đau...” Nhan Mạt Hàn nhăn mặt , cảm thấy đau , nhưng rất nhanh sau đó , chỉ còn lại khoái cảm

Đúng ! Chính là cảm giác này

Aaaaaa ! Nhan Mạt Hàn không muốn đối mặt , cảm thấy xấu hổ , cắn chặt môi dưới xem tí thì chảy máu , nhin lại không cho mình phát ra tiếng

“Em yêu , đừng cắn ... lòng anh sẽ đau” Hấn hôn lấy cô , lấy đôi môi bao phủ lên môi cô , trong nháy mắt , cô không biết mình đang làm gì . Bị hấn hôn làm cho choáng váng , còn phía bên dưới , lại có cảm giác sung sướng , khoái cảm như đang lơ lửng trên chốn thần tiên

Kích tình qua đi , mồ hôi trên người hấn rơi xuống , nằm trên người cô mà thờ dốc . Trong người còn men say , giống như đang nằm mơ , từ trước đến giờ chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như vậy , hài lòng hít một hơi , mơ màng , nằm xuống kế bên cô ôm lấy cô , chìm vào giấc ngủ

Nhan Mạt Hàn cuối cùng cũng lấy lại tin thần , phát hiện ra người đàn ông đang không mặc gì nằm kế mình đã ngủ mê man . Mà cô cũng không tốt hơn bao nhiêu , thân thể như muốn tan rã ra , ngón tay cũng lười phải di chuyển , thờ không nổi , bao nhiêu sức lực còn lại , dùng để đẩy người đàn ông bên cạnh ra

“ Khốn kiếp” Cô mắng nhiệt , lấy chân đạp lên người , nhưng một giây kế tiếp , chợt nhớ đến. ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trời” Nhan Mạt Hàn ngồi dậy , nhìn thấy một vết đỏ đỏ trên ra giường . Xong rồi, Nhan Mạt Hàn lấy lại tin thần , không biết chính mình đã làm gì , nhìn Nam Cung Ảnh đang nằm bên cạnh , mặt đỏ bừng , nhưng người bên cạnh đã ngủ mê man . Sợ nhất chính là sáng mai nếu hân tỉnh dậy nhớ lại tất cả thì biết làm sao , đều do rượu mà không thể khống chế bản thân , làm sao bây giờ , hiện tại hân có thể không biết , nhưng nếu sáng mai nhìn thấy vết máu đỏ trên ra giường , và cảm giác của bản thân , nhất định hân sẽ biết . Không được , phải làm một chút gì mới được. ...

Kéo thân thể đang như muốn tan rã , xuống giường nhặt những bộ quần áo đang loạn xạ trên mặt đất , có một chút đã tả toại , nhưng quần áo của Nam Cung Ảnh vẫn còn nguyên vẹn . Suy nghĩ một chút , cô đi đến tủ đồ , lấy quần áo ra mặc , nhờ tia sáng của ánh trăng đang rọi vào , cô bước lên giường , do dự một hồi , cô vẫn quyết định chậm rãi xốc ra giường lên

Cầm quần áo trong tay , không khỏi run lên

“ Hô” Nhan Mạt Hàn hít lấy một ngụm không khí , quay mặt về hướng khác , nước mắt không ngừng rơi , sao cô có thể , trước mặt hân lại khuất phục như thế này

Lấy mu bàn tay lau nước mắt , hít một hơi . Tìm vị trí thích hợp , nghiêng đầu sang chỗ khác , tránh đụng phải nơi nhạy cảm , đem y phục tói mặc vào cho Nam Cung Ảnh . Đắm đắm vào phần eo có chút đau , cô không để ý đồng hồ treo trên tường đã là mấy giờ , nhưng chắc chắn không quá mười hai giờ . Không được , phải nhanh lên, sáng mai Lạc Thần còn dẫn cô đi xem mặt bằng để mở tiệm . Nhớ đến Lạc Thần , cô cảm thấy xót xa , lần đầu tiên của cô không phải là Lạc Thần mà lại là tên khốn này

Tĩnh lại ! Tĩnh lại , mọi thứ đều đã ổn . Hân tỉnh lại sẽ không nhớ gì . Âm thầm mở cửa , đi đến trước phòng Tiểu Huyền , do dự nhưng vẫn gõ cửa

“ Tiểu Huyền , ngủ chưa?” Nhan Mạt Hàn cảm thấy có lỗi , khuya vậy rồi Tiểu Huyền làm sao có thể chưa ngủ . Bên trong không có động tĩnh , cô tăng âm thanh lớn hơn một chút” Tiểu Huyền , có thể dậy một chút không , tôi cần cô giúp đỡ”

“ A?... Thiếu phu nhân” Tiểu Huyền bò dậy , tay dụi dụi cặp mắt đang buồn ngủ , đi ra mở cửa

“ Thực xin lỗi vì đã đánh thức cô” Nhan Mạt Hàn xin lỗi , nhìn Tiểu Huyền

“Không sao , thiếu phu nhân cô khách sáo quá . Mà có chuyện gì vậy?” Tiểu Huyền cười cười , cảm giác buồn ngủ cũng nhanh chóng “ tản đi”

“ Muốn cô giúp tôi , sang phòng đổi ra giường” Vừa nói đến “ra giường” mặt cô đang lạnh lùng chuyển sang ửng đỏ

“ Đổi ra giường? Thiếu phu nhân, ra giường làm sao vậy?” Tiểu Huyền hoài nghi nhưng vẫn đi theo Nhan Mạt Hàn vào trong phòng , vừa định chia tay mở cửa , liền bị Mạt Hàn chặn lại

“ A cái kia , không cần mở đèn lên , nhanh chóng đổi một cái khác là được rồi , vì tôi một mình không khiêng nổi hân” Nhìn nhìn Nam Cung Ảnh , Nhan Mạt Hàn xin Tiểu Huyền giúp đỡ , chưa từng hỏi qua , trong đầu của Tiểu Huyền hiện lên một dấu hỏi to đùng , nhưng rồi cũng cùng với Nhan Mạt Hàn khiến Nam Cung Ảnh lên ghế sofa , đổi ra giường , nhưng nhờ có ánh trăng nên Tiểu Huyền đã thấy được những gì trên ra giường. ...

“ Thiếu phu nhân. ... cái này. ...”Đương nhiên , hơn hai mươi tuổi , cô thừa biết kết quả vết chấm đỏ này là do chuyện gì , nhưng cô thật không hiểu tại sao gần nửa đêm rồi mà Nhan Mạt Hàn muốn đi đổi ra giường

“ Àch , Tiểu Huyền đừng nói cho hân biết ... hân uống say rồi , dạo này công việc của hân rất nhiều ..cô cũng biết chúng tôi không muốn có con , liền nhanh trong vòng 24 tiếng tôi sẽ đi mua thuốc uống, hãy xem nó là chuyện qua khứ . Xin giúp tôi , nhất định phải giúp tôi giữ bí mật”

“ Dạ , tôi biết rồi , thiếu phu nhân” Tiểu Huyền gật gật đầu , không hỏi nhiều , nhưng vẫn không hiểu Mạt Hàn uống thuốc là được rồi , sao phải lừa gạt thiếu gia . Không nghĩ nhiều nữa , Tiểu Huyền lấy ra giường trong tủ quần áo ra đổi

“ Chuyện này , cảm ơn cô Tiểu Huyền”Nhan Mạt Hàn cười cười , đi qua đi lại , khẳng định đã hơn một giờ?

“ Cô mau đi ngủ đi”Nhan Mạt Hàn thúc giục Tiểu Huyền

“Thiếu phu nhân, không phải cô muốn đi mua thuốc sao?”

“Một hồi tôi tự đi cũng được, không cần làm phiền đến cô, nhanh đi ngủ đi” Nhan Mạt Hàn đuổi Tiểu Huyền về phòng, đem ra giường đang ở dưới đất, gấp lại bỏ vào trong tủ, hơn nửa đêm dù sao cũng không thể đem đi giặt, ngày mai tính tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tùy ý thay một bộ đồ, cầm túi sách mang dép vào cô chạy ra ngoài biệt thự, giờ phút này cô cảm nhận được mặt mình nóng, nóng đến mức có thể rán được một quả trứng

Thuận tiện, cô đã mua được thuốc, vào trong biệt thự, bỏ thuốc vào túi sách, cô mới yên tâm đi ngủ. Để đồng hồ báo thức lúc 7 giờ, cô muốn dậy sớm một chút để đi xem cửa hàng, sẵn tiện ra ngoài trước khi Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn không quay về phòng ngủ, cô ngủ lại phòng khách

Sáng sớm thứ hai, theo lẽ Tiểu Huyền dậy sớm, rời giường. Nhan Mạt Hàn bị tiếng của đồng hồ báo thức đánh thức dậy, cô trở mình, mới cảm giác được thất lưng đau buốt

Ngồi dậy, không phí phạm thời gian nữa, cô cũng phát hiện nửa người dưới cũng từng đột đau đớn...

“Kì lạ, tối hôm qua không có khó chịu đến như vậy...” Nhan Mạt Hàn lẩm bẩm, thừa lúc Nam Cung Ảnh còn ngủ, cô đi đến tủ quần áo lấy một bộ, vào trong toilet, làm vệ sinh cá nhân, chải đầu, nhìn mình trong gương, cô mới giặt mình, này, dấu vết ở cổ... ở ngực

Trời ạ, rõ ràng như vậy, tối hôm qua cô đi mua thuốc, không phải người khác nhìn vào liền nhận ra sao? Cũng may cô đeo khẩu trang. Lấy phấn đắp đắp lên, nhìn cũng không khác mấy, lúc này cô mới yên tâm bước xuống lầu, tạm thời Nam Cung Ảnh vẫn còn say rượu

Ăn bữa sáng, liếc nhìn đồng hồ, đã đến thời gian...

“Thiếu phu nhân, để tôi tìm tài xế chờ cô đi” Tiểu Huyền nhìn thấy Mạt Hàn định bước ra cửa, cô gọi lại

“Không cần đâu, còn sớm như vậy, mắc công tài xế phải chạy từ nhà cũ đến đây, tôi tự mình gọi xe cũng được” Nhan Mạt Hàn cười cười, cảm ơn. Sau đó cô gọi taxi, chạy đến bãi phun nước ở trung tâm thành phố M

Quả nhiên, không lâu sau thấy Ngôn Lạc Thần đi tới, cô hít một hơi, chuyện tối qua nhất định phải quên, nhất định phải cho Lạc Thần thấy cô vui vẻ

“Ờ đây nè, Lạc ca ca” Lộ ra hai hàm răng trắng đều, cô chạy về hướng Lạc Thần

“Tiểu Hàn, ngày hôm qua ai cũng lo lắng cho em” Không nằm ngoài dự kiến, đầu tiên Lạc Thần liền hỏi chuyện

“Không có việc gì, Ảnh cùng bạn bè uống rượu, Có thể là vì tân hôn, uống quá say nên không đến hôn lễ được, anh ấy sẽ đền bù cho em” Nhan Mạt Hàn vội vàng giải thích, thật sự là không giống nhau, chẳng qua hôm qua uống say, lại còn....

“Hôm qua, mẹ anh gọi em trở về đó” Ngôn Lạc Thần thân mật nâng đỡ đầu của Nhan Mạt Hàn. Chóp mũi của Mạt Hàn đau xót, còn là mẹ tốt, mặc dù mẹ của Lạc Thần không cho phép cô và Lạc Thần cùng ở với nhau, nhưng vẫn đối xử với cô như con ruột

Do dự một chút, vẫn quyết định không cần “Không, không có chuyện gì đâu” Nhan Mạt Hàn khoát tay, không muốn phiền toái Ngôn Gia

“Lạc ca ca, anh mau dẫn em đi xem cửa tiệm a” Nhan Mạt Hàn khẩn trương để lộ ánh mắt đang chờ mong. Nói đến chuyện khác, cô không muốn nhớ đến chuyện hôm qua, càng không nghĩ là đêm tân hôn của mình lại bị mọi người cười nhạo ở trên sân khấu, tất cả những thứ đó cô đều không muốn nhớ đến nữa, suy nghĩ lại, cô đợi cho đến khi cô và Nam Cung Ảnh ly hôn, cô có cửa hàng bánh ngọt, lại có thể tự làm bánh, lại có Lạc Thần giúp đỡ, nhưng quan trọng chính là cả đời này cô cùng Lạc Thần không có kết quả

Đi theo Ngôn Lạc Thần, nhìn bóng dáng của hắn, trong lòng không biết bao nhiêu là cảm xúc, cuối cùng dừng bước..

“Lạc ca ca, đây là cửa hàng?” Nhan Mạt Hàn không thể tin vào mắt mình, nhìn thấy cửa hàng bên cạnh hồ nước của thành phố M, này này này, phong cảnh thật quá tốt, đối diện với đại lộ M, sau lưng là một bờ hồ tự nhiên, vừa dễ nhìn lại không làm mất đi phần âm áp của phong cảnh

“Thế nào? Thích không?” Ngôn Lạc Thần cung chiêu vuốt vuốt mái tóc dài của Nhan Mạt Hàn

“Này, Lạc Ca Ca, này quá đắt, em không thể nhận” Nhan Mạt Hàn có chút do dự, mặc dù cửa hàng này rất tốt, dùng nó làm quán cà phê, thật không

thể tốt hơn . Nhưng... , cô không thể nhận

“Này , Tiểu Hàn , đây chính là món quà mừng cưới của anh và mẹ lựa để tặng cho em” Ngôn Lạc Thần neho mắt , đứng sát vào Nhan Mạt Hàn

“Cái gì? Anh và Bác cùng lựa chọn?” Nhan Mạt Hàn không thể tin vào những gì mình đang nghe thấy

“ đúng vậy , tiểu nha đầu , đừng lo lắng” Lạc Thần kéo bàn tay nhỏ nhắn của Mạt Hàn , không cho cô có cơ hội từ chối , mặc dù không phải là phòng thô nhưng vẫn còn phải tu sửa

“ Xem đi , mẹ anh đều nói , em thích làm bánh ngọt , thích thiết kế , trang trí như thế nào tùy em” Lạc Thần nhìn Mạt Hàn , Mạt Hàn cảm thấy mũi ê ẩm , mắt căng căng , trước mắt mờ mịt lại , nước mắt tràn ra

“ Tại sao em lại khóc?” Ngôn Lạc Thần nhìn thấy , rất đau lòng

“ Lạc ca ca , em phải cảm ơn anh và bác gái như thế nào đây , mọi người làm rất nhiều việc cho em” Nhan Mạt Hàn nhớ lại chuyện hôm qua , cô khóc ôm lấy Lạc Thần , Không thể biểu đạt được sự áy náy và cảm tạ của cô đối với Lạc Thần

“ đưa ngọc” Lạc Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô , trong lòng đau nhói , ở Nam Cung Gia chắc chắn cô không vui , hẳn có thể nhìn thấu điều đó...

Thật lâu , không có một biểu hiện gì , hai người ôm lấy nhau . Giờ phút này Lạc Thần mong muốn có thể cùng cô mãi như lúc này biết bao. Mong sao thời gian có thể dừng lại

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chín giờ sáng , Nam Cung Ảnh vẫn còn ngủ trên giường , không muốn rời khỏi giường

Tiểu Huyền chỉ cố quét dọn nhà , hoàn toàn quên sạch chuyện ra giường

“ Rầm rầm... rầm rầm rầm” Một đoạn đập cửa dồn dập đến , người cứ như đang rất tức giận

“ Đến ngay” Tiểu Huyền trả lời bước ra , từ ánh mắt mèo nhìn thấy . Trời , tuyệt nhiên là lão gia cùng với Nam Cung đồng sự còn cùng theo là một người phụ nữ trung niên

“ Nam Cung Ảnh đâu , tiểu tử thối ,đâu rồi?” Tiểu Huyền vừa mở cửa ra , Nam Cung Mặc vội vọt vào , chóng gay người run run

“ Ba , đừng tức giận như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe” Nam Cung Tịch đỡ lấy ông cụ , khuyên nhủ

“ Không tức giận?! Có biết chuyện hôm qua ảnh hưởng đến Nam Cung Gia như thế nào không?” Nam Cung lão gia ngồi trên ghế salon , vứt bỏ cây gay xuống , thật không vui . Nam Cung Tịch nháy mắt ra lệnh cho Tiểu Huyền , ý hãy gọi người xuống . Tiểu Huyền thấy thế , hiểu ý liền gật đầu rồi chạy lên lầu

“ Thiếu gia , ông nội đến , chủ tịch cũng đến đây . Mau dậy , hình như có chuyện gì rất khẩn cấp” Tiểu Huyền gõ cửa phòng Nam Cung Ảnh , nghe được người bên trong đáp một tiếng , về sau mới xuống lầu

Nam Cung Ảnh trở người , mở mắt một cách khó khăn . Đầu rất đau , đau như búa bổ...

Ngồi dậy , cảm giác lưng đau , phát hiện áo không cánh mà bay , trên người chỉ còn lại cái quần của bộ đồ vest

“ Ấy...” Nam Cung Ảnh ngồi dậy , cảm giác như toàn thân mệt mỏi . Nhưng trong giấc mộng , loại cảm giác này rất chân thật , cái này , hơi thở đó làm người ta yên tâm ....mang theo một mùi hương , mùi hương không làm cho người ta cảm thấy chán . Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra ? Nhìn xung quanh , không thấy ai , Nhan Mạt Hàn cũng không có trong phòng . Vuốt lại mái tóc hỗn độn , day day bên hai nguyên thái dương .... Không có thời gian suy nghĩ nhiều , ở bên dưới lại truyền lên một âm thanh ồn ào

“ Nam Cung Ảnh ! Tiểu Tử thối! Ra đây cho ta” Nam Cung Mặc nói , không cảm gây liền bước lên lầu

“ Ba ! Ba con đỡ ba” Nam Cung Tịch thấy thế không còn cách nào khác , liền đi theo sau ông cụ . Nam Cung Ảnh vội mang dép , nắm tóc , đi đến mở cửa liền thấy ông nội đang ở cầu thang chuẩn bị đi tới . Vừa thấy Nam Cung Ảnh để lộ nửa người trên đi ra , Nam Cung Mặc liền xông đến , chỉ vào mắng “ Người xem bộ dạng của người kìa , giống cái gì hả? Nhan Mạt Hàn đâu , ta muốn thấy cô ấy” Nam Cung lão tử vừa nói , vừa đi vào trong phòng

“ Ông nội ,Mặt Hàn cô ấy không có ở nhà” Nam Cung Ảnh cản trở không cho ông cụ đi đến giường

“ Cái gì không có ở nhà?Nhất định là vì người làm cho tức giận mà bỏ đi rồi . Người nói xem , người làm hư chuyện nhiều hơn là thành công . Ta sao lại có đứa cháu trai như thế này?” Nam Cung lão gia chỉ vào người Nam CƯng Ảnh không ngừng mắng mỏ . Trong miệng nói cháu trai làm việc xấu nhiều hơn tốt . Nhưng hẳn cái gì cũng không nhớ , ngoại trừ việc hôm qua không đến tham dự hôn lễ

“ Ông nội” Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng gọi một tiếng

“ Làm gì , không cần gọi ta” Nam Cung Lão gia không hòa nhã

Nam Cung Tích tiến lên nói “ Đứa con này , mau nhận sai . Ngày hôm qua không tham gia hôn lễ là lỗi của con , tốt nhất hãy giải thích việc này cho rõ ràng”

Hiển nhiên , chuyện này đã không lên báo , tin tức bị phong tỏa . Nhưng vấn đề chính là hôm qua hôn lễ có rất nhiều người, Nam Cung ảnh bỏ rơi Nhan Mạt Hàn một mình , chắc rằng sẽ ảnh hưởng không ít đến Nam Cung Gia ! Chuyện này bị lan truyền , hỏi làm sao sau này còn mặt mũi gặp ai

“ Ông nội , có lẽ sáng sớm nay , cô ấy đã ra ngoài , tôi sẽ trở về” Nam CƯng Ảnh trấn an nói

“ Hừ ! Ta nói cho người biết . Hôm nay , nếu ta không tận mắt thấy người đeo nhẫn cho Mặt Hàn , ta sẽ không rời đi” Nói xong , Nam Cung Mạc để cho Nam Cung Tích đỡ xuống lầu

“ chuẩn bị cho ta buổi sáng , cả buổi trưa lẫn buổi tối , luôn cả phòng ngủ . Có lẽ hôm nay ta sẽ không rời đi” Nam Cung Mạc cố chấp , dặn dò , sau đó Tiểu Huyền liền vào bếp để làm việc

Nam Cung Ảnh , mặc quần áo đi xuống lầu

“ Vân tẩu , lại đây” Nam Cung Mạc ngoắc lại

“ Nam Cung Ảnh , bắt đầu từ ngày mai , Vân Tẩu sẽ phụ trách ở đây , Tiểu Huyền ta sẽ đem về nhà cũ” Nam Cung Mạc có tính toán , Tiểu Huyền chỉ mới là cô gái hai mươi tuổi , làm sao có thể quản lý cuộc sống của Cung Ảnh và Mặt Hàn mà Vân Tẩu là thân kinh bách chiến, dĩ nhiên biết điều gì sẽ thích hợp với họ

“ Ông nội , ông có nhầm lẫn hay không?” Nam Cung Ảnh đỡ cái trán , bắt đầu dĩ . Đại khái biết ông cụ đã có dụng ý

“ Ảnh , không được vô lễ với ông nội” Nam Cung Tích ngồi xuống , Tiểu Huyền đem trà ra . Nam Cung Ảnh bắt đầu dĩ , quyết định đi rửa mặt trước

“ Tiểu tử thú , người đi đâu đó” Nam CƯng Mạc thấy vậy , liền đứng dậy

" Cháu lên lầu ,vào wc , đánh răng rửa mặt , ông nội! ông không phải muốn theo dõi bài tiết của cháu?" Nam Cung Ảnh hiện lên ba đường dọc đen.. xoay người lên lầu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Gần tối , không khí ở thành phố M trở nên lạnh , nhiệt độ hạ xuống nhiều

Trang hoàng công ty tốt lắm , di dạo cả ngày mưa dụng cụ , mưa nước sơn từ từ ...

Ngồi trên xe của Ngôn Lạc Thần , Nhan Mạt Hàn mở miệng " LẠc ca ca , về sau buôn bán có lời , em sẽ trả lại cho anh..."

"Đứa nhóc , nói cái gì vậy? Của anh chính là của em , hiểu không? Về sau còn nói như vậy . Anh sẽ không để ý đến em nữa , A , đúng rồi , mở cửa hàng bánh ngọt một mình , em khẳng định là được chứ? Sao không tìm băng hữu giúp đỡ?" Lạc Thần đánh trống lảng sang chuyện khác

" Ạch..." Nhan MẠT Hàn nghiêng đầu , nhìn ra cửa sổ , nhanh chóng quay ngược lại cảnh đêm.. Dạ Như!

" Đúng , là Dạ Như , cô ấy cũng đang cần một công việc . Chỉ có điều , cửa hàng vừa khai trương , chắc không thể trả nhiều tiền lương cho cô ấy , không biết cô ấy có đồng ý làm không?" Ngôn tay Nhan Mạt Hàn dẩy đưa , tự nhủ

" Không sao , em có thể hỏi cô ấy" Ngôn Lạc Thần an ủi nói . A , có thể hỏi , Nhan Mạt Hàn lấy điện thoại ra , gọi cho Dạ Như

" Mặt Hàn , cậu có khỏe không?" Nhan Mạt Hàn hiện lên ba dòng đen nhưng chủ yếu vẫn là cảm động . Như vậy cũng coi , hiện tại không nhiều , chẳng

lẽ bởi vì chuyện ngày hôm qua?

"Ừ, mình khỏe. Dạ Như, có phải cậu đang cần một công việc? Mình vừa mở một cửa hàng, muốn mời bạn đến làm. Nhưng cậu cũng biết, cửa hàng vừa khai trương, có lẽ tiền lương không nhiều... Nhưng." Nhan Mạt Hàn do dự nói, trong lòng không hy vọng nhiều

"Ok, được. Không thành phần về. Hai chúng ta với ai?" Kết quả không nghĩ đến, Dạ Như nhanh chóng đồng ý, Nhan Mạt Hàn vui vẻ, khóe miệng lập tức lộ ra nụ cười

"Ha Ha Ha! Thật tốt quá, cảm ơn cậu, Dạ Như. Vậy ngày mai sau khi tan học, cậu có thể ra bể phun nước ở trung tâm thành phố M không? Tớ sẽ tìm cậu" Nhan Mạt Hàn đang thất vọng nhưng rất là cảm động, rốt cuộc cũng có được một cửa hàng cho riêng mình, hơn nữa chính mình là chủ, còn có một Đại Cô Đồng đầu tư, ha ha ha, cười không thể khép miệng

"Nha đầu ngọc, cười gì vậy?" Ngôn Lạc Thần nghiêng đầu, bắt gặp Nhan Mạt Hàn đang cười vui vẻ

"Hắc hắc, không có" Nhan Mạt Hàn nhúc nhủ đầu, rất nhanh, xe chạy đến biệt thự. Nhìn ở đằng xa xa, có thể thấy bên trong biệt thự rất có sức sống... Nhan Mạt Hàn buồn bực, trong lòng không vui nhưng cũng không nghĩ gì nhiều

"Lạc ca ca, hôm nay em cảm ơn anh" Nhan Mạt Hàn mở cửa xe

"Tiểu Hàn... nhất định phải gọi anh là lạc ca ca sao?" Ngôn Lạc Thần trong mắt hiện lên tia thất vọng, nhưng cũng nhanh sau đó mà mất đi... Ở trong lòng cô, rất muốn gọi anh là Lạc Thần hoặc chỉ là THần, Nhưng dù sao giữa họ cũng không thể như vậy, vốn dĩ giữa hai người không có kết quả

"Lạc ca ca" Nhan Mạt Hàn khẽ gọi

"Gọi anh là THần được chứ?" Lạc THần nhìn cô, hai tròng mắt có vẻ không hiểu mấy, hoặc chỉ có cô là hiểu

"Chuyện này, Lạc ca ca, thời gian không còn sớm, anh về sớm một chút ăn cơm đi, hôm nay em vội, em đi trước" Nhan Mạt Hàn nói xong, nhảy xuống xe, đáng tiếc cổ tay bị Ngôn Lạc Thần nắm lại

"Lạc ca ca... Đứng" Cô không dám tin, trọn to hai mắt, nhìn gương mặt trước mắt.

Mà một giây, không phải là cô đã chờ đợi nhiều năm... Muốn cho hắn... Của mình... Nụ hôn đầu sao? Chỉ tiếc... Ngay cả lần đầu tiên quý giá nhất... Tới hôm qua đã bị tên khốn Nam Cung Ảnh lấy đi! Đại não trong nháy mắt trống không, ông ông ông... Trong đầu đột nhiên nhớ đến tình hình hôm qua... Đôi tay không nghe sai khiến, lập tức đẩy ra nói Lạc Thần.

"Tiểu Hàn...". Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn cô. Cô làm sao có thể cự tuyệt hắn, tại sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

"Lạc ca ca, thật xin lỗi." Nhan bọt hàn cúi đầu, không biết nên nói gì.

"Nhan Mạt Hàn! Em rốt cuộc là như thế nào" Ngôn Lạc Thần dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Lớn tiếng trách mắng! Hắn tức! Tức là tại vì sao cô lại có thể cự tuyệt hắn! Đẩy hắn ra!

"Lạc ca ca... Anh tốt nhất đừng như vậy...". Trong lòng chính cô hiểu, hắn thích cô. Cưng chịu cô... Nhưng, bọn họ. Chắc là sẽ không có kết quả...

"Mạt Hàn... Nói cho anh biết, có phải em yêu Nam Cung Ảnh rồi phải không?" Ngôn Lạc Thần hỏi, hắn muốn biết đáp án

"Em...". Do do dự dự, Nhan Mạt Hàn cũng không biết nên nói cái gì. Mình tại sao có thể yêu Nam Cung ảnh, đối với hắn... Căn bản cũng không muốn cho hoà nhĩ không phải sao! Hắn là cá cảm thú! Nhưng Ngôn Lạc Thần hỏi lên như vậy, cũng không biết nên trả lời thế nào...

"Anh, ngày mai trở lại đón em" Ngôn Lạc Thần không hề nửa nói gì, xoay đầu hướng một mặt khác.

"Lạc ca ca...". Nhan Mạt Hàn kêu

"Gọi anh là Thần! "Lạc ca ca" anh không muốn nghe lại ba chữ này" Hiển nhiên, Ngôn Lạc Thần tràn đầy không vui.

"A...". Cô gạt đầu một cái, mở cửa xuống xe.

"Anh tiễn em vào" Ngôn Lạc Thần cũng mở cửa xe bước xuống, mặt khác liền tiến đi bên cạnh cô. Cô gạt gạt đầu, không dám nói gì thêm

"Tiểu tử thú! Không phải nói Mạt Hàn sẽ trở lại sao? !Bây giờ đã hơn 7 giờ ! Thế nào vẫn chưa về !" Bên trong biệt thự, Nam Cung lão gia từ thanh âm dB lại đề cao mấy phần.

"Ông nội , cháu không biết Mạt Hàn có việc gì ! Cháu cũng không biết lúc nào Mạt Hàn sẽ trở về !" Nam Cung ánh nhìn nhả đảo mắt qua tạp chí, thỉnh thoảng nhấp một hớp trà nóng

"Dù sao ta cũng không rời khỏi đây ! !" Nam Cung lão gia từ dùng gậy đánh mặt đất, phát ra đồng đồng đồng thanh âm

"Lạc ca. . . Không không không, thần. . . hôm nay thật rất cảm ơn anh." Nhan Mạt Hàn đi tới cửa biệt thự, chuẩn bị mở cửa.

"Không cần, anh ở trên xe không phải đã nói rồi?" Ngôn Lạc Thần cười một tiếng

"Ừ. . . Kia, em đi vào trước. . ." Phất phất tay, Nhan Mạt Hàn chuẩn bị vào nhà. Vừa mới mở chính, chỉ nghe thấy bên trong phòng khách truyền tới tiếng cãi vã, cùng với âm thanh của mặt đất bị đánh, Nhan Mạt Hàn ngăn ra

"Anh tiến em vào trong." Ngôn Lạc Thần không yên lòng, cuối cùng vẫn còn thỏa hiệp.

"Ừ." Nhan Mạt Hàn gạt đầu, quả thật trong lòng cô có chút sợ hãi

Đi vào phòng khách. . . Trước tình cảnh này Nhan Mạt Hàn cùng Tình cảnh này Nhan bọ hàn cùng Ngôn Lạc Thần cũng ngăn ra.

Trên đất hỗn loạn, tờ báo a có mặt ở mọi nơi. Nửa ngẩng đầu nhìn lên. . .

"Ông nội, ba!" Nhan Mạt Hàn kêu lên, không nghĩ họ sẽ ở đây

"Mạt Hàn, rốt cuộc cháu cũng đã về" Ông nội cảm gậy, đi nhanh tới kế Nhan Mạt Hàn, nghiêng đầu, nhìn thấy Lạc Thần kế bên

"Ai nha! Lạc Thần a. . ." Nam Cung lão gia từ kích động, đi tới trước mặt của Ngôn Lạc Thần

"Nam Cung lão gia từ, đã lâu không gặp a. . ." Ngôn Lạc Thần cười một tiếng, lễ phép chào hỏi.

"Như thế nào? Công ty gần đây có tốt không?". Nam Cung Mạc tùy tiện hỏi

"Dạ, rất tốt." Ngôn Lạc Thần cười một tiếng. Nam Cung ánh tốt hơn, từ đầu đến cuối chỉ ngồi ở trên ghế sa lon. Một bộ dạng không quan tâm

"Ha ha ha, em của cháu gả cho cháu của ta, vậy chúng ta cũng có thể nói là người quen." Nam Cung Mạc cao hứng

"Ha ha. cái gì em gái? Cháu và cô ấy không có liên hệ máu mủ. . ." Ngôn Lạc Thần nói nhẹ nhõm, Nam Cung Mạc lập tức kinh ngạc đến ngây người. . . Nháy mắt sau đó, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống. . .

"Ba" Nam Cung Tịch hoảng sợ. Nam Cung Ánh ngăn người ra, thu hồi tạp chí ở trên tay, lập tức đứng dậy

"Các người? Hai người, rốt cuộc..." Nam Cung Ánh khó hiểu, nhìn Nhan Mạt Hàn. Nhan Mạt Hàn cuối đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn. Nhớ tới đêm hôm qua, Cô căn bản không có mặt mũi mà nhìn người đàn ông này nữa. Chỉ cảm thấy lúc này, mặt mình so với cả chưa còn đỏ hơn

"Nè, lại đây" Ai ngờ, Nam Cung Ánh đẩy đẩy vai của Mạt Hàn

"Làm.. Để làm gì?" Nhan Mạt Hàn theo bản năng cảnh giác lùi từng bước về sau

"Lại đây để giải thích rõ ràng? Các người rốt cuộc sao lại như thế này" Nam cung Ánh bắt lấy cổ tay cô, đem cô kéo đến

"Lạc Thần... các người? Rốt cuộc là quan hệ gì?" Nam Cung lão tử cùng Nam Cung Mạc về mặt mơ màng. Tin tức này, làm cho bọn họ khiếp sợ!

"Chúng tôi... không hề có quan hệ huyết thống. Cô ấy là do mẹ tôi mang về nuôi dưỡng." Nhìn Nhan Mạt Hàn, Ngôn Lạc Thần mở miệng

"Mang về nuôi dưỡng?" Nam Cung Mạc không thể tin tưởng tròn to hai mắt

"Này, Rốt cuộc là sao?" Nam Cung Ánh kéo tay Nhan Mạt Hàn, dù cho cô có giãy dụa cũng vô dụng

CÔ không nhìn hắn ...Quay đầu về chỗ khác, cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi. Nếu hắn biết sự thật, có lẽ sẽ cho cô tự do

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cô nghĩ sẽ bội ước?

"Nói nhanh!" Hấn tựa như rất quan tâm, kèm ở hai vai của cô đem cô tựa vô tường

Nhan Mạt Hàn mở ha tay của hấn ra, căn bản không muốn nhìn hấn

"Những gì anh nghe được, Lạc Thần nói không sai" Nhan Mạt Hàn nói xong, trong mắt lóe lên một tia cười nhạt. Hoặc là cô nên tự cười nhạt bản thân một chút rồi

Trong lòng Nam Cung Ảnh... Đột nhiên co rút đau đớn một chút. Nhìn bộ mặt "Vết thương" cô, đột nhiên lại có chút đau lòng.

Nhờ ánh trăng, gian phòng cũng không có mờ đèn... Loáng thoáng, hấn tựa hồ có thể cảm giác được tối hôm qua hơi thở... Cái loại đó mùi thơm ngát.

Cô tựa vào mặt tường lạnh như băng hít sâu một hơi, sau đó mở miệng nói. "Tôi.. Tôi tưởng anh không cần biết quá nhiều." Cô không muốn hấn biết! Không muốn hấn hiểu! Không muốn cùng hấn có bất kì dính dáng nào... Chỉ muốn sau khi hợp đồng kết thúc, mỗi người lại có một cuộc sống riêng

"A... Em cho rằng tôi muốn biết?" Rất nhanh, Nam Cung Ảnh thay đổi sắc mặt, cười lạnh một tiếng, ngồi ở trên ghế salon, đốt một điếu thuốc

Bên trong gian phòng, không ánh sáng... Chỉ có một ít điểm nhỏ màu cam quang... Thiêu đốt tàn thuốc.

"Tôi chỉ bắt quá là sợ ông nội sẽ quan tâm..." Quả nhiên, lời mà nói, đâm chọc vào nỗi đau của Mạt Hàn

Thân thể... Chính là nỗi đau của cô... Chóp mũi hơi đau xót, nhưng rất nhanh, cô che giấu.

"Hàaa...! Tốt nhất là vậy, tốt nhất là ông nội ghé bỏ tôi sau đó đồng ý cho chúng ta ly hôn~ Như vậy thật quá tốt, tôi liền trở về cuộc sống tự do" Hướng về phía hấn, Nhan Mạt Hàn lộ ra hai hàm răng trắng đều

Lời như vậy, sao hấn có thể nói ra? Chưa từng có nữ nhân nào nguyện ý rời bỏ hấn. Cho tới bây giờ toàn là người phụ nữ khác phải quỳ xin nịnh bợ hấn! Tại sao lần này, người con gái này lại làm cho hấn không thể chịu được! Có thể để cho hấn, cùng cô diễn trò

Nam Cung Ảnh dập tắt tàn thuốc. Giận dữ đi tới trước mặt cô. Hung hăng kèm ở lấy cô

"Em cứ như vậy muốn rời khỏi tôi sao?!" Nồng đậm mùi thuốc lá, Nhan Mạt Hàn ho khan

"tôi chỉ là muốn trở lại cuộc sống trước kia!" Lạnh lùng nhìn hấn, khóe miệng Nhan Mạt Hàn khẽ cười giễu... Trở lại cuộc sống của chính mình? Là cái gì? Hiện tại, còn có thể trở về sao? Trở về... Cũng không thể lấy lại lần đầu tiên quý giá của người con gái... Hôn nữa chỉ 19 tuổi thì có lần thứ nhất kết hôn... Đây coi là cái gì? ! A... Thật châm chọc... Minh, có phải hay không cũng là cái loại đó con gái hư

"Cuộc sống trước kia?" Hấn không hiểu.

"Đúng! Cuộc sống trước kia của tôi!" Cô gạt đầu một cái, rất kiên định.

"Tôi muốn... Cho anh biết tôi và Thần không có liên hệ máu mủ, cũng có thể biết, anh ấy rất cưng chiều tôi, tôi rất thương anh ấy. Tôi chỉ mong muốn cho hợp đồng này nhanh chấm dứt!" Cô tiếp tục nói, lời nói vừa nói ra khiến cho Nam Cung Ảnh ngây cả người...

"A... " Hấn hừ lạnh một tiếng. Nữ nhân này muốn rời hấn ra đi?? A, tốt lắm... Sẽ để cho cô thử một chút. Xem xem cô có thể hay không còn tiếp tục suy nghĩ rời đi.

"Làm phiền em làm rõ ràng tình huống, ta là chủ kẻ ước! Chỉ cần tôi hợp đồng không kết thúc, thì em vĩnh viễn là vợ của tôi! Nhớ cho rõ, vĩnh viễn..." Âm... Nhan Mạt Hàn cứng đờ. Người đàn ông này nói gì? ! Không kết thúc hợp đồng? ! Như vậy sao được!

Nam Cung Ảnh, anh nói lại cho rõ ràng! Ban đầu là anh cùng tôi diễn trò! Là anh khiến tôi! Như thế nào có thể như vậy? Rõ ràng là hấn yêu cầu cô diễn trò... Chính cô cũng không đành lòng để cho Nam Cung Lão gia thất vọng... Kết quả cuối cùng, hấn lại muốn đùa giỡn với cô?

"Không sai, là tôi bảo cô... Bất quá, rất xin lỗi chính là, em đã ký hiệp ước, như vậy... Bây giờ hiện tại em muốn bội ước phải không? Em xem xét lại một chút, nếu bội ước, em sẽ bồi thường cho tôi là bao nhiêu tiền! Rồi sau đó hãy quyết định có hủy hợp đồng hay không? Ha Ha Ha Ha Ha" Nam Cung Ảnh buông ra, Nhan Mạt Hàn đứng há hốc mồm? Lấy hợp đồng ra, cô ý đếm ngón tay, thì thầm "Một, một số không, hai số không, ba số không, bốn lẻ, năm lẻ, sáu lẻ, bảy lẻ, tám lẻ, chín lẻ..."

"Đủ rồi! Không nên nói nữa..." Cô hai mắt nhắm lại... Hít sâu... Nhiều tiền như vậy, Ngôn Thị cũng không thể có đủ mà cho cô mượn

"Hợp đồng của chúng ta... Tiếp tục thôi." Cô thỏa hiệp, hấn thực hiện được cười một tiếng. Thu hồi hợp đồng, sau đó rời đi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Quỳ xuống !

"Quỳ xuống!" Bên trong phòng khách , không khí vô cùng căng thẳng

"Ông nội! Ông đang làm gì vậy?" Nam Cung Ảnh ngăn ra.

"Các người tất cả im miệng cho ta! Ta kêu cô ta quỳ xuống!" Nam Cung Mặc chống gậy , thờ phỉ phò , chỉ vào Nhan Mạt Hàn

"Ba . ." Nam Cung Tịch vịn vào Nam Cung Mặc

"Không nên gọi ta! Câm miệng hết cho ta!" Âm Thanh của Nam Cung Mặc vang vọng

"Cháu tại sao phải quỳ xuống?" Nhan Mạt Hàn không hiểu, hỏi ngược lại Nam Cung Mặc . Không sai, hiện tại thân phận của cô là vợ của Nam Cung Ảnh, nhưng này chỉ là một tuồng vui, quỳ xuống? A, này quá buồn cười.

"Người còn mạnh miệng? ! Người lừa gạt mọi người! Tại sao vừa mới bắt đầu không cho mọi người biết người không phải là em gái của Ngôn Lạc THần? Người bắt quả chỉ là một đứa trẻ được người khác nhặt lại ! Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người cứng lại. Bao gồm Nhan Mạt Hàn ... Đứa trẻ được nhặt lại? Cô , đúng thật chỉ là đứa trẻ được nhặt lại

Trong đầu nghĩ đến, ở trên lầu Nam Cung Ảnh đã cho cô biết số tiền phải đền bù nếu vi phạm hợp đồng . Cô ..., có tư cách gì lại đi phản kháng. Bất quá là không có tự ái của đứa trẻ được người khác đem về

Nhan Mạt Hàn cười lạnh cười, cũng là như vậy đau. Mở miệng nói"Như vậy. . . Nếu Nam Cung lão gia từ xem ta không hơn được người khác , chỉ bằng cháu và Nam Cung Ảnh sẽ ly hôn"

"Người thật sự không xứng với nhà chúng ta , hôm qua các người vừa kết hôn ! Không thể nào để cho các người nhanh như vậy liền ly hôn ! Như vậy còn không phải là nhà Nam Cung Nhất Đại gièm pha? !" Nam Cung Mặc không bỏ qua. Tiếp tục nói "Quỳ xuống! Bằng không ,cái cổ phần kia thì vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến"

Nhan Mạt Hàn muốn cười to lên, cô phản? Liên quan gì tới cô. . . Gia thế, gièm pha, liên quan gì tới cô ? Cô bắt quả chỉ là con cò của hắn . Tùy lúc , đều có thể vứt bỏ

Quay đầu, liếc mắt nhìn sau lưng Nam Cung ảnh. Không sai, mặt hắn nóng nảy . Sợ không lấy được cổ phần, trong lòng rồi lại sợ Nhan Mạt Hàn cũng sẽ mất. Quỳ xuống. . . đối với cô mà nói thật sự là rất tôn trọng lòng tự trọng. Ông nội ,tại sao có thể như vậy

Chậm rãi, cô cười khổ. Dần dần ngồi xổm người xuống.

Hết thấy đều chưa từng, Cô nhất thời xúc động ký hợp đồng. . Cô làm sao lại ngu như vậy! Trời cao tại sao muốn trêu chọc cô . . . Cướp đi lần đầu tiên của cô , cướp đi cơ hội học tập của cô . Cướp đi lòng tự trọng của cô .

"Phù phù ... ." Rất nhẹ một tiếng nhỏ , hầu như không nghe được. . . Bên trong phòng khách , ánh mắt trùng to như cái chuông đồng lớn

Lòng của Nam Cung Ảnh khẽ run lên. Nữ nhân này! Rốt cuộc có biết hay không mình làm gì!

"Nè ! Đứng lên! Đứng lên!" Hắn tiến lên kéo cô. . . Lại bị Nam Cung Mặc dùng gậy ngăn trở.

"Người không cần qua đây ! Quỳ đến trời sáng , ta mới cho phép đứng dậy !" Nam Cung Mặc dùng gậy đụng vào Nhan Mạt Hàn

"Vân tẩu, về sau người phụ trách cuộc sống thường ngày của tụi nó , Tiểu Huyền ta muốn mang về nhà cũ! Tối nay làm phiền người coi chừng Mạt Hàn, trời chưa sáng thì không cho phép nó đứng dậy Nếu không,Ảnh, cổ phần của người cũng đừng nghĩ ta sẽ cho!" Nói xong, không ai cảm thấy tình hình hạ xuống hướng về phía Vân tẩu nháy mắt , chóng gậy đi về phía cổng .

"Phanh. . ." Cửa đóng lại, biệt thự, lại một lần nữa lọt vào không khí ngột ngạt. Nhan Mạt Hàn quỳ trên mặt đất, cúi đầu, cô không muốn nhìn bất kì ai

Đứa nhỏ mô cô . . . Đứa nhỏ được người khác lượm về . Thân thế của cô.... Bối cảnh của gia đình cô . . . . . Mỗi một câu, cũng như cùng một loại kim đâm vào. Đau, thật là đau. . .

"....." Nam Cung ảnh đến trước mặt cô

" "Thiếu gia. . . Đừng làm khó dễ tôi, ông cụ nói rồi, nếu như ngài để cho cô ấy đứng dậy , ngài cũng không thể có cổ phần a. . . Hơn nữa, ông cụ còn nói, muốn từ này khai trừ cô , không cho phép cô lại bước vào nhà Nam Cung. . . Nhan tiểu thư thật xin lỗi , ông cụ lần này đã hạ quyết tâm " Vân tẩu rất là khó xử

Tay. . . Dừng ở giữa không trung. Cuối cùng thu hồi lại

"Người có thể dàn xếp không? ! Buổi sáng hãy để cho cô ấy quỳ lại ! Nếu là ông nội tôi cũng có thể kiểm tra!" Nam Cung Ảnh khẽ cau mày.

"Thiếu gia. . . Ông cụ chưa nói mấy giờ tới đây, ông cụ bình thường rồi giường rất sớm, tôi sợ ngộ nhờ. . ." Vân tẩu khó xử

"Thôi, không có chuyện gì." Nhan Mạt Hàn, hít mũi một cái, rất rõ ràng, đôi mắt của cô . . . Đỏ. Cúi đầu, gặt gao cắn môi dưới. . . Không thể khóc, Nhan Mạt Hàn , không thể khóc! phải kiên cường. . . Không có gì , bất quá là quý. Rất nhanh. Khi Nam Cung Ảnh lấy được cổ phần sẽ để cho cô tự do , còn có thể phát triển cửa hàng bánh ngọt . Cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn !

Cô tự an ủi mình, trộn to hai tròng mắt, đem nước mắt trở về

"Ba . ." U tĩnh bên trong biệt thự, một giọt lệ, rơi trên mặt đất ,âm thanh cũng có vẻ cực kỳ rõ ràng

Cô khóc. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Vân tẩu , cô đi xuống đi!" Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng ra lệnh

" Chính là ..thiếu gia..." Vân Tẩu có chút khó xử

"Đi xuống! Ta sẽ không để cho cô ấy đứng dậy . Như vậy còn không được sao? !" Nam Cung Ảnh rõ ràng không vui, vân tẩu gặt đầu một cái, xoay người đi về phía cầu thang. Đúng lúc không ai phát hiện, cô núp ở nơi góc ngách, nhìn nhất cử nhất động của Nam Cung Ảnh

"Đứng lên!" Nam Cung Ảnh tiến lên bắt được cánh tay của Nhan Mạt Hàn, tiếng nói dường như muốn kéo cô đứng dậy

" Cút Ngay" Nhan Mạt Hàn hất tay của hắn ra , móng tay bấu vào tay hắn , cánh tay của Nam Cung Ảnh lập tức chảy máu . Căn bản là cô không muốn nhìn hắn

Hắn trau trau mày , nữ nhân này rốt cuộc muốn như thế nào! Nhìn cánh tay bị chảy máu , hắn không vui

"Hiện tại , Vân tẩu và Ông nội không có ở đây , em..." Rốt cuộc, hắn hạ thái độ tôn nghiêm , mang theo vài phần khẩn cầu

Khóe miệng của Nhan Mạt Hàn dửng dưng , hai gò má đã sớm hiện đầy nước mắt. Tại sao tất cả mọi người ghét bỏ cô?! Tại sao ghét bỏ cô , vì cô là một người mồ côi? . . Tại sao cũng ghét bỏ. . . Tại sao, tại sao. . .?

Đầu đầy tiếng vù vù vù , Nhan Mạt Hàn trau đôi mi thanh tú . Bình tĩnh mở miệng

"Tôi chỉ muốn, anh có thể nhanh chóng lấy được cổ phần . Tôi có thể rời nơi này để ra đi thôi..." Cô xót xa nói , nhưng không biết tại sao, những lời này, giống như tảng đá bình thường nện ở trong lòng hắn, đột nhiên buồn buồn.

"Em đứng lên , tôi cũng có thể lấy được cổ phần !" Nam Cung Ảnh không nhìn cô

"Ông nội nói rồi, nếu như để cho tôi đứng dậy , ông sẽ không giao cổ phần cho anh ...",

Cổ phần cổ phần cổ phần, thế nào trong lòng cô chỉ có cổ phần!

Nam Cung Ảnh cầm hộp khăn giấy lên , rút ra mấy tờ.

"Ừ. . . lau một chút. . ." Hắn nói, đưa tay đem khăn giấy đưa cho cô

Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, không nhiều nói gì, lặng lẽ nhận lấy khăn giấy.

Phấn bôi vào cổ lúc sáng đã trôi đi một chút . Trên cổ của cô , lộ ra " Vết môi"

ngày hôm qua mà hắn đã để lại .

Hắn không hiểu.

"Cổ của em làm sao?" Thấy cổ của cô , có nhiều khối màu hồng , cảm giác hần rất bực

Nhan Mạt Hàn thất vọng đau khổ cả kinh! Cái cổ, cổ. . . Phần lót mau rơi xong rồi! Chết chắc! Trong lúc nhất thời, mồ hôi lạnh của cô đều muốn rơi ra

"Không có, không có sao. . ." Cô lấp bắp, tùy tùy tiện tiện lau một cái nước mắt, không nói gì nữa

"Tôi xem một chút!" Hần ngồi xổm người xuống, đứng ở phía trước cô , một chút khoảng cách. . . Khiến lòng của hai người cũng không khỏi run lên. Ở cổ một mùi thơm ngát. . . Chui vào lỗ mũi. Tối hôm qua mùi vị này , thật sự rất giống . . Nhưng hần suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, cũng không nhớ nổi, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì . . Hoặc chẳng qua là , bên trong phòng có lưu giữ mùi hương của cô mà thôi

Không có đi suy nghĩ nhiều, hai tay hần bưng lấy gương mặt của nàng.

"Tôi không sao á." Cô né tránh, dấu vết rõ ràng như vậy , nếu quả như thật để cho hần nhìn, chẳng phải là liếc một cái cũng đã biết....

"Để tôi xem!" Hần ra lệnh nói.

.

"Thật không có sao, con muỗi, trong biệt thự có con muỗi! Đặc biệt là buổi tối, cắn tôi ,toàn thân đều là vết cắn " Dứt lời, cô lấy tay gãi gãi cổ của mình, gãi gãi cánh tay. Không biết tại sao, Trước kia thấy Ngôn Lạc Thần tìm cô đều như vậy , cái cảm giác này .... Nhịp tim, thật ngại ngùng . . Nhưng tại sao hiện tại cảm giác đối với Lạc Thần càng ngày càng nhạt dần , mà đối với cái người đàn ông trước mắt này , hần chỉ đưa cho cô hai tờ khăn giấy , chỉ là muốn xem cô cô bị làm sao , mà trong lòng liền cảm thấy ảm áp.....

Yêu nghiệt! Cô mắng .

" Tôi kêu Vân Tẩu đi lấy dầu.."

"Không cần không cần không cần, tôi lẳng lặng quỳ là tốt rồi." Cô vội vàng khoát tay, lắc đầu một cái, đầu gối. . . Quỳ ,thật đau

Nam Cung Ảnh do dự một chút, còn là mở miệng nói: "Chúng ta tối hôm qua. . . Có phải hay không. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mạt Hàn vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến tái nhợt.

"Có phải hay không cái gì?" Cô hỏi.

"Không có gì!" Hần lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút. . . Tối hôm qua tình hình. . . Không thể nào biết xảy ra cái gì. Tiểu Huyền nói, tối hôm qua căn bản cô không qua phòng của hần. Một lòng, trầm xuống

"À? Vậy thì tốt. . ." Cô gật đầu một cái. Hần có chút nhìn không ổn

Cổ phần mặc dù rất quan trọng, nhưng. . . Cũng không thể để cho cô vẫn quỳ chứ?

Hần tiến lên muốn bế cô lên

"Không nên đụng đến tôi " Cô giật dử , không để cho hần đụng đến cô. Trong lòng cô có chút sợ.

"Cái gì? ! Em như vậy còn tiếp tục quỳ , đầu gối sẽ rất đau! Đến lúc đó đứng không thẳng! Tôi có ý tốt như vậy , em còn từ chối? Được , Tùy em!" Nam Cung Ảnh rất là không vui, thu tay lại, cầm hộp khăn giấy hung thẳng quăng lên bàn

Đưa tay, tắt đèn của phòng khách.

Vân tẩu thấy thế. Lập tức rón ra rón rén chạy về gian phòng, cầm điện thoại lên.

"Này, Nam Cung lão gia. . . Thiếu gia mấy lần muốn thiếu phu nhân đứng dậy nhưng chính thiếu phu nhân không đồng ý. Cô y như rất lo sợ là Thiếu gia không lấy được cổ phần vậy." Vân tẩu nói xong, nội tâm cũng có chút lo lắng, tiếp tục như vậy nữa. Chân của Nhan Mạt Hàn cũng sẽ không chịu nổi

"Cái gì? ! Này. . . Này. . . Hoạn nạn mới thấy được chân tình ! Không được, hôm nay cũng chỉ có thể để Tiểu Hàn chịu oan rồi. . . Về sau có cơ hội sẽ cùng Mạt Hàn giải thích. . . Ai." Nam Cung Mạc thờ dài, cúp máy sau đó, vân tẩu nhẹ nhàng mở cửa phòng, phát hiện biệt thự đều đóng

Đi tới cửa cầu thang, hình ảnh cổ chấp vẫn đang quỳ trên mặt đất. Tiếng cãi vã trong quá khứ, Nam Cung Ảnh chẳng biết đi đâu.

Vân tẩu trong lòng cả kinh, thiếu gia sẽ không để thiếu phu nhân ở lại mà rời đi

Biệt thự, yên tĩnh đến kỳ lạ

Rạng sáng, vân tẩu núp ở cầu thang phía sau, nếu là đứng ở cửa cầu thang, thiếu gia một cái có thể liền thấy cô

Nhan Mạt Hàn mệt quá, mắt không mở ra được. Giác ngủ cũng không đủ, đầu gối bắt đầu đã mất đi tri giác.

Đáng chết trong nội tâm, hi vọng hấn xuống lầu khuyên nhủ cô. . . Vừa lại không hy vọng hấn xuống lầu. Thật là rất mâu thuẫn.

Cuối cùng, tiếng mở cửa vang lên, làm cho Vân Tẩu cùng Nhan Mạt Hàn đều nhìn lên

Nam Cung ảnh không nói hai lời, trau mày chặt lại, đi tới nơi cửa cầu thang, dừng một chút, Cô... tại sao lại cổ chấp như vậy

Đầu gối khẳng định rất đau ? Có một chút không chịu được .

Lần này, không đợi cô trả lời. Hấn tiến lên, một ôm ngang, đem cô từ trên mặt đất ôm lấy.

Vân tẩu quả thật không thể tin được vào chính mắt của mình . Miệng cũng há to có thể nhét vào một cái trứng gà! Nhưng nội tâm lại cực kỳ hưng phấn!

Nhan Mạt Hàn bị xoay một vòng, đầu choáng váng bất tỉnh . Nhưng sợ bị giật mình, mặc dù biết là hấn. Nhưng không có bất kỳ dấu hiệu.

"A!" Cô lên tiếng kinh hô.

"Chờ àm?" Hấn ngăn lại. Cô giùng giàng: "Để cho tôi xuống! Trời còn chưa sáng!"

"Em ... Tại sao nhất định phải cổ chấp như vậy ! Biết rõ ông nội nghiêm khắc ! Đây cũng là tại sao!" Hấn không để ý tới cô, mặc cho cô giãy giụa. Đem cô trực tiếp ôm lên phòng.

Đặt lên giường sau đó, mở ra đèn bàn. Cô cắn môi dưới, bởi vì đầu gối để nằm ngang, từng tia một đau đớn truyền đến.

Cô không hề nữa nói gì, mặc cho hấn nhẹ nhàng cuộn cuộn nổi lên ống quần của cô

Hai đầu gối, đỏ bừng

Đưa ra đôi tay, muốn giúp cô xoa xoa. Tay, lại dừng ở giữa không trung. Do dự một chút, lại rút tay trở về. . .

"Tôi đi gọi vân tẩu." Nói xong, hấn xoay người, ra cửa.

Trong nháy mắt hấn đóng cửa, hấn hung hăng tự khi dễ mình!

"Quan tâm nữ nhân kia làm gì? ! Quý sẽ để cho cô quý ! Thiệt là. . ." Nói thầm, vân tẩu vừa lúc từ trên cầu thang .

"À? Thiếu gia, Còn chưa ngủ?" Làm bộ như cái gì cũng không biết vân tẩu, hướng về phía Nam Cung Ảnh cười cười.

"Vân tẩu, xoa chân cho thiếu phu nhân, ...Hi vọng người ngày mai tại trước mặt ông nội. . ."

"Dạ, thiếu gia." Vân tẩu cười cười, đi vào trong phòng. Nam Cung Ảnh sùng sốt, Sự khác biệt quá lớn

Thấy hấn cho Nhan Mạt Hàn đứng dậy, cũng đồng tình sao ! Ta đây làm người tốt... . Hấn tự luyện một phen, lại an ủi tâm tư đang xao động của mình

Hít sâu một hơi, mở cửa phòng ra,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nam Cung Ảnh mặc áo ngủ.

"Vân tẩu, cô về nghỉ ngơi trước đi" Hấn đuổi vân tẩu.

Hấn cởi áo ngủ ra

"Nè! Anh biến thái a? cởi quần áo làm gì?!" Nhan Mạt Hấn chỉ vào hấn hét lớn.

"Nữ nhân chết tiết! Ngươi thật nhảm..! Nhanh đi tắm còn ngủ, còn nữa hôm nay em lên giường mà ngủ !" Nam Cung Ảnh không hề nữa nói gì, đi tới bên giường, Nhan Mạt Hấn kẹp chặt đôi dép, khập khểnh đi ra ngoài

"đi đâu vậy?" Nam Cung Ảnh không hiểu.

"Đi tắm, chết tiết" Cô mắng hấn, không nhìn tới hấn

"Phòng tắm bên kia !" Nam Cung Ảnh chỉ chỉ bên trong phòng phòng tắm.

Ếc. . . . Nhan Mạt Hấn nhìn hấn một chút

" Anh rốt cuộc cũng còn lương tâm mà phát hiện ra" Nói xong cũng chuẩn bị đi tới phòng tắm. Nam Cung Ảnh đã nằm xuống giường theo kiểu chữ Đại "

"Uy! Giường ngủ của tôi, đứng dậy đi!" Cô lập tức nóng nảy, rõ ràng kêu cô lên giường ngủ nha

"Giường lớn như vậy, em một nửa tôi một nửa ! Nữ nhân chết tiết, em thật phiền..!" Hấn đã nắm chân, bịt kín trên đầu.

Nam nhân chết tiết . . . Cô từng mất liếc hấn một cái, chui vào phòng tắm.

Sáng sớm. . . Ánh nắng theo khe cửa sổ rọi vào phòng ngủ, chiếu lên trên gương mặt của hai người

Nhan Mạt Hấn lật người, chậm rãi mở mắt. Truyền tới bên tai nhàn nhạt tiếng hít thở. . . Trực giác nói cho cô biết, bên cạnh có người.

Một chút sau, Nam Cung ảnh trở mình lật qua lật lại, hà hơi thở

Nhan Mạt Hấn hấy người bên cạnh tỉnh, mở miệng nói"Ngày hôm qua. . . Tôi đứng dậy, vậy. . . Cổ phần của anh cùng ông nội. . ." cô hiển nhiên có chút bận tâm

"Ngô. . . Bất kể nhiều chuyện xảy ra, ông nội cũng sẽ không độc ác như vậy, chẳng qua nhất thời ông tức giận thôi." Hấn gãi gãi quai hàm.

"A. . ." Nhan Mạt Hấn đáp một tiếng, cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian.

"A! Thăm, thăm! Trễ rồi!" Nhan Mạt Hấn "Vọt" một cái ngồi dậy, gãi gãi mái tóc có chút rối

"Trễ cái gì?" Nam Cung Ảnh miễn cưỡng mở mắt.

"Cửa hàng bánh ngọt ! Thăm thăm!" Không để ý tới Nam Cung Ảnh, Nhan Mạt Hấn cầm quần áo lên chạy vào phòng tắm, lúc trở ra thì Nam Cung Ảnh cũng đã đang thất cavat đề đi làm. Tốc độ này, kinh người nha

"Anh.. anh thật là nhanh" tốc độ của Nam Cung Ảnh làm cho Nhan Mạt Hấn giật mình

"Dĩ nhiên, tôi cũng phải đi làm." Đứng ở trước gương, Nam Cung Ảnh đưa tay nắm thật chặt bộ ngực cả vạt.

"A, tôi đi đây, tạm biệt " Nhan Mạt Hấn cầm giỏ xách lên. . .

"Thần!" Trước bể phun nước, Ngôn Lạc Thần đã nhàn nhã đứng ở đây, thấy Nhan Mạt Hấn tới, cười

"Tiểu nha đầu, hôm nay công ty trang trí sẽ đến." Hai người vừa nói vừa cười đi về hướng cửa hàng bánh ngọt

"Hôm nay, Dạ Như cũng tới, sau khi tan học sẽ tới giúp em" Có người hỗ trợ, Mạt Hấn vui vẻ cười.

"Ừ. Vậy thì tốt." Lạc Thần gật đầu một cái.

Buổi chiều, Nhan Mạt Hấn đi đến bể phun nước đã nhận ra DẠ Như, tu sửa một ngày dĩ nhiên không thể nào hoàn thành, cuối cùng, ba người mặt mày đầy bụi bẩn, đi ra ngoài cửa hàng

"A, Dạ Như mặt của cậu có cả một khối bạch, một khối đen. Làm tớ cười chết rồi !" Nhan Mạt Hấn che miệng, nhìn mặt Dạ Như cười cười

Dạ như hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái" Cậu cũng không tốt hơn bao nhiêu đâu"

"Cũng lau một chút nào" Ngôn Lạc Thần vỗ vỗ vôi trên, nén cười lấy khăn giấy ra

"Cám ơn! Vậy thì anh tốt , còn nha đầu Mạt Hàn này thì không có lương tâm chút nào" Dạ như không khách khí nhận lấy khăn giấy, rút ra vài tờ, lau mặt.

" Cậu mới vậy , nha đầu thối" Nhan Mạt Hàn cốc thật mạnh một cái vào đầu Dạ Như , liếc liếc nhìn

"Được rồi! Thời gian không còn sớm, Dạ Như , cậu về sớm một chút đi! Ngày mai gặp nha." Nhan Mạt Hàn cùng Dạ Như nói lời tạm biệt

Trên đường, Nhan Mạt Hàn ngồi trong xe của Lạc Thần

"Thần . . Chúng ta vẫn là anh em tốt đúng không ?" Nhớ tới ngày hôm qua cùng với Lạc Thần , trong lòng của cô rất hoảng loạn

"Nha đầu ngốc! Dĩ nhiên." gật đầu một cái, gia tăng tốc độ lái đến biệt thự, xe còn chưa tới, xa xa chỉ thấy hai chiếc đèn nhánh sắc kiêu xa xadừng ở ngoài cửa .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Nhan Mạt Hàn tự nhủ, rất nhanh xe liền chạy đến đến biệt thự.

"Cám ơn anh , thần, ngủ ngon." Nói xong, nhảy xuống xe.

Đi tới trước cửa, cảm giác không khí trong nhà có gì đó không đúng...

"Ành! Nói cho em biết, Anh và cô gái kia có phải ở cùng một chỗ?! Nói cho em biết , có phải là sự thật? ! Em không nhìn thấy cô ta!" Dịch điều Vi neho đôi mi thanh tú, nhìn khoảng không gian ngộp ngac trong biệt thự

"Chúng tôi , ở cùng một chỗ , cô ấy có việc ra ngoài rồi ." Nam Cung ánh vẫn như cũ nhàn nhả ngồi ở trên ghế sa lon, phía sau Dịch Điều Vi là hai tên vệ sĩ mặc y phục đen , đeo kính đen , hai tay để sau lưng

Nhan Mạt Hàn khẽ đẩy cửa, bắt tay vào làm bước chân nhanh như mèo

Gặp cảnh tượng tình cảm trong phòng khách, thâm tâm . . . Run lên xuống, Dịch Điều Vi tới rồi thì thôi , còn mang theo hậu vệ làm gì? Chẳng lẽ muốn mạnh hơn chồng người khác sao!?

Núp sau cửa, lòng tay bay của Nhan Mạt Hàn ra sức nhảy

"Ành ~ Anh đừng như vậy nha, nói cho em biết có được hay không?" Dịch điều Vi thấy cứng rắn không được, đành mềm lại . Đặt mông ngồi bên cạnh h Nam Cung ánh ôm cánh tay của hân làm nũng, ngoài cửa sổ. . .Nhan Mạt Hàn le lưỡi một cái, trong lòng mắng nói: chết tiệt , đã biết Nam Cung Ánh đã có vợ , còn dám hiển nhiên tới đây dây dưa . Trong lòng cô bỗng khó chịu thậm chí, ngay cả chính cô cũng không chú ý tới

"Tốt lắm, điều Vi, em đừng như vậy ! Anh đã kết hôn!" Nam Cung Ánh nhủ nhủ mảy, nhưng không đẩy cánh tay của Dịch Điều Vi đang ôm hân

"Hừ! Rõ ràng là thích , còn giả vờ!" Nhan Mạt Hàn nói thầm , đang chuẩn bị tiến vài , chân cô bỗng bị chột

"Là ai?" Quả nhiên, hai tên vệ sĩ cảnh giác quay đầu lại, Nhan Mạt Hàn sợ hết hồn.

Hít sâu một hơi, Nhan Mạt Hàn lấy ra dũng khí."Là tôi!"

Tiếp đến liền bước vào nhà với dáng vẻ là chủ nhà , vào cửa , đổi giày

" Chồng à , có khách sao?" Nhan Mạt Hàn cười cười , nhưng cảm thấy nụ cười này so với khóc còn tệ hơn ! Tiếp , rất tự nhiên cùng ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Ánh chào hỏi Dịch Điều Vi " Xin chào , Dịch Tiểu Thư , thật hoan nghênh cô đến"

Dịch điều Vi tức giận cắn răng , thật muốn xông lên! Nhưng nhìn sang Nam Cung Ánh , Dịch Điều Vi đứng dậy

"Nhan tiểu thư Xin chào,tôi tên là dịch điều Vi, xin chỉ giáo nhiều hơn." Nhan Mạt Hàn cười một tiếngg. Thiệt là giả tạo

Ngay sau đó chuẩn bị quay người đi lên lầu, vừa nghiêng đầu, mặt lập tức suy sụp xuống.

Mình ở làm gì? ! Khoe khoe? Mình và Nam Cung Ảnh, căn bản cũng không xứng, mình không có gì cả, làm thế nào xứng với hần. Trờ lại, liếc mắt nhìn Dịch Điều Vi. . Muốn có vóc người có vóc người, muốn có gương mặt liền có gương mặt ... Muốn có gia thế có gia thế ... Muốn cái gì có cái đó . Như vậy, hai người này không phải trời sinh một cặp sao?!

Khỏe miệng dẹt dẹt, kéo có chút mệt mỏi trên cơ thể. Hoàn toàn không có nhìn thấy, vào giờ phút này, Nam Cung Ảnh xanh mặt, còn kém thiếu chút nữa xông lên chất vấn Nhan Mạt Hàn, hôm nay không phải là cô uống lộn thuốc?!

Cho đến nghe lầu dưới truyền đến tiếng xe, Nhan Mạt Hàn thế mới biết Dịch Điều Vi đã rời đi, nhìn đồng hồ treo tường. . . Tám giờ đúng.

Thả ra trong tay chơi trên điện thoại, sờ bụng, có chút cảm thấy đói

"Tìm một chút ăn đi ~" tự nhủ, đứng dậy mở cửa phòng.

Đang định chạm vào chốt cửa, tay cầm cái cửa giấy dựa. Nhan Mạt Hàn cả kinh, vội vàng thu tay lại, một giây kế tiếp, cửa phòng mở ra.

Nam Cung Ảnh nhìn chằm chằm Nhan Mạt Hàn

"Này, làm gì? Tôi muốn tìm vân tẩu làm đồ ăn, tránh ra." Nhan Mạt Hàn nghiêng thân, lại bị cánh tay của Nam Cung Ảnh ngăn lại.

"Làm gì?" Cô tức giận nhìn hần một cái.

"Tiểu thư, tôi có nên~ tôi không gọi, này ~" hần trau trau mày.

"Có chuyện gì liên quan đến tôi?" Cô cũng trau trau mày

"Xin gọi là Ảnh ~ bằng không, hãy nghĩ đến quá khứ." Nhếch miệng lên, vừa lòng

"Ảnh! ! phiền toái, ngài vui lòng tránh ra, tôi cần ra ngoài. Cảm ơn!" Dùng giọng điệu kém nhất thế giới, Nhan Mạt Hàn tuông ra những lời này

"A ~ Vợ yêu, anh cũng vậy, định ra ngoài, vậy chúng ta cùng nhau xuống lầu đi!" Nam Cung Ảnh thuận thế ôm chầm lấy eo của Nhan Mạt Hàn

"Bệnh thần kinh! Phát dục à!" Nhan Mạt Hàn trừng mắt liếc hần một cái, muốn gỡ bỏ tay của hần ra

Một giây kế tiếp, bất thành linh, cảm giác đôi môi không có bất kỳ dấu hiệu, rơi vào hai đôi môi mỏng manh của cô

Trong lúc nhất thời. . . Đầu óc Nhan Mạt Hàn hóa đá

Thế nào. . . Thế nào. . . Chuyện gì xảy ra? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

"Người ... Anh... Anh." Nhan Mạt Hàn dùng hết sức, hung hăng đẩy ra Nam Cung ảnh.

Cô bây giờ, dù chỉ là cùng hần tiếp xúc thân thể, nội tâm liền hỗn loạn, nhớ đến đêm đó

"Là ai vừa rồi hùng hồn gọi tôi là Chồng?" Hần lại gần cô, ngón trỏ lượn quanh nâng tóc của cô lên

"Bệnh thần kinh!" Nhan Mạt Hàn né tránh, đi xuống lầu, ngay khi cùng vân tẩu lúc nói chuyện, cũng cảm thấy trong nội tâm bay nhảy

Sáng sớm ngày thứ hai, cô tỉnh lại trên ghế sofa. Chỉ thấy Nam Cung Ảnh thối tha nghiêm mặt nhìn cô từ trên giường

"Nữ nhân! Em không ngừng nói nha." Hần Dao Dao đầu, đứng dậy xuống giường.

Nhan Mạt Hàn ngồi dậy.

"Không phải đã nói từ nay về sau em ngủ ở trên giường? !" Nam Cung ảnh rất là không vui.

"Tôi cảm thấy được ghế sa lon tương đối thoải mái, thật a." Nhan Mạt hàn gõ gõ ghế salon mềm mềm, cười cười

"Nói như vậy , là em không nghe lời . Muốn bội ước sai?" Hấn trau trau mày, quả nhiên, miệng Nhan Mạt Hàn há thành chữ O

Bất đắc dĩ, lắc đầu một cái, bắt lực trả lời"Tốt lắm, tôi hiểu rõ rồi."

Nam Cung ảnh cười một tiếng, tâm tình chợt tốt lên mấy phần. Mà lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

Lấy di động ra , phía trên biểu hiện hai chữ, khiến Nam Cung ảnh kinh ngạc

Nhan Mạt Hàn mang dép , đi vào phòng rửa tay, Nam Cung Ảnh lúc này mới tiếp điện thoại. Không biết là Nhan Mạt Hàn đứng lại ở cửa toilet , dựng thẳng lỗ tai nghe âm thanh bên ngoài

"Điều Vi, sớm như vậy?" Âm thanh của Nam Cung Ảnh vẫn như vậy , từ tốn , Nhan Mạt Hàn chu cái miệng nhỏ nhắn. Tự nhủ"Dịch Tiểu Tam! Lại gọi điện thoại!" Ngay cả mình xem nhẹ những lời này trong lòng

"

"Ảnh, tối hôm qua, Nhan tiểu thư không có hiểu lầm chứ?" Âm thanh mang theo vài phần như có lỗi , trong lòng lại tức giận

"Nhan Tiểu Thư? Gọi cô ấy là Tiểu Hàn được rồi ! Không cần khách khí như thế, Tiểu Hàn không có hiểu lầm." Nam Cung ảnh xoa xoa đầu .

"Ừ, vậy thì tốt, Ảnh . Thật ra muốn tìm một chỗ để ở lại." Dịch điều Vi điềm đạm đáng yêu nói

" Ở một mình ? Tại sao không ở trong nhà ?" Nam Cung ảnh không hiểu.

"Anh cũng biết, em sợ Mark tìm đến em . . Lần này ta trở lại, cũng là mạo hiểm, ở nhà đợi lâu rồi, hấn biết địa chỉ, em muốn dọn đi. Hơn nữa, . . . Cái nhà này không có ấm áp, em muốn đánh liều." Nghe lời nói của Dịch Điều Vi, trong lòng Nam Cung ảnh khẽ run lên, hấn mắc nợ cô rất nhiều, cô là người kiên cường, nhưng lại không muốn làm phiền hấn mà chọn phải ở bên cạnh tên gian tà Mark

"Kia, em chọn nhà như thế nào?" Nam Cung ảnh dừng một chút.

"Còn chưa. . . Chi là muốn nói, hôm nay sau khi tan ca nếu có thời gian , đi xem với em một chút được không? "

"Ừ, Được." Nam Cung ảnh rất sáng khoái đáp ứng

"Hôm nay sau khi xong việc , anh sẽ đón em ." Hấn vuốt vuốt lông mi , nhìn đồng hồ

"Thời gian không còn sớm, anh muốn chuẩn bị đi làm , sau khi xong việc , liên lạc sau." Điện thoại bên kia , dịch điều Vi ừ một tiếng sau đó Nam Cung Ảnh tắt máy

Trong phòng rửa tay.

"Oi , ơ , thật ngọt ngào" Nhan Mạt Hàn bĩu môi, nhìn xem mặt mình trong gương , tự hoảng sợ , ôi gương mặt này so với cúc chó cũng không khác biệt lắm

*JJ : ôi trời , sao chị lại ví mặt mình như thế)

Sau đó vội vàng ra cửa , cố gắng tỏ vẻ vui cười , bằng tốc độ nhanh nhất có thể để đánh răng , rửa mặt , sau đó thay quần áo chuẩn bị áo khoác bước ra cửa

"A chà. Thời gian không còn sớm." Vừa ra khỏi cửa, thấy đồng hồ báo thức, lại sợ hết hồn.

Cầm túi xách liền chuẩn bị ra cửa.

"Tôi đưa em đi" Nam Cung ảnh chỉnh chỉnh cà vạt.

"À? Được." Nhan mạt hàn sản khoái đáp ứng, khiến Nam Cung Ảnh kinh ngạc

"Vậy em ra trước, tôi đi rửa mặt" Nói xong, chui vào phòng rửa tay.

Trên đường, đầu óc của Mạt Hàn chạy lung tung

"Tiệm bánh của tôi sửa chữa sắp xong rồi , hôm nay tan ca anh có thời gian rảnh không?" Nhan Mạt Hàn nhìn Cung Ảnh đang lái xe

"Hôm nay? Sợ rằng không được." Hấn lắc đầu một cái.

"Tại sao ?" Nhan Mạt Hàn giả vờ ngu , ụ mặt xuống

"Hôm nay có chút việc, bằng không thì lần sau?" Nam Cung ảnh liếc mắt nhìn về mặt thất vọng của Mạt Hàn, khoe miệng nâng lên vẻ tươi cười.

"A, đành vậy thôi" Nhan Mạt Hàn gạt đầu một cái, xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ.

Lại phát hiện đèn xanh đèn đỏ , hình ảnh quen thuộc.

Kìa, kìa, đó không phải là dịch điều Vi sao? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Lại là dịch điều Vi? ! Cô đang ở đó làm gì

Trong lúc nhất thời, Nhan Mạt Hàn đau khổ thất vọng không biết có nên nói cho Nam Cung Ảnh biết hay không

Xe, dừng ở hồng lục đèn.

"Nam Cung ảnh . . Kìa, có phải là Điều Vi?" Quả nhiên, do dự một lúc , Nhan Mạt Hàn vẫn chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Cô cũng muốn xem thái độ của Nam Cung Ảnh

"Ừ? Thật sự là..." Nam Cung ảnh nghiêng đầu, xác định thấy dịch điều Vi, sau đó, ấn khóa xe, đem Mạt Hàn dựa vào cửa sổ

"Điều Vi!" Nam Cung ảnh hướng về ngoài cửa sổ gọi, dịch điều Vi quay đầu, hai mắt lộ ra cực kì vui mừng

"Ảnh! Anh thế nào ở này?" Cô cũng nhanh chóng hướng tới cửa xe

"Lên xe trước đã, ở đây là hồng lục đèn." Nam Cung ảnh đang nói đem xe tóa giải khai.

"Ừ." Dịch điều Vi nghiêng nghiêng đầu, kéo ra cửa xe ngồi vào sau ngồi. Đột nhiên, ngồi ở phó điều khiển là Nhan Mạt Hàn, trong lòng một trận đặc ý. . .
Đáng ra cô mới là người ngồi ở đó

Có rất nhiều thời điểm, tâm tình của mình Nhan Mạt Hàn cũng quên

"Mạt Hàn~" dịch điều Vi cố tỏ vẻ thân tình chào hỏi , Mạt Hàn quay đầu lại

"Ồi chào, Dịch tiểu thư ~ cô khỏe không?". Miệng tỏ vẻ nhu mì , nhưng trong lòng thâm nhủ Dịch Điều Vi là Tiểu Tam

Xe khởi động

"Điều Vi, em đi đâu anh đưa em đi" Nam Cung ảnh lên tiếng

"Nè , Em phải đi , trễ rồi !" Nhan Mạt Hàn chỉ ra trung tâm

"Em là chủ sợ cái gì?" Nam Cung ảnh mấp máy miệng.

"Chính là Lạc ca ca , đang đợi em" Nhan Mạt Hàn vui vẻ khi nhắc đến người của mình, chính là cô cũng hạnh phúc

"Ấy , Ảnh . Vậy tiễn em, Mạt Hàn trễ rồi kìa" Dịch Điều Vi cười cười , thêm nắm muối

"Điều Vi em đi đâu?" Nam Cung ảnh hỏi, không đếm xỉa đến Mạt Hàn

(JJ muốn đâm vào mặt thẳng cha này ghê + __+, anh có phải là đàn ông?)

"Em cũng vậy , cũng gấp , thôi để em gọi taxi cũng được , Anh đưa Mạt Hàn đi trước đi , không thôi lại trễ " Dịch điều Vi Tâm trong sớm đã có tính toán, dù như thế nào Nam Cung Ảnh cũng sẽ không bỏ cô ở lại vì bất cứ lí do gì

"Mạt Hàn , em không thể để Lạc Thần đợi một chút?" Nam Cung Ảnh hiển nhiên nhiên là muốn đưa Dịch Điều Vi đi trước , Nhan Mạt Hàn thất vọng đau khổ , trong lòng bưng bưng lửa

"Không thể!" Nhan Mạt Hàn nghiêng một bên

"Nếu không được thì em tự mình xuống xe tự đi, còn không thì em sẽ phải đợi" Nghe giọng điệu của Mạt Hàn, Nam Cung Ảnh cũng không vui, Ngôn Lạc Thần cũng không phải là không chờ đợi được

"Anh.. Ok ! Vậy được, tôi liền xuống xe" Nhan Mạt Hàn nói, đưa tay kéo cửa xe, Nam cung ảnh không nói gì, ngừng xe bên đường, Nhan Mạt Hàn đóng cửa xe lại, liền quay về hướng trở về

Ở chỗ xa, rõ ràng nhìn thấy dịch điều Vi xuống xe, mở cửa vào ghế kế bên Nam Cung Ảnh

"Nam Cung Ảnh ! Anh khôn khiếp" Cô giẫm chân, thật không biết có lúc mình sẽ như vậy. Nhưng suy nghĩ một chút, hình dáng như vậy, sẽ để Dịch Tiếu Tam được như ý? Ngay Lập tức, Nhan Mạt Hàn cười khổ. Được như ý? Dịch Điều Vi và Nam Cung Ảnh vốn dĩ là trời sinh một cặp, Nếu không vì cô, họ đã lấy nhau

Chân thật mà nói người thứ ba rốt cuộc là ai? Là cô ? hay Dịch Điều Vi?... Dù sao từ nhỏ đã có rất nhiều người hơn cô...

Khi kết thúc hợp đồng, cô và Nam Cung ảnh sẽ trở thành người xa lạ

Nhan Mạt Hàn lắc lắc đầu, tự lẩm bẩm" Nhan Mạt Hàn, suy nghĩ cái gì vậy? Mây vĩnh viễn chỉ là quân cờ của Nam Cung Ảnh thôi"

Cô đưa tay, gọi taxi, không ngờ, giây cô đang mang bị lỏng lúc nào không biết, làm chân trái giẫm chân phải

Lảo đảo từ trên lối đi bộ xuống lòng đường, mà lúc này taxi cũng chuẩn bị chạy đến. Tài xế taxi đạp một bên thắng

Đáng tiếc chậm trễ. Lúc đó, mọi người banh quanh thành một đám đông

****

"Bác sĩ, bác sĩ! Nhanh nhanh nhanh, có người bị thương." Y viện thành phố M, người chạy nhanh chân tìm bác sĩ

"Tiên sinh, mau đưa cô ta đến phòng cấp cứu" Đang nói, tài xế đem Nhan Mạt Hàn để lên giường, bác sĩ nhanh chóng đẩy giường bệnh về phía cấp cứu

"Ông trời, phù hộ cho cô ấy không có chuyện gì" Người tài xế, còn có người mẹ 90 tuổi, còn có hai đứa con dưới tuổi vị thành niên. Bàn tay người tài xế tạo thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm

"A, Lão Tiên Sinh, đừng lo lắng" Hạ Doãn Hi an ủi tài xế, trong lòng cũng thấy bất an

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

"Lúc này, bao lâu rồi mới biết đến sự tình?! Nam Cung Ảnh, tốt nhất anh nên nói rõ ràng" Ngoài phòng bệnh, Ngôn Lạc Thần tức giận, đôi tay hình nắm đấm, gân xanh cũng gần như bùng nổ ra hết. Đôi tay Nam Cung Ảnh dút vào túi áo, đầu cổ tình nhìn vào bên trong cánh cửa thủy tinh, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khẽ cau mày

Bên trong bệnh viện, nồng nặc mùi sát trùng, làm cho cô nhớ đến lúc mẹ cô mất

"Mẹ, đừng rời bỏ con có được hay không? Van cầu mẹ, con không muốn mẹ rời xa con. Ô, mẹ mẹ" Nhan Mạt Hàn quỳ trên mặt đất cố gắng nắm lấy hình ảnh thân mật kia đang dần rời xa. Muốn chạy tới, nhưng không thể, chỉ biết quỳ trên mặt đất

Đèn phòng cấp cứu sáng lên, không lâu sau đó là tin mẹ cô mất được truyền đến

"Không cần..không...! Chuyện này, không thể nào, không thể nào" Nhan Mạt Hàn chột cào lung tung trên chiếc giường đơn, vọt một cái cô ngồi dậy, cái miệng nhỏ nhắn trên khuôn mặt đang tái nhợt, trên trán thì đầy mồ hôi

"Mạt Hàn, em làm sao vậy?" Ngôn Lạc Thần đẩy cửa phòng bệnh chạy vào. Bên phòng, Nam Cung Ảnh đau lòng nhìn hai người. Rốt cuộc có nên vào không? Hắn cũng không thể quyết định được. Trong nháy mắt, so với ngàn cân, đôi chân của hắn còn nặng nề hơn

"Ô Ô, Lạc ca ca, mẹ mẹ em chết rồi" Nhan Mạt Hàn vừa thấy Ngôn Lạc Thần liền ôm chặt hắn, đầu chôn thật sâu vào ngực hắn.

"Không cần sợ, có anh và mẹ anh ở đây rồi" Ngôn Lạc Thần yêu thương vén vén mái tóc của Mạt Hàn

Do dự một chút, Nam Cung Ảnh cũng mở bước chân mà đi.

Trực giác nói cho Nhan Mạt Hàn có người đi vào , Cô khe đẩy Ngôn Lạc Thần , mang theo khuôn mặt đầy nước mắt quay đầu lại

"Nam Cung Ảnh?!? Anh , sao anh lại ở đây?" Nhan Mạt Hàn tròn to hai mắt nhìn hấn

"Chẳng qua là nghe nói có một nha đầu ngu ngốc xảy ra tai nạn xe cộ mà thôi." Đầu chỉ là như vậy? Hấn bỏ lại dịch điều Vi quay đầu 180° chạy tới bệnh viện, mới đến liền thấy một người tài xế cùng một cô bé khác ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu

"Anh mới là ngu ngốc " Nhan Mạt Hàn ục ục miệng. Không nhìn tới hấn.

"Là ai đụng tôi ?" Cô không hiểu.

" Lúc tôi đến bọn họ đã rời đi . A đúng rồi , hình như là một người con gái đã mang em đến bệnh viện " Nam Cung Ảnh bàn tay vẫn như cũ , nhàn nhả đút vào túi , đi ra ngoài cửa phòng ngoắc ngoắc tay

" Ấy , cô gái , cô có thể tỉnh lại , cảm ơn trời đất" Vừa vào cửa , một người trung niên liền nhào đến

" À , bác , bác làm gì thế? Nhan Mạt Hàn gạt mình , theo bản năng hướng đến chui vào lòng ngực của Ngôn Lạc Thần

"Cô gái , tôi thật sự thật xin lỗi... Tôi. ." Người tài xế trung niên định nói rồi lại thôi...

" Nhất định là ông đụng tôi! Nhưng thôi , bây giờ tôi tỉnh rồi , ông hãy đi đi" Nhan Mạt Hàn nhìn người tài xế một chút , nắm chặt , ngã xuống giường

" Cái gì? Cô , cô tha thứ cho tôi? Chuyện này không cần truy cứu sao?" Tài xế mặt kích động , lại bị Nam Cung Ảnh một câu lạnh lùng cắt đứt

" Cô ấy không truy cứu không có nghĩa tôi sẽ không" Quả nhiên lời nói vừa thốt ra , mọi người xung quanh ai cũng cứng đờ lại . Không khí lạnh lẽo bao trùm lên căn phòng

" Tôi nói không cần truy cứu" Nhan Mạt Hàn lộ đầu ra , liếc nhìn Nam Cung Ảnh

" Tôi nói truy cứu , mắc mớ gì đến em?"

" Tại sao anh lại bá đạo như vậy? Cuộc sống của ông ấy cũng không dễ dàng , tôi nói hãy để cho ông ấy đi" Nhan Mạt Hàn thất vọng đau khổ tức giận

"Em.." Nam Cung Ảnh bị lời nói của Nhan Mạt Hàn làm cho á khẩu không nói nên lời , cùng tài xế ra khỏi phòng bệnh

" Anh vĩnh viễn đều bá đạo như vậy , anh cho rằng anh là thông thống sao?" Nhan Mạt Hàn chỉ vào cửa phòng bệnh hướng Nam Cung Ảnh vừa đi ra mà rống lên

" Ấc , cô nương này là...?" Nhan Mạt Hàn không hiểu nhìn Hạ Doãn Hi

" A , tôi tên là Hạ Doãn Hi! Bởi vì thấy cô bị tai nạn liền vội vàng cùng người tài xế giúp đem cô vào bệnh viện , tôi đi trên đường rảnh rỗi tìm công việc thì thấy " Hạ Doãn Hi cười cười , lộ hàm răng trắng , mặt chuẩn hình trái xoan , Tóc dài

" Tìm công việc à?" Vừa nghe đến ba chữ này , cơ trí của Mạt Hàn động dậy

" Tốt lắm , hay cô đến tiệm của chúng tôi làm việc đi ! Nhưng mà tiệm vừa khai trương thôi , trước mắt thì tiền lương tương đối không nhiều , nhưng về sau tôi tin là sẽ khác" Nhan Mạt Hàn vỗ vỗ tay

"À?" Hạ Doãn Hi nhìn chằm chằm

" Oh , Được , Tiền lương ít không phải là vấn đề , tôi đi ra là để trải nghiệm cuộc sống" Hạ Doãn Hi cười cười

" Vậy cô hãy ghi số điện thoại của tôi đi , về sau cho tiện liên lạc" Hạ Doãn Hi lấy điện thoại của mình ra , Nhan Mạt Hàn lấy điện thoại trên đầu giường , bấm bấm dãy số

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

A .. Rốt cuộc cũng làm xong " Nhan Mạt Hàn tự hào đứng trước cửa , nhìn cửa tiệm bánh

"Ngày mai bắt đầu làm việc rồi" Dạ Như cùng Hạ Doãn Hi cũng làm quen , ba người thân mật như chị em

Trùng tu chuẩn bị xong rồi, thời gian đến gần gần tối. Sắc trời dần dần tối.

"Hôm nay Lạc Thần chưa có tới đây." Dạ như nhìn sắc trời dần tối

"Làm gì? Nhớ Lạc THẦN?" Nhan MẠt Hàn châm ngòi , thổi gió nháy nháy mắt

"Đi chết đi , trong lòng của anh ấy là ai ,không phải cậu không biết" Những lời này , DẠ NHƯ hoàn toàn đánh bại Mạt Hàn

Hạ Doãn Hi nhìn đi động , dường như có tin nhắn . Là bạn trai của cô gửi đến , nói buổi tối cùng nhau ăn cơm

" A , Mạt Hàn , DẠ NHƯ , tôi phải đi trước" Hạ Doãn Hi cười cười , cầm lấy túi xách

" A? Sớm vậy? có phải cùng bạn trai hẹn hò? Dạ Như miệng lẹp bẹp nói không ngừng . Hạ Doãn Hi cũng bị đánh bại

" Đúng rồi , đúng rồi ! Tôi đi trước nha" Hạ DOãn Hi ngược lại hào phóng , cười ngọt ngào . Bước nhanh rời khỏi tiệm bánh

--

Đến giờ cơm tối , Nam Cung Mạc cứ theo thường lệ đến biệt thự thự , đẩy cửa ra . Ông đến kiểm tra cuộc sống của hai người họ

"À?Ông Nội" Nhan Mạt Hàn mặt đỏ ngừ , nhìn thấy Nam Cung Mạc trước mặt , lập tức hỏi thăm . Phải quý suốt một đêm , Nhan Mạt Hàn hiện tại vẫn sợ

"Ừ , tốt ha ha ha" Nam Cung Mạc tâm tình tốt hơn , chóng gậy đi đến sofa ngồi xuống

"Ông nội ! Sao ông lại đến đây , cháu đang định ra ngoài" Nam Cung Ảnh lúc này từ trên lầu đi xuống . Đúng vậy , hần đang muốn ra ngoài , tiếp tục cùng Dịch Điều Vi đi xem nhà

"Đi đâu? Kết hôn gần một tháng , tại sao vẫn còn lêu lổng bên ngoài? Buổi tối , cháu lại để cho Mạt Hàn ở nhà một mình?!" Nam Cung Mạc vừa nghe , liền đứng dậy , Vân Tẩu bụng một bình trà nóng lên

" Ông nội ! Cháu cùng bạn đi xem nhà ở , bạn của cháu không có xe , cháu thuận tiện giúp đỡ thôi . Cháu sẽ nhanh quay trở lại" Không còn cách nào khác , Nam Cung Ảnh đành nhẹ nhàng an ủi

"Hừ , là nam hay nữ? Trước tiên , đem người đó về đây cho ta nhìn một cái" Nam Cung lão gia trong lòng biết rõ ràng , hần- cái tên tiểu tử tâm địa gian xảo , cũng không biết nói như thế nào , kết hôn mà cũng có thể chạy ra ngoài trốn đi . Nhan Mạt Hàn hần cũng đã điều tra , ngôn gia" Nữ Nhân" , mặc dù không muốn cho ai biết đến gia cảnh nhưng trong lòng rất là lương thiện . Người như thế , so với mỗi cô gái mà Nam Cung Ảnh trước đây đã từng đem về , chắc hần tốt hơn nhiều

" Ông nội ! Cháu kết hôn rồi nhưng như thế nào ông lại không cho cháu một chút riêng tư . Ông xem , Mạt Hàn cũng không nói gì , cô ấy rất tin tưởng cháu" Nam Cung Ảnh sải bước chân , cầm chìa khóa xe trong tay

" Tiểu tử thôi , người nói cái gì?! Vô lý , thật vô lý . Người... thật làm ta tức chết!" Nam Cung lão tử một lần nữa dùng gậy đập đập xuống đất , vân tẩu liền tiến đến

"Lão gia , sức khỏe của ngài không tốt , vạn lần đừng kích động như vậy" Vân Tẩu vịn vào Nam Cung Mạc

"Hừ" Nam Cung Mạc ngồi trên salon , Nam Cung Ảnh nháy mắt , ra hiệu cho Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn đứng sát vào Nam Cung Ảnh , rất khó hiểu

"Mạt Hàn , ở nhà đợi anh" Nam Cung Ảnh một tay , ôm trụ gáy của cô , không cho cô cơ hội chối từ . Đôi môi khổng chế , ngăn chặn miệng cô , sau một hồi lâu , mới buông cô tay

Nhan Mạt Hàn á khẩu , không trả lời được , trừng mắt nhìn Nam Cung Ảnh . Ngay sau đó , giọng Nam Cung Ảnh càng thêm to

" Chờ anh nhé , anh sẽ nhanh chóng quay trở về" Những lời này , làm cho gò má của Mạt Hàn ửng đỏ . Ở một bên , Nam Cung Mạc khoe miệng cũng nở ra nụ cười tỏ vẻ hài lòng . Trong lòng suy nghĩ không lâu nữa sẽ có cháu âm bông . ... Ha Ha Ha , được , càng nghĩ tâm tình càng tốt hơn

Nhan Mạt Hàn không nói gì chỉ nhìn theo bóng hình của Nam Cung Ảnh đang bước ra cửa

Trong lòng giận dữ trách mắng . Đây , cái con người kia , lại tiện lợi trước mặt ông nội lợi dụng cô để diễn kịch . Mẹ nó

Nghĩ gì thì nghĩ , vẫn quay đầu lại nở một nụ cười " Hạnh phúc" với Nam Cung Lão Gia

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời miễn cưỡng chiếu rọi vào trong phòng

Nhan Mạt Hàn không biết là hôm qua mấy giờ cô mới đi ngủ, cũng không biết làm sao mà lại có thể chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm, khi tỉnh lại còn nằm bên cạnh một người

Mà cô, lại nằm trong lòng ngực của hắn mà tỉnh dậy. Mùi hương nam tính của hắn chui vào trong mũi, một mùi hương thơm mát thật dễ chịu, làm cho cô có một cảm giác hạnh phúc mà từ trước đến giờ cô chưa từng có

Nghiêng đầu nhìn về phía tủ giường. Đêm hôm đó, bọn họ cãi nhau, con số trong hợp đồng cũng rất to

Điều đó lại chứng tỏ, hạnh phúc này thật sự rất ngắn ngủi! Rồi sẽ có một ngày, gần đây thôi, hợp đồng sẽ chấm dứt

Xốc chăn lên, gỡ bàn tay đang bên ngang eo, mang dép lê đi ra ban công. Cảm giác ấm áp bao trùm lên cơ thể của cô, Nhan Mạt Hàn cúi lưng một cái

"Shit! Muộn rồi!" Mười giờ, Nam Cung Ảnh mở mắt liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường. Đã mười giờ năm, hắn đã đi làm trễ. Một lúc sau cũng bò dậy, theo bản năng tìm tìm người bên cạnh, lại là mùi hương cũ quen thuộc vẫn còn vương lại chẳng qua là người không thấy đâu. Trong lòng bỗng nhiên thất vọng

"Vân tẩu, vân tẩu" Nam Cung Ảnh mặc xong y phục, vội vã đi xuống lầu. Hắn cho là xuống lầu sẽ thấy Mạt Hàn, nhưng khi xuống lại không thấy bóng dáng của cô

"Thiếu gia, chào buổi sáng" Vân Tẩu bụng điểm tâm, từ phòng bếp đi ra

"Mạt Hàn đâu?" Nhìn phòng khách không có ai, Nam Cung Ảnh trau trau mày

"Thiếu gia, thiếu phu nhân đã đi ra ngoài cách đây một tiếng trước" Vân Tẩu đem bữa ăn sáng đặt lên bàn ăn, nhàn nhạt cười

"Đã mười giờ rồi. Hôm nay, sao lại không gọi tôi?" Nam Cung Ảnh ăn vội, liền chuẩn bị mang giày da bước ra cửa

"Dạ, thiếu phu nhân nói, hôm qua thiếu gia về trễ. Để cho thiếu gia ngủ một chút, đừng đánh thức thiếu gia" Lời nói vừa nói xong, Nam Cung Ảnh thấy trong lòng ấm áp lạ thường mặc dù sáng nay đã không thấy cô nhưng những lời nói này làm cho hắn cảm thấy như rằng giờ phút này cô đang ở bên cạnh hắn. Khòe miệng cong lên, nở một nụ cười ngay cả chính bản thân cũng không biết rằng mình đang cười, chỉ có vân tẩu là thấy. Trong lòng vân tẩu có chút khó hiểu, chẳng lẽ thiếu gia đã thật sự rung động?

"Vây tôi đi trước, tạm biệt" Nam Cung Ảnh chạy nhanh ra cửa, một cước khởi động xe, lái xe đến công ty. Thật tốt là công ty không quá xa. Cuối cùng 10 giờ 45 phút cũng đã đến

Đến công ty, Nam Cung Ảnh trực tiếp đến thang máy lên phòng làm việc. Chuyện trước tiên là gọi điện thoại cho Nhan Mạt Hàn, một lúc điện thoại bên kia đã có người bắt máy

"Nè?" Nhan Mạt Hàn trả lời điện thoại, lòng đầy nghi ngờ

"Nói cho tôi biết, sáng nay em đi đâu?" Nam Cung Ảnh nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay lật lật giấy tờ

"Tôi à? Tôi đến cửa hàng bánh ngọt, tôi tự làm chủ, muốn tự bản thân mình kiếm tiền" Nhan Mạt Hàn nói đùa, nếu không phải 19 tuổi cô đã tốt nghiệp thì hiện tại cô vẫn còn phải đi học đấy. Cũng may là Hạ Doãn Hi cũng đã tốt nghiệp còn Dạ Như sau khi tan cũng đến giúp cô một tay

"Tiền không đủ?" Nam Cung Ảnh nghi ngờ, cái cô gái này như thế nào còn đi ra ngoài tự mình kiếm tiền?

"A! không phải, không phải! Tôi đang bận, không nói nữa. Anh tốt nhất đừng quản tôi nha.. Cứ vậy đi, cúp máy đây" nói xong, bên kia điện thoại liền truyền đến âm thanh tút tút...

"Giỏi! Dám cúp điện thoại của tôi" Nam Cung Ảnh nhìn điện thoại, mắng. Lúc này, cửa phòng bị thư kí gõ

"Vào đi" Nam Cung Ảnh cất điện thoại

"Tổng giám đốc, Dịch Tiểu Thư đến" Quả nhiên, không ngoài dự đoán, biết chắc Dịch Điều Vi nhất định sẽ đến

Dịch Điều Vi mang đôi giày cao gót , trên mặt vinh quang

"Anh , tối hôm qua em xem được một căn nhà , cảm thấy rất hài lòng" Dịch Điều Vi cười cười , căn nhà kia không hề nhỏ lại gần công ty của Nam Cung Ảnh , càng dễ dàng cho cô

"Hài lòng? Được , vậy thì mua đi . Coi như anh là đại ca ca mua tặng cho em" Nam Cung Ảnh ngược lại phóng khoáng , nhưng tại sao nói là đại ca? Dịch Điều Vi trong lòng có chút chua xót

" Vì sao lại lấy danh nghĩa là đại ca?" Trong lòng Dịch Điều Vi lăm lăm , nhưng nhanh chóng sau đó cô liền cười . Quan hệ của bọn họ không còn như trước ,nhưng những chuyện hiểu lầm cũng đã được làm sáng tỏ . Đó là một dấu hiệu tốt

" Như vậy sao được? Anh , quý trọng như vậy , hay là để em tự đi" Dịch Điều Vi ngồi trên sofa , trong lòng cao hứng nhưng ngoài mặt lại nói một giọng điệu khác

" Thế nào lại không được? Coi như là , mấy năm qua anh thật cảm thấy áy náy trong lòng , chuyện đã qua rồi từ nay về sau không muốn nhắc lại . Điều Vi , thật sự anh không muốn Nhan Mạt Hàn hiểu lầm" Nghĩ đến ngày đó Dịch Điều Vi đến biệt thự , ép hỏi hần là có phải cùng Mạt Hàn ở chung , trong lòng hần không thoải mái mặc dù nghe Mạt Hàn gọi là " chồng" thật là lọt tai , chưa bao giờ dễ chịu như vậy . Nhưng dù sao quan hệ giữa hần và Dịch Điều Vi , phải cho cô ấy biết rõ ràng

"Ừ .. Em biết rồi , về sau em sẽ không vậy nữa" Dịch Điều Vi ngoan ngoãn nghe lời , gật gật đầu . Trong lòng nở nụ cười , chẳng lẽ cô thật dễ dàng mà đầu hàng như vậy? Nhan Mạt Hàn , cô rằng tôi là con mèo nhỏ ngoan ngoãn hay sao? Cái gì của tôi sẽ là của tôi , đừng nghĩ đến việc sẽ lấy được của tôi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

" Ôi ! Lại là Nam Cung Tổng Tài gọi đến à?" Nhìn thấy Nhan Mạt Hàn vội vàng thu điện thoại di động , Hạ Doãn Hi cười hắc hắc hỏi . Liên lúc đó , gương mặt của Mạt Hàn ửng đỏ , nhét điện thoại vào túi quần

"Không có a .. À , đứng , tôi đi xem đằng trước một chút , thật là lộn xộn" Nhan Mạt Hàn nhìn bốn phía , chỉ chỉ ở đằng trước , bịa lý do

Hạ Doãn Hi cười cười , không nói thêm gì , vào trong tiếp tục công việc

Một ngày trôi qua thật mau , buổi chiều Dạ Như đến , ba người mừng rỡ . Đến gần tối , Ngôn Lạc Thần cũng đến

" Lạc Thần" Ngôn Lạc Thần vừa đẩy cửa ra , Nhan Mạt Hàn cười hắc hắc tiến đến

" Ngày đầu tiên công việc sao rồi?" Ngôn Lạc Thần triu mến vuốt vuốt Mạt Hàn , nhìn bên cách bài trí bên trong tiệm bánh

" Rất tốt" Nhan Mạt Hàn dùng sức gật đầu một cái

Thời gian trôi qua rất nhanh , đồng hồ chỉ điểm 6 giờ . Nam Cung Ảnh bất ngờ xuất hiện ở tiệm bánh . Đúng 6 giờ , Nhan Mạt Hàn cùng mọi người ríu rít chuẩn bị dọn dẹp ra về

Mới vừa đẩy cửa kiếng ra , liền thấy một bóng hình đang đứng đó . Nhan Mạt Hàn sững sờ kinh ngạc

" Anh, sao anh lại tới đây?" Nhan Mạt Hàn lắp ba lắp bắp nói . Ngôn Lạc Thần không nói gì , nắm tay Mạt Hàn , kéo cô đi

" Đến dẫn vợ yêu đi xem nhà, có vấn đề gì sao?" Nói xong , Nam Cung Ảnh từng bước tiến lên , nắm lấy tay Nhan Mạt Hàn kéo về sát bên cạnh hần

" Xem nhà?" Ngôn Lạc Thần mở miệng nói , trong lòng hần nói cho hần biết , hai người đó thật rất hạnh phúc . Cho nên hần không thể để Mạt Hàn yêu người đàn ông này . Yêu Nam Cung Ảnh , chắc chắn cô sẽ không hạnh phúc

" Ôi , Lạc Thần , vợ chồng người ta muốn đi xe nhà ở , hãy để bọn họ đi đi , có gì lại ngăn cản" Dạ Như một bên cười cười , lôi Hạ Doãn Hi cùng Lạc Thần rời đi

" Mạt Hàn ! Em phải đi cùng hần sao?" Ngôn Lạc Thần không muốn rời khỏi , nhìn Mạt Hàn

" Đi thôi " Không đợi Mạt Hàn trả lời , Nam Cung Ảnh kéo cô đi , không cho phép cô có bất kì cơ hội nào từ chối

Trong xe , Nhan Mạt Hàn vận vẹo cổ tay bị Nam Cung Ảnh đang nắm chặt

"Tìm tôi làm gì?" Nhan Mạt Hàn không nhận được, nói

"Ngày hôm qua, Điều Vi thấy được một căn nhà, hôm nay liền tới mua" Nam Cung Ảnh nói, ngón tay thon dài cầm tay lái. Gò má hoàn mỹ không mất thần sắc

"Ôi cha, cấp tiền cho Tiểu Tinh Nhân mua nhà nữa sao? Vậy nói chuyện này với tôi để làm gì?" Nhan Mạt Hàn thất vọng ngoài miệng nhếch lên, khinh thường nói "Hai người có quyết định việc này tốt mà, kêu tôi làm gì? Hôm nay, tôi rất mệt, muốn về nhà"

"Tôi thấy thẩm mỹ của em cũng không tệ, muốn dắt em đi xem chẳng lẽ điều đó cũng không được?" Nam Cung Ảnh lái xe vào lề đường. Nghiêng đầu sang chỗ khác

"Dịch Tiểu Thư của anh, thẩm mỹ không không hề tệ, huống chi tôi và cô ấy quen biết không thân. Như vậy không tốt" Nhan Mạt Hàn cũng không hề phát hiện ra là từ ngày cô vào biệt thự của Nam Cung Ảnh ở, cách nói chuyện của cô cũng bắt đầu chua chát hơn

Nam Cung Ảnh nhũn mày, hiện tại bây giờ cô gái này làm sao vậy? Nghe cách nói chuyện có chút kì lạ? Không biết là tại sao

"Từ từ sẽ thân" Chỉ một câu nói, Nam Cung Ảnh chạy re quay về ngã tư liền chạy đến một căn hộ

Khi đất này, xem ra không hề tốt như lời nói. Nhan Mạt Hàn nhìn cảnh vật xung quanh, bĩu môi. Đột nhiên! Nghĩ nghĩ, khi đất này không phải cùng chỗ Dạ Như đang ở hay sao? Hơn nữa, lại rất gần với cao ốc của tập đoàn Nam Cung

Chỉ cần" dùng đầu ngón chân" cũng có thể biết được, mua gần như vậy là có mục đích gì rồi

Xa Xa, nhìn thấy Dịch Điều Vi thong thả mang giày cao gót, đứng ở cửa, chẳng qua là lái xe gần về sau liền thấy Nhan Mạt Hàn, gương mặt đang rạng rỡ của Dịch Điều Vi đơ lại mấy giây nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại bình thường

"Ảnh! Anh đến rồi" Vừa xuống xe, Dịch Điều Vi tiến đến thân thiết ôm chầm lấy cánh tay của Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn phải công nhận bó tay với cô gái này rồi. Cô cẩn thận suy nghĩ tới những chuyện cô đã làm, đã nói. Hoàn toàn vượt qua quan hệ của cô và Nam Cung Ảnh. Những lời này, những chuyện này căn bản không nên xảy ra. Nhưng không hiểu sao không thể khống chế được lý trí của bản thân, thậm chí cô bắt đầu cảm thấy ghen tị khi Dịch Điều Vi tiếp cận Nam Cung Ảnh

"Căn hộ, cũng tạm được" Nhan Mạt Hàn nói thầm, suy nghĩ Dạ Như mau có thể trở lại

Tăng nhanh bước đi đến trước mặt hai người, không lâu sau nhìn ra cửa sổ đã nhìn thấy Ngôn Lạc Thần chậm rãi một mình lái xe đến

Cái gì!?! Thật không trùng hợp đến thế chứ? Sẽ không ở cùng một lầu chứ? Nhan Mạt Hàn thất vọng, toát mồ hôi lạnh. Nhưng may mắn là cô nhìn thấy Dạ Như cầm túi xách bước vào phía đối diện, cô thờ phào nhẹ nhõm

"Mạt Hàn, thấy căn hộ này như thế nào?" Nam Cung Ảnh không biết từ lúc nào đi đến bên cạnh cô, nắm tay cô. Bàn tay to như vậy, làm cho cô có cảm giác an toàn mà trước giờ chưa từng có

"A.. không tồi" Nhan Mạt Hàn gật gù đầu, Dịch Điều Vi lúc này hai mắt chăm chăm hướng đến hai bàn tay đang nắm lấy của Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn

"Ảnh ca ca, về sau nếu có thời gian anh thường xuyên đến đây nha" Dịch Điều Vi cười cười, những lời này làm cho Nhan Mạt Hàn đờ người. Ảnh ca ca? Cô thiếu chút nữa đã thốt lên. Vừa rồi ở dưới lầu chẳng phải gọi là Ảnh sao? Tại sao bây giờ lại thay đổi là Ảnh ca ca

Lúc này, di động của Mạt Hàn đổ chuông. Màn hình hiện tên, làm cho Nhan Mạt Hàn đờ người...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Màn hình hiện lên là Ngôn Lạc Thần. Do dự một chút, giấy bàn tay đang bị Nam Cung Ảnh nắm, Nhan Mạt Hàn nhận điện thoại

"Mạt Hàn, chưa về đến nhà sao?" Lầu dưới, Lạc Thần tựa lưng vào xe, khẽ ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên lầu

"À? Không. không" Nhan Mạt Hàn trả lời, giảm âm thanh đến nhỏ nhất

"Cùng nhau đi ăn tối đi, lâu rồi anh và em không có ăn tối cùng nhau." Ngôn Lạc Thần xoay xoay chìa khóa trong tay. Lại thêm vào một câu "Hay là

gọi Nam Cung Ảnh cùng đi"

Nhan Mạt Hàn nghĩ nghĩ, dù sao cũng không biết nữ nhân kia cùng Nam Cung Ảnh sẽ xem bao lâu, chỉ bằng cho mình cơ hội đi ăn cơm, cho khỏi đói bụng

"À.. không cần, anh ấy đang vội... Hay chúng ta đi đến quán ăn lần trước? Bà chủ của quán đó thân thiết với chúng ta như vậy, lâu rồi không có ghé qua. Anh đến đó trước, một chút nữa em sẽ đến"

Sau đó Mạt Hàn cúp máy, nghiêng đầu nói "Các người tiếp tục xem đi. Bạn tôi tìm tôi có việc, tôi phải đi. Một chút nữa xem xong, anh về nhà trước đi, không cần chờ tôi"

Dịch Điều Vi vừa nghe, trong lòng vui vẻ "Ừ", Mạt Hàn cô yên tâm, cứ đi đi. Tôi sẽ không để Ảnh ca ca đợi quá lâu, tôi biết anh ấy cũng rất vội" Nói thì nói như vậy nhưng trong lòng Dịch Điều Vi thúc giục Mạt Hàn đi

"Vâng cảm ơn. Tôi đi trước, tạm biệt" Liếc nhìn sang Nam Cung Ảnh, Nhan Mạt Hàn hướng chạy ra bên ngoài

Đến cửa cầu thang, cô dừng lại, nhìn qua khe hở của cửa sắt, thấy Ngôn Lạc Thần đã lái xe đi, lúc này mới yên tâm đi ra gọi taxi

Trong tiệm cơm vẫn như xưa, rất náo nhiệt. Ngôn Lạc Thần cùng Mạt Hàn chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, mặt đối mặt ngồi xuống. Như thường lệ ăn đầu cá bầm tiêu, hai mắt Nhan Mạt Hàn tỏa sáng

"Ha Ha, lâu rồi không có ăn, ta nhớ người chết rồi đây" Nói xong, lấy đũa gắp một khúc cá to nhét vào trong miệng

"Khẩu vị của em vẫn vậy, thích thì ăn nhiều một chút. Ăn đồ cay nhiều cũng không tốt" Ngôn Lạc Thần cầm đũa lên, gắp thêm cho Mạt Hàn mấy miếng cá

"Hắc hắc, em biết rồi, mỗi lần ăn cái này, anh đều dài dòng như vậy.. Hôm nay đặc biệt phải ăn, còn nữa, canh chim cút. Anh có nhớ không?" Trong miệng nhét đầy đồ ăn, Nhan Mạt Hàn nói không rõ

"Nhớ nhớ, một chút sẽ gọi" Ngôn Lạc Thần cũng gắp một miếng. Bắt đầu ăn

"A~ Thật là tốt" Nhan Mạt Hàn miệng đầu cơm, đồng hồ ở tiệm ăn chỉ hướng 7g40p

"Ngày mai, em sẽ dọn đến. Ảnh ca ca, thật cảm ơn anh" Dịch Điều Vi đưa Nam Cung Ảnh xuống lầu. Sắc trời đã tối, trăng cũng đã lên cao

"Không có gì, về sau thiếu gì cứ nói với anh. Anh sẽ không để em chịu thiệt đâu! À còn nữa nếu như Mark có tìm đến hãy gọi cho anh" Nam Cung Ảnh không yên tâm dặn dò

"Ảnh, không bằng em mời anh đi dùng cơm tối. Anh giúp em nhiều việc như vậy, hiện tại cũng gần tám giờ rồi bụng cũng đã đói" Dịch Điều Vi sờ sờ bụng

Nam Cung Ảnh nhìn đồng hồ trên tay, xác thực cũng không còn sớm. Bụng cũng rất đói, không biết Vân Tẩu có nấu cơm không, cũng lâu rồi không có ra ngoài ăn

"Ừ, đi thôi" Nam Cung Ảnh gạt đầu một cái. Lái xe đến Hồ Nam quán, hẳn cũng thích ăn cay

Nam cung ảnh lái xe, Dịch Điều Vi nhìn về phía trước, đột nhiên một hình ảnh đập vào mắt cô

Kia... không phải là Nhan Mạt Hàn đang ngồi cùng một người đàn ông khác sao? Người đàn ông này là ai? Thật, đây là cơ hội tốt

"À, Ảnh em đột nhiên phát hiện có chuyện cần làm, em phải về nhà một chút. Em đi đóng gói đồ ăn giúp anh. Sẽ rất nhanh thôi" Nói xong, Dịch Điều Vi cũng không đợi Nam Cung Ảnh trả lời, chạy xuống xe một mạch vào nhà hàng. Sau khi xe dừng lại, Nam Cung Ảnh ngẩng đầu, không nghĩ là sẽ nhìn thấy Nhan Mạt Hàn cùng Ngôn Lạc Thần. Thế giới nhỏ như vậy sao? Ngay cả một buổi cơm nhỏ cũng đụng mặt? Cô nói là đi tìm bằng hữu, nhưng lại cùng Ngôn Lạc thần đến nơi này tâm tình hay sao?

Hai người bọn họ ngồi gần cửa sổ, không thể nghe được âm thanh, cũng không thấy rõ hình dáng miệng khi phát âm. Chỉ cảm thấy bọn họ đang cười nói rất vui vẻ

Nụ cười đó chưa bao giờ có, một nụ cười thuần khiết đơn giản xinh đẹp nở rộ trên gương mặt của Nhan Mạt Hàn. Nhưng nụ cười này không phải là vì hắn, cũng không thuộc về hắn. Nhìn một chút, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một trận lửa...Đột nhiên hắn muốn đi vào mà bắt tới cảm giác của cô. Một lát sau chỉ thấy Dịch Điều Vi mang theo mấy hộp đồ ăn mà đi ra. Hắn trấn an tinh thần, mở cửa xuống xe

Lấy một miếng thuốc, dựa vào xe, chậm rãi hít vào

"Ảnh, anh đã thấy?" Dịch Điều Vu trên tay cầm hộp đồ ăn, hai mắt lộ ra vẻ lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng thả một luồng khói trong miệng ra . Ngay cả mình cũng không biết tại sao

" Ảnh ! Anh làm sao vậy?" Thấy Nam Cung Ảnh tựa vào xe không nhúc nhích , Dịch Điều Vi có chút bận tâm đẩy hán một cái

Nam Cung Ảnh nghiêng đầu , nhưng vẫn dựa vào xe như cũ

" Ảnh . Chẳng lẽ ... anh yêu cô ấy sao?" Nhìn hai người bên trong quán . Dịch Điều Vi mang theo vài phần thất vọng

Yêu? Cái chữ này , va chạm vào đáy tim của hán . Yêu? Hán còn có thể yêu người khác không? Trong lòng của hán vẫn luôn chỉ có một mình Dịch Điều Vi ? Nhưng tại sao khi thấy Mạt Hàn cùng Ngôn Lạc THần ở cùng nhau, hán lại tức giận như vậy?

" Người đàn bà rề rạc" Nam Cung Ảnh nằng , quăng điều thuốc xuống đất dẫm nát dưới chân , sau đó rời khỏi quán

" Ảnh.. Dịch Điều Vi nắm cánh tay của Nam Cung Ảnh " vừa rời đi vào , em có thể nghe được bọn họ cười nói rất vui vẻ ... Không bằng , chút nữa về nhà anh hỏi lại Mạt Hàn đi? Hiện tại không cần quấy rầy cô ấy.. " Câu nói kế tiếp của Dịch Điều Vi còn chưa nói hết

" Cảm ơn đã cho anh biết , anh đưa em về" Không nói nhiều Nam Cung Ảnh mở cửa xe . Mà lúc này , một hình ảnh khác lại diễn ra , ngón tay thon dài của Ngôn Lạc Thần nhẹ nhàng chùi đi miếng đồ ăn còn dính lại trên miệng của Mạt Hàn

Một cước đạp ga , lập tức xông ra đường cái . Chờ Dịch Điều Vi về , sau đó Nam Cung Ảnh dừng xe ở ven đường

" Bây giờ là như thế nào? Sao trong lòng lại buồn bực như vậy? Tự nhủ , lấy một điều thuốc ra , hung hăng hít một hơi . Nghĩ thầm , quan tâm nhiều như vậy làm gì dù sao cũng chỉ là hợp đồng thôi . Bỏ lại tàn thuốc , ngênh ngang rời đi

Đêm khuya , hơn mười giờ . Nam Cung Ảnh ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ , không mở đèn . Đốt một điều thuốc , rồi lại đem nó dập tắt , rồi lại rút lên , rồi tiếp tục dập tắt . Hành động lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng cô vẫn chưa về . Phiền não , cổ áo khoát xuống , liền nghe tiếng bước chân . Nam Cung Ảnh vẫn ngồi trên ghế y như cũ

Nhan Mạt Hàn rón rén mở cửa phòng , phát hiện bên trong là một không gian tối om . Trong lòng bình tĩnh lại , có lẽ hán đã ngủ? Nhan Mạt Hàn trực tiếp vào phòng tắm . Tiếng nước chảy vang lên , một lúc sau Nam Cung Ảnh một lần nữa lại đốt một điều thuốc , hung hăng hít một hơi

Xối một chút nước lên người , cảm thấy mệt mỏi cũng giảm bớt . Nhưng thân thể vẫn còn rất mệt , quyết định tắm xong lập tức lên giường ngủ . Mở cửa phòng tắm ra , sau đó là một mùi thuốc lá nồng nặc xông vào mũi cô . Nhan Mạt Hàn trong nháy mắt sững sốt , nhìn trên góc sofa , có một chút ánh sáng của điều thuốc . Giống như một ngôi sao đang ở trên bầu trời đen tối

" Còn.. còn chưa ngủ sao?" Nhan Mạt Hàn lấp bắp nói , sau đó vuốt tóc , đi vào giường xốc chăn lên . Tự mình chui vào

Bên trong nhà , người đàn ông này tức giận . Trong lòng bỗng nóng rực như đang có lửa đốt . Ném tàn thuốc xuống , hung hăng đạp một cước

" Đứng lên" Nam Cung Ảnh xốc chăn lên , đem Mạt Hàn vừa nằm xuống kéo ngồi dậy , đầu ngón tay dùng hết sức làm cho cả người của cô đau

Nhan Mạt Hàn hoảng sợ " Làm gì vậy?" . Cô tưởng rằng hán đang tức giận vì cô lên giường hán mà ngủ , nên Mạt Hàn đẩy ngón tay của hán ra , trừng mắt liếc một cái , oán giận nói " Không phải là ngủ một giường hay sao? Nếu không được thì cứ nói , tức giận vậy để làm gì ? Ăn thuốc nổ nữa à? Thôi được rồi , tôi sẽ lên sofa ngủ" Nói xong , chuẩn bị xoay người đi định về hướng sofa

Nhưng tiếp đó , không được như cô mong muốn , cổ tay của cô bị hán nắm chặt không cho cơ hội phản bác . Nam Cung Ảnh hung hăng hôn lên môi của cô , mang theo một mùi vị bá đạo , mùi vị đó giống như hán đang trừng phạt cô không có bất kì sự thương tiếc nào

" Anh... đừng" Lời nói bị lấp kín . Ngay sau đó , Nam Cung Ảnh kèm chặt hai vai của cô , đem cô hung hăng đẩy cô về phía mặt tường

" ANh.. anh làm gì vậy?" Nhan Mạt Hàn cá kinh . Trong phòng ngủ không có mở đèn , chỉ có ánh sáng từ phòng tắm rọi ra .. Cô nhìn rõ , trên mặt hán đang rất tức giận , cô có tí sợ hãi

" Em cùng Ngôn Lạc THần đi đâu làm cái gì?" Âm thanh rất nhẹ , nhẹ nhàng đến đáng sợ.

" Cái gì... Chúng tôi , chúng tôi...? Tôi không có làm gì hết" Nhan Mạt Hàn áp ứng nói , trong lòng cô lúc này rất khủng hoảng

" Em tốt nhất là đừng bao giờ cho tôi thấy cảnh đó nữa , tốt nhất đừng để cho ông nội biết , cũng tốt nhất đừng để cho Nam Cung Gia bị chế nhạo" Nam Cung Ảnh tức giận nói , trên tay khẽ dùng sức

"Bóp.." Nhan Mạt Hàn hất tay hấn ra , trên mặt hấn in rõ 5 dấy tay còn ứng đỏ

Vuốt vuốt má trái có một chút đau , Nam Cung Ảnh liền bóc hỏa tiến tới

" Em đánh tôi?" Nam Cung Ảnh nhìn cô , gắt gao nhìn chằm chằm vào cô

" Anh cho rằng anh là ai? Có tư cách gì mà chấtt vấn tôi? Giữa tôi và anh chỉ là một tuồng kịch , còn ngoài ra tất cả những mối quan hệ khác đều không có ! Tôi nghĩ rằng người nhà Nam Cung gièm pha chính là tôi ! Anh tốt nhất đừng tùy tiện mà quản lí tôi . Anh ở ngoài lưu tình ! Nói cho anh biết , tôi cần bản rất khinh thường loại người như anh ! Đào hoa công tử . Ngoại trừ có tiền không có gì khác tốt hết" Nhan Mạt Hàn ánh mắt lạnh lùng đỏ rực lên , không hiểu còn có phải là chính mình không , tại sao lại đạtt tới trình độ này

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Nam Cung Ảnh bá đạo hôn lên môi của cô , hấn muốn trừng phạt người con gái này

" Đừng. Buông tôi ra..tôi" Nhan Mạt Hàn giùng giằng , đá về hướng Nam Cung ảnh , nhưng không có chút nhúc nhích nào

" Hừ , tôi liền cho em biết cái gì gọi là tùy phát . Tình yêu nửa người ở bên dưới" Nói xong , một tay Nam Cung Ảnh đẩy Nhan Mạt Hàn đến giường , cô còn chưa kịp ngồi dậy , cả người đã bị đè lên . Nam Cung ảnh cắn xé đôi môi của cô

" Cầm. Đừng.." Lời nói không thể nói ra , đôi tay của Nhan Mạt Hàn hung hăng bám chặt vào lưng Nam Cung Ảnh , chân hung hăng đá lên đỉnh đầu . Rất tiếc , lại bị bàn tay to lớn của Nam Cung Ảnh đỡ lại , giam trụ , tứ chi của cô đều không thể cử động

Nhan Mạt Hàn ở bên dưới , tình thế cấp bách , cắn vào môi của Nam Cung Ảnh ...Dùng sức , nếm thấy một mùi vị máu tươi nhàn nhạt...

"Shit" Nam Cung Ảnh đứng dậy , ngón tay quẹt qua môi dưới , trên ngón tay liền có vết màu đỏ

Nhân cơ hội , Nhan Mạt Hàn liền nhảy xuống giường , chân còn chưa kịp chạm đất đã liền bị Nam Cung Ảnh ôm trở lại

" Nữ nhân ! Đây là em ép tôi đấy" Nam Cung Ảnh gắt gao nhìn cô , phẫn nộ một tiếng , chặn bị nhấc lên . Lần nữa hấn gắt gao ôm lấy Nhan Mạt Hàn đè lên giường . Xem ra lần này cô không có cơ hội trốn thoát rồi

" Xoạt" Một tiếng , quần áo của Nhan Mạt Hàn bị Nam Cung Ảnh xé nát , biến thành từng mảnh nhỏ bay xuống đất ... Lập tức người cô lỏa lồ , không còn gì để che đậy

"A..Không cần..Anh muốn làm gì?" Nhan Mạt Hàn lập tức nóng lên , thân thể kịch liệt giãy giụa nhưng không làm gì được

Lúc này , trong phòng truyền đến âm thanh gõ cửa dữ dội , là Vân Tẩu

" Thiếu gia ? Hai người bị gì? Có cần giúp gì không?" Vân Tẩu ở bên ngoài cửa nghe âm thanh bên trong có chút lo lắng hỏi ... Ở trong phòng liên tục nghe tiếng cãi nhau , lại một tiếng hét chói tai của Mạt Hàn càng làm cho cô thêm lo lắng

"Cô , tốt nhất đừng lên tiếng" Nam Cung Ảnh che miệng của Nhan Mạt Hàn lại , nằm bên tai cô nói . Những lời này , tràn đầy sát khí , dọa cho Nhan Mạt Hàn sợ đến nỗi không dám cử động

" Chúng tôi không sao ! Cô ấy bị bỏng , tôi bôi thuốc cho cô ấy nên cô ấy hơi đau thôi . Cô về phòng ngủ đi , ở đây có tôi là được rồi" Nam Cung Ảnh giả vờ trấn an , đợi sau khi vân tẩu rời đi

" Anh thả tôi ra , rốt cuộc anh muốn làm gì, cường dâm sao?" Nhan Mạt Hàn chấtt vấn , lòng bàn tay túa mồ hôi

" Ha Ha ... Em thật buồn cười , em định kiện tôi sao? Chồng cường dâm vợ?Ha Ha Ha" Nam cung Ảnh ngửa đầu cười to , tiếng cười nghe thật kinh dị..

" Anh.. khôn khiếp ! Cầm thú không bằng cầm thú .. Biến Thái .. không có tình người.." Nhan Mạt Hàn một hơi mắng Nam Cung Ảnh

"Xoạt" Lại một tiếng , mảnh vải duy nhất còn lại trên người cô , quần lót cũng bị Nam Cung Ảnh cởi bỏ ... Hấn trừng phạt cô .. Trừng phạt cô..

"không.. không cần... không" Nhan Mạt Hàn dùng một chút hơi sức cuối mà hét .. Nhưng quan trọng là cô vẫn không thể ngăn cản hành động của Nam Cung Ảnh

Không thấy có dấu hiệu gì , hấn tiến sâu vào bên trong của cô . Nhưng trong nháy mắt , lại cảm thấy thiếu gì đó...

Hắn hung hãn nhìn chăm chăm vào cô . Chết vẫn hỏi " Em , không phải là lần đầu tiên?"

Nửa thân dưới cô cảm thấy đột nhiên có vật cứng lấp đầy , có chút khó chịu trau trau đôi mi thanh tú

Nghiêng mặt , miệng lắp âm thanh đứt quãng trả lời " Tôi ... tôi cũng không phải là người phụ nữ anh yêu.. Anh để ý nhiều như vậy làm gì? Anh đi đến các câu lạc bộ đêm ..Những thứ kia , những người phụ nữ kia đều là đầu tiên sao?"

Lời nói này vừa nói ra , Nam Cung Ảnh ngẩn ngơ . Hắn đang quan tâm đến lần đầu tiên của cô ta? Quan tâm lần đầu tiên của cô rốt cuộc là với ai? Hoặc đây không phải là vì tình yêu , chỉ là vì sĩ diện của hắn. Đúng , đây không phải là yêu , không phải

" A... Giọng điệu ghê gớm thật" Nói xong , Nam Cung Ảnh hung hăng vào một lần nữa

"Anh. Khốn khiếp ! Khốn khiếp" Nước mắt không ngừng rơi , Nhan Mạt Hàn gào thét cho đến khi cổ họng khàn khàn . Hắn mạnh mẽ rút ra , lật người lại , đi vào phòng tắm

"Khốn khiếp, khốn khiếp , khốn khiếp" Cổ họng đau , Nhan Mạt Hàn chặt vật ho khan , nửa thân dưới đau đớn kịch liệt làm cho cô không còn đường nào mà động đậy

Nước mắt tựa như hồ nước . Không cầm được mà chảy ra ngoài . Cô , thật bây giờ cái gì cũng không có

Thân thể không có , tự ái cũng không . Tất cả mọi thứ đều bị Nam Cung Ảnh cướp đi , tên khốn khiếp này . Cô khóc , lật người lại kéo chăn lên , che cơ thể của mình

Nam Cung Ảnh đứng dưới vòi hoa sen , nước lạnh như băng trôi trên thân thể của hắn . Càng nghĩ càng giận ! Quyết định tối nay ngủ ở phòng khác , ngày mai lại đòi ra giường ! Cái người con gái này , trong lòng hắn ngay cả so với đồ bỏ đi cũng không bằng . Ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng . Người đàn bà rề rạc

Trong lòng hắn tức giận , nghĩ đến đây không phải là lần đầu tiên của cô , lại càng tức thêm mấy phần

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Một buổi sáng tỉnh mơ , Nhan Mạt hàn rời giường , trong phòng trống không , tối hôm qua hơi thở kích thích đầu óc của cô , thời khắc nói cho cô biết , Nam Cung Ảnh mạnh hơn rồi. Đầu óc ong ong , đi vào phòng tắm , cô không biết bao nhiêu lần mà tắm rửa người dưới ! Thật dơ bẩn

Nước mắt lại không kìm lại cùng nhau mà chảy ra . Thân thể này , dường như chỉ còn là một cái xác

Buổi sáng bên trong phòng làm việc

" Vân Tẩu , hôm nay dọn dẹp phòng tôi lại . Vẫn như cũ , đừng động vào tủ đồ . Đòi ra giường áo gối , phòng tắm đều dọn dẹp cho sạch sẽ" Nói xong , Nam Cung Ảnh cúp máy , đảo đảo qua văn kiện đang nằm lung tung trên bàn

Nhưng trong lòng còn nghĩ đến tối ra , ở dưới người của hắn cô gào thét . Thì ra cô là người dơ bẩn như vậy!

Nghĩ tới có chút tức giận , chuông điện thoại reo lên

"Điều Vi?" Nhận được điện thoại , trau trau chân mày

"Ảnh , hôm nay em đã dọn đến rồi , cảm ơn anh" Bên kia điện thoại , Dịch Điều Vi mỉm cười đứng ở sát cửa sổ to lớn , trong lòng ngọt ngào gọi điện cho Nam Cung Ảnh

" Phải không? Vậy chắc em sẽ bận rộn?" Trong tay không ngừng lật văn kiện

Dịch Điều Vi cười cười

" Ừ , đúng vậy" Dịch Điều Vi nắm điện thoại

"Điều Vi , anh đang bận . Như vậy đi chờ em dọn dẹp xong , chúng ta lại gặp nhau" Nam Cung Ảnh nói tạm biệt , rồi cúp máy

Buổi sáng ở Tiệm Bánh của Nhan Mạt Hàn cô không ngừng làm việc , cô muốn mình thật bận rộn bận rộn bận rộn để quên đi hết chuyện của ngày hôm

qua

"Mặt Hàn, tâm tình của cậu hình như hôm nay không được tốt?" Hạ Doãn Hi có chút lo lắng hỏi. Nhan Mạt Hàn không nói câu nào, có chút lo lắng

"À, không có gì, chỉ là mình làm việc để giảm cân giảm cân" Nói xong, Nhan Mạt Hàn lại chạy ra ngoài rửa chén đĩa

"Giảm Cân..." Hạ Doãn Hi tự nhủ, sau đó liền cười, cô gái này thật là .. cũng biết giảm cân

"Xem nào, bánh của chúng ta ngày càng giống kiểu cách của Phương tây rồi" Nhan Mạt Hàn liếc tục nhìn khách, nở nụ cười

"Đúng vậy! Ha Ha nhưng thật lạ tiệm bánh này không có một cái tên, ngoài cửa cùng lắm chỉ treo cửa hàng bánh ngọt. Đắt tốt nha" Nhan Mạt Hàn nhìn ra ngoài cửa, cười cười

"Ha Ha, quan tâm làm gì, nhiều khách là được rồi" Hạ Doãn Hi ngược lại sáng khoái, cầm điện thoại định ra ngoài mua đồ ăn

"Shit! Quên mang giấy tờ" Buổi trưa, Nam Cung Ảnh định đứng dậy ăn cơm liền phát hiện giấy tờ thiếu một phần, lại là để quên ở nhà

Không được, phải liền trở về, vừa nói vừa cầm chìa khóa xe chạy về nhà

Vào phòng ngủ, mới phát hiện giấy tờ vẫn nằm ở trên bệ cửa sổ

"Tốt" Nam Cung Ảnh thở một hơi. Lần này nếu không kí được hợp đồng này, đối với tập đoàn Nam Cung chắc chắn là ảnh hưởng rất lớn

Nhìn qua gương, chỉnh lại cavat. Chuẩn bị ra cửa thì dừng bước, hơi thở mùi hương của tối hôm qua lại một lần nữa xông vào mũi hắn

Tình cảnh kia, đoạn hội thoại kia ... Để cho hắn một lần nữa muốn xé nát cô ra

Hắn mở tủ quần áo, lấy cái áo đầm màu tím. Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, áo đầm này là do mẹ của hắn để lại. Nói rằng hãy trao cho người con gái con yêu mà mặc vào. Hiện tại trong lòng hắn, còn có người con gái nào sao? Dịch Điều Vi đột nhiên trở lại, rồi đột nhiên giải thích chuyện bốn năm trước là hiểu lầm.. Lại không giải thích được vì sao mà cùng Nhan Mạt Hàn kết hôn, rồi lại không thể giải thích được vì sao ngày càng vì cô gái này mà phiền lòng

Người con gái này! Lúc nào thì hắn đã quan tâm như vậy

Nam Cung Ảnh lần nữa đem quần áo treo vào tủ. Trong nháy mắt, ở góc tủ treo quần áo có một vật gì đó màu trắng, thu hút sự chú ý của hắn

Đây là cái gì? Làm sao mà hắn lại không nhìn thấy? Cái vật này ở đây đã bao lâu rồi?

Nghĩ đi nghĩ lại, Nam Cung Ảnh cầm lên giữ ra, là ra giường! In trước mắt của hắn là một màu trắng ... nhưng càng đi xuống thì lại có một màu máu đỏ

Giữ mở ra giường, làm cho hơi thở hormone càng thêm nặng. Xong vào mũi của hắn, nhớ đến cái đêm đó, loại cảm giác đó còn hơi thở nữa... Rồi còn Nhan Mạt Hàn vào đêm quý gối, trên cổ của cô có những vết hôn loang lổ...

Này.. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Ảnh xoa xoa đầu, nhìn ra giường trong tay, cảm thấy có chuyện gì đó không đúng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Vân tẩu chưa bao giờ đụng vào tủ quần áo, vậy chuyện này, phải hỏi Nhan Mạt Hàn

Một buổi chiều, Nam Cung Ảnh nhìn chăm chăm vào túi nhựa ra giường. Đây là lần đầu tiên hắn cầm một vật không sạch sẽ lâu đến vậy

"Đong.. Đong.. đong..." Cửa phòng làm việc có người gõ

"Tổng Tài, Chu Tổng gọi đến nói có một yến hội, hi vọng ngài có thể tham dự?" Tiểu Dương đi vào, trong tay còn cầm máy nội bộ của công ty

"Như thế nào lại không trực tiếp đến phòng làm việc của tôi?" Nam Cung Ảnh có chút nghi ngờ

"Chu Tổng, sợ làm phiền đến ngài" Tiểu Dương lui ra ngoài

Nam Cung Ảnh nhũn mày , cái người Chu Tổng này .. Tiền nhiều của nhiều nhiều nữ nhân bên cạnh , tâm địa lại gian xảo

"Này , Chu Tổng" Nhận lấy điện thoại , nhân tiện nói ba chữ .. Nam Cung Ảnh không thích nhìn sắc mặt làm việc của người khác

"Hà, Nam Cung Tổng Tài ! Tôi tổ chức yến hội như thế nào? Có thời gian để tham dự?" Bên kia truyền đến âm thanh hưởng thụ của Chu Tổng , chỉ cần nghe cũng biết bên cạnh hẳn đang có rất nhiều phụ nữ vây quanh

"Khụ" Nam Cung Ảnh vội ho một tiếng , suy nghĩ một chút , trong tay phần này của hợp đồng , không phải là muốn cùng Chu Tổng kí hay sao? Hẳn tâm địa rất gian xảo nhưng ở phương diện làm ăn luôn là nhất . Tuyệt đối coi trọng chữ tín , điểm này ai cũng biết đến

Suy nghĩ lại muốn , gật gật đầu , cuối cùng Nam Cung Ảnh cũng đồng ý "Được , tôi sẽ tham dự"

Gần sáu giờ tối , Nam Cung Ảnh trở về nhà . Trong nhà ngoại trừ Vân Tẩu không có ai khác

"Vân tẩu , Mạt Hàn đâu?" Vừa về đến nhà Nam Cung Ảnh liền hỏi tung tích của Mạt Hàn

Vân Tẩu cười cười , bỏ công việc đang dang dở trả lời "Thiếu phu nhân chưa có về nhà . Có thể sẽ về trễ"

Nam Cung Ảnh tháo giày , cởi áo khoác xuống , ngồi trên ghế salon . Nhìn chăm chăm vào đồng hồ đang từng phút từng giây trôi qua

Đến 7g30 , cuối cùng không kìm chế được , đứng dậy cầm chìa khóa xe nghênh ngang rời đi

Dọc đường đi , túi ny lon vẫn lẳng lẳng nằm ở ghế phụ , một mạch lái xe đến cửa hàng bánh ngọt . Quả nhiên , ánh đèn yếu duy nhất liền thu hút sự chú ý của hắn

Bây giờ Nam Cung Ảnh chỉ muốn biết rõ mọi chuyện xảy ra đêm đó còn những việc khác hắn không quan tâm . Cái chính là hắn chỉ muốn biết sự thật ! Sự thật

"Nhan Mạt Hàn ! Nhan Mạt Hàn" đẩy cửa kiếng ra , Nam Cung Ảnh giờ túi nylon đang ở trong tay , kêu tên Mạt Hàn

Quả nhiên ở phía sau lộ ra cái đầu nhỏ , vừa thấy Nam Cung Ảnh ánh mắt hốt hoảng lại còn trên tay đang cầm theo cái túi

Chỉ thấy cô sẽ phải chạy đến bên cạnh hắn , ngay sau đó cứ vậy một đường thẳng chạy đi , nhìn hắn cũng không nhìn . Cửa không khóa sao?

Đáng tiếc , trời sinh hai bàn chân của Nam Cung Ảnh cũng rất lớn liền đuổi theo Mạt Hàn , cô không có mở cửa trước , liền bắt được cổ tay của cô

"Bệnh thần kinh ! Buồn ra" Cô quay đầu lại , mắng Nam Cung Ảnh

"Phải mắng tôi là bệnh thần kinh cũng được nhưng trước hết hãy giải thích cho tôi một chuyện , giải thích rõ ràng" Nam Cung Ảnh kéo Nhan Mạt Hàn , một đường lôi đi

"Buông ra ! Tôi phải đóng cửa" Nhan Mạt Hàn vận vẹo cổ tay đang bị nắm chặt

"Được" Nam Cung Ảnh không buông tay , để cho cô dùng tay còn lại mà khóa cửa

Phịch một tiếng , Nam Cung Ảnh đem Nhan Mạt Hàn ném vào trong xe , sau đó chui vào xe khóa cửa lại

"Đây là như thế nào?" Nam Cung Ảnh mở bao nylon , lấy ra giường ra

Nhan Mạt Hàn kinh ngạc , lòng bàn tay lạnh . Xong rồi ! Ra giường , cô đã quên không giặt nó . Hiện tại chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra!?

"Tôi là sao biết được" Nhan Mạt Hàn quay đầu đi , hết sức che giấu sự khủng hoảng trong lòng

Người đàn ông quay người qua , hai tay chống hai bên người của Nhan Mạt Hàn , ở bên tai cô khẽ nói

"Đã bao giờ từng có một ai nói cho em biết , khi em nói dối mặt em sẽ ửng hồng chưa? Cả cái lỗ tai cũng sẽ hồng . Mà chính ánh mắt của em đã sớm bán đứng em rồi" Nói xong , Nam Cung Ảnh đem ra giường bỏ rơi trong lòng ngực của cô

"Em có biết , tôi ghét nhất người nào lừa dối tôi" Nam Cung Ảnh bỗng dung nổi trận lôi đình , một cước đạp ga . Xe chạy như gió , Nhan Mạt Hàn ngồi tại chỗ sợ đến choáng váng , đôi tay nắm chặt cái ra giường , không biết phải làm sao

Cho đến khi một tiếng chói tai phát lên , lúc này xe mới dừng lại

"Em hãy giải thích cho rõ" Nam Cung Ảnh rất tức giận làm cho Nhan Mạt Hàn như không còn có thể thở được

"Là một đêm đó , anh uống say " Ngắn gọn trong một câu nói , tất cả mọi chuyện đều được mở ra

Trong xe , không khí yên lặng đến ngạt thở , hai người không ai nói với ai một lời nào

" Thật , xin lỗi em" Nam Cung Ảnh khẽ mở miệng " Tôi hôm qua...."

" Chuyện ngày hôm qua đã là quá khứ cũng đã qua rồi , hiện tại hiểu lầm đã được giải thích . Tôi có thể lên lầu chứ?" Nhan Mạt Hàn vẫn như vậy nhìn về phía trước , mặt không hề thay đổi , giọng điệu cũng rất bình tĩnh

Nam Cung Ảnh biết cô không tha thứ cho hắn

Nam Cung Ảnh , mày đang vì một người con gái mà bối rối ! Điên rồi sao?!? Trong lòng , Nam Cung Ảnh tự mắng mình . Hắn không phải là vô tâm , chẳng qua là luôn luôn không bao giờ nhìn sắc mặt mà làm việc , lần này lại bị Nhan Mạt Hàn làm cho bối rối như thế

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Điều Vi đi đêm khuya , Nam Cung Ảnh lần qua lộn lại . Bên cạnh , Nhan Mạt Hàn cũng không có động tĩnh . Dường như có lẽ đã ngủ

Trong lòng của Nam Cung Ảnh từng trận rối ren ... Cái yến hội đó , không cần đi cùng Nhan Mạt Hàn .. Chu Tổng , đây không phải là lần đầu hợp tác . Trước kia mỗi lần đi yến hội là mỗi lần cùng một nữ nhân khác mà đến . Chu tổng động tay động chân với các người đó hắn cũng không hề để ý . Bởi vì không có một người nào là chính , hắn đang đau lòng

Nhưng , không mang theo Nhan Mạt Hàn , thì sẽ là ai?!

Nhìn người đang nằm bên cạnh , giống như đã là một thói quen . Trước kia Mạt Hàn ngủ trên sofa , hiện tại cô lại chủ động lên giường , rất tự giác . Sau đó cười nói rồi ngủ . Nhưng hôm nay , một lời cô cũng không nói

Cô giận thật sao?!?

Nếu không đi cùng Nhan Mạt Hàn , vậy thì chỉ có thể đi cùng Dịch Điều Vi? Nhưng vấn đề là trong mắt hắn Dịch Điều Vi trên danh nghĩa như em gái , vậy sao có thể mang em gái xuất hiện trong trường hợp này? Sẽ bị người khác hiểu lầm , hơn nữa ngộ nhờ Chu Tổng...

Thôi ! Không nghĩ nhiều nữa ! Tóm lại là không thể mang Nhan Mạt Hàn tham dự , tùy tiện tìm một người phụ nữ khác là được

1 giờ sáng , Nam Cung Ảnh vẫn chưa ngủ , lần đầu tiên bối rối như vậy . Nhìn một chút Nhan Mạt Hàn đang nằm cạnh , thật muốn gọi cô dậy sau đó hai người sẽ nói chuyện với nhau cả đêm . Đáng tiếc , cái người bên cạnh này , hô hấp vẫn đều đặn , cô đang ngủ rất say?!

Thật kì lạ , Nam Cung Ảnh cùng Mạt Hàn ngủ chung trên giường lớn , nhưng cũng không có làm gì , thậm chí cũng không nói gì với nhau

Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng vén chăn lên , bước xuống giường . Dĩ nhiên , bên cạnh Nhan Mạt Hàn vẫn không ngủ . Cô cảm giác được Nam Cung Ảnh bước xuống giường , trong lòng thờ phào nhẹ nhõm , chậm rãi nhắm mắt lại

Trên ban công , Nam Cung Ảnh lấy điện thoại ra ngẩng đầu nhìn trên trời không có nhiều ngôi sao , thờ dài...

"Này? Người nào a?" Bên kia âm thanh của Âu Dương Dật mang nặng mùi thuốc súng truyền đến

" Là tôi." Nam Cung Ảnh trả lời ngắn cùn , khiến Âu Dương Dật ở đầu dây bên kia đờ người ra

" A , tiểu thư thôi , còn biết gọi điện cho tôi? Tưởng cậu ở chết ở nơi nào rồi ! Lâu như vậy gọi cho huynh đệ một cuộc cũng không có" Âu Dương Dật oán giận , trên giường bò dậy

" Nè , ra ngoài một chuyến không?" Nam Cung Ảnh tự trách , lâu như vậy rồi cũng không có liên lạc cho bạn bè

" Điên rồi sao? Bây giờ là hơn nửa đêm rồi ! Tôi nói cho cậu biết , Doãn Thiệu Hàn không thể ra ngoài ! Hiện tại hắn đã bị giam giữ rất gắt gao" Âu Dương Dật châm chọc nói

" Gặp nhau tại " Tuổi đẹp" đi ! tốt nhất cậu nên đến đúng giờ ! hiện tại mặc quần áo tử tế , bằng không lần sau gặp được cậu chết chắc" Nam Cung Ảnh nói xong liền cúp điện thoại , bên đầu kia Âu Dương Dật liếc một cái , cái người này không phải điên rồi sao? Nhưng bất quá cũng tốt , đêm nay không có nữ nhân bên cạnh , dù sao cuộc sống của hắn đã là như vậy , không bao giờ nói đến tình cảm , một mình là tốt nhất ... Sẽ không bao giờ giống như lúc trước nữa...

- Tuổi đẹp-

"Nói đi , gọi tôi đến đây có việc gì?" Âu Dương Dật cầm chai bia trong tay , hai chân vắt chéo ngồi cùng phòng với Nam Cung Ảnh

" Chu Tổng lại mời tôi đi đến yến hội" Nam Cung Ảnh hóp một ngụm bia trong tay

Âu Dương Dật trau trau mày...

" Ôi.. Lần này lại mang người con gái kia đi à?! Không đúng không đúng , phải gọi là vợ của cậu. À mà quên , tôi chưa bao giờ thấy vợ của cậu nha! Cái gì mà huynh đệ ! Tôi và Thiệu Hàn chưa bao giờ thấy cô ấy . Chi bằng cứ dẫn cô ấy đi dự tiệc?..." Âu Dương Dật oán giận nói

" Đừng lạc đề ! Chu Tổng là tên háo sắc , tôi không thể mang cô ấy cùng đi được" Nam Cung Ảnh lắc đầu , cự tuyệt đề nghị của Âu Dương Dật

" Ôi...! Cậu biết đau lòng nha.." Âu Dương Dật híp mắt , nở nụ cười châm chọc

" Tôi định mang Dịch Điều Vi đi .. nói là em gái của tôi" Nam Cung Ảnh nổi lên nói , lại nói tiếp " Nếu là em gái của tôi.. Chu Tổng sẽ không đụng đến ... bởi vì những người trước kia cùng tham dự chỉ là con cò thôi"

" Cái gì? Mang Dịch Điều Vi đi!?" Âu Dương Dật kinh ngạc , bất quá đây là quyết định của Nam Cung Ảnh , hắn cũng không thể thay đổi

" Thật ra thì cũng được , là em gái của Nam Cung Ảnh nếu đụng tới quả thật không muốn sống nữa rồi.." Âu Dương Dật cười một tiếng , giơ ly rượu cầm trong tay , một hơi uống cạn sạch

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Nè ? Cái gì ? Cùng anh tham gia yến hội?"

Sáng sớm , Nhan Mạt Hàn nhận được điện thoại của Ngôn Lạc Thần

"Ừ , Mạt Hàn . Anh và mẹ sắp phải quay trở về thành phố A . Lúc đó , để gặp nhau thật rất khó " Ngôn Lạc Thần mang theo một tia không muốn .. Trong lòng của hắn , đang chầm chậm buông tay Mạt Hàn , "Người Em Gái" này đã lập gia đình , đã là vợ của người khác . Không còn sự lựa chọn chỉ còn có thể quay lại NewYork , quay về công ty ở thành phố A

" Cái gì? yến hội? Em đi sao? Lại phải mặc váy... mặc váy..." Nhan Mạt Hàn xoa xoa tóc

" Có thể .. Mạt Hàn , loại yến hội này dĩ nhiên không thể tham dự một mình" Ngôn Lạc Thần ở đầu dây bên kia cười cười

"Ặc , như vậy ... Vậy cũng được , em đồng ý" Nhan Mạt Hàn sáng khoái đồng ý .. là yêu cầu của Ngôn Lạc Thần , cô có tư cách gì mà từ chối , cái việc duy nhất cô phải từ chối chính là tình yêu của Ngôn Lạc Thần

Sau khi cúp điện thoại , Nhan Mạt Hàn dụi dụi cặp mắt . Tối hôm qua hơn 1 giờ sáng cô mới ngủ

Lúc này , cô nghe phòng tắm có tiếng nước chảy , nhất định là Nam Cung Ảnh? Trong lòng, có mấy phần lúng túng...

Mới vừa thay xong quần áo , nghe phòng tắm có tiếng động . Nam Cung Ảnh lóa thể nửa người trên đi ra

Nhan Mạt Hàn cũng không có nhìn hắn lâu , chỉ thoáng nhìn qua phòng tắm

Không thấy hỏi thăm , cũng không thấy nụ cười như lúc ban đầu của cô ... Đột nhiên nội tâm của Nam Cung Ảnh thấy thúi thúi cái gì đó...

Trước kia , sáng sớm cô luôn chào hỏi hắn , sau đó miệng nở một nụ cười rồi mới vào phòng tắm.

Hai ngày sau , yến hội..

Ở hành lang xanh xanh vàng vàng rực rỡ muôn màu , các phu nhân quý tộc , trong tay cầm champagne , vừa nói vừa cười

Gần tối , một chiếc xe lái đến , bước xuống xe , Dịch Điều Vi ưu nhã khoát tay Nam Cung Ảnh , mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ nhưng cuối cùng lựa chọn của Nam Cung Ảnh cũng là chọn cô cùng tham dự một yến tiệc lớn như vậy . Trong lòng , khá đặc ý , dường như cô hiểu ra một chút vấn đề

" Điều Vi , một hồi tiến vào , em là em gái của anh , em hiểu không? Chu Tổng là người như thế nào , anh biết rất rõ . Cứ nói là em gái của anh , hắn sẽ không dám đụng đến em" Nam Cung Ảnh cúi người thấp giọng nói

"Cái gì? Uh... Em biết rồi" Dịch Điều Vi gạt đầu một cái. Không nói thêm gì, kéo tay Nam Cung Ảnh, chân mang giày cao gót, uốn ngược ngẩng đầu cùng Nam Cung Ảnh bước vào trong yến tiệc. Trong lòng, đột nhiên ghen tị mấy phần, khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Ảnh, tự nhủ.. Ảnh, lần này không có đi cùng Nhan Mạt Hàn, chính là sợ Chu Tổng đụng đến cô ta sao?

Trong tâm của Dịch Điều Vi hận thêm mấy phần! Chẳng lẽ, Nam Cung Ảnh tìm đến cô chỉ là bảo vệ Mạt Hàn?

"A.. Nam Cung Tổng Tài" Nhìn thấy Nam Cung Ảnh, Chu Tổng bung champagne, hướng đến phía của Cung Ảnh.. Vừa lên, vương tay ngoắc Dịch Điều Vi

"Thật ngại, Chu Tổng. Đây là em gái của tôi" Nam Cung Ảnh cười cười, Dịch Điều Vi lúng túng cúi mặt xuống, trong lòng dâng lên cảm giác ghê tởm. Chu Tổng, cái người này vừa già vừa xấu, bất quá chỉ có mấy cái tiền dơ bẩn thôi

Chu Tổng lộ ra nửa hàm răng, nở nụ cười đậm đắng

"Ha Ha, thật là ngại Nam Cung Tổng Tài, còn tưởng đây là mỹ nhân của ngài. Thì ra là em gái! Cũng đúng, hình như đã nghe là Nam Cung Tổng Tài đã kết hôn? Ha Ha Ha, vợ của ngài đâu? Sao lại không cùng tham dự?" Chu Tổng sờ sờ hàm râu ngắn ngủn, cười híp mắt nhìn Dịch Điều Vi

"A, cô ấy hôm nay có chút việc, sau đó không khỏe, nên không cùng tôi tham gia được" Nam Cung Ảnh cười cười, tao nhã nhấp một ngụm champagne

"Ha Ha Ha, thì ra là như vậy! Nam Cung phu nhân thật đúng là người không dễ lộ diện, gặp mặt cũng khó" Mà lúc này, Chu Tổng vừa dứt lời, đám người xôn xao.. Dịch Điều Vi cùng Nam Cung Ảnh cùng một đám người khác quay lại.

Không ngờ đến.. cái việc làm cho Nam Cung Ảnh mở rộng tầm nhìn chính là cô - Nhan Mạt Hàn! Lại tự nhiên xuất hiện ở đây, khoát tay của Ngôn Lạc Thần, mặt váy cổ hình chữ V mở rộng ra, quả thật không thể làm cho người khác không ngừng nuốt nước miếng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Shit! sao cái người con gái này lại đến đây

Nam Cung Ảnh thiếu chút nữa cặp mắt đã rớt ra, nhìn thấy cánh tay trắng nõn, đang khoát tay Ngôn Lạc Thần, trong lòng chợt cảm thấy phiền não

Nhan Mạt Hàn khoát tay Ngôn Lạc Thần, đi vào đại sảnh.. Đám người bắt đầu thêm xôn xao

"A.. Bạn gái của Ngôn Tổng thật là mê người" Một người phụ nữ bên cạnh sợ hãi thốt lên... Nhan Mạt Hàn cảm thấy không tự nhiên, đôi tay hơi nắm chặt. Nhưng không phát hiện ra, ở đâu cũng là ánh mắt nhìn về hướng của cô

Chu Tổng vừa thấy, hai mắt sáng rực lên. Trong lòng rực rộ.. Nhìn kia, đường sâu của cặp đào tròn trịa, hung hăng nuốt nuốt nước miếng

Trong chốc lát, đám người yên tĩnh lại

"Nam Cung Tổng Tài, thật xin lỗi không thể tiếp tục tiếp đón ngài" Nói xong, Chu Tổng hấp ta hấp tấp hướng về phía Nhan Mạt Hàn, trong lòng Nam Cung Ảnh cũng tức lên đến cổ họng

"Ồ! Đây không phải là Ngôn Tổng hay sao? Nể tình tôi như vậy, còn dẫn theo mỹ nữ" Chu Tổng ánh mắt gian tà nhìn Nhan Mạt Hàn, làm cho cô cảm thấy toàn thân không thoải mái

"Ha Ha, đâu có. Là Chu tổng nể tình mà mời tôi. À, đây là em gái của tôi! Nhan Mạt Hàn" Ngôn Lạc Thần cười cười

"Em gái của ngài thật đẹp! Đẹp như là tiên nữ" Chu Tổng cười, cặp mắt dừng lại trên cái cổ trắng nõn của cô. Chỉ cảm thấy cổ họng nóng rực. Nữ nhân này, hẳn nhất định phải có được! Người con gái này, em gái của Nam Cung Ảnh so ra vẫn còn kém hơn

Lần đầu tiên đụng phải loại con gái thuần khiết như vậy, Chu Tổng trong lòng rất hưng phấn

"Xin Chào! Tôi là Nhan Mạt Hàn" Nhan Mạt Hàn ngu ngốc chủ động vương tay muốn bắt tay với Chu Tổng. Như thế thật tốt, Chu Tổng trong lòng kích động thêm mấy phần.. Hắn cảm thấy người phụ nữ này nhất định muốn kết thân với hắn

"A, xin chào xin chào" Nâng đôi tay, cọ cọ vào bàn tay của Mạt Hàn làm cho cô cảm thấy rùng mình ghê tởm. Đứng bên kia, Nam Cung Ảnh lo sợ. Chuyện này? Thật sẽ không xảy ra chứ?

Rốt cuộc , lúng túng Nhan Mạt Hàn kéo tay ra , lúc này CHu Tổng mới buông ra , lộ hàm răng vàng khè , cười một cách dâm dăng

Sau một hồi , yến hội bắt đầu , người cũng trở nên đông hơn . Chu tổng trên tay cầm ly rượu đỏ , mắt không rời khỏi cái lưng trắng nõn của Mạt Hàn

" Nữ Nhân ngu ngốc" Nam Cung Ảnh hạ thấp giọng mắng đến

" Điều Vi , anh qua kia một chút đứng đây đợi anh" Nói xong , Nam Cung Ảnh rời đi , Dịch Điều Vi nắm cánh tay của hắn lại , ra dáng vẻ tội nghiệp " Ảnh , em sợ..." dịch điều vi liếc sang chu tổng

" Không cần phải sợ , hắn biết là em gái của Nam Cung Ảnh thì sẽ không đụng đến . Cứ ở đây chờ anh" Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng ngăn cánh tay của Điều Vi , mở bước chân rời đi

" Shit ! Người đàn bà đê tiện" Dịch Điều Vi mắng tục , tìm vị trí hẻo lánh cầm ly rượu đỏ uống

Cánh tay của Nhan Mạt Hàn căng thẳng

" Đây , Nhan Mạt Hàn" Nam Cung Ảnh hạ giọng

" A." Nhan Mạt Hàn kinh ngạc , nắm lấy cánh tay của Ngôn Lạc Thần , nắm thật chặt không buông

" Nam Cung Ảnh" Ngôn Lạc Thần thấy Nam Cung Ảnh trong lòng sợ hãi nói" Mang một người phụ nữ khác trong trường hợp này?" Hắn cũng không giải thích

" Vậy hiện tại anh đang dẫn theo vợ của tôi đến đây , không phải là vấn đề sao?" Nam Cung Ảnh cố ý nhấn mạnh từng chữ , kéo lê âm thanh vừa nặng lại vừa dài

" A!" Ngôn Lạc Thần hừ lạnh một tiếng" Mạt Hàn , chúng ta đi thôi" Nói xong , hắn kéo tay Mạt Hàn , chuẩn bị rời khỏi tầm mắt của Nam Cung Ảnh

" Tôi tìm cô ấy có việc , tốt nhất anh đừng ngăn cản" Nam Cung Ảnh biết được cô sẽ rời đi , trong mắt tràn đầy lo lắng rồi lại mang theo một chút không chịu khuất phục

Nhan Mạt Hàn nhẹ nhàng đẩy tay của Ngôn Lạc Thần

" Anh ở đây đợi em , em sẽ nhanh chóng quay lại" Nhan Mạt Hàn cũng không hy vọng hai người kia sẽ ở nơi này mà đánh nhau , cũng không muốn để cho người khác biết Nam Cung Ảnh là chồng của mình ! Không đúng , là chồng trên bàn hợp đồng ! Quan hệ giữa chủ và tớ

Mà tất cả những chuyện này , đều lọt vào tầm mắt của Chu Tổng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Ngoài sảnh bên trong khu vườn , đằng sau cây đại thụ . Nam Cung Ảnh có chút quan tâm hỏi

" Làm sao em lại ở đây?" Hạ thấp giọng thỉnh thoảng Nam Cung Ảnh nhìn ra cửa

Nhan Mạt Hàn lạnh lùng cười đáp trả" Tiên sinh , tôi nhớ không lầm thì anh không cần thiết phải quản lý tôi như vậy chứ?"

"Tôi là vì lo em cho " Nam Cung ảnh có chút tức giận , trong lòng cũng có chút gấp gáp . Đã từ lâu rồi , Nam Cung Ảnh đối với Nhan Mạt Hàn dần dần quan tâm , lo lắng mà chính hắn cũng không hề biết . Mỗi ngày vội vàng làm việc sau khi tan ca về nhà việc đầu tiên là xem cô có ở nhà không , nhưng mấy ngày nay , hắn biết mình hành động trong đêm hôm đó là sai rồi .. Cũng không hiểu bắt đầu từ bao giờ mà bắt đầu lo lắng cho cô

" Như vậy à , cảm ơn anh" Nói xong , Mạt Hàn nở nụ cười lạnh lùng . Dường ánh sáng , bóng dáng hai người trông thật thê lương . Tựa như hai con rối mất lối về , không có sức lực

" Ôi cha , Tiểu thư như thế nào lại một mình ở nơi này? Anh trai của cô đâu?" Chu Tổng đi lên trước mặt . Thật ra thì trong lòng hắn muốn biết em gái của Ngôn Lạc Thần có quan hệ gì với Nam Cung Ảnh

" Anh ấy à?" Dịch Điều Vi suy nghĩ một chút , mở miệng nói " Cùng vợ của anh ấy ra ngoài rồi

Vợ của hắn? Chu Tổng trong lòng vui mừng , lại mất mác một chút..

"Thật à? Thật là vợ của Nam Cung Ảnh sao?" Chu Tổng trong lòng hiếu kì liền nói . Ngồi đối diện Dịch Điều Vi hỏi thăm về tình hình

"Vợ của Nam Cung Ảnh? Mà không phải , đó chỉ là vợ trên danh nghĩa để đối phó với người nhà thôi. Ở bên ngoài , Nam Cung Ảnh thú gì nữ nhân" Dịch Điều Vi độc ác nói , nâng ly rượu trong tay , uống cạn

"Cũng đúng , hần nói hôm nay vợ không có đến" Chu Tổng gật đầu một cái , nói như vậy Nhan Mạt Hàn là người hần có thể đụng đến rồi

Nhìn ánh mắt tà gian của Chu Tổng , trong tâm Dịch điều Vi cảm thấy buồn nôn

"Thế nào? Chu Tổng đối với cô ấy có hứng thú sao?" Dịch Điều Vi cười cười . Trong lòng vui vẻ , ngược lại cô còn hi vọng Chu Tổng đối với Nhan Mạt Hàn có hứng thú

"Ha Ha Ha ! Không hổ danh là em gái Nam Cung Ảnh , cái gì cũng biết" Chu Tổng cười to , uống rượu trong ly

Dịch Điều VI nhủ mầy , từ trong túi xách lấy ra một miếng giấy hình tam giác . Cái này vốn là giữ lại để tối nay cùng với Nam Cung Ảnh sử dụng nhưng bây giờ không bằng ra tay trước một bước , đưa nó cho Chu Tổng

"Ừ , xem thử cái này , có cần dùng đến không?" Nói xong , nhẹ nhàng đặt xuống bàn đối diện

Chu Tổng cầm lên , ngửi một cái" Đây là..?"

"Chu Tổng , chuyện này đừng để cho anh của tôi biết , bất quá Nam Cung Ảnh cũng không ưa người phụ nữ này . Giữ lại mà dùng đi , cái này là trước kia anh ta dùng còn dư lại." Vừa nói vừa cười , mắt hướng về phía cửa , nhìn ra ngoài cửa loáng thoáng có thể thấy hai hình bóng dưới góc cây . Trong lòng đau xót , tựa như đem lòng của cô xé thành vụn nhỏ

"Ây .. không nghĩ tiểu muội muội lại có cái này . Vậy tôi sẽ giữ lại ! Cám ơn " Chu Tổng lấy miếng giấy , cất vào túi . Trong tâm Dịch Điều Vi yên lặng nói" ảnh thật xin lỗi , em làm vậy là vì em yêu anh . em yêu anh"

"Còn có chuyện gì sao?" Hai người đứng dưới gốc cây , không khí vô cùng khó xử , Nhan Mạt hàn nhìn lên trời cao . Thật là đẹp . Buổi tối , không khí thật lạnh , tối nay Nhan Mạt Hàn mặc dạ phục , phía sau để lộ ra cái lưng , gió thổi , cô không khỏi rung mình một cái

"Khoát vào đi" Không nói thêm lời nào , Nam Cung Ảnh cởi áo khoác , khoát lên vai Nhan Mạt Hàn

"Tôi vào đây" Nhan Mạt hàn né tránh , có chút xấu hổ , nhờ ánh sáng rọi xuống của ánh trăng có thể thấy gương mặt cô ửng hồng , và có thể biết là cô đang né tránh

"Này, em." Lời còn chưa nói hết , Nhan Mạt Hàn xoay người rời đi , Nam Cung Ảnh đưa tay giữ lại nhưng vô ích . Cái chính là Nhan Mạt Hàn cuống quýt chạy vào trong sảnh

"Nữ nhân ngọc này , em có biết hay không em gặp phải ..." Nam Cung Ảnh nói thầm , có chút thương cảm lắc lắc đầu . Khi nào hần còn ở đây tuyệt đối sẽ không để Chu Tổng đụng đến Nhan Mạt Hàn ! Nghĩ đến việc đó , Khoác lại áo vest , chỉnh sửa lại một chút , lúc này mới trở vào trong

Cũng không ai ngờ đến , trong túi xách của Dịch Điều Vi lại có thứ này , thấy Nhan Mạt Hàn vội vàng chạy vào đại sảnh , khoe miệng Dịch điều vi thoát ra một nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Mạt Hàn

"Tiểu thư , bên kia có người tìm cô , nói cô ra đằng sau một chút" Một người phục vụ tiến đến , lễ phép nói với Nhan Mạt Hàn

Có người tìm cô? Nhan Mạt Hàn nghi ngờ vài giây sau đáp lại " Là ai?" Nhìn gương mặt Chu Tổng đằng kia , làm cho cô không hiểu vấn đề cũng đã tỉnh và phần

"À , là một người phụ nữ tìm cô " Người phục vụ cười cười , liền lui xuống

"Mạt Hàn , anh đưa em đi" Ngôn Lạc Thần buông ly rượu trong tay , có chút lo lắng

"Không cần ! Cũng chỉ là phụ nữ ! Có thể làm gì em , ha ha , anh chờ em là được rồi , em sẽ mau quay lại" Nói xong , Mạt Hàn bước nhanh rời khỏi đại

sánh , tới phía sau .. Hiện tại là giữ tháng 11 , khí trời rất lạnh

Trong hậu trường phía sau , ban đêm gió thổi làm cho Nhan Mạt Hàn mấy phần sợ hãi , theo bản năng lui về phía sau . Đột nhiên , một cái tay bịt mũi và miệng của cô lại

" Ai.. Là Ai?" Vị cay cay chui vào mũi cô , cô còn chưa có thời gian suy nghĩ , đã cảm thấy đầu mình đau nhức , trước mắt là một màu đen , ngất đi . Trong giấc mộng , mơ mơ màng màng cô cảm giác được có người nhét cái gì đó vào miệng của mình ép nuốt xuống , chân tay không khống chế được từ từ nóng lên

Mạt Hàn thế nào vẫn chưa quay lại? Ở lâu dưới , Ngôn Lạc Thần có chút nóng nảy , đi khắp nơi hỏi thăm vẫn không có tin tức . Cuối cùng phải tìm đến Nam Cung Ảnh

" Đây , anh có thấy Mạt Hàn đâu không" Lạc Thần đề nén giọng

Nam Cung Ảnh ngẩn người

" Không thấy Nhan Mạt Hàn?" Nội tâm bắt đầu nóng lên , không nhìn thấy Nhan Mạt Hàn ? Ngộ nhờ rơi vào tay của Chu Tổng...

" Ủ , vừa rồi có người tìm cô ấy , cô ấy liền đi ra phía sau , rất nhanh sẽ trở lại . Bây giờ hơn nửa tiếng rồi , không thấy cô ấy quay lại , tôi ra đằng sau cũng không thấy ai" Mặc dù không muốn nói chuyện cùng Nam Cung Ảnh , nhưng tình thế cấp bách phải đến tìm hấn hỏi thăm

" Shit" Nam Cung Ảnh mắng " Xin lỗi , không thể tiếp chuyện , có việc gấp" Nam Cung Ảnh liền xoay người bị Dịch Điều Vi kéo lại , để ly rượu xuống bàn

" Ảnh , anh muốn đi đâu?" Dịch Điều Vi biết bây giờ không chừng Nhan Mạt Hàn đã ở cùng với Chu Tổng , cô làm sao có thể nói ra để Nam Cung Ảnh và Lạc Thần phá hư?!

" không nhìn thấy Mạt Hàn , anh phải đi tìm" Nói xong , Nam Cung Ảnh kéo tay Dịch Điều Vi ra , nhưng Dịch Điều Vi nắm chặt không buông

" Ảnh , có thể cô ấy đi vệ sinh thôi! Anh làm gì mà hốt hoảng vậy? Một yến hội như vậy , anh muốn bỏ em lại một mình sao?" Dịch Điều Vi tỏ ra tủi thân , hốc mắt liền đỏ , tiếp theo là những giọt nước mắt rơi xuống

" Điều Vi , yên tâm , em sẽ an toàn" Nam Cung Ảnh thật sự rất sốt ruột , Cánh tay của Dịch Điều Vi nắm chặt không buông

" Không phải là vì cái này.. Anh như vậy , cũng thật mất mặt nha" Dịch Điều Vi oan ức nói , đôi tay nắm chặt cánh tay của Nam Cung Ảnh không buông , cô nhất định phải để cho hấn ở lại

" Dịch Điều Vi , vợ của Nam Cung Ảnh có thể xảy ra chuyện , cái người ngoài như cô không nên xen vào chứ?" Ngôn Lạc Thần cũng gấp gáp , nhưng cánh tay của Dịch Điều Vi vẫn không buông , nên Ngôn Lạc Thần rất tức giận

(JJ: A cái con Dịch Điều Vi này , sao mà mày lì như trâu vậy?T_T)

" Người ngoài? Anh là ai? Anh không phải là anh trai của cô ấy sao ? Ngay cả ruột cũng không phải , cẩn thận đến lúc đó người ta lại nghĩ hai người loạn luân " Dịch Điều Vi tức giận , răng rắc nói một hơi

" Dịch Điều Vi , cô đủ rồi" Nam Cung Ảnh tức giận hét lớn , làm cho Dịch Điều Vi giật mình , có chút sợ hãi hai tay run nhẹ

(JJ: tùy trường hợp , mình sẽ đổi cách xưng hô nha)

Nam Cung Ảnh không nói thêm lời nào , rút cánh tay của mình về , nhìn thoáng qua Dịch Điều Vi xoay người rời đi . Trong lòng cũng cảm thấy áy náy , có lẽ không nên tức giận với Điều Vi như vậy , nhưng Dịch Điều Vi mắng Nhan Mạt Hàn . Hấn không cho phép bất kì ai làm như vậy ! Đôi tay thành nắm đấm , đi rất nhanh

Khách sạn ở trên lầu , trong phòng truyền đến tiếng nước chảy . Chu Tổng ngâm nga một ca khúc nhỏ , đứng ở dưới vòi sen nghĩ đến mỹ nhân đang ở bên ngoài

" A.." Bên trong phòng , Nhan Mạt Hàn nằm trên giường , cảm thấy trong người nóng như lửa đốt , tay không ngừng nắm cổ áo mở ra

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Nóng.. "Nhan Mạt Hàn có chút khó thở, lúc này Chu Tổng cũng đã tắm xong, khoác một cái khăn từ phòng tắm đi ra. Nhìn thấy mỹ nhân nằm trên giường, được đã thấm vào, trong lòng rất vội rồi lại không. Nghĩ đến cứ từ từ chậm chậm mà hương thụ

"Ồ, mỹ nhân, có muốn hay không?" Cánh tay của Chu Tổng sờ gò má của Nhan Mạt Hàn một cách tỏm lợm. Nhan Mạt hàn hé mở cặp mắt, vẫn còn ý thức được, thấy gương mặt của Chu Tổng, sau một hồi liên thức tỉnh, cô đã bị hạ được rồi

"A ... Đừng ! Bỏ tôi ra" Nhan Mạt Hàn khó chịu uốn éo người, không có khả năng khống chế, cảm thấy cái tay của Chu Tổng trong lòng nổi lên từng trận ghê tởm

"Hả.. đừng giả vờ nữa" Chu Tổng nói xong, liền vươn tay muốn cởi bỏ y phục của Mạt Hàn

"Ghê tởm... Người... người.. Dừng lại, đừng đụng vào tôi" Nhan Mạt Hàn cắn môi dưới, nỗ lực để bản thân tự mình ý thức

Chu Tổng nở nụ cười ghê rợn, Nhan Mạt Hàn giờ chân lên, dùng hết ý thức và sức lực cuối để đá vào người Chu Tổng

Nhưng chân vừa giờ lên, đã bị Chu Tổng bắt lại

"Ha Ha, cũng biết được em sẽ phản kháng! Xem tôi như thế nào mà thu thập em" Chu Tổng hứng thú, lấy một sợi dây dưới sàn ra

"Khốn nạn, đồ cầm thú, chết cả nhà của người, cả nhà" Nhan Mạt Hàn gào thét, tứ chi vô lực mặc cho Chu Tổng đem lấy hai tay hai chân của cô cột vào bốn góc giường

"Xoẹt Xoẹt Xoẹt..." Mấy tiếng ngắn ngủn, y phục đã trở thành những mảnh vụn, người Nhan Mạt Hàn lóa lỏ làm cho Chu Tổng không ngừng nuốt nước miếng không kịp chờ đợi liền nhào đến

"A... khốn nạn, đồ khốn nạn, khốn nạn" Nhan Mạt Hàn hung hăng cắn môi dưới, đến khi môi đã chảy máu cô cũng không chịu nhả ra. Cô khóc, nhưng trong nháy mắt cô lại gọi tên Nam Cung Ảnh

"Ảnh.. Cung Ảnh.. Nam Cung Ảnh.. cứu em." Trên gương mặt cô, những giọt nước mắt không ngừng chảy làm cho lớp trang điểm lem hết. Giờ phút này cô tự như một kẻ tiểu nhân, mặc cho người khác định đoạt... Y phục trên người, không còn lại bao nhiêu, chân tay lại không thể nhúc nhích, Lúc này cánh tay ghê tởm của chu tổng đang ở trên hai quả đào của cô, chuẩn bị cởi áo ngực của cô ra, liền ở cửa có tiếng "rắc" truyền đến

Chu Tổng không phát hiện, một giây kế tiếp, liền bị một người nhéo lên

"Phanh" Một giây kế tiếp, Nam Cung Ảnh đâm vào mặt Chu Tổng, Chu Tổng liền ngã xuống.

"Mạt Hàn" Nam Cung Ảnh đến trước giường, cởi bỏ sợi dây đang trói tay chân của cô, nhìn gương mặt ửng hồng của cô và đôi môi đã bị cắn nát, hần hiểu được cô bị hạ được, thật bị hạ được rồi! Nam Cung Ảnh cởi áo khoác, khoác lên người Nhan Mạt Hàn

"Để cho tôi tới" Ngôn Lạc Thần đánh thêm mấy quyền vào người Chu Tổng, đứng lên muốn ôm lấy Nhan Mạt Hàn

"Không nên đụng vào cô ấy, cô ấy bị hạ được rồi! Nhớ, anh là anh trai của cô ấy, hai người không thể ở chung một chỗ!" Lúc nào thì Nam Cung Ảnh đã biến thành người hẹp hòi như vậy? Chính hắn cũng không biết, nhanh chóng lấy cái chăn bao lấy Nhan Mạt Hàn, bồng cô lên...

"Nam Cung Ảnh... thật... có phải là anh không?" Nhan Mạt Hàn lạnh lùng gào khóc, đưa tay run rẩy sờ lên gò má của Nam Cung ảnh.. Người đàn ông này lại khẩn cấp cứu cô... Lần trước quý gối ở phòng khách, hắn không cần cố phần liền bế cô dậy, nhờ Văn Tẩu hơn nửa đêm xoa xoa đầu gối cho cô

Một bên, Ngôn Lạc Thần quay đầu đi, trong tâm rất đau. Hắn quyết định, nhanh chóng mà trở lại thành phố A thôi

"Đối với cô ấy, tốt hơn một chút, đừng làm khổ cô ấy hiểu không?" Nam Cung Ảnh ôm lấy Nhan Mạt Hàn, chuẩn bị rời đi, Ngôn Lạc Thần nhặt những mảnh vụn của bộ y phục. Ngoài miệng chúc phúc họ nhưng trong lòng rất đau... Bất quá vẫn vậy, hắn không cho phép ai làm tổn thương cô... Hắn muốn là người che chở cho cô, dù là lúc nào đều muốn như vậy

"Ừ, không cần anh nói tôi cũng đã biết" Nam Cung Ảnh nhìn Ngôn Lạc Thần dừng lại một chút sau đó ôm Nhan Mạt Hàn rời khỏi lầu năm

Nam Cung Ảnh ôm Nhan Mạt Hàn đến một căn phòng khác, đặt cô ở trên giường mới đột ngột cảm thấy, thật khó giải quyết

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Trong căn phòng to lớn của khách sạn, không khí một lần nữa trở nên yếu dần. trong nháy mắt Nam Cung Ảnh cảm giác được sự khó thở, hắn nhìn

giương mặt ửng hồng của Nhan Mạt Hàn đang nằm trên giường , quay đầu đi có chút phiền não , chuyện như vậy mà cũng xảy ra? Rốt cuộc phải làm sao?

"Tôi... Tôi thật khó chịu." Nhan Mạt Hàn uốn éo người , đôi tay cào loạn xạ . Mắt thấy , sẽ phải bỏ cái chăn dày kia ra

Nam Cung Ảnh vội chạy đến , có chút bận tâm nắm lấy tay của cô , không thể làm loạn

Cái đêm đó đã đi qua , Nam Cung Ảnh như thế nào lại tôn trọng một người con gái như vậy? Người như Nhan Mạt Hàn , hẳn không muốn tổn thương cô một lần nào nữa...

"Nóng.." Nhan Mạt Hàn nắm cánh tay của Nam Cung ảnh , giống như chớp được người cứu mạng , khi thân thể tiếp xúc , cô thư thái một chút

Nam Cung Ảnh ngăn người , Nhan Mạt Hàn choàng tay qua cổ của hắn .. mà đôi môi hồng hồng tựa như cánh hoa , không nghĩ gì hôn lên môi của Nam Cung Ảnh

Ông Trời ! Nhất thời Nam Cung Ảnh thấy đầu óc trống không , sau đó như một con sư tử đói bụng , đem Nhan Mạt Hàn đè ở phía dưới

Lần đầu tiên , Nhan Mạt Hàn ở thế chủ động . Bên trong , hormone kích thích thần kinh của cô

"Đừng.." nhẹ nhàng âm thanh , lần nữa lại kích thích Nam Cung Ảnh . Đôi tay không yên phận , đụng đến hai bầu ngực căng tròn của cô mà đùa giỡn , cời tất cả những gì còn vương vãi lại , hắn muốn người phụ nữ này , muốn người phụ nữ này

"Nhan Mạt Hàn ... tối nay , em biết em đang làm gì không?" Nam Cung Ảnh ghé vào tai của cô , nhẹ nhàng hỏi

Bên trong gian phòng , chỉ có ánh đèn ngủ ...

Không khí thật mập mờ..

Cô thở hổn hển , nói với hắn "Nam Cung Ảnh... tôi thật khó chịu ... Anh giúp tôi một chút..."

Nhan Mạt Hàn không còn biết cô đang nói gì , khó chịu cô thật là khó chịu gần như phát điên , trong cơ thể từng cơn hỏa khí ào ạt thiêu đốt cơ thể của tôi

Cô Chủ động hôn Nam Cung ảnh , cố gắng nhớ đến lúc Nam Cung Ảnh hôn cô , bắt đầu nhanh chóng nhào đến quần lấy đầu lưỡi của Nam Cung Ảnh

Sau đó ,hắn lại đáp lại

Đầu ngón tay , khẽ trượt lên từng tác da thịt trắng nõn của cô , cảm thấy cô đã sẵn sàng , không chờ thêm nữa , hắn mạnh mẽ tiến vào

"U.."Loại cảm giác này , Nhan Mạt Hàn cảm thấy thần kinh đạt ở mức độ cao nhất

Nam Cung Ảnh bên hông cũng bắt đầu dịch chuyển , mỗi một lần , lại đi đến điểm sâu nhất của cô

Loại cảm giác này , giống như đang phiêu du trên chín tầng mây , chưa bao giờ thoải mái như thế , động tác của Nam Cung Ảnh bắt đầu tăng nhanh hơn

Trong nháy mắt , lòng của Nhan Mạt Hàn bị một cảm giác sung sướng lấp đầy , cái đó cùng hắn dấn chặt cùng một chỗ . Không muốn thoát khỏi cảm giác này , ngay chính bản thân cô cũng cho rằng đó là tình yêu , thật buồn cười

Kích tình qua đi , Nam Cung Ảnh thở nhẹ , những giọt mồ hôi trên người cô , hắn nhìn thành quả của mình thật cảm thấy hài lòng

Nhan Mạt Hàn mệt mỏi không còn sức lực mà gãy dựa

Hôn lên đôi gò má ửng hồng của cô . Nam Cung ảnh đem cái chăn , dúi ra , Kéo Nhan Mạt Hàn vào trong lòng ngực . Thật cảm thấy an tâm , nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại . Đêm nay , có khả năng ngủ rất ngon

Ban Đêm, ở trong phòng của khách sạn tràn đầy hơi thở , như vậy thật ấm áp , ở trong lòng ngực hắn , Nhan Mạt Hàn chậm rãi đi vào giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Hôm sau , bên trong phòng khách sạn , giống như đêm hôm qua

Nam Cung Ảnh chậm rãi mở mắt , cho là trời vẫn còn tối , nhưng những ánh sáng chui khê qua rèm cửa nhắc nhở hần trời đã sáng rồi

Tiện tay lấy điện thoại trên đầu giường , vì tối hôm qua đã chỉnh chế độ yên lặng , nhìn vào màn hình là mấy chục cuộc gọi nhờ

Tất cả các cuộc gọi đều là của Dịch Điều Vi , ngoài ra còn có hai cuộc là ở nhà chắc chắn là Vân Tẩu gọi đến . Tối hôm qua không trở về , cũng không báo cho Vân Tẩu , chắc chắn sẽ lo lắng

Cẩn thận mặc quần áo , xuống giường đến đại sảnh , cầm điện thoại gọi trở về

Điện thoại có người bắt , truyền đến là âm thanh lo lắng của Vân Tẩu

"Thiếu Gia! Tối hôm qua ngài đi đâu , sao không cùng thiếu phu nhân trở về?"

" À , chuyện đó , tôi và cô ấy ở lại khách sạn , hôm qua mệt quá nên ngủ quên" Nam Cung Ảnh day day hai bên thái dương

" À , thì ra là vậy ! Hôm qua ông nội và phu nhân có nói hơn một tháng rồi không thấy hai người , muốn mời hai người về nhà cũ một chuyến , nói khi nào hai người có thời gian hãy báo liền cho họ biết , phu nhân còn nói về cái áo màu tím , tóm lại có thời gian cùng với thiếu phu nhân về nhà cũ một chuyến" Vân Tẩu nói

Nam Cung Ảnh nghĩ nghĩ , cái váy màu tím?...

" Tôi biết rồi" Nói xong , cúp máy lại nhấn tin cho Dịch Điều Vi " Ngày hôm qua tìm được Mạt Hàn rồi , cô ấy không sao , chỉ là bị hạ được , nhưng mọi thứ đã ổn rồi , thật xin lỗi ... Tối hôm qua không nói một tiếng cùng em vì mọi chuyện quá đột ngột... Thật ngại Dịch Điều Vi"

" Trễ rồi trễ rồi" Nhan Mạt Hàn ngồi dậy , nắm tóc , vén chăn lên nhìn . Shit! Quần áo...y phục... ! Ngay sau đó nhìn quanh bốn phía , này .. giống như nhà của Nam Cung Ảnh a...

" Dậy rồi sao?" Phía trước truyền đến âm thanh , Nhan Mạt Hàn liền quay đầu lại

Một giây kế tiếp , cô bị người đàn ông trước mặt này dọa sợ đến mức chui ngược vào trong chăn

" A... ! Anh anh , tại sao lại ở đây , lại còn không mặc quần áo?" Lập tức kéo chăn lên , thân thể trốn vào trong , chỉ hé đầu ra

" Tối hôm qua không biết là ai , cầu xin tôi giúp đỡ ? Ừ?" Nam Cung Ảnh khoanh tay lại để trước ngực , nhìn Nhan Mạt Hàn từ trên xuống dưới

Trong lúc nhất thời , Nhan Mạt Hàn không thể nhớ được hôm qua đã xảy ra chuyện gì ... Đợi một chút... Cô bị Chu Tổng hạ được .. sau đó sau đó và sau đó....

A! Trời ạ ... Lại lại bị ăn sạch sẽ rồi ... Cô biến thành bạn trên giường với hần rồi sao?

" Được rồi" Cô tỉnh táo trả lời khiến Nam Cung Ảnh có chút ngoài dự đoán . Nhan Mạt Hàn lạnh lùng lộ vẻ ngoài đầy thương cảm ... Có một số việc cô nên biết rõ , cùng người đàn ông này kí kết rồi , biến thành bạn trên giường với hần ... Sau khi hợp đồng kết thúc có lẽ sẽ được một khoảng tiền ! Đúng không , như vậy so với tổng giám đốc cái gì cũng không tốt hơn . Nhan Mạt Hàn cười trừ , xuống giường nhặt quần áo lên

" Anh.. có thể ra ngoài một chút không? Tôi muốn thay quần áo" Nhan Mạt Hàn cầm lấy quần áo , đứng trên thảm

" Chà , tối hôm qua cái gì cần thấy đã thấy hết rồi" Nam Cung Ảnh có chút khiêu khích tiến gần lại cô

"Không đùa giỡn với anh , anh không đi tôi đi" Nói xong , giữ khoảng cách một chút , cô kéo chăn nhắc chân vào toilet

Nam Cung Ảnh cũng sắp muộn giờ , đồng hồ lúc này đã là 9g30

" Tôi đi trước sắp trễ rồi.. Cái đó , anh có thể chờ tôi một đoạn đường được không?" Nhan Mạt Hàn khó xử nhìn đồng hồ trên tường

" A ? Nhưng tôi cũng trễ rồi" Nam Cung Ảnh chỉ chỉ lên đồng hồ

" Nhưng anh là Tổng giám đốc , đi trễ cũng không sao ! Nhanh lên một chút ! Làm ơn làm ơn" Nói xong , Nhan Mạt Hàn kéo tay nam Cung Ảnh ra khỏi khách sạn

" Hôn tôi một cái , tôi liền chờ em đi" Được voi đòi tiên , Nam Cung Ảnh da mặt thật dày , khiến Nhan Mạt Hàn mất kiên nhẫn

Gương mặt thoáng đỏ , người đàn ông này thật quá đáng

" Nói cho anh biết ! Anh đừng quá mức! Vậy ... A , tôi trễ rồi ! Hôn một cái liền một cái" Nói xong , nhanh chân nhón lên , đặt ở gò má của Nam Cung Ảnh một nụ hôn

Bên trong bãi đỗ xe , Dịch Điều Vi ngồi cả đêm , nóng giận cầm điện thoại . Nhận được điện thoại , cô khê ngẩng đầu

Rồi sau đó nhìn qua kính , thấy hai hình đáng quen thuộc ... Mạt Hàn và Nam Cung Ảnh .. bọn họ...

" Tại sao... Tại sao?" Cô lẩm bẩm nói ... Nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống . Cô đợi cả đêm , đợi lâu như vậy , không ngủ ngồi chờ hân ... Nhưng cuối cùng kết quả là như vậy? Tại sao lại là như thế này? Tại sao?

" Nhan Mạt Hàn ! Tôi hận cô , tôi hận cô , hận cô " Cô hét chói tai , xe cách âm tốt nên ở một bên khác , Nam cung Ảnh và Mạt Hàn vào ngồi trong xe , không ai nghe được tiếng hét của Dịch Điều Vi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Buổi sáng , Nam Cung Ảnh tâm tình cực kì lạ thường.

" Ôi ! Nam Cung Tổng Tài , tâm tình lại tốt như vậy? Đẩy cửa vào Âu Dương Dật cùng Doãn Thiệu Hàn . Chỉ có hai người này , mới có thể tùy tiện đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc

Nam Cung Ảnh gặp hai cái người bạn tổn hại này , tiện tay một tờ giấy , hướng tới hai người mà phi thẳng

" Cắt.. " Nam Cung Ảnh lườm bọn họ , không thể không nói là hai người bọn họ rất hiểu Nam Cung Ảnh , chỉ cần tâm tình tốt cũng có thể nhìn ra

"Ách.. Khăng định tới hôm qua lại cùng vợ triền miên.. " Âu Dương Dật tìm chỗ , nhàn nhã ngồi xuống

" Ha Ha , điều đó là đương nhiên ! Nhìn đi từ ngày đại thiếu gia có vợ , ngay chúng ta là huynh đệ thân thiết hân cũng không màn đến " Doãn Thiệu Hàn mang theo mùi dấm chua , ê ả nói

Nam Cung Ảnh buột miệng cười , thả vãn kiện trong tay ra..

" Được rồi được rồi , hai người lại đến điều tra tôi rồi ! Đột nhiên đến công ty tìm tôi làm gì?" Đi tới quầy bar trong phòng làm việc , rót 3 ly rượu đỏ

" Rượu thượng hạng ... Uống uống.. " Doãn Thiệu Hàn cầm lấy ly rượu , quơ quơ

"Đi ! ít đến , có chuyện gì" Nam Cung Ảnh hít sâu một hơi , ngồi trên sofa , ở lưng có một chút đau

" Người này , khăng định tới hôm qua một đến chết rồi.. " Âu Dương Dật liếc một cái , sau đó cùng Doãn Thiệu Hàn cười rộ lên . Một bên , Nam Cung Ảnh mặt đen xì ...

Nam Cung Ảnh làm bộ néo néo tay , phát sinh ra âm thanh cát cát cát...

" Ha Ha Ha " Doãn Thiệu Hàn cùng Âu Dương Dật cười một tràng , một trận tử sau đó mới chịu dừng lại

" Ảnh , nghe nói hôm qua cậu đánh Chu Tổng?" Doãn Thiệu Hàn hỏi , ngữ điệu có chút lo lắng . Bọn họ đều biết đến , chắc chắn khăng định không thể cùng CHu Tổng hợp tác rồi

Nam Cung Ảnh gật gật , không phát ra tiếng

Trong lòng hân hiểu được , đánh Chu Tổng thì hợp đồng không thể kí được

Nếu đã ra quyền , sẽ không phải hối hận

" Kìa , vậy hợp đồng làm sao bây giờ?" Âu Dương Dật cắm vào miệng hỏi

" Không kí thì không kí , không còn cách nào khác " Nam Cung Ảnh trả lời , giọng điệu thoải mái , quơ quơ ly rượu trong tay

Vì Nhan Mạt Hàn , mà đại hợp đồng này không kí được , suy nghĩ một chút thật đúng là có ít đáng tiếc .. Tối hôm qua sao lại xúc động như vậy...

" A cha ... Nam Cung đại tổng giám đốc của chúng ta từ lúc nào vì nữ nhân mà bỏ lỡ hợp đồng nha " Âu Dương Dật kỳ dị , làm cho Doãn Thiệu Hàn một bên ôm bụng cười lăn lộn

" Đi ... Cút sang một bên .. Đừng ép tôi , cẩn thận tôi sẽ đánh cậu y như vậy đó " NAm Cung Ảnh cầm nắm đấm

"Sĩ diện khổ thân đây" Âu Dương Dật nói, trong tay lắc lắc ly rượu đỏ

Nam Cung Ảnh ngớ ngẩn, không muốn nghĩ nhiều, để ly rượu xuống đi đến trước màn hình vi tính, ngón tay nhanh chóng đánh đánh trên bàn phím

"Dật, nghe nói người tình bí mật của cậu cũng ở thành phố M?" Nam Cung Ảnh dừng một chút nói, hung hăng đánh trúng vào Âu Dương Dật, trái tim co lại, đau đớn từng đợt

"Cậu nghe lầm rồi, bất kể là ai cũng chưa từng gặp cô ấy. Ảnh, Hàn ngay cả hai người cũng chưa từng thấy cô ấy" Hai năm trước, người tình bí mật chưa ai từng gặp qua, con trai của chủ tịch tập đoàn Âu Thị yêu một nữ nhi bình dân

"Đã là quá khứ" Âu Dương Dật tươi cười nhưng bên trong lại cảm thấy đau

Tất cả đã là quá khứ, Âu Dương Dật đã sớm không còn như hai năm trước. Bây giờ, hắn ở khắp nơi lưu tình, trên hoa ghẹo nguyệt, nhưng đó cũng là cách thức của tổng giám đốc Âu Thị

"không biết, có người nói dứt lời" Nam Cung Ảnh nhún nhún vai, không nghĩ nhắc đến chuyện thương tâm của bạn tốt

Chia tay, cũng bởi vì sự chênh lệch giữa hai gia đình quá lớn, cô đi theo hắn, ở trên đường không thể nắm tay, cùng nhau dạo phố thì phải giữ khoảng cách.. Tình yêu mà như vậy quá mệt mỏi.. cho đến một ngày, cô nói cô muốn rời đi.

Thật mắc cười, tình yêu? Âu Dương Dật cười to hơn, Doãn Thiệu Hàn ngồi ở bên kia thở dài

"Chúng ta giống như vậy, đều không có sự lựa chọn trong tình yêu. Nhưng mà thật ra, Ảnh, cậu và Nhan Mạt Hàn hiện tại như thế nào rồi? Doãn Thiệu Hàn hít sâu một hơi, mặt cũng lộ ra vài phần thất vọng. Có lẽ, bọn họ có rất nhiều tiền tài nhưng không có quyền lựa chọn tình yêu cho chính bản thân

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

"Đêm nay gặp ở *Tươi đẹp*, có đi không?" Âu Dương Dật đề nghị, mỗi lần, thật mỗi lần chỉ cần chuyện có dính dáng đến cô ấy, hắn không chịu được! Hắn phải quên, hai năm, nhất định phải quên. Sỡ dĩ không ai gặp qua cô, là bởi vì bọn họ không gặp lại, trừ internet, điện thoại bọn họ còn có thể liên lạc bằng cách nào khác? Cùng ở chung một thành phố nhưng không bao giờ gặp mặt! Tình yêu như vậy thật sự mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Hiện tại, hai năm đã trôi qua đều không có tin tức của cô ấy, không biết bây giờ cô ấy ra sao

"đêm nay đến đó để làm gì?" Doãn Thiệu Hàn vắt chéo chân, lần trước về nhà đã chết khiếp, ngày hôm sau thiếu chút nữa đã bị cấm cửa

"Vui chơi" Âu Dương Dật tà mị cười, nếu bây giờ trước mặt có mấy người mỹ nữ, chắc chắn sẽ chết dưới chân hắn

Doãn Thiệu Hàn buột miệng cười "Xem ra Âu Tổng thật sự có vấn đề trong cách thưởng thức nha. Đi tươi đẹp để chơi? Lần trước xem tí đã bị cấm cửa! Thật không biết làm sao lại quen biết các loại bạn này, tôi bắt đầu thay đổi theo chiều hướng xấu rồi"

"Hôm nay? Không được không được, tôi đang mệt chết đây. Sáng sớm, chân tay đã đau nhức, thôi hôm khác đi" Nam Cung Ảnh vội vàng huy bỏ, lại nện vào bả vai đang nhức mỏi, thật không biết hôm qua như thế nào mà ngủ, hiện tại từ sáng sớm đã mỏi nhừ toàn thân

"Ha Ha Ha, được, Nam Cung Tổng Tài hẹn lần sau nhé, buổi tối đừng dùng sức quá nha" Âu Dương Dật kì dị, làm cho Nam Cung Ảnh mất tự nhiên

"Các người thật là nói nhiều, tôi không phải đã nói, tôi và Nhan Mạt Hàn chỉ là vợ chồng hợp đồng thôi, bởi vì muốn có được cổ phần của ông nội" Nam Cung Ảnh không nhìn bọn họ, ngón tay tiếp tục gõ gõ trên bàn phím

"Này, cái gì? Phải về thành phố A?"

Nhan Mạt Hàn nắm điện thoại, trợn to hai mắt, Ngôn Lạc Thần phải quay trở về thành phố A rồi

"Ừ, Mạt Hàn, Lạc ca ca bên kia có chuyện, sau này trở về, một thời gian sau sẽ quay lại NewYork, em nhớ lời nói của mẹ anh bất cứ lúc nào em muốn cũng có thể trở lại đây" Ngôn Lạc Thần mang theo vài phần thương cảm, hắn bây giờ muốn tiếp tục buông tay, sẽ không là tương lai của Nhan Mạt Hàn vậy thì chỉ có thể buông tay cô ấy ra. trong lòng thật đau

"Anh không thể ở đây thêm một thời gian nữa sao? Vậy em tiễn anh đi" Nhan Mạt Hàn nói, nước mắt khẽ rơi, thân mệnh của cô đã rời đi vậy sau này bị Nam Cung Ảnh khi dễ biết làm sao. Gặp khó khăn thì phải giải quyết như thế nào, người duy nhất cô yêu lại muốn rời đi

"Mạt Hàn, không cần, mẹ và anh đã lên xe rồi. Trễ như vậy mới nói cho em biết, thật xin lỗi" Ngôn Lạc Thần nhìn ra cửa sổ, từ thành phố M trở về

thành phố A mất 3 tiếng lái xe , nhìn ra ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại cảnh sắc , trong lòng lại nhói đau

" Cái gì? Anh, tại sao nhất định phải làm như vậy? Đi mà không lời từ biệt?" Trong cửa hàng bánh ngọt , Nhan Mạt Hàn nâng âm thanh lên gấp tám lần

" Anh không phải đã nói cùng em rồi sao? Tốt , Tiểu Hàn ngoan , giữ liên lạc nha , anh sắp ra ngoài thành phố rồi , sẽ mất tín hiệu , nói đến đây thôi . Tạm biệt em"

Ngôn Lạc Thầm tạm biệt , trong lòng Nhan Mạt Hàn cảm thấy hụt hẫng , trống không rất khó chịu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Nguyên một buổi chiều Nhan Mạt Hàn như cái xác không hồn , làm cho Hạ Doãn Hi cũng lo lắng

" Mạt Hàn, cậu làm sao vậy?" Dạ Như tan học xong tới cửa hàng bánh ngọt , nhìn thấy sắc mặt của Nhan Mạt Hàn không thay đổi , trong lòng cũng nổi lên nghi ngờ

" Lạc Thần đi rồi?" Ngán ngần bốn chữ nhưng cũng thể hiện được nội tâm của cô thật sự rất đau đớn

Có lẽ một ngày cô cần phải lớn lên , rồi bỏ người luôn chăm sóc bảo vệ cô

Dạ Như gật đầu một cái cũng coi như là hiểu

Đối với chuyện này , cô cũng không thể nói thêm gì , cô và Mạt Hàn quen biết nhau đã hai năm ... Từ lúc Mạt Hàn dọn đến thành M , hai người rất hiểu ý của nhau tựa như đã là bằng hữu từ kiếp trước , cho nên Dạ Như rất hiểu Mạt Hàn

" A , nhưng không phải còn Nam Cung Ảnh sao?" Hạ Doãn Hi cười cười

"À" Suy nghĩ một chút , Nhan Mạt Hàn không kịp phản ứng

Cũng đúng , không ai biết rằng cô và Nam Cung Ảnh chỉ là vợ chồng trên hợp đồng ngoại trừ Dạ Như

" Ừ nhưng tình cảm giữa mình và Lạc Thần không giống như vậy" Nhan Mạt Hàn vội giải thích , lúc này chuông điện thoại của cô vang lên

Trên màn hình hiện tên của Nam Cung Ảnh , cô bắt máy bên kia đầu dây hiện lên một trận cười đùa

" Hắc Hắc - người vợ bé bỏng của Ảnh, thử đoán xem tôi là ai?" Giọng điệu éo lá , làm cho cô không chịu được mà cười phì , giọng nói này không phải là của Nam Cung Ảnh , chẳng lẽ là hai người bạn của hắn?

" Là Doãn Thiệu Hàn sao?" Nhan Mạt Hàn cười lạnh

" Không phải" Lại là giọng điệu éo lá truyền đến , bên kia cũng có thể nghe âm thanh của Doãn Thiệu Hàn và Nam Cung Ảnh , cứ như bọn họ đang tranh đoạt cái gì mỗi người một câu trả lại cho tôi... Không phải là Doãn Thiệu Hàn và Nam Cung Ảnh . Vậy , chính xác chỉ còn có thể là Âu Dương Dật

" Là đào hoa công tử sao?" Nhan Mạt Hàn không quen gọi tên của hắn , nên gọi là đào hoa công tử

" Đi chết đi , cái gì mà đào hoa công tử? Thật biết làm tổn thương người khác . Đã rất lâu rồi không gặp , tìm một thời gian gặp nhau đi" Âu Dương Dật thay đổi giọng điệu , bật chế độ loa ngoài lớn hết cỡ

Trong điện thoại , nghe bối cảnh âm thanh đùa giỡn càng ngày càng lớn , ba cái người này quả là rảnh rồi không có chuyện gì làm

" Vậy ý của anh là gặp nhau ăn cơm phải không?" Nhan Mạt Hàn cười lạnh , Dạ Như và Hạ Doãn Hi cứ chòm chòm lên để nghe xem người trong điện thoại nói gì

" đương nhiên rồi , còn phải hỏi , em tương đối cũng hiểu ý anh nha" Âm thanh của Âu Dương Dật từ trong điện thoại truyền ra

Dạ Như đứng tại chỗ kinh ngạc , âm thanh này rất quen thuộc , chẳng lẽ là của người đó , người cách đây hai năm về trước

Hà !!! Không thể nào , sao lại có thể được? Dù gì mọi chuyện đã qua , và lại Nhan Mạt Hàn sao có thể biết hắn, cơ bản Dạ Như không hề kể cho Mạt Hàn nghe

Nhất định là cô đã nghe lầm..

“Được , tốt thôi ! Lúc nào thì sẽ gặp?” Nhan Mạt Hàn sờ sờ mũi , ăn com cũng tốt thôi , dù sao có tận 3 “Đại Phú Ông”

“Mạt Hàn , đừng nghe kẻ chết tiệt đó nói bậy” Bây giờ lại là âm thanh của Nam Cung Ảnh truyền đến

Thân thể bị Doãn Thiệu Hàn lôi kéo , Âu Dương Dật chính là muốn ăn chết hấn..

Cho nên mới nói , Nam Cung Ảnh không quan tâm đến vấn đề này , một chút nữa đi tưới đẹp uống rượu là được rồi nhưng cái chính là sao Âu Dương Dật giành điện thoại của hấn . Bị giam cầm trên sofa , Doãn Thiệu Hàn đã dùng chiêu Chưong Ngư để bị miện của hấn

“Ha Ha Ha ... Các anh thả anh ấy ra đi , muốn đi đâu ăn com thì nói chứ sao” Nhan Mạt Hàn tiếp tục trả lời điện thoại mà không hề phát hiện ra Dạ Như đang “hoá đá” bên cạnh

“Vậy thì tối nay đi , 6g30 bọn anh sẽ qua đón em” Âu Dương Dật nói xong , ném điện thoại về phía Nam cung Ảnh , vỗ vỗ tay “Giải quyết xong , lâu rồi không hợp mặt , tối nay ăn mừng lớn nha”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Cúp điện thoại , Nhan Mạt Hàn cười le lưỡi

Nhìn thấy Dạ Như đang lo lắng bất động bên cạnh , khẽ đẩy Dạ Như “Dạ Như sao nào ? Tối nay có cùng đi với tớ không? Còn cậu nữa Hạ Doãn Hi , đồng ý không?”

Hạ Doãn Hi cười cười lắc đầu “Không được , tối nay tớ phải về nấu com cho bạn trai rồi”

Thật là đỉnh cao của chủ gia đình , người phụ nữ tốt . Nhan Mạt Hàn cảm thán..

Lại chuyển hướng về phía Dạ Như , đẩy vai của cô một cái , lúc này Dạ Như mới có phản ứng “A? Ăn com?”

“đúng vậy ! Cùng nhau đi chứ?” Nhan Mạt Hàn cười cười , nhiều người đi thì vui chứ sao

Nhan Mạt Hàn tiếp tục dụ dỗ nói “Có Trai đẹp nha ! Người lúc nãy gọi điện cho mình cũng là trai đẹp đó nha”

Dạ Như nhìn Mạt Hàn hỏi “Tên của người đó là gì?”

Nhan Mạt Hàn quay đầu đi “Đến rồi sẽ nói cho cậu biết hay cậu cũng có thể tự hỏi hấn” Cố ý dùng chiêu thừa nước đục thả câu , Mạt Hàn không nói cho Dạ Như biết

“Thôi ! Nhảm chán “Dạ Như giơ tay lên , hung hăng quăng cho Mạt Hàn một cây dẻ (JJ: à cái này thật không hiểu lắm)

Nhan Mạt Hàn xoa xoa đầu “Stopp ! Đánh cái gì mà đánh ! Thích đi hay không đi” Nói xong , Mạt Hàn liền trở mặt xem thường Dạ Như

Nói thật , Dạ Như muốn biết chủ nhân giọng nói vừa rồi trong điện thoại . Trong lòng Dạ Như bắt đầu chạy loạn xạ , âm thanh này thật sự rất quen thuộc , giống như của người hai năm về trước...

Sáu giờ , Hạ Doãn Hi bắt đầu thu dọn đồ đạc , nhưng Dạ Như lạ nôn nóng , lâu lâu lại nhìn ra ngoài cửa

Nhan Mạt Hàn cốc đầu cô một cái , cười nói” Nay , nhìn gì vậy? Tớ đã nói , cậu chắc chắn muốn đi”

Dạ Như phì cười “Không có , chẳng qua chỉ muốn nhìn trai đẹp trong truyền thuyết mà thôi”

“Đẹp trai nhiều nha , tốt lắm” Nhan Mạt Hàn chấp tay trước ngực , dụ hoặc Dạ Như

Hạ Doãn Hi trừng mắt nhìn “Hắc Hắc , bạn trai của tớ là đẹp trai nhất”

Dạ Như cùng Mạt Hàn rồi rít cho cô một cái dử dội xào cây dẻ , ngay sau đó liền nói “Yêu trong mê muội ! Mê Trai “

Hạ Doãn Hi ngây ngô cười một tiếng , nhận được điện thoại , liền tạm biệt cùng Dạ Như và Mạt Hàn xong trở về nhà

Nhìn lên đồng hồ treo tường đã là 6g30

“Mình muốn đi WC một chút” đột nhiên Dạ Như cảm thấy bụng có chút không thoải mái , cầm túi xách , một mạch chạy vào toilet

Không phải là do ăn nhầm đồ chứ? Nhan Mạt Hàn lo lắng nhìn theo . Dạ Như vừa đi thì ba người kia cũng đến

“Ha ha , vợ bé bóng của Anh , chỉ có mình em thôi sao?” Âu Dương Dật có chút cụt hứng nhìn xung quanh cửa tiệm không có ai

“Không có , còn bạn em nữa , nhưng cô ấy vào toilet rồi” Nhan Mạt Hàn chỉ chỉ vào hướng toilet cười cười

Âu Dương Dật sờ sờ mũi “ Là một mỹ nữ phải không?”

Nhan Mạt Hàn đắc ý nói “ Tuyệt đối”

Vỗ vỗ tay , Dạ Như cũng đang đọc thân , ha ha nhưng từ từ , tuyệt đối không thể đem cô giao cho người đào hoa như vậy , không bị hấn làm tổn thương mới lạ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Nam Cung Ảnh sai bước , nhìn nhìn xung quanh cửa tiệm , nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Mạt Hàn “Này hôm nay mọi thứ đều thuận lợi chứ?”

Giọng nói vẫn lạnh lùng , người đàn ông này , rõ ràng muốn hỏi mà lại sĩ diện chết tiệt như vậy

Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu , quay lại nở một nụ cười “ Không tốt đâu , không biết có ai đó muốn hỏi thăm nhưng rồi lại sĩ diện chết tiệt như thế” Nhan Mạt Hàn cố ý đưa tay nghịch ngợm gương mặt của Nam Cung Ảnh

Lần đầu tiên như vậy có người sờ mặt hấn ! Trong lòng , đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp , cũng không có cảm giác chán ghét , nhìn một chút khuôn mặt diễm của cô cảm thấy thật hạnh phúc

Doãn Thiệu Hàn ở một bên dựa vào quầy , ho khụ khụ không ngừng...

Nhan Mạt Hàn liếc Doãn Thiệu Hàn một cái” Này , anh bị suyễn à? Có muốn vào bệnh viện không?

Doãn Thiệu Hàn lập tức đứng thẳng người “ Em mới là bị suyễn đó , thân thể anh rất tốt , chỉ là hai người cứ diễn cảnh không nên cho nhi đồng xem thấy , làm cho một trận gió không ngừng mà nổi dậy trong lòng của anh”

“Này, nói rõ nha , cái gì mà nhi đồng không nên? Anh mới là nhi đồng không nên . Mặt của anh chính là nhi đồng không nên a a a” Nhan Mạt Hàn khỏi quả đấm hướng đến Doãn Thiệu Hàn mà đập tới , nhất thời không khí bên trong cửa tiệm bánh ngọt cao trào

Nam Cung Ảnh lắc đầu một cái , bắt đầu dĩ cười cười . Tối nay ăn cơm lỗi tại lại không được bình yên rồi

Bên Trong phòng vệ sinh

Dạ Như có chút hơi co rút đau dưới bụng , “mẹ cả” đã đến thăm

“ A , sao lại đến vào lúc này?” Nhìn vào gương , Dạ Như chỉ chỉ bụng quả trách nói

Lúc này nhìn thấy có một bình hoa thủy tinh bên cạnh bồn rửa tay , cảm thấy nước bên trong đã cần thay đổi , đem ra ngoài đổ nước thêm phần dinh dưỡng cho tươi tốt

Dạ như trên tay cầm túi , thận trọng ôm lấy bình hoa , đi từ từ trong phòng rửa tay ra..

“Mạt Hàn , hoa này cần đổi cái mới rồi”

Đột nhiên Âu Dương Dật sững sờ , hấn đưa lưng về cửa phòng vệ sinh , không nhìn thấy mặt của đối phương , nhưng âm thanh này nhẹ nhàng như một thiên sứ , cho dù là một trăm năm sau hấn vẫn có thể nhận ra

Nhan Mạt Hàn nghe được Dạ Như gọi cô , ngừng lại , đẩy Doãn Thiệu Hàn một cái , chạy liền đến bên cạnh Dạ Như , ngồi chồm hổm xuống nhìn nước trong bình ha

“Ây, hình như nước rất bẩn nha”

Không ai phát hiện ra vẻ khác lạ của Âu Dương Dật, cũng chưa ai từng thấy qua tình nhân bí mật của Âu Dương Dật

Bọn họ quen biết lâu như vậy, nhưng yêu thì chỉ trong một thời gian ngắn, dù là thế nhưng không ai có thể quên đối phương mà mình đã từng yêu

Âu Dương Dật khẽ nghiêng đầu, không có nhìn Dạ Như, quay đầu sang hướng cửa sổ chậm rãi mở miệng” Đã lâu không gặp”

Bốn chữ, Dạ Như ngẩng đầu nhìn về hướng đối phương.. Nhất thời..

Người đàn ông này, cũng giống như hai năm trước, vẫn chói sáng trong mắt của cô.. Lúc đó, hắn chỉ 21 tuổi, còn hắn vậy giờ... Dường như, trong lòng của cô thật sự đau nhói.. Thâm tâm tự nhiên co rút lại..

Một tay định chia ra... Chợt

“Xoảng..” một tiếng chói tai, bình hoa rơi xuống bể tan nát, những mảnh vụn văng tung toé ở xung quanh, Nhan Mạt Hàn sợ hết hồn, hét lên một tiếng, nước cũng văng lên làm ướt người của cô

Nam Cung Ảnh và Doãn Thiệu Hàn vội chạy đến

Có chút lo lắng nhìn Dạ Như, lại chuyển hướng sang Nhan Mạt Hàn

“Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Nam Cung Ảnh xoa xoa cánh tay của Nhan Mạt Hàn, lật qua lật lại kiểm tra, Nhan Mạt Hàn bỗng chốc ngăn người.. Cảm giác này thật ảm áp

Mạt Hàn nhẹ nhàng lắc đầu, ngược lại Dạ Như... Bốn chữ này tại sao lại hù dọa cô đến vậy?

“Dạ Như, cậu bị sao vậy?” Nhan Mạt Hàn không hiểu nhìn sang Âu Dương Dật rồi lại quay về nhìn phía Dạ Như

Trong nháy mắt, Nam Cung Ảnh cùng Doãn Thiệu Hàn dường như đã hiểu ra cái gì đó.. Hai người liếc nhìn nhau, đi tới bên cạnh Âu Dương Dật bàn luận

“Đây chính là hai năm trước..?” Doãn Thiệu Hàn chéch mắt sừng sững nhìn Dạ Như

Âu Dương Dật nghiêng đầu, đôi tay nhét vào túi.. Gật đầu một cái

Nha đầu kia thật nhìn không tệ, Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của Âu Dương Dật.. Hơn nữa, cô ấy còn là bằng hữu rất tốt của Nhan Mạt Hàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Nhan Mạt Hàn nhìn ba người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

“Dạ Như làm sao vậy?”

Dạ Như cuống quýt ngồi xổm xuống, bắt đầu nhặt những mảnh vụn lên, tay có chút run rẩy

Nhan Mạt Hàn thấy thế cũng ngồi xuống, nhưng có chút mất hứng..

“Dạ Như, rốt cuộc là bị gì vậy? Chúng ta là bạn tốt, cậu không phải là nên nói cho tớ biết sao?”

“Mạt Hàn, tớ nay tớ sẽ gọi cho cậu, bây giờ tớ thu dọn những mảnh vụn sau đó phải đi trước”

Nói xong, Dạ Như xoay người chạy vào, lấy cây chổi quét những mảnh vụn..

Nam Cung Ảnh cùng Doãn Thiệu Hàn đều không nhúc nhích, Âu Dương Dật lại ở ngoài cửa sổ.. Không nghĩ là hai năm sau, sẽ gặp lại nhau, cô còn là bằng hữu tốt của vợ của bạn hắn. Khoé miệng nở một nụ cười chua xót..

“Này, nói đúng lắm, hôm nay không say không về” Âu Dương Dật cầm ly rượu trên tay, ở trong phòng của khách sạn, một hơi cạn sạch

“Dật, uống ít thôi” Doãn Thiệu Hàn có chút lo lắng đứng lên, đoạt lấy ly rượu trong tay Âu Dương Dật

Âu Dương Dật trừng mắt liếc một cái, đẩy tay của Thiệu Hàn ra, rồi tự rót cho mình một ly đầy

Nam Cung Ảnh cùng Nhan Mạt Hàn nhìn nhau một giây, Nhan Mạt Hàn tiến đến bên tai của Nam Cung Ảnh “Âu Dương Dật, anh ấy bị gì vậy? Dạ Như cũng thế, là lạ”

“Tôi nay về nhà sẽ giải thích cho em hiểu” Nam Cung Ảnh không nói nhiều, lấy ra một điều thuốc đốt rồi hít vài hơi

Nói thật, Nhan Mạt Hàn ghét mùi thuốc lá, mùi thuốc nồng nặc làm cho cô bị ho ... Nam Cung Ảnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, đôi mi thanh tú ở cùng một chỗ, có chút khó chịu ho khan .. Hắn không nghĩ ngợi liền dập tắt điều thuốc

“Nhưng tôi nay Dạ Như nói sẽ gọi cho tôi” Nhan Mạt Hàn đợi khói thuốc tắt hết, có mấy phần vui mừng, nhưng rất nhanh mở mắt nhìn

“Doãn, trông chừng Dật, đừng để hắn uống quá nhiều, tôi cùng Nhan Mạt Hàn ra ngoài đi dạo, thuận tiện kể mọi chuyện cho cô ấy biết” Nam Cung Ảnh nói xong, cầm áo khoác tây phục vắt trên ghế, kéo Nhan Mạt Hàn ra ngoài

Thật không nghĩ là hai năm sau sẽ gặp lại nhau!

Dạ Như núp ở trên ghế salon, mắt có chút hơi trướng

Thế nào? Còn không quên được sao? Khoé miệng cô nâng lên một tia cười nhạo ..

Ban đêm ở thành phố M, vẫn rất náo nhiệt, đèn đường sáng rực. Nam cung Ảnh cùng Nhan Mạt Hàn chọn công viên gần khách sạn nhất, dọc theo tầng đá trải thành lối đi, từ từ tản bộ

“Bên trong ... Tay” Nhan Mạt Hàn có chút xấu hổ vịn vào eo uốn éo bàn tay bị Nam Cung Ảnh nắm chặt

“Thế nào?” Nam Cung Ảnh làm như không biết, khoé miệng nâng lên nụ cười

Nhan Mạt Hàn lắc đầu một cái .. Dù sao chuyện cũng như vậy rồi, cũng chỉ là con cò, sau khi hợp đồng kết thúc cô sẽ có được một khoản tiền .. Nhan Mạt Hàn bình tĩnh đi, bản thân chỉ là con cò thôi

Nhìn cô không nói gì, Nam Cung Ảnh kéo cô đến một cây đại thụ

“Em, hình như gần đây đặc biệt bình tĩnh?”

Thành phố M bây giờ là mùa đông, những y phục đơn bạc mà Mạt Hàn mặc có thể bị gió đông làm lạnh rét, không khỏi run mình vì lạnh..

Nam Cung Ảnh không nói gì, cởi áo khoác xuống, khoác lên vai Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn sững sốt “không cần đâu, không cần.. Tôi không lạnh” Ngay cả lúc nói, hàm răng cũng có chút đánh nhau

“Vậy mà còn nói là không lạnh? Hàm răng đang đánh nhau đó” Nhìn Nhan Mạt Hàn, có chút buồn khoé miệng cong lên

Được rồi, Nhan Mạt Hàn không nói gì, chỉ nắm thật chặt áo khoác, giống như không hề lạnh..

“Chỉ có thể nói tôi đã thông suốt rồi, nên mới bình tĩnh như vậy”

Nhan Mạt Hàn cười cười, nhìn về phía xa

“Nghĩ thông suốt cái gì?” Nam Cung Ảnh dứt khoát ngồi trên cỏ, Nhan Mạt Hàn ngăn người nhưng cũng ngồi xuống theo

“Không ngờ là Nam Cung đại tổng giám đốc mà cũng ngồi trên bãi cỏ” Nói xong, ngẩng đầu nhìn về hướng xa, đèn đường sáng rực, bầu trời khó coi rõ ràng cũng rất nhiều sao sáng

“Có nhiều chuyện đã xảy ra, vừa bắt đầu tôi không có cách nào tiếp nhận, nhưng sau lại..tôi nghĩ tôi nên thay đổi gốc độ mà nhìn nhận vấn đề .. Mất thân, tôi có thể nói gì? Ban đầu không có trường học, lại bị anh uy hiếp.. Tôi nghĩ, có lẽ ông trời sớm cho tôi có một chút mơ mộng thôi” Nhan Mạt Hàn thở dài, mặc dù có chút tiếc hận .. Hơn nữa hiện tại, người hộ mệnh duy nhất của cô, Ngón Lạc Thần cũng đã trở về thành phố A

Nam Cung Ảnh nhìn chút trên đôi gò má bị thương của cô, trong lòng khẽ run..

“Ngón Lạc Thần đi rồi?” Quả nhiên, chuyện gì hắn cũng biết, không có gì có thể giấu được Nam cung Ảnh

“Ừ” Nhan Mạt hàn khẽ gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Nam Cung Ảnh sai bước vào phòng , tới bên giường ngồi xuống.

Bàn tay sờ vào trán của Dịch Điều Vi , có hơi nóng ..

“ Ảnh..” Dịch Điều Vi lẩm bẩm nói , nhìn ra được đôi môi của cô rất khô..

Nam Cung Ảnh cau mày “ Em bị sốt?”

“ Em thật khó chịu..” Dịch Điều Vi không trả lời trực tiếp nhưng từ biểu hiện có thể thấy cô đang bị sốt

“ anh rót nước cho em” Nam Cung Ảnh đứng dậy rời khỏi phòng , đến phòng bếp rót nước rồi nhẹ nhàng ôm Dịch Điều Vi đút nước cho cô uống

Dịch Điều Vi cười “ Cảm ơn”

Nụ cười của cô vô cùng yếu ớt . Sáng sớm hôm nay ở bãi đậu xe thấy Mạt Hàn và Nam Cung Ảnh cùng nhau xuất hiện , tâm tình không tốt , cuối cùng , tắm nước lạnh về sau không chú ý nên bị sốt

Được Nam Cung Ảnh chăm sóc , dịch Điều Vi có chút đặc ý , cô muốn , đứng bên cạnh hắn

Đem nước uống hết , cô tựa vào trong lòng ngực hắn

“ Ảnh.. Em thật khó chịu..” Một giọt nước mắt của cô chảy ra , tiếp đó lại nói” Em ở đây , lúc nào cũng sợ Mark tìm đến , em bây giờ là người mẫu của nước Pháp , lại ẩn cư ở đây , một mình tự chăm sóc , em không dám quấy rầy anh cùng Mạt Hàn , em thật sự rất sợ...” Nói xong , Dịch Điều Vi bắt đầu nức nở , hai vai run rẩy

Lòng của Nam Cung Ảnh hơi đau , nhiều năm như vậy , cô đã chịu bao nhiêu là cực khổ

Có chút xót xa ôm lấy cô “ Thật xin lỗi”

“Ảnh” Dịch Điều Vi cuối cùng đã bít khóc , đôi tay vòng qua eo của Nam Cung Ảnh , cứ như vậy lẳng lặng nằm trong lòng ngực của hắn nhưng trong lòng cô hiểu rồi sẽ có một ngày cô sẽ lấy lại tất cả những gì mình đã mất từ thân thể lẫn cả trái tim của Nam Cung Ảnh

--

Đêm khuya , Nhan Mạt Hàn đứng ở ban công , nhắm chán nhìn lên bầu trời đầy sao..

Hôm nay , Âu Dương Dật uống say không còn biết gì , xem tí đã ới đầy ra xe của Doãn thiệu Hàn

Trong tay cầm điện thoại , rút cuộc vang lên , là Dạ Như

“ Đây , Dạ Như” Nhan Mạt Hàn bắt điện thoại , có chút lo lắng hỏi

Dạ Như nghẹn ngào” Hai năm trước mình và Âu Dương Dật đã từng yêu nhau...” Một câu nói , làm cho Nhan Mạt Hàn sợ thiếu chút nữa kêu ra tiếng

“ Nhưng về sau , vì gia thế của hai gia đình quá khác biệt , nên cuối cùng không thể ở cùng nhau mà phải chia tay” Thật ra thì , tình yêu như vậy Nhan Mạt Hàn hiểu rất rõ , cũng giống cô và Ngôn Lạc Thần suốt đời không bao giờ có thể ở cùng nhau ... Dạ Như và Âu Dương Dật cũng là vậy

“ Người nhà của Âu Dương Dật cho rằng tớ không xứng với anh ấy , không cho phép hai người quen nhau . Cho nên đi đến đâu , giữa bọn mình cũng phải giữ khoảng cách.. Tình yêu như vậy , quá mệt mỏi” Dạ Như nói xong , bắt đầu thút thít..

Nhan Mạt Hàn có chút gấp gáp “ Dạ Như , bằng không tối nay tớ qua ngủ với cậu , đợi tớ” Nói xong , Nhan Mạt Hàn cúp điện thoại , không cho Dạ Như có cơ hội phản bác . Mặc quần áo , mang giày chạy xuống lầu

Bên trong phòng khách Vân tẩu thấy thế ..

“ Thiếu phu nhân , cô đi đâu vậy?” Nhìn đồng hồ đã là 10g30 tối , trễ như vậy còn ra ngoài?

“ Tôi đi gặp bạn , nói Ảnh không cần đợi tôi . À , Vân tẩu , cô có thể gọi tôi là Mạt Hàn á” Nói xong , Nhan Mạt hàn lộ hàm răng trắng tinh , cười cười , xoay người chạy ra ngoài cửa

“Thiếu phu nhân. MẠt Hân ! Tôi gọi tài xế chờ cô đi” Lời còn chưa nói hết , Mạt Hân đã bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu

Đồng hồ điểm báo 12g , Nam Cung Ảnh có chút mệt mỏi quay về biệt thự

Bên trong biệt thự , không có một ánh đèn , hân nghĩ là cô đã ngủ ..

Nhưng vừa mở cửa phòng ra , phát hiện trong phòng ngủ không có lấy một hơi thở .. Nam Cung Ảnh kịp phản ứng , cô ấy không có ở đây

Nội tâm tự nhiên dâng lên một tia lo lắng và tức giận.. Chuyện hiểu lầm của lần trước đã được giải quyết , trừ ngày hôm qua thì đã lâu rồi Nam Cung Ảnh không có ôm cô ngủ .. Cô như thế nào mà hiện tại lại không ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Nhan Mạ Hân đi đâu , Nam Cung Ảnh liền lấy chìa khoá quay lại vào trong xe

Ở nhà Dạ Như , Nhan Mạ Hân cùng ngồi trên ghế salon với Dạ Như

Dạ Như hiện tại tâm tình không tốt , trong lòng vẫn không quên được Âu Dương Dật, thật không nghĩ trên thế giới lại có một chuyện tình như thế này...

Từ trong tủ lạnh lấy ra một hộp kem và hai cái muỗng

“Tốt lắm, Dạ Như không thương tâm, chúng ta ăn kem thôi” Nhan Mạ Hân cười cười , đưa cái muỗng cho Dạ Như

Dạ Như miễn cưỡng tười cười , bắt đầu ăn kem chưa đến năm phút sau thì tiếng chuông cửa vang lên..

“Tớ đi mở cửa” Dạ Như để cái muỗng xuống , nhìn Nhan Mạ Hân cười rồi đi mở cửa

Một lát sau , Dạ Như nghiêng đầu .. Sắc mặt ngớ ngẩn

“Tiểu Hân , nhất định là tìm cậu”

Dạ Như cười cười , mở cửa ra liền thấy Nam Cung Ảnh sắc mặt tối xầm vào nhà trọ

Lúc này Nam Cung Ảnh mới phát hiện ra , khu này không phải là cùng khu với Dịch Điều Vi sao? Vừa rồi vì lo lắng sắp phát điên nên bây giờ mới phát hiện ra

Nhan Mạ Hân đang ăn được một nửa muỗng kem , thấy Nam Cung Ảnh tiến vào , cô cũng rất hoảng sợ

“Bà cô sao lại đến nơi này?” Nhan Mạ Hân vội vàng để kem xuống , vọt một cái liền đứng lên , trong miệng nói gì cũng không biết..

“Kêu ai là bà cô? Phải gọi tôi là chồng” Nam Cung Ảnh sắc mặt tối xầm thêm mấy phần liền kéo tay Nhan Mạ Hân đi

“Này , đợi chút . Tôi còn chưa nói chuyện rõ ràng cùng Dạ Như ! Anh” Nhan Mạ Hân có chút gấp gáp , đem ánh mắt cầu cứu nhìn về hướng Dạ Như , Dạ Như nhún nhún vai , cười cười , dùng động tác tay chào tạm biệt

Cứ như vậy , Nhan Mạ Hân bị vào miệng cộp rồi . Thật không nghĩ bạn tốt của mình lại có thể “Thấy chết mà không cứu”

--

“Đi chuẩn bị nước để tắm” Nam Cung Ảnh ra lệnh , cởi mấy nút áo , lộ ra bộ ngực rắn chắc

“” Chính anh sẽ không tha nha” Nhan Mạ Hân liếc nhìn , nhưng vẫn tinh táo chạy vào phòng tắm , tiếng nước rào rào nói ho hân biết , cô bắt đầu mở nước rồi

Chợt , Nhan Mạ Hân cảm thấy bên hông căng thẳng , cô quay đầu lại chính là Nam Cung Ảnh ..

“Nè , định hù chết tôi sao?” Nhan Mạ Hân nâng đỡ một bên , cái chính là cô xém bị Nam Cung Ảnh hù đến rớt tim ra ngoài , trừng mắt liếc hân một cái

“Vợ à , em có phát hiện hay không tối hôm qua chúng ta... Không có khoác gì bên ngoài hết nha” Nam Cung Ảnh cười cười , mập mờ nói khê bên tai của cô

“A” Nhan Mạt Hàn sợ hãi thốt ra một tiếng , hết thảy mọi việc đều đã muộn ! Hắn không có mạng .. Vậy..

Tính toán tính toán tính toán

Nhan Mạt Hàn bắt đầu tỉ mỉ đếm từng ngón tay , đếm một hồi sau cô nở một nụ cười đắc thắng “ Thật tốt , hôm qua là ngày an toàn”

Điều này đối với cô thì không có gì tốt hơn , là một tin tốt...

Nhưng sắc mặt của Nam Cung Ảnh thì đã tối tăm ...

Cô gái này như vậy không muốn mang thai con của hắn?!

“ Nước tắm chuẩn bị xong rồi xin mời tiền xin vào” Nhan Mạt Hàn dùng tay làm dấu mời mời , một tay còn lại chống đỡ lồng ngực của NAm Cung Ảnh cho hắn cách xa mình một chút

Hừ! Cái người phụ nữ này ghét hắn vậy sao?!? Vậy thì được , cô sẽ phải chịu trừng phạt

Nam Cung Ảnh không cho Nhan Mạt Hàn bất cứ cơ hội nào , lời cô cùng nhau chui vào bồn tắm

“Này ! Anh làm gì vậy ! Buông tôi ra ! Đừng..” Nhưng tất cả lời nói đều bị chôn giấu dưới đôi môi của Nam Cung Ảnh

-Tại Thành phố A-

Ngôn Lạc Thần vẫn như cũ dạo bước bên trong phòng , hắn về thành phố A chưa được 24 tiếng liền muốn quay trở lại thành phố M

Hiện tại , Lạc Thần có hai lựa chọn , một là sang NewYork , hai là quay trở lại thành phố M , sang tổng công ty ở NewYork hoặc là quay về công ty con ở thành phố M..

Dù thế nào đi nữa hắn vẫn là tổng giám đốc nên có quyền quyết định .. Nhưng .hiện tại..” Nhan Mạt Hàn ! Anh Thật sự nhớ em”

Đứng ở trên ban công của biệt thự , nhìn ánh đèn đang chiếu rọi ở phương xa , nội tâm dâng lên một cảm xúc nhớ nhung nhưng không nguôi

Mạt Hàn , bây giờ em đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Hôm sau , Nam Cung Ảnh lật người , mở mắt ra vẫn thấy Nhan Mạt Hàn đang nằm bên cạnh , hắn thở phào nhẹ nhõm

Nhìn cô có chút trau trau này , Nam Cung Ảnh đưa ngón tay , nâng đỡ mi tâm của cô

Thật ra cảm giác hạnh phúc là như thế ...

Nam Cung Ảnh cười cười , hôn nhẹ lên trán cô ...Sau đó vén chăn lên , xuống giường rửa mặt..

Buổi sáng , Nhan Mạt Hàn vội vã vào trong cửa hàng bánh ngọt

“Doãn Hi , cậu nói có phải do cậu quá xinh đẹp nên quán mới đông khác như vậy không?” Nhan Mạt Hàn nói giỡn rồi cười cười

Hạ Doãn Hi mặt trắng bệch nhìn cô một cái “ Nào có , cậu mới là xinh đẹp đó”

Hai người cùng nhau cười thành tiếng , lúc này cửa tiệm đầy vào , là một người...

“Thần” Nhan Mạt Hàn sững sốt , tiến lại Ngôn Lạc Thần

Nhan Mạt Hàn nhào đến ,cô không tin vào mắt mình

“ Bé ngọc , anh sẽ không đi nữa . Anh sẽ trở lại công ty con ở thành phố M một thời gian..” Ngôn Lạc Thần nói xong , cười cười

SÁNG hôm nay , hắn liền viết lại tờ giấy báo cho mẹ rồi nhanh chóng về thành phố M

“Ừ” Nhan Mạt Hàn rét nặng gật đầu một cái , khoe miệng dâng lên nụ cười ... Ông trời thật tốt , đã cho Ngôn Lạc Thần quay trở lại.

Người duy nhất yêu cô , cũng chịu cô...

Ngôn Lạc Thần đợi một chút , trở về công ty .. Nhan Mạt Hàn trưa nay tâm tình thật không thể nào không vui ...

Giữa trưa , di động của Mạt Hàn vang lên , màn hình hiển thị là Nam Cung Ảnh

“ Trưa nay cùng nhau ăn cơm , tôi đã đứng trước cửa tiệm của em rồi”

“A?” Nhan Mạt Hàn theo bản năng nhìn ra ngoài cửa thấy một chiếc xe thể thao màu bạc đang ở một phía xa

Mạt Hàn nói với Hạ Doãn Hi một tiếng sau đó ngoan ngoãn chui vào xe của hắn..

“Như vậy mới ngoan” Nhìn cô ngồi ở ghế phụ ,sau đó đã thắt dây an toàn Nam Cung Ảnh tà mị cười , xem ra cô thật hiểu rõ phương thức lái xe của hắn , vừa vào xe đã liền thắt dây an toàn

Quả nhiên , một cước đạp ga , xe ô một tiếng lao ra đường chính

“ Tôi đi đón Điều Vi , hôm qua cô ấy ngã bệnh không biết thế nào rồi , qua đón cô ấy rồi cùng nhau đi ăn” Nam Cung Ảnh không nghiêng đầu , nhìn về phía trước nói

“Hả? Đi đón Dịch Điều Vi? À , thôi được” Nhan Mạt Hàn gật đầu , nhưng trong lòng có chút giận ! Thôi đi , lại đi đón cái kẻ tiểu tam ấy . Mặc dù hôm qua ở công viên cô đã nói không thích Dịch Điều Vi , nhưng cô cảm thấy còn chưa muốn biểu hiện rõ ràng.

“Em có phát hiện ra là Dạ Như cùng Dịch Điều Vi ở chung một khu không?” Xe dừng ở dưới lầu khu nhà của Điều Vi , Nam Cung Ảnh mở miệng hỏi

“ Có , ngày thứ nhất cùng các người tới đây tôi đã biết” Nhan Mạt Hàn liếc Nam CƯng Ảnh , cô có thể đàn đến vậy sao? Sao có thể không biết được

Rất nhanh sau đó , Dịch Điều Vi đã xuống lầu

Nhan Mạt Hàn không thể tin được , người đàn bà này biến hoá ghê gớm thật . Lần đầu tiên thấy Điều Vi là cô ấy mang giày cao gót , trang điểm đậm , hiện tại lại mang giày đế bệt , mặc áo thun kín đáo cùng quần cụt , trên mặt lại không trang điểm .. Đây , thay đổi thật là nhiều nha

Nhưng không ai biết , Dịch Điều Vi chính là muốn hấp dẫn Nam Cung Ảnh , nên nhất định thay đổi cho mình thuần khiết đơn giản một chút

Cô mở cửa ở ghế phụ , nhìn thấy Nhan Mạt Hàn , liền giật mình

“ Ấc , Nhan Tiểu Thư?” Hiển nhiên , cô có chút giả bộ xấu hổ

Nhan Mạt Hàn thất vọng bĩu môi , nghiêng đầu

“Ha . Xin chào , Dịch Tiểu Thư” Nhan Mạt Hàn cười lạnh , cũng không muốn đứng dậy

“Ảnh.. Em hôm qua sốt có chút nhức đầu , ngồi phía sau sợ sẽ say xe”

Dịch Điều Vi nói rất rõ ràng nhưng cái chính là Nhan Mạt Hàn không hiểu ý của cô

Tự nhiên nói “ Ấy , chồng yêu chúng ta phải nắm chặt thời gian , thời gian nghỉ trưa của anh không phải rất ít sao?”

Nhan Mạt Hàn vừa nói xong , Nam Cung Ảnh nhìn cô có chút buồn cười

Nữ nhân này thật là biết thay đổi tình huống ... Nhưng khoe miệng cười cười , nghe thấy cô gọi là chồng như vậy , hắn rất thích

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Sau một hồi đã đấu , Nam Cung Ảnh mở miệng kêu Dịch Điều Vi ngồi phía sau

Nhan Mạt Hàn trong lòng cảm thấy đắc ý , quay sang nhìn Nam Cung Ảnh nở nụ cười chiến thắng . Nam Cung Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu

“Chồng à , anh biết không . Ngôn Lạc Thần đã quay lại thành phố M rồi”

Trên đường , Nhan Mạt Hàn hưng phấn chơi đùa điện thoại , từ đầu đến cuối trên mặt luôn nở nụ cười hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Dịch Điều Vi

“Thật sao?” Gương mặt của Nam Cung Ảnh bỗng đổi sắc tối xám lại , giọng nói lạnh như băng . Người đàn ông này sao tự nhiên lại trở về , sao không đi luôn đi?

“Đúng vậy ! Thật là vui mừng” Nhan Mạt Hàn cười , tay ôm chặt lấy bả vai của Nam Cung Ảnh

“Ôi , Nhan Tiểu Thư , Ảnh đang lái xe ...Cô như vậy sẽ ảnh hưởng đến anh ấy nha” Dịch Điều Vi nói xong , cố ý đẩy tay Nhan Mạt Hàn ra , có thể nói Nhan Mạt Hàn cảm giác được điều đó

Sau đó , Dịch Điều Vi lượn quanh ghé lái của Nam Cung Ảnh , từ phía sau lấy tay đâm bóp cho hăm

“Mẹ kiếp ! Con đàn bà này không biết xấu hổ” Nhan Mạt Hàn thất vọng giận dữ mà nói tục , ngoài miệng thì cười cười sau đó nghiêng đầu ra phía cửa sổ nghiêng răng.

Thật cô tức chết tức chết mà...

Nam Cung Ảnh nghiêng đầu nhìn Nhan Mạt Hàn , từ cửa kiếng phản chiếu có thể nhìn thấy gương mặt của cô bây giờ , Dịch Điều Vi thì không thấy nhưng Nam Cung Ảnh thấy bộ dạng nghiêng răng của cô , khoé miệng đột nhiên nở một nụ cười

Cô gái này thật sự là “động vật” kì lạ

Lúc ăn cơm Nhan Mạt Hàn cũng cướp chỗ ngồi bên cạnh Nam Cung Ảnh

Hai người phụ nữ này thỉnh thoảng đều gấp thức ăn cho Nam Cung Ảnh

“Ảnh , anh ăn cái này , cá rất tốt cho thân thể”

“Chồng yêu , ăn nhiều rau cải một chút , vitamin C rất tốt cho cơ thể của anh”

“Ảnh , công việc của anh thật nhiều chắc anh rất mệt , ăn nhiều thịt kho vào”

“Chồng yêu , anh xem , ăn nhẹ một chút đừng ăn quá nhiều thịt đối với cơ thể và tinh thần cũng tốt hơn”

“Ảnh , gà xé cay thật ngon , hãy ăn nhiều một chút”

“Chồng yêu...” “ Ảnh...” “Chồng yêu...” “Ảnh...” “Chồng yêu...”

Trong tiệm cơm , tất cả mọi người đều hướng về bàn của ba người này , đĩa , chén đã sớm chất thành núi .

Nam Cung Ảnh bắt đầu đi “Được rồi được rồi !Tôi có tay tự có thể gấp được ! Hai người cũng mau ăn đi , tự bản thân tôi biết cái gì tốt cái gì không tốt”

Rốt cuộc Nam Cung Ảnh không nhịn được , tiếp tục như vậy chỉ sợ hai người phụ nữ trước mặt sớm muộn cũng đánh nhau ...

Trong tiệm ăn mọi người cũng ríu rít bình luận

“Đây không phải là Nam Cung Ảnh sao? Như thế nào lại có thể đến nơi này mà ăn cơm”

“Đúng vậy đúng vậy , những người tổng giám đốc như hắn không phải là nên đi đến mấy khách sạn cao cấp sao?”

“ôi , hai người phụ nữ một bên là vợ của hắn , nói không chừng người còn lại là vợ kế đó”

Dịch Điều Vi sắc mặt thoáng chốc đen lại , cái gì? Vợ kế? Cô là vợ kế?

Ta x , thật muốn đứng dậy cho bọn họ một cái tát tay ! Cô mới là vợ chính thức , còn người đối diện kia mới là vợ kế thì đúng hơn ! Vợ thứ hai ! Tức giận tròn mắt nhìn từng người ở từng bàn một , những người đó thấy vậy cũng im lại không nói gì nữa

Tâm tình bây giờ của Nhan Mạt Hàn tốt tới cực điểm , họ nói Dịch Điều Vi là vợ kế .. Ha Ha Ha , trong lòng cô cũng cười nghiêng ngửa

Trên mặt nén lại , hướng nhìn Nam Cung Ảnh khẽ mỉm cười

Nam Cung Ảnh cười , vuốt vuốt sống mũi của Mạt Hàn ,ở bên tai cô nói “ Em hài lòng chưa?” Sau đó nói “ Ăn cơm đi”

Những lời của người xung quanh nói , hắn không phải là không nghe thấy . Chẳng qua là thấy trên mặt của Mạt Hàn nở nụ cười đầy ý , trong lòng của hắn

cũng trở nên ấm áp

Liếc mắt nhìn Dịch Điều Vi đang cúi gằm mặt ăn cơm ở phía đối diện , không nói gì

Trong tâm của Dịch Điều Vi bị chọc giận , cư nhiên lại gọi cô là vợ kế?

Hơn nữa , Ảnh còn sờ sờ sống mũi của Mạt Hàn , động tác cung chiều như vậy .. Trong lòng âm thầm hung ác , Dịch Điều Vi quyết định phải trừ khử cô gái này

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Sau khi ăn xong , Nam Cung Ảnh đưa Dịch Điều Vi về nhà

“Buổi tối phải về nhà ăn cơm” Dừng xe ở đèn đỏ , Nam Cung Ảnh nghiêng đầu

Nhan Mạt Hàn gật đầu , kì lạ không phải chuyện này mỗi ngày đều như vậy mà

“là về nhà cũ” Nam Cung Ảnh nhìn rất rõ ràng là cô không hiểu , tặng cô thêm bốn chữ

“Cái gì? Nhà cũ? Gặp ba mẹ và ông nội à?” Nhan Mạt hàn ánh mắt lạnh lùng lập tức trùng to

Nam Cung Ảnh gật đầu một cái , lúc này Tiểu Dương gọi điện , Nam Cung Ảnh nhấn nút màu xanh lấy tai nghe , nghe điện thoại

“Tổng giám đốc , mới này Đồng Sự Trưởng vừa gọi đến ! Nói lâu rồi không thấy cháu dâu , tối nay cản trở về ăn cơm”

“Biết rồi” Nam Cung Ảnh đáp lời , cúp điện thoại

Sau đó chỉ chỉ lên điện thoại di động “ Em xem , ông nội lại thúc dục rồi”

Nhan Mạt Hàn có chút bất đắc dĩ gật đầu một cái , dường như cô không có sự lựa chọn

--

Đèn sáng rực cả nhà cũ , Mộ Dung Tịch vừa thấy Mạt Hàn tới trong lòng liền vui mừng , lôi cô vào phòng khách tán gẫu ..

Nhưng Nam Cung Tịch lại nhìn trên người Mạt Hàn , sao cô lại không có mặt cái váy đó?

Nam Cung Tịch kéo Nam Cung Ảnh vào chỗ rẽ cầu thang “ Con làm sao không cho Mạt Hàn mặc cái váy đó . Đến lúc đó ông nội nói thì sao?”

Nam Cung Ảnh bĩu môi “ Ba à , váy đó có biểu thị cái gì đâu . Huống chi bây giờ cô ấy còn không đủ tư cách”

Hắn liếc nhìn Nhan Mạt hàn ngồi trên ghế salon , không giải thích được cảm giác của bản thân với Mạt Hàn bây giờ là cái gì

“Tiểu tử thú vị , con nói cái gì” Lúc này ông nội vừa từ trên cầu thang chống gậy đi xuống , nghe được hai cha con nói chuyện trong lòng rất tức giận

“Ông nội ..”

“Ba”

Nam Cung Ảnh và Nam Cung Tịch đồng thời cùng nhau mở miệng , hai người nhìn nhau , tiến đến đỡ Nam Cung Mạc

“hừ” Nam Cung lão gia hừ một tiếng

Sau khi ăn xong , Nam Cung Mạc liền kêu Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn ra ngoài vườn hoa

“Ảnh , Mạt Hàn , ông nội đã suy nghĩ kĩ” Nam Cung lão gia đứng ở trước hồ bơi , nhìn về phương xa

“Tình cảm , thật không nên miễn cưỡng”

Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt hàn nhìn nhau

“Ông nội, đây là ý gì?”

“ừ, các người ly hôn thôi. Ảnh, cháu cũng đã trưởng thành, ta tin tưởng cháu có thể tự lựa chọn cho mình. Cổ phần, ông nội sẽ giao cho cháu”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Nhan Mạt Hàn cảm giác như một tảng đá to nện vào đầu, thật đau, cô không thể thở được

Nam Cung Ảnh cùng nhất thời cả kinh ... Hắn thật không muốn ly hôn .. Thậm chí..

“Nhưng ông nội..” Nam Cung Ảnh còn chưa kịp nói liền bị Nam Cung Mạc cắt đứt

“Ta hiểu, Nhan Mạt Hàn chẳng qua là cháu tìm đến để đối phó với gia đình, như vậy mà nói thật không công bằng cho Mạt Hàn .. Cho nên hai người ly hôn đi”

Nhan Mạt Hàn nghĩ đến đêm ông nội cho cô quỳ xuống, nhưng Nam Cung Ảnh lại có ý quan tâm đến cô

Lần đó chu tổng xem tí đã ăn sạch cô nhưng là hắn cứu cô

Không trách được không mang theo cô vì sợ cô tổn thương..

Vì chuyện ra giường trước tức giận sau lại xin lỗi ..

Những chuyện này, làm sao cô có thể quên đi? Ngày hôm qua trong lòng có cảm giác rời xa, thật là vậy sao?

Nam Cung Ảnh nhìn Nhan Mạt Hàn bên cạnh cúi đầu, trong lòng đau xót..

Kéo tay của cô, xoay người liền ra ngoài

“Ảnh, đi đâu vậy?” Nam Cung Lão Gia nhìn Nam Cung Ảnh đứng dậy, muốn gọi hắn lại, nhưng hắn đã dắt Nhan Mạt hàn rời khỏi nhà cũ

Bên trong vườn, Nam Cung Mạc cười cười. Ha Ha Ha, Ảnh đã trưởng thành rồi biết yêu là như thế nào rồi

Đọc đường đi, Nhan Mạt hàn không nói gì chỉ cảm thấy mũi cay cay, cô muốn khóc sao?

“Nói chuyện..” Nam Cung Ảnh lên tiếng phá tan không khí tĩnh mịch, lái xe vào ven đường

“Anh...Tôi phải nói gì? Cuối cùng anh đã có cổ phần rồi, vậy quan hệ của chúng ta cũng đã đến hồi kết” Nhan Mạt Hàn trong lòng rõ ràng đau khổ, hắn yêu chính là cô, là thân thể của cô. Mặc dù vóc dáng không có gì là đặc biệt .. Nhưng cô cũng không thể nói gì, bất quá chỉ là bạn trên giường của hắn .. Trong lòng chua xót...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Nam Cung Ảnh ngây ngẩn cả người, hắn cũng không còn có thể biết nói gì

Nhưng trong tâm lại như có âm thanh muốn nín cô lại, không muốn cho cô ra đi .. Bởi vì hắn, không hy vọng cô sẽ ra đi..

Ngay cả bản thân cũng không biết, từ lúc nào hắn trở nên dài dòng như vậy, không phải ly hôn thì sẽ tự do sao?

Xe chậm rãi mở cửa ..

Bên trong xe hai người không ai nói thêm gì ...

“ Xuống xe đi, tôi ra ngoài có chút việc” Nam Cung Ảnh mở miệng nói, Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái, mở cửa xe

“ Mạt Hàn về rồi à” Vân tẩu thấy Mạt Hàn trở về, vui mừng bụng bữa ăn khuya lên

“ ừ, vân tẩu, cảm ơn cô nha” Nhìn thấy bữa ăn khuya trên bàn, Nhan Mạt Hàn cảm thấy càng không thể rời bỏ nơi này, Vân Tẩu thương cô như vậy, làm thức ăn khuya, chăm sóc chu đáo cho cô

Nhan Mạt Hàn ngồi trước bàn, bên trong biệt thự không có ai nữa ngoại trừ Vân Tẩu

“Thiếu gia đâu?” Vân Tẩu không hiểu, không thấy Nam Cung ảnh trở về

Nhan Mạt Hàn có chút mệt mỏi, ngẩng đầu lên “Anh ấy có chút việc ra ngoài rồi. Vân tẩu cô đi nghỉ ngơi đi, cũng đã muộn rồi. Một hồi ăn xong tôi sẽ tự rửa chén”

“Như vậy sao được”

“Không sao, cô mau đi đi”

Đẩy Vân tẩu vào phòng, Nhan Mạt Hàn thở dài

Cô thật sự có chút mệt mỏi, nhìn biệt thự to lớn này chỉ cảm thấy nhớ đến là muốn khóc

Không biết từ bao giờ, cô bắt đầu vô duyên vô cớ mà đau đớn..

“Haha, không phải nói là không thể yêu hần sao?”

Lệ theo khoé mắt chảy ra .. Nhan Mạt hàn cười khổ, lấy mu bàn tay lau đi.

Hần là đại tổng giám đốc, tài sản rất nhiều, cô là cái gì? Một người không cha không mẹ ..Nếu ở chung một chỗ sẽ xảy ra tình trạng giống Âu Dương Dật và Dạ Như, cô thật sự không xứng với Nam Cung Ảnh

Nước mắt “cứng đầu cứng cổ” không nghe lời của chủ nhân mà cứ rơi ra, cuối cùng cô ngã bệt trên mặt đất, nghẹn ngào mà khóc...

(JJ: thú thật type đoạn này có hơi “không tự chủ được” T_T)

“Nói hay lắm, sẽ không yêu hần, không lưu luyến gì nơi này nữa”

Cô nhỏ giọng, nhưng bà vai không không chế được, kịch liệt trên dưới lên xuống ...

“Nam Cung Ảnh, đại khốn kiếp .. Anh ở trong hôn lễ bỏ tôi một mình ! Bây giờ vì cái gì lại đối xử với tôi tốt như vậy?”

-Tươi đẹp-

“Ômg! Ảnh, sao lại có thể rồi rầm vì chuyện này?” Âu Dương Dật vuốt vuốt lông mày, tối hôm qua uống nhiều như vậy nên đến tối hôm nay mới rời giường .. Sau đó liền bị gọi đến -tươi đẹp-

Doãn Thiệu hàn cười cười

“Thật không nghĩ tới, không nghĩ tới. Nam Cung Đại Tổng Tài động tâm à?”

Nam Cung Ảnh càng thêm nhứt đầu “Đi ! Đi tìm cho anh một nữ nhân” hần chỉ chỉ cửa, ý bảo Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật ra ngoài tìm nữ nhân rồi hãy trở lại

“hắc Hắc hắc, được được, tôi đi tôi đi, tìm mười”

Nói xong, Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn bước ra ngoài .. Chỉ chốc lát sau đem về rất nhiều mỹ nữ

Các mỹ nữ nhìn thấy Nam Cung Ảnh ngồi trên ghế, hai người bên cạnh cũng rất đẹp trai. Trong tâm nở rộ hoa

“hần” Âu Dương Dật vừa nháy mắt mỹ nữ liền nhào đến

“Anh đẹp trai, thế nào? Đến đây tìm niềm vui à?” Ngón tay của cô gái đặt ở trước ngực của Nam Cung ảnh, mập mờ vạch vạch hình vòng tròn ..

“Dật, tôi xem cậu cũng cần một người đó” Doãn Thiệu Hàn cười cười, chỉ chỉ mỹ nữ đang ngồi cùng Nam Cung Ảnh trên ghế

Âu dương dật trừng mắt liếc Doãn Thiệu Hàn một cái ..

Doãn Thiệu Hàn bản thân rất tinh khiết, tuyệt đối không thể ở khắp nơi mà lưu tình

“Tôi cá cậu chính là bị Gay” Âu Dương Dật không vui nói .. Sau đó cùng Doãn Thiệu Hàn ra khỏi phòng đến quầy rượu uống

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Nam Cung Ảnh không nói nhiều lời , trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của mỹ nữ đang ngồi bên cạnh

“Ừm.” Cô gái rên rỉ một tiếng , ma sát vùng nhạy cảm của Nam Cung Ảnh

Ngồi trên người Nam Cung Ảnh , cô gái này cả người ma sát với hắn

Bàn tay Nam Cung Ảnh dò vào quần áo của cô , vuốt ve khu vực mềm mại , mang theo bao nhiêu cảm xúc

“A...Ummm” Mỹ nữ nhất thời cảm thấy cả người trống rỗng , không cần gì...

“Đẹp trai... Cho em... Ừm.” Đôi tay không kịp chờ đợi liền cỡi dây lưng quần của Nam Cung Ảnh

Đột nhiên lúc này , một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết xuất hiện trong tâm trí của hắn.. Mang theo một nụ cười ngây thơ...

Là Nhan Mạt Hàn ..Nhan Mạt Hàn...Nhan Mạt Hàn...

“Shit” Nam Cung Ảnh liền lập tức đẩy nữ nhân trên người , liếc mắt nhìn cô , mặc quần áo lại ..

“A? Thế nào , tiếp tục thôi..” Mỹ nữ dường như không muốn mất hứng , chu môi lên

“Cứ” Một chữ , ngữ điệu lạnh như tảng băng .. Nam Cung Ảnh nghiêm mặt , tựa như nếu một giây nữa cô không bước ra , thì hắn sẽ giết chết

Mỹ nữ liền bị dọa sợ đến chết , nhặt quần áo lên đi ra

Nam Cung Ảnh ngồi trên ghế salon , xoa xoa thái dương .. Là như thế nào? Tại sao là nhớ đến Nhan Mạt Hàn?

Không lâu sau , Âu Dương Dật cùng Doãn Thiệu Hàn đẩy cửa đi vào

“Ây .. Mới vừa rồi thấy cô gái đó cuồng quít chạy đi , đây là như thế nào?” Doãn Thiệu Hàn nhìn ra ngoài cửa sau đó nhìn bên trong gian phòng Nam Cung Ảnh , trau trau mày..

“Tôi phải đi tìm Nhan Mạt Hàn”

Nói xong , Nam Cung Ảnh lập tức đứng dậy chạy ra ngoài

Âu Dương Dật thọt Doãn Thiệu Hàn đứng bên cạnh “ Xem ra lần này hắn thật lòng rồi”

Hai người cười một tiếng , nâng ly rượu uống..

“Mạt Hàn , cái tiểu ngọc này , muộn thế này rồi , có chuyện gì vậy?” Ngôn Lạc Thần bên trong biệt thự của thành phố M .. Nhan Mạt Hàn ngồi ôm chân trên ghế salon

“em ... Em phải rời đi rồi” Cô tùy tiện biện ra một cái cớ , Ngôn Lạc Thần rót ly sữa , đưa đến trước mặt của cô

Nhan Mạt hàn đưa tay cầm ly sữa” Cảm ơn”

“ Muốn đi thì đi .Thành phố A cách nơi này cũng không xa”

Ngôn Lạc Thần ngồi xuống bên cạnh cô

“Kia , ngày mai có xe không?”

“ Anh tiễn em”

Ngẩng đầu , Nhan Mạt Hàn chống lại con người trong suốt của Ngôn Lạc Thần cười cười , lắc đầu một cái “ Không cần , không muốn làm phiền anh.. Em có thể tự đi một mình .. Rất lâu rồi không có người xe , muốn thử nghiệm lại”

“ Mạt Hàn , có phải em và Nam Cung ảnh giận dỗi không? Em biết , con người của anh không phải là nóng nảy , nhưng anh tuyệt đối không để cho ai ăn hiếp em” Ngôn Lạc Thần ngược mắt , liếc nhìn Nhan Mạt Hàn vẫn ngồi trên ghế salon , bộ dạng của cô thật thê thảm .. Nhìn kỹ thấy cặp mắt có chút sưng đỏ , hỏi cô tại sao , cô chỉ nói là gió bụi bay vào thôi.. Ngôn Lạc Thần cũng không hỏi thêm gì...

Nhan Mạt Hàn lắc đầu , cô hy vọng không ai nhúng tay vào chuyện này” Không có , chỉ là em nhớ nhà thôi”

“À, vậy tối em có về nhà không?” Ngôn Lạc Thần thờ dài nhìn đồng hồ đã 11g đêm

“Không, em không có về nhà” Nhan Mạt hàn cười “Nhưng em không có mang theo gì hết”

Ngôn Lạc Thần sờ sờ tóc của cô “Không sao, bàn chải đánh răng mới anh có, gian phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, bên trong có người chuẩn bị xong rồi”

Thật không nghĩ tới điều này, Ngôn Lạc Thần thật tí mỉ, đột nhiên cảm thấy, mình thật ngốc, tại sao ban đầu lại không chọn Ngôn Lạc Thần? Mà để cho mình rơi vào bẫy của Nam Cung Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Nam Cung Ảnh vừa đến nhà, phát hiện ra trong nhà không một bóng người

Vân tẩu đã ngủ, nhìn thấy trên bàn còn bữa ăn khuya đang dang dở

Tìm khắp biệt thự vẫn không thấy Nhan Mạt Hàn đâu

“shit ! Lại đi đâu rồi” Vỗ tay lên bàn, âm thanh vọng lại trong biệt thự có chút ghê rợn...

Trong căn hộ, Dịch Điều Vi ngồi trước máy tính, cầm điện thoại lên “Này Mark, là tôi”

Âm Thanh của cô vô cùng tỉnh táo ...

“A? Dịch Điều Vi?” Ở bên đầu điện thoại kia, Mark khẽ nhú mày

“Ừ, là tôi”

“Thật không ngờ cô còn gọi điện thoại đến cho tôi? Nghe nói Nam Cung ảnh nhậm chức tổng giám đốc rồi, cô không phải đã vội vã muốn rời khỏi tôi?” Giọng điệu Mark mang theo vào phần khinh thường

“Ha Ha, đúng vậy, chúng ta là lão bằng hữu, tự ôn chuyện” Dịch Điều Vi cười cười, bốn năm trước, cô dùng trăm phương ngàn kế để lên giường cùng Mark, cô đi theo con đường người mẫu để kiếm được nhiều tiền hơn, bây giờ lại rời bỏ Mark, tìm đến Nam Cung ảnh

“Đừng tìm tôi để cứu vãn quan hệ ! Đừng quên, cô chẳng qua chỉ là bạn trên giường của tôi ! Tôi đã cho cô một cơ hội tốt, đừng nghĩ sẽ lại dựa dẫm vào tôi”

“Tôi muốn anh giúp đỡ tôi ! Cái kia toàn năng, những thứ khác, thứ gì tôi cũng không muốn ngoài hắn”

Dịch Điều Vi giọng nói có chút nóng nảy ! Vì Nam Cung Ảnh, bằng bất cứ giá nào..

“A, tốt, giúp đỡ giao tế một lần thôi .. Tôi chính là rất nhớ cơ thể của cô” Mark đốt một điếu thuốc, kẹp trong tay .. Tư tưởng xấu xa bao trùm trong đầu óc của hắn

“Anh ! Được, đồng ý ! Địa điểm và thời gian”

“Cuối tuần sau tôi sẽ đến Trung Quốc để họp, vậy thì thành phố S, Đại Từ Điểm. Chính là khách sạn cao cấp, cô cứ đến đó hưởng thụ đi ! Lấy lòng tôi, tự nhiên, trợ thủ của tôi sẽ vui vẻ mua vé máy bay để trở về Trung Quốc” Mark nói xong, quả quyết cúp điện thoại

“Kao” Dịch Điều Vi ném điện thoại xuống đất, nói tục

Dịch Điều Vi cần có người trợ giúp đối với tình huống bây giờ của cô .. Cần hắn tra được hành tung của Nhan Mạt Hàn ! Trợ thủ của cô là máy tính thông minh, hơn nữa từng làm qua gián điệp, thủ thuật tinh xảo, lúc ấy ở nước pháp vì nổi tiếng nên Dịch Điều Vi mới có thể xin hắn bảo vệ

Trong lòng Dịch Điều Vi lạnh giá, môi nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, bất quá đây là lần cuối..

“Pằng” đập lên máy tính, có chút phiền não nắm tóc ..

Cô nhất định phải làm cho Nhan Mạt hàn biến mất ... Vĩnh viễn biến mất

Suốt đêm , Nam Cung Ảnh không tìm được Nhan Mạt Hàn

Nam Cung Ảnh lái xe tấp vào ven đường , đốt một điếu thuốc hưng hăng hít một hơi

Nhan Mạt Hàn , rốt cuộc em đã đi đâu

Lúc này thì hẳn bắt đầu thay đổi trở nên rối ren như vậy? Day dưa không dứt

Shit ! Nhan Mạt Hàn em mà không xuất hiện , tôi sẽ xử em đẹp mắt

Trong lòng , hưng hăng đau xót , đột nhiên lại sợ từ nay về sau sẽ không nhìn thấy cô nữa .. Khuôn mặt tươi cười của cô , lúc ngần ngợ bóp bóp khuôn mặt của hắn... Tất cả những cử chỉ này đều không quên được..

Không biết bao nhiêu lần gọi điện thoại cho cô .. Nhưng kết quả chỉ nghe được một giọng nữ vang lên” Thuê bao quý khách đang gọi hiện không liên lạc điện , xin vui lòng gọi lại sau”

Hôm sau

Nhan Mạt Hàn rời giường , nói lời tạm biệt cùng Ngôn Lạc Thần , quyết định mua vé trở về thành phố A một chuyến , ở đây lâu rồi. Không ngờ như vậy chia tay Nam Cung Ảnh , có thể hay không tìm thấy hắn..

Cô cùng Hạ Doãn Hi và Dạ Như dặn dò một chút .. Nói nhiều nhất thì hai tuần sau sẽ lẳng lặng quay trở lại

Cô lắc đầu , không muốn nhiều như vậy .. Ngôn Lạc Thần cảm một chút y phục từ biệt thự ra , đồ dùng cá nhân , gói gọn trong một cái túi , liền quyết định quay về thành phố A , trước tiên nên bình tâm lại

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

“tiểu Dương , lập tức điều tra vị trí của Nhan Mạt Hàn , tôi muốn biết cụ thể”

Trên xe , Nam Cung Ảnh lấy di động ra gọi cho Tiểu Dương

“ Tổng giám đốc , ngài nên đi làm rồi”

“Tôi muốn biết vị trí của cô ấy” Nam cung Ảnh có chút tức giận bưng bưng , tiểu Dương thấy thế liền cúp điện thoại , không lâu sau lại gọi “ Tổng giám đốc , điện thoại của cô ấy không có tín hiệu nên không thể tìm ra vị trí cụ thể”

“Shit” Nam Cung Ảnh mắng , cúp điện thoại , quay đầu về hướng Doãn Thiệu Hàn

Ngồi trên xe bus , Nhan Mạt Hàn lấy tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ , xe đã lái đến xa lộ cao tốc rồi , nơi này không có tín hiệu

Cô lấy điện thoại ra ngơ ngác nhìn một chút , sáng sớm hôm nay mở máy cur nhiên không có một cuộc gọi nhờ nào , cũng không có tin nhắn..

Hắn , chắc chắn không đi tìm cô ... Có lẽ thế , rồi đi một thời gian tất cả sẽ phai mờ thôi

Dù sao , thời gian sẽ làm làm mờ nhạt tất cả .. Tình cảm cũng có thể chứ? Ngay cả trong lòng đối với Nam Cung Ảnh như thế nào cũng không rõ

“Người đàn ông đẹp trai chính là tai hoạ” Nhan Mạt Hàn tự nhủ , nhảm chán đảo tay trên cuốn nhật ký

“ Cậu... Sáng sớm đến nhà tôi làm gì?” Doãn Thiệu Hàn dụi dụi mắt , nhìn trước mắt mái tóc có chút xóc xếch , mắt thâm quầng như gấu trúc

Nam Cung Ảnh không nói gì , đi vào phòng khách , ngồi xuống xoa xoa mi tâm

“Không tìm được Nhan Mạt Hàn?” Doãn Thiệu Hàn tựa như biết tại vì sao rồi

Lấy ra cuốn ghi chép , đưa cho Nam Cung ảnh

“Ừ , cái này nếu như không tìm được thì vạn lần đừng trách tôi”

Doãn Thiệu Hàn bữu môi , trong lòng nói Nam Cung Ảnh này quả thật điên rồi

“Điện thoại của cô ấy không có tín hiệu, cô ấy có thể đi đâu?” Nam cung ảnh la hét , một đêm rồi hán không có ngủ , lại không thể tìm được Mạt Hàn , hán dường như sắp phát điên rồi

“Vậy sao không hỏi những người bạn của cô ấy, biết đâu sẽ biết chút thông tin gì đó” Doãn Thiệu Hàn dụi dụi mắt , ngáp dài

Nam Cung Ảnh đột nhiên nghĩ ra cái gì , lại chạy nhanh rời khỏi nhà của Doãn Thiệu Hàn

Nhìn xe thể thao của Nam Cung Ảnh gào thét rời đi , Doãn THIệu Hàn lắc đầu một cái ... Xem ra lần này Nam Cung Ảnh thật đúng là...

“Bác gái”

Nhìn thấy mẹ của Ngôn Lạc Thần , Nhan Mạt Hàn kích động hốc mắt đỏ lên..

“Nha đầu ngốc ! Không thể tưởng tượng là cháu , mau vào đi”

Mẹ của Ngôn Lạc Thần nhận lấy hành lý , đem Nhan Mạt Hàn vào phòng khách

“Thế nào? Ở thành phố M không tốt sao? Sao tự nhiên lại đến thành phố A?” Mẹ Lạc thần có chút bận tâm

Nhan Mạt Hàn cười cười , lắc đầu “ Không có , chính là nhớ bác thôi”

Mẹ của Lạc Thần chuẩn bị xong phòng cho cô , ngồi trên giường lớn , Nhan mạt Hàn đột nhiên có cảm giác trống vắng , hiu quạnh

Gian phòng trống rỗng , lòng cô đã bán đứng cô .. Bất chợt , cô rất muốn quay trở về để nhìn thấy Nam Cung ảnh

Thành phố M , Nam Cung Ảnh không có thời gian dọn dẹp thứ gì , nói với vân tẩu mấy ngày sau sẽ về . Liền vội vã rời đi

“Tiểu Dương , tôi muốn đến thành phố A một chuyến , tất cả các cuộc hẹn đều dời lại ba ngày”

Nói xong , cúp điện thoại . Trong công ty Tiểu Dương cười cười , xem ra lần này Tổng giám đốc đã yêu thật rồi..

Thành phố A , buổi tối mẹ Lạc Thần ra ngoài chơi mặc churc .. Ra cửa lúc đi lại không chú ý xe thể thao màu bạc dừng ở cửa

Nhan Mạt Hàn núp trên ghế salon , ôm bịch khoai tây chiên vừa xem Tv vừa ăn , cô muốn bản thân quên tất cả bắt đầu lại cuộc sống mới

Lúc này chuông cửa vang lên , Nhan Mạt Hàn để khoai tây chiên xuống, thăm nghĩ chắc bác gái đã quên cái gì

Mở cửa ra , cười nói “Bác gái , có phải lại quên gì rồi không?”

Nhưng hiện lên trong mắt cô .. Người ở trước mặt làm cô giật mình

Hán đứng trước cửa , mắt quầng thâm , trên mặt hiện đầy sự mệt mỏi .. Nam Cung Ảnh chậm rãi mở miệng

“Nhan Mạt Hàn” Một chữ , tiếp theo trong cái chớp mắt Nhan Mạt Hàn liền bị kéo vào lòng ngực rắn chắc , hán ôm cô rất chặt

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Nhan Mạt Hàn ngớ ngẩn , đẩy người đang ôm mình rất chặt ra

Nhưng hán không chút động đậy , ôm chặt rồi lại càng chặt hơn , tựa như sợ cô sẽ biến mất mãi mãi

“Cái đó .. Anh anh , ôm tôi chặt quá tôi không thể thở được” Nhan Mạt Hàn uốn éo cơ thể

Thấy Nam Cung Ảnh sống chết bất động , cô chợt có một cảm giác hạnh phúc mãnh liệt . Đôi tay cũng chậm chậm leo qua sau lưng hán , không giằng dụa nữa

Rất lâu sau , Nam Cung Ảnh mới buông cô ra .. Trên khuôn mặt mệt mỏi của hán, cô đều thấy được , thật có một chút đau lòng

“Ặc, anh đến đây làm gì?” Nhan Mạt Hàn không hiểu, lùi về phía sau một bước

Thế nhưng, Nam Cung Ảnh không nói thêm lời nào, tiến lên một bước một bước bá đạo khổng chế đằng sau ót của Nhan Mạt Hàn, đôi môi lấp đầy môi của cô

“À..Này” Nhan Mạt Hàn như muốn nói cái gì, nhưng trước mắt là gương mặt này, để cho cô đem những lời muốn nói nuốt vào trong bụng

Cô hơi quấy người một cái, nhưng cuối cùng vẫn thôi .. Hai người lao đảo đi vào phòng, cho đến khi lưng của cô” Đồng “một tiếng đụng vào bức tường lạnh lẽo, lúc này cô mới lập tức đẩy Nam Cung Ảnh ra

Thở hổn hển, cô nghiêng đầu rời đi

“Mạt Hàn ... Anh không muốn ly hôn” Nam Cung Ảnh mở miệng, Nhan Mạt Hàn cười cười

(JJ: thay đổi cách xưng hô nha, đến lúc này tình cảm quá rồi phải gọi anh em thôi :>)

“Tôi ở lại thì được gì? Giúp anh làm ấm giường? Hay sinh cho anh một đứa con? Hay lại cùng anh diễn trò trước mặt ông nội?”

Cuộc sống như thế khiến cô mệt mỏi, hoặc chính là lúc đầu gặp Nam Cung Ảnh đã là sai lầm

Nam Cung nâng hai tròng mắt lên, có chút tức giận .. Hai tròng mắt đỏ ngầu, trải qua một đêm không chợp mắt, thất sự hấn tức giận

Một tay bóp cằm của Nhan Mạt Hàn, để cho cô nhìn thẳng vào mình .. Gương mặt hoàn mỹ tiến gần lại cô

“Anh nói cho em biết, nếu anh không đồng ý kết thúc .. Thì vĩnh viễn chúng ta không thể nào ly hôn, nhất định em phải tiếp tục làm “bạn giường” cho anh

Hai chữ cuối, hấn mập mờ nói bên tai của cô, thế nhưng chính là làm cho cô có chút sợ, cô ngoái đầu lại nhìn hấn

Hung hăng nhìn hấn, quấy người một cái cảm có chút đau” Nam Cung Ảnh, không phải tất cả phụ nữ anh muốn là đều có được! Tôi có tự do của tôi, rất xin lỗi tôi cũng không có ký “Hợp đồng bán thân”

Hàaaa...! Nam Cung Ảnh cảm thấy mắc cười, hấn cảm thấy cái gì đó, lúc nào thì lại thất bại như vậy?

Hấn đoán người phụ nữ này khi nào thì rời đi?

Hấn bây giờ nghĩ chỉ là muốn cái gì sẽ có cái đó .. Ngoại trừ Nhan Mạt Hàn, cái người con gái này thật làm cho hấn rất phiền lòng

Khoé miệng của Nam cung Ảnh nhếch lên, cười lạnh

“À. Còn nói, một người trong căn phòng lớn cảm thấy cô đơn? Anh cá, em nhớ anh... Thanh thuần... Tiểu nữ sinh?”

Lúc này, Nhan Mạt Hàn nâng lên trước, nằm ở trong ngực của hấn, có chút mập mờ vẽ vòng tròn .. Miệng đến gần tai của hấn “Anh như vậy, sẽ làm tôi rất muốn ở trên người của anh..”

Nam cung Ảnh đột nhiên ôm lấy Mạt Hàn nâng lên, một cước đá cửa phòng ngủ lại, hung hăng đem cô lên giường, đôi tay sẽ bó buộc. Nhan Mạt Hàn giãy giụa đứng dậy, nhanh chóng hướng góc giường bỏ đi ..

“Nam Cung ảnh! Chắc chắn là do anh quá cô đơn, bằng không sao tự nhiên đến đây tìm tôi? Anh sợ “bảy bạ” bên ngoài sẽ dính bệnh đúng không? Tôi cho anh biết, tôi có chết cũng không cho anh nằm trên người của tôi”

Ánh mắt của Nhan Mạt Hàn có chút đỏ, cô thật sự ợ, hôm nay đã không phải là kì an toàn ... Nhìn tròng mắt đỏ ngầu của Nam Cung Ảnh căn bản cô sẽ phải nằm xuống giường rồi...

“Cũng không phải do em” Nam Cung Ảnh coi bỏ ý phục, khoá trái cửa. Trực tiếp đè lên người Nhan Mạt Hàn

“Nam Cung Ảnh! Anh không cần quá như vậy! Hôm nay không phải là kì an toàn của tôi, tôi không thể mang thai” Nhan Mạt Hàn gào thét, âm thanh vang vọng trong phòng, Nam Cung Ảnh dùng tay xé quần áo của cô ra, quần áo biến thành mấy miếng vải vụn bay xuống mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

“Nam Cung Ảnh ! Anh khôn khiếp ! Không cho phépppp ! Anh đã nói anh muốn tôn trọng tôi đấy”

Nhan Mạt Hàn cổ họng kêu ách rồi , hôm nay không phải kì an toàn ! Cô không cần

Bên trên người đàn ông này không có ý rời đi , ngược lại càng bá đạo xé rách y phục của cô

Nhan Mạt Hàn tứ chi giùng giàng , nước mắt theo khoé mắt chảy ra , cô không cần có tình yêu mang chất tình dục này

Cô khóc nức nở , van cầu Nam Cung Ảnh “ Xin anh , Nam Cung Ảnh , tôi xin anh..”

Nam Cung Ảnh căn bản không để ý đến cô , tiếp tục hôn lên đôi môi cô , như đang trừng phạt cô , làm cho cô có chút đau

“ Leng keng ...”

Chợt bên ngoài có tiếng chuông cửa .. Nam Cung Ảnh ngớ ngời , nhìn Nhan Mạt Hàn tựa như đang hỏi cô

Thừa cơ hội này , Nhan Mạt Hàn đẩy hẳn ra , lượn y phục dưới đất , tùy tiện kìm cái áo sơ mi trong tủ mặc vào mở cửa đi ra

Trong phòng , Nam Cung Ảnh quẹt quẹt môi , tà mị cười . Cổ áo của hắn đã mở ra một nửa , lộ ra các tiểu mạch của cơ ngực

“Bác? Bác quên gì sao?” Nhìn thấy mẹ của Lạc Thần đứng trước cửa , gương mặt của Mạt Hàn ửng đỏ..

“Đúng vậy , bác quên mang theo điện thoại và chìa khoá , đi nửa đường rồi mới phát hiện , bây giờ quay trở về lấy”

Nói xong , mẹ của Lạc Thần cười cười vào phòng nhưng một giây kế tiếp “ Má ơi ! Mạt Hàn , đây là ai vậy?”

Nam Cung Ảnh lúc này trên giường , đôi tay ôm ngực , quần áo xóc xếch

Không cần đoán cũng biết , hắn và Mạt Hàn đang làm gì rồi..

“A..Hắn...” Nhan Mạt Hàn vừa định không biết nói gì , nhưng lập tức phản ứng kịp , làm sao có thể không biết?!

“À , nhất định là tổng giám đốc của tập đoàn Nam Cung? Chồng của Mạt Hàn đúng không?”

Mẹ Ngôn cười cười . Nhan Mạt Hàn lập tức lúng túng..

“Bác..” Cô nhỏ giọng , kéo kéo áo của Mẹ Ngôn

(JJ: kêu mẹ của Lạc Thần là mẹ Ngôn nha)

Nói xong , mẹ ngôn chậm chậm chạy vào gian phòng cầm chìa khoá cùng điện thoại , lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nhà “ Cách” một tiếng cửa liền đóng .. Còn lại chỉ là Nam Cung Ảnh và Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn liếc nhìn Nam Cung Ảnh đang tà mị cười , nhặt lại quần áo , lui về phía sau hai bước “ Đây , đây là nhà của bác tôi , anh đừng làm loạn nhà”

Nhan Mạt Hàn nhìn hắn một chút , ngồi tên ghé salon

Nam Cung Ảnh ngồi bên cạnh cô “ ANh đã điều tra bối cảnh của gia đình em”

“Cái gì!?”

“Ừ , thì cái này , cái đó , đương nhiên em phải hiểu rõ nhất chứ”

“Vậy anh cũng không thể tùy tiện điều gia bối cảnh gia đình tôi” Nhan Mạt Hàn có chút oán giận nhìn hắn

“Bảy tuổi , mẹ em đã qua đời? Sau đó lên mười liền được người ta nhận nuôi?”

Nhan Mạt Hàn cúi đầu , trong lòng lại có chút khổ sở

Cô gật đầu một cái , mẹ Ngôn và mẹ ruột của cô đều như nhau .. Đã nhiều năm như vậy , Nhan Nhậm chưa hề tìm cô , từ hồi năm 9 tuổi đến Cô Nhi Viện chưa ai nghe qua về gia đình cô dù chỉ là một chút

“Em có thử tìm ba chưa?”

“Không có”

Đối với Nhan Nhậm, cô rất hận, trong lòng vẫn nhớ ... Thật không có cách nào tha thứ cho hắn, mẹ của cô vì hắn mà tự sát

“Hắn đã hại chết mẹ của tôi, tôi cả đời sẽ không tha thứ cho hắn”

Nam Cung Ảnh có chút đau đớn, ôm chặt lấy cô

“Anh mà đem chuyện vừa rồi nói với ai, tôi sẽ hận anh cả đời đó” Nhan Mạt Hàn trừng mắt nhìn Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh chẳng qua là cánh tay buộc hơi chặt, Nhan Mạt Hàn cảm giác được hắn ôm cô rất chặt

Loại cảm giác này đột nhiên thật ám áp...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

“Cái gì?? Ảnh đi thành phố A?” bên trong phòng làm việc của Nam Cung Ảnh, Dịch Điều Vi có chút tức giận ngồi trên ghế salon nhìn Tiểu Dương

“Đúng vậy, đi tìm thiếu phu nhân rồi” Tiểu Dương không hề thích Dịch Điều Vi nên cố ý dùng chữ “thiếu phu nhân”

Hừ ! Trong tâm Dịch Điều Vi cười lạnh ...

“thiếu phu nhân? Khi nào thì Ảnh quay trở về?”

Dịch Điều Vi không nhìn tới Tiểu Dương, ngồi nhìn nhìn móng tay .. Trong miệng, vẫn như cũ nhai kẹo cao su

“Không biết” Tiểu Dương nhún vai, mặt dù Tổng giám đốc nói là ba ngày, nhưng không chừng có thể về sớm hơn cũng có thể là tối nay.. Tóm lại Tiểu Dương không muốn trả lời câu hỏi của Dịch Điều Vi

(JJ: i love u, Tiểu Dương * pặc pặc*)=))

Dịch Điều Vi bĩu môi, Nhan Mạt Hàn thật ghê tởm .. ! Chờ cho AJO tới, lực lượng của cô sẽ nhiều hơn (chú thích : AJO là trợ thủ của Dịch Điều Vi..)

“Dịch Tiểu Thư còn có chuyện gì sao? Chúng tôi sắp có việc cần giải quyết rồi”

Dịch Điều Vi đứng dậy, ngang đầu rời khỏi phòng làm việc của Nam Cung Ảnh, khinh bỉ nhìn Tiểu Dương

--

“Này, tối nay anh có muốn kìm khách sạn không...” Nhan Mạt Hàn mặc đồ ngủ, từ trong bếp bụng ly sữa ra, thọt Nam Cung Ảnh đang chăm chú xem Tv

Nam Cung Ảnh đứng dậy, kéo áo sơ mi

“Này, Anh làm gì thế ! Đây không phải là nhà tôi, một hồi bác gái trở lại thì sao” Nhan Mạt Hàn nóng nảy, đem sữa đặt trên bàn, lời nói đang nói giữa chừng, áo của Nam Cung Ảnh rơi xuống đất

Hắn buông buông tay “ em cảm thấy bây giờ anh còn có thể đi?”

“Vô lại” Nhan Mạt Hàn khế cắn răng, uống sữa xong xoay người vào trong “Phanh” cửa đóng lại, cô còn đặc biệt khoá cửa trên

Bên ngoài phòng khách Nam Cung Ảnh cười cười, mặc quần áo vào, dù sao nhất định sẽ có chìa khoá, chỉ cần đợi mẹ Ngôn trở lại là được...

Ban đêm, trên giường, Nhan Mạt Hàn lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm thấy thiu thiu cái gì đó...

“A...Aa...aaa, Nhan Mạt Hàn, mày bị bệnh thần kinh rồi” Nhan Mạt Hàn rớt cuộc ngồi dậy, có chút ảo não vuốt vuốt đầu tóc rối bời, bên trong gian phòng chỉ lưu lại ánh trắng. Ánh sáng duy nhất kia. Chợt, tay cầm ở cửa giãy dụa...

Nhan Mạt Hàn lập tức về giường, trùm chăn kín mít chỉ giữ lại một khe hở nhỏ, nội tâm có chút sợ... Không biết đối phương là ai nhưng lúc này cô thấy người tiến vào rất quen thuộc ...

Tiếp theo một cái chớp mắt , cô có cảm giác mình rơi vào một cái ôm thật chặt , cô biết đó là Nam Cung Ảnh ... Cô muốn đẩy hắn ra nhưng cuối cùng lại thôi...

Hôm sau

“ Em khi nào trở về thành phố M?”

Nhan Mạt Hàn vừa rửa mặt xong sửa sang lại tóc , từ toilet đi ra nhìn Nam Cung Ảnh vẫn ở trên giường “ Phoi mông cho mặt trời ! Nếu không đứng lên tôi sẽ đạp anh xuống giường”

“Làm gì... Ở lại thành phố A mấy ngày không được à” Nam Cung Ảnh nắm chăn che kín mít , lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy , không cần phải đi làm , thôi thì ở lại đây vài ngày , dù sao thì Tiểu Dương đã giúp hắn dời các cuộc hẹn

“Này , cầu xin anh , công ty của ah còn có công việc ! Anh quay về giải quyết đi” Nhan Mạt Hàn đánh răng , từ toilet thò đầu ra , nói năng không rõ...

“Phốc .. Tiểu thư , làm ơn ai lại đột nhiên chạy đến thành phố A Này , sau đó lại náo loạn ly hôn?” Nam Cung Ảnh vén chăn lên , mắt liếc Mạt Hàn

“Thôi đi , náo loạn ly hôn? Cái gì mà náo loạn ? Chúng ta vốn dĩ là nên ly hôn nha” Nhan Mạt Hàn có chút kích động nói , bặt trong miệng bắn tung toé trên sàn nhà , cô xấu hổ rút đầu về , rửa miệng sạch sẽ sau đi đi ra phòng rửa tay

“Pặc..” Nhan Mạt Hàn vỗ vỗ vào mông của Nam Cung Ảnh

“Nè” Nam Cung Ảnh rút cuộc cũng ngồi dậy , tóc có chút rối , cặp mắt vẫn như cũ rất có sức hút..

“anh ngủ lâu rồi vẫn không chịu dậy , mau trở về thành phố M đi” Nhan Mạt Hàn chọc chọc hắn , kéo kéo cái chăn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Xin thêm muối cùng hồ tiêu

“Nè , không cho phép em kéo , cho em biết tôi không có mặc đồ” Nam Cung Ảnh ôm chăn trước ngực , buông tay ra “ Nếu như em nhìn cũng được , em biết anh sẽ rất chủ động lắm nha” Hắn híp mắt lại nhìn Mạt Hàn

“Làm ơn , anh bị bệnh à” Nhan Mạt Hàn nhìn nhìn , buông tay ra

“Tôi đi mua trà sữa chân trâu uống. Hừ hừ” nói xong , từ trên giường đứng dậy mở tủ treo quần áo , lấy đồ thay

Cột tóc đuôi ngựa , Nhan Mạt hàn từ phòng rửa tay đi ra “ Này , Nam Cung đại tổng giám đốc , anh hãy mau trở về thành phố M đi , cẩn thận phụ tá của anh nhân viên nữa , coi chừng tất cả đều đình công đó”

“Cất .. Làm sao có thể , em để anh ngủ thêm một chút , vì tìm em mà một đêm đã không ngủ rồi ! Lái xe sợ xảy ra tai nạn” Nam Cung Ảnh lộ ra nửa gương mặt , liếc nhìn Nhan Mạt Hàn , lật người lại dúi dúi đầu vào gối

Nhan Mạt Hàn khoa tay múa chân , đâm vào bóng lưng của Nam Cung Ảnh , lầm bầm nói “ Đâm chết anh , đâm chết anh”

Nghĩ đến hành động tà ác hôm qua của hắn , cô mở miệng “ Này , nói cho anh biết , chuyện chúng ta ly hôn là sớm muộn”

Nam Cung Ảnh tròn mắt quay lại nói “ Em đừng bao giờ nghĩ đến điều đó” Sau đó quay trở lại

“Hừ , anh là đại tổng giám đốc có nhiều tiền , rồi một ngày đối với tôi anh sẽ chán ghét” Nói xong , Mạt Hàn mở bước đi mua trà sữa

“Này , cái đó giúp anh mua một ly , à đúng rồi , không có tiền thì vào xe của anh mà lấy , trong xe có tiền , chìa khoá để trên bàn trà” Nói xong , hắn đắp mền lên đầu..

Nhan Mạt hàn phì một cái , muốn uống cái gì không nói , cần nhân gì ~ mặt mũi còn không thấy đâu

Cầm chìa khoá xe trên tay , phát hiện bên cạnh bàn có lá thư , là mẹ Ngôn lưu lại , phía trên còn viết hai chữ Mạt Hàn , mở phong thư ra , bên trong hàng chữ rất chỉnh tề

[Mạt Hàn , nghe Nam Cung Ảnh nói hai đứa giận nhau à , bác đi cùng với bạn , hai ngày sau sẽ về , Nam Cung Ảnh nói muốn cùng cháu nói chuyện . Thật ra , Nam Cung Ảnh rất quan tâm cháu , cháu hãy quý trọng nó . À đúng rồi , có gì thì gọi điện cho bác]

“Cái gì!?! Nam Cung Ảnh”

Nhan Mạt Hàn nắm lá thư hướng vào nhà trong , phát hiện tên đầu heo kia đã ngủ say , không đành lòng đánh thức , Nhan Mạt Hàn bĩu môi.

“Coi như số anh gặp may” Lâm bầm đề lá thư xuống ra cửa

Thật không nghĩ buổi sáng không tốt tốt như vậy , trên tay Nhan Mạt hàn cầm tiền lẻ tâm tình thật tốt . Cảm giác , sáng sớm có một khúc nhạc đệm làm cho cô không thể rời khỏi Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn ! Mày lại thương người rồi , không phải ai cũng thương được , hiểu không

TRong đầu , tự nhắc nhở mình cho đến khi ngu ngốc nói với chủ tiệm trà sữa” Lâm phiền ở ly thứ hai cho thêm chút muối và hồ tiêu”

(JJ : chết Ảnh ca rồi haha)

Người chủ tiệm liếc nhìn Nhan Mạt Hàn hoảng hốt , cho cô là bị bệnh thần kinh , không dám nói thêm gì , lấy bình muối và hồ tiêu trong ngăn kéo ra , liền hướng đến ly trà sữa mà cho vào

--

“Phốc , khụ khụ , Nhan Mạt Hàn” Bên trong phòng khách truyền đến âm thanh hét to cùng sự nguyên rủa

Sau đó Nhan Mạt Hàn bị Nam Cung Ảnh nhìn bằng ánh mắt tràn đầy sát khí

“Không phải không phải , mùi vị của ly này sao lại kì lạ vậy , của tôi rất ngon nha” Nhan Mạt hàn hít uống một ngụm của cô , rồi lại uống một ngụm ly của Nam Cung Ảnh , thiếu chút nữa đã bị sặc chết

“Khụ , khụ khụ..” Hoàn toàn không nhớ lúc này đã nói gì với chủ tiệm

“Được ! Nhan Mạt Hàn , em thật tốt , tối nay anh sẽ nấu cơm”

Nói xong , Nam Cung Ảnh bỏ rơi áo khoác trên người xuống , đi chân không từ phòng bếp tức giận lấy tạp dề , chủ động mặc vào

“Vèo , người đàn ông của gia đình , ha ha ha” Nhan Mạt Hàn cười lẫn lộn , vỗ bàn , cười đến mức đau bụng , một bên khoé miệng Nam Cung Ảnh run rẩy , run rẩy , thiếu chút nữa là sùi bọt mép

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Là yêu? Còn không phân rõ cảm giác?

“Này , Nam Cung Ảnh , anh làm trứng chiên mà bên trong còn vỏ trứng ! Muốn đâm chết tôi à?” Nhan Mạt hàn nhỏ một bãi nước bọt bên trong có vài miếng vỏ trứng , liếc một cái đối diện chế giễu người đàn ông

“Ôi trời ơi ! Cái này là gà xé cay sao? Còn bao nhiêu là đinh sắt?” Nhìn từng khối thịt gà , Nhan Mạt Hàn rất bất đắc dĩ lắc đầu một cái , xem ra không chịu nổi “người đàn ông của gia đình” này rồi

“Oh , my lady gaga , xem một chút cái này của anh làm này” Nhắc lên một cây rau cải còn xanh mơn mơn , vừa bỏ vào nồi liền lấy ra

“Này , anh cố ý à...” Rốt cuộc Nhan Mạt hàn chịu không được bĩu môi , đem chiếc đũa”pằng” đặt lên bàn

“NONONO , vị nữ sĩ này em sai lầm rồi , đây tất cả là bổn thiếu gia ta làm , lần đầu tiên làm đó , em còn ghét bỏ sao?” Nam cung Ảnh tròn to cặp mắt , thân thể chồm lên trước

“Thôi đi , anh mau trở về thành phố M đi , bớt ở chỗ này làm trẻ nãi thời gian đi” Nhan Mạt Hàn cầm chén đũa lên bỏ đồ ăn vào thùng rác , thật lãng phí nha ! Tiếp đó lấy hai gói mì ăn liền , quăng cho Nam Cung Ảnh một gói “chỉ có cái này để ăn thôi”

--

“Tiểu tử chết toi , ngươi đến thành phố A làm gì?” Điện thoại bên kia , âm thanh của Âu Dương Dật răng rắc truyền đến , Nam Cung Ảnh mở chế độ loa ngoài để xa tầm của mình một chút

“Tôi đi tìm Nhan Mạt Hàn”

“Cái gì? Cô ấy đi đến thành phố A rồi sao?”

“Đúng vậy , đi thăm mẹ nuôi của cô ấy” Nam Cung Ảnh suy nghĩ một chút nói tiếp “ Ông nội đã biết chuyện của chúng tôi , kêu chúng tôi ly hôn”

“Ly hôn?” Âm thanh bên kia của Âu Dương Dật đề cao thêm tám lần , mà ngồi bên cạnh Doãn Thiệu Hàn lúc này thiếu chút nữa bị sặc champagne

“ Khụ khụ khụ..” Liên tục ho vài tiếng , Doãn Thiệu Hàn nói” Này , Ảnh , cậu có phải hiểu rõ ràng”

“Đương nhiên có thể” Nam Cung Ảnh hưởng điện thoại rống lên

“Vậy công việc thì sao?”

“Trì hoãn lại sau ba ngày , trễ nhất thì ngày mốt sẽ về” Nam Cung Ảnh rút ra một cây viết , không có việc gì , trong phòng tắm có tiếng nước truyền đến

“Well , Đại Tình Thánh của chúng ta , we wish you will have a good time~tút tut ..” Âu Dương Dật cùng Doãn Thiệu Hàn ôm bụng cười lằng lộn

“Này Này ! Shit” đầu dây bên kia truyền đến âm thanh , tiểu tử chết toi , lại thêm dầu thêm mỡ

Rốt cuộc hôm sau , Nhan Mạt Hàn bị Nam Cung Ảnh lôi vào xe khoá cửa lại , trực tiếp quay về thành phố M

Cũng may là Nhan Mạt Hàn đã kịp thời gian nói lời tạm biệt cùng mẹ Ngôn

Trên xe , quăng cho Nam Cung Ảnh một ánh mắt xem thường “ Cái này , anh bá đạo , anh thật đúng là cảm thú” trên xe cô ngồi ôm đầu gối , đánh đánh vào đầu gối...

“ Thì em cho là anh nên trở lại thành phố M , nên đi làm , nên về nhà , không cho phép nói đến chuyện ly hôn đấy .. Nếu anh cảm thấy không đúng thời điểm thì cả đời vĩnh viễn đừng mong rời xa”

“Tôi ...anh...tính cho tôi chết già à?” Nhan Mạt Hàn dậm dậm chân , nhưng trong lòng dường như đang bán đứng cô , nói cho cô biết , cô không muốn rời xa hắn , cô suy nghĩ cuộc sống này sẽ là mãi mãi

Nam Cung Ảnh khoe miệng nở nụ cười , tiểu nữ nhân , tôi bây giờ sẽ không thả em đi..

Có phải hay không đây chính là yêu? Thật không biết cảm giác này là gì...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Hắn một đời lừng lẫy

Thứ tư ở thành phố S

“ơ , Mark” Dịch Điều Vi mang giày cao gót , trang điểm đậm , đeo cặp mắt kiếng to chính là muốn che giấu đi nét mặt chán ghét của mình ... Cô nhìn Mark cười cười

Rất nhanh , nam nhân liền ở trên giường ...

“Lấy lòng tôi..” Mark hạ thấp giọng

“Ừ...A~” Dịch Điều Vi để cho mình rên rỉ càng lớn , uốn người hợp tác cùng Mark , không lâu sao hai người đạt đến cao trào

Sau đó , Mark châm một điếu thuốc , chậm rãi hít một hơi..

Dịch Điều Vi đứng dậy , mặt quần áo vào , khinh bỉ nhìn Mark” Tuần sau , tôi hi vọng nhìn thấy hắn”

Nói xong , lưu loát xoay người dọn dẹp đồ đạc , cầm chi phiếu trên tủ đầu giường rời đi . Đây chính là cách bọn họ giao dịch..

“Hừ , Dịch Điều Vi” Mark bĩu môi , hừ lạnh một tiếng đem điếu thuốc dập tắt .

Một tuần lễ sau đó , Ajo đúng hẹn , đến gõ cửa nhà của Dịch Điều Vi

“Dịch tễ” hẳn không cười chỉ cúi người xuống ..

“ Vào đi” Dịch điều Vi mở cửa ra cho Ajo vào , sau đó liền trực tiếp đưa máy tính cầm tay cho hắn

“ Công việc của ngươi , tôi không muốn giải thích thêm”

Ajo nội tâm mình bạch rõ ràng , người Dịch Điều Vi yêu bốn năm trước là Nam Cung Ảnh , bốn năm sau vẫn là hắn chẳng qua là bốn năm trước vì ham mê danh lợi mà Dịch Điều Vi đã rời bỏ hắn đi , trèo lên giường cùng Mark nên ở pháp cuối cùng cũng có chút tên tuổi , những người khác đều không biết chuyện này , ai cũng nghĩ Dịch Điều Vi tự dựa vào sức mình mà đi lên ..

Không ai biết là cô nói dối bao nhiêu lời , cũng không ai biết cô đã dễ dàng bước lên đài T

Ajo gật đầu một cái , không nói thêm gì nữa

Tiểu Dương gõ cửa một cái , mở cửa phòng làm việc tổng giám đốc đi vào..

“tổng giám đốc, ngày 25 tháng sau là sinh nhật của thiếu phu nhân”

Nam Cung Ảnh sững sốt , ngày 25 tháng sau? Lễ Giáng sinh? Cô đã 20 tuổi rồi sao?

“tốt lắm ,tôi biết rồi” Nam Cung Ảnh không ngẩng đầu , cầm điện thoại lên ...

“Shit ! Cái tên chết tiệt này , loạn loạn đồ của tôi” Nam Cung Ảnh có chút nổi giận , Tiểu Dương biết được liền lui ra ngoài

Điện thoại bên kia , Doãn Thiệu Hàn miễn cưỡng nói “Tôi và Dật chẳng qua chỉ là kín việc cho đỡ nhàm chán thôi , nên mở ngăn kéo bàn của cậu ra . Ôi cha , thật xấu hổ nha , ngay cả tờ báo cũng cắt ra , Ha Ha Ha”

“Tôi Kao... Tên chết tiệt đừng để tôi thấy cậu , nếu tôi thấy cậu liền đem” tiểu huynh đệ” phía dưới của cậu mà cắt bỏ đó” Nam Cung Ảnh rống lên , bên ngoài Tiểu Dương có thể nghe thấy , kết quả một giây kế tiếp thiếu chút nữa đã hoá đá ngã xuống đất , đây là tổng giám đốc sao? Những lời như vậy cũng có thể nói ra?

“Không nghĩ là cậu phản ứng chậm như vậy , từ thành phố A quay về đây đã gần một tuần , bây giờ mới phát hiện Hahaha” Doãn thiệu hàn cười , làm cho sắc mặt của Nam Cung Ảnh ngày càng đen ..

Nhìn hộp vuông mà Âu Dương Dật cùng Doãn Thiệu Hàn dán gì đó , hắn chỉ muốn lập tức đem hai người họ đè cho bẹp dí

Hắn từ thành phố A trở về không có thời gian dàn xếp thì làm sao để ý đến việc sửa sang lại ngăn kéo?

“Đại tổng giám đốc , tôi rất vội nha , vì chuyện này liền gọi cho tôi sao? Ở cha , thôi gọi cho Dật đi , tôi đây còn có vài hợp đồng phải giải quyết”

Doãn Thiệu Hàn nói xong , đem điện thoại mở chế độ loa ngoài , bắt đầu lật lật giấy tờ trên bàn

“Tên chết tiệt , tôi sẽ cho thợ cầm dao đến..” Nói xong , Nam Cung ảnh cúp máy , nhìn hộp vuông trên bàn , mặt ngày càng đen , phía trên có vẽ vẽ gì đó , thiếu nhi không nên gì đó.. Nếu để cho nhân viên công ty hay Tiểu Dương thấy được , một đời lừng danh của hắn sẽ bị phá hủy

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cappucino

“Ba” Một cái tát , tay của nữ nhân rơi vào bên cạnh mặt của Nhan Nhậm , khóc nói” Ông là đồ vô dụng ! Hiện tại nhà chúng ta gần phá sản rồi ! Nên nghĩ ra biện pháp gì đi”

“Ba mẹ , các người đừng cãi nhau nữa , phiền chết rồi” con gái riêng của Nhan Nhậm , Nhan Cẩm nói hiện tại cô đã 17 tuổi

Nhan Nhậm một phen bóp cổ của cô , hai tròng mắt đỏ ngầu “ Cái con tiện nhân này , suốt ngày chỉ biết tiền tiền tiền..”

“Cha , buông mẹ ra” Nhan Cẩm chạy lên , dùng sức kéo hai tay của Nhan Nhậm xuống

“Người đàn ông điên khùng” Người phụ nữ bị ném trên mặt đất , hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái “ Đi tìm con gái của ông đi , không chừng nó đã sinh ra cháu cho Nam Cung Gia rồi , nó không phải cùng Nam Cung Ảnh kết hôn được 10 tháng rồi sao?”

Nhan Nhậm trong mắt thoáng qua một tia độc ác , siết chặt hai tay thành quả đấm . Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả nhà bọn họ sẽ phải lưu lạc ở đâu

đường xó chợ , điều này là do người phụ nữ này suốt ngày chỉ biết tiêu tiền

--

Cũng không lâu sau , thành phố M có tuyết rơi

Nhan Mạt Hàn thò đầu ra , đưa một tay đến ban công , tiếp sau đó những hạt tuyết nhỏ bé rơi xuống .. Tuyết tuyết , cô cười cười.

“Anh muốn đi làm , có đi theo không?” Sau lưng Nam Cung Ảnh nắm chặt cà vạt , cảm cấp công văn

“A..A , được” Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái , chạy vào trong cầm khăn choàng cổ và túi đeo lưng theo Nam Cung Ảnh xuống lầu

“Phu nhân , thiếu gia, đây là văn kiện từ nhà cũ chuyển đến”

Nam Cung Ảnh gật đầu một cái , nhận lấy văn kiện mở ra bên trong là giấy thoả thuận ly hôn

Hắn dừng lại một chút , sau đó giao cho Nhan Mạt Hàn

Không nghĩ đến , ông nội vẫn khẳng khái muốn cho bọn họ ly hôn? Nghiêng đầu nhìn Nhan Mạt Hàn phía sau , sắc mặt của cô có chút khó coi , cô thế nào? Không phải muốn rời đi sao?

Rất nhanh sau đó Nhan Mạt Hàn cười cười “ Anh xem còn nói không muốn ly hôn , bây giờ ông nội cũng đã gửi đến rồi nè” Cô quơ quơ tờ giấy thoả thuận ly hôn trong tay

“ Tôi xem hợp đồng của chúng ta cũng xé toang nha” Nhan Mạt hàn nói , nhìn tờ giấy thoả thuận ly hôn trong tay một chút

“Lên xe” Nam Cung Ảnh xanh mặt , đẩy Nhan Mạt Hàn vào xe , một bên khác cũng mở cửa xe ngồi vào tay lái

“Tôi vẫn chưa chơi đùa đủ”

“hày , hôn nhân là vui đùa à?” Nhan Mạt Hàn liếc hắn một cái

“dù sao anh cũng sẽ không ký tên” “pằng” Nam Cung Ảnh đoạt lấy giấy thoả thuận ly hôn vứt xuống đằng sau xe

“Thôi đi , người như tôi ở bên cạnh anh thì có lợi gì đâu” Nhan Mạt Hàn bĩu môi , Nam Cung Ảnh nhếch miệng , không nói gì

Cô ở bên cạnh hắn để có thể cho hắn một giấc ngủ ngon , đây là điều tối thiểu sao?

Cô ở bên cạnh hắn , có thể để cho hắn mỗi ngày làm việc xong đều muốn về nhà? Hoặc đến cửa hàng bánh ngọt? Hoặc cùng cô ăn một bữa cơm?

Cô ở bên cạnh hắn có thể...”Linh..” tin nhắn điện thoại Nam Cung Ảnh vang lên , cắt đứt suy nghĩ của hắn

Chờ Nhan Mạt Hàn đến cửa hàng bánh ngọt , sau đó mở điện thoại ra “ Ảnh , bạn trai của em ở Pháp đến”

Đọc xong tin nhắn trong lòng Nam Cung Ảnh cảm thấy nhẹ nhõm , cuối cùng hắn cũng “thoát ra khỏi” trái tim của Dịch Điều Vi , không còn mắc nợ gì nữa , cô có bạn trai mới rõ ràng cô cũng đã buông tay hắn ra

“Ừ , có thời gian thì gặp mặt” Trả lời tin nhắn , Nam Cung Ảnh huyết sao khởi động xe , lái về công ty

Buổi chiều , sau khi tan học Dạ Như quay lại cửa hàng bánh ngọt , không nghĩ là người đầu tiên bước vào là Dịch Điều Vi

Nhan Mạt hàn liếc nhìn đôi giày của cô , bỗng nhiên trong lòng thấy chán ghét , dịch Điều Vi thật biết đóng kịch

“cappuccino” Dịch Điều Vi tìm một vị trí thích hợp ngồi xuống , vỗ tay phát ra tiếng tiếp đó lại nói” không thêm đường”

“Này , Mạt hàn , cô ấy là ai..” Dạ Như ngồi xỏm xuống , nhỏ giọng nói.

Nhan Mạt Hàn le lưỡi “ chính là kẻ tiểu tam xấu xa”

Lời nói vừa ra khỏi miệng , Hạ Doãn Hi cùng Dạ Như nhất thời hiểu được , hai người chưa cam tâm tình nguyện liền bắt tay vào làm việc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: tuyết lại rơi

Dạ Như liền nghĩ đến điều gì đó , ngồi xồm xuống..

"Mặt Hàn , người này hình như tớ đã gặp qua"

"A?!?"

"Cô ấy , từ từ , suy nghĩ xem"

"..."

"A , chính là cô ta , người ở đối diện với mình , cô ấy ở chung một khu , ở đối diện đối diện

Dạ Như kích động tay chân hạ thủ , Nhan Mặt Hàn một phen ngăn chặn cô lại

"Đã biết đã biết" MẶT Hàn đã sớm phát hiện ra chuyện này "Mau phục vụ cappuccino cho cô ấy , cẩn thận tránh cô ấy làm phiền chúng ta" Nhan Mặt hàn đẩy đẩy Dạ Như

Hạ Doãn Hi đem cà phê đưa cho Dạ Như , Dạ như quyet quyet miệng như không tình nguyện bùng lên

Chỉ chốc lát sau , một người đàn ông xa lạ tiến vào ngồi đối diện Dịch điều Vi

"Ajo , người kia chính là Nhan Mặt Hàn" Điều Vi nháy nháy mắt , Ajo nhìn thoáng qua gật gật đầu

"Muốn uống gì?" Đưa cho AJO thực đơn ,

"Không cần Dịch Tỷ , cảm ơn" AJO cực tuyệt , bắt đầu truy đuổi thông tin của Mặt Hàn

"Hôm nay chủ yếu cho người đến xem diện mạo , về sao có thể hành động tốt hơn" Dịch Điều Vi cười cười , nhấp một ngụm cappuccino

--

Nhan Nhậm mang mặt nạ bảo hộ trên mặt , trong tay cầm cái bao dính đầy máu

Hai tay run rẩy há nói , giết người ! Tôi đã giết người . Ở vùng ngoại thành có một thi thể của phụ nữ nằm ở trên bãi cỏ khô héo

Tháng sau chính là sinh nhật Mặt Hàn , hần nhất định phải tìm được cô , sau đó tổn tiền

Không ngờ là hần đã ra tay giết chết vợ thứ hai của mình . Vậy Nhan Cầm phải làm sao bây giờ?

Bất quá hần cười phá lên ! Người phụ nữ này chính là gánh nặng của hần ! TRừ muốn tiền từ hần , còn những thứ khác đều không biết làm gì , suốt ngày chỉ biết chữ rửa , nói hần là người vô dụng ! Rốt cuộc hôm nay nhện không nổi nữa nên đã ra tay

"HaHaHA" Nhan Nhậm ném hung khí xuống vách núi , đem thi thể nhét vào bao tải to , một cước đá thẳng xuống vách núi

Hần cười một cách điên cuồng , âm thanh quanh quẩn trên đỉnh núi rất rùng rợn

(JJ: ôi mẹ ơi type cái này lúc 3g sáng không ngừng nổi da gà....amen~)

Ở thành phố M , một bên mắt của Mặt hàn đột nhiên giật giật , thân thể nơi nào có co chút đau

Vì sao lại cảm giác bất an như thế?

Trời gần tối , Nhan Mặt hàn dọn dẹp đồ đạc , chuẩn bị rời khỏi cửa hàng bánh ngọt

Cô chưa bao giờ cảm thấy bất an như thế , vừa thấy Nam Cung Ảnh liền chạy đến

"Làm Sao vậy?" Nam Cung Ảnh nheo nheo mắt lại , thuận tay vuốt vuốt cô , đối với cô , hần không thể hạ quyết tâm

"Chính là cảm thấy bất an" Nhan Mặt Hàn lắc đầu , không nói thêm gì

"A.. Đêm nay em đi ngủ sớm một chút"

Sau khi ăn cơm tối , Nhan Mặt Hàn ngâm mình trong bồn tắm , đem chính mình co rút lại thành một đống , cho đến khi nước nóng có chút nguội

" Em xong hơi xong chưa vậy?"Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Nam Cung Ảnh đang thúc giục

"À , xong rồi" Nhan Mạt Hàn đứng dậy , lau khô sau đó mặc quần áo ngủ vào , mở cửa đi ra

Ngoài cửa sổ , tuyết lại bắt đầu rơi

"Tuyết lại rơi" Nhan Mạt Hàn chỉ chỉ ngoài cửa sổ , nở nụ cười có chút thê lương

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Muốn đánh gãy trượt tuyết

Chương 92 : Muốn đánh gãy trượt tuyết

Ban đêm có chút lạnh mặc dù đã mở lò sưởi trong phòng

"Thành phố M càng ngày càng lạnh" Nhan Mạt Hàn nắm chặt cái chăn , xoay người đối mặt với Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh tựa đầu vào giường , cầm sách trong tay , ngọn đèn mỏng manh rọi chiếu vào gương mặt của hắn .. Thật sự khuôn mặt này rất hoàn mỹ

Hắn gật gật đầu , chăm sóc rất kĩ cho Mạt hàn lấy cái chăn kéo qua người của cô

"Xem kìa , sao anh còn không ngủ?"

"Còn chưa xong , xong rồi sẽ ngủ"

"vậy tôi ngủ trước " Nhan Mạt Hàn xoay người , nhắm mắt lại .. Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi , rơi không ngừng

Nam cung ảnh quay đầu , nhìn bóng dáng của Nhan Mạt hàn cười cười , xem ra càng ngày càng lệ thuộc vào cuộc sống này , hắn - Nam Cung Ảnh từ khi nào lại ý lại vào người khác như vậy?

Hôm sau , bên ngoài cửa sổ bị tuyết phủ trắng xóa

Tối hôm qua tuyết rơi rất nhiều , hiện tại cũng không ngừng . Đứng ở sát cửa sổ , Nhan Mạt Hàn cả người bò tới phía trước , nhìn thấy hoa viên chông chất tuyết .. Suy nghĩ , đứng muốn chơi trò ném tuyết nha

"Này , em nghĩ gì thế?" Nam Cung Ảnh mặc quần áo , nhìn đồng hồ vẫn còn chút thời gian

"Không có chính là muốn đánh gãy trượt tuyết "

"Như vậy sao" Bất quá sáng nay không có thời gian rồi

"em đi thay quần áo đi" Nam Cung Ảnh lấy quần áo đưa cho Mạt Hàn

" Khi nào thì anh tốt như vậy" Nhan Mạt hàn châm chọc nói , chọt chọt vào mặt của Nam Cung Ảnh sau đó quay người vào toilet

Tay của hắn nâng gương mặt lên , sờ vào vùng bị chọt , vui mừng nở nụ cười" Chọt tôi? Muốn chết à" Hắn lẩm bẩm nói

--

"Nhan Cẩm , tự lo cho mình đi" Nhan Nhậm mang bộ dạng dữ tợn , thu nhập đồ đạc chuẩn bị ra đi

"Ba , rốt cuộc muốn đi đâu , không thể bỏ lại con một mình như vậy , con chỉ mới 17 tuổi"

Nhan Cẩm té trên mặt đất ôm lấy đùi của Nhan Nhậm

Nhan Nhậm một cước đá cô văng ra , ném cho cô một cái phong thư " Hãy tự đi tìm địa chỉ này đi"

Nói xong , không chút dè dặt đưa hắn xoay người , trong nhà có gì đáng giá hắn mang theo hết , chỉ để lại một một trăm tiền mặt cho Nhan Cẩm

"Tôi hận ông ! Tôi hận ông" Nhan Cẩm xé rách tóc , mẹ thì không thấy đâu ! Ba cũng bỏ cô ở lại mà đi . Căn bản cô không biết mẹ mình đã xảy ra chuyện gì , chính là hôm qua sau khi rời khỏi đây đã không trở về nữa , Nhan Nhậm nói , mẹ xuống thành thị với một người bạn cho nên bây giờ hắn muốn đi tìm

Cầm phong thư , Nhan Cầm lão đảo trôi lại phòng

Thành phố M , buổi sáng trên đường ai cũng mặt áo bông dày cộm , da giày hoặc là giày vải bông

Hạ Doãn Hi đến cửa hàng bánh ngọt , lỗ tai đông lạnh đến đỏ bừng.

"Ha ha , Doãn Hi xem cái tai của cậu kìa" Nhan Mạt hàn cười cười nắm lấy lỗ tai của Hạ Doãn Hi

Hạ doãn hi liếc cô một cái " Sống mũi của bạn cũng không tốt hơn đâu nha , giống như chú hề vậy"

Trên xe buýt , Nhan Nhậm biểu hiện cực kì bình tĩnh , hắn đã sớm không cần người thân ! Hắn cần tiền , cần tiền ! Ngày hôm qua giết người phụ nữ xong hôm nay liền đến thành phố M tìm Mạt Hàn

Trong lòng âm thầm nảy sinh ác độc

Nam Cung Ảnh ngồi trong phòng , di động vang lên

"Này" Nam Cung Ảnh bắt máy

Bên kia đầu dây là giọng nói của Dịch Điều Vi truyền đến " Ảnh , trưa hôm nay có thời gian ăn cơm không? Muốn cho anh gặp bạn trai của em"

Nam Cung Ảnh xem chút nữa đã quên việc này " Được , Anh sẽ gọi cho Mạt Hàn"

Vừa nghe đến Nhan Mạt Hàn , Dịch Điều Vi trau trau mày " Ảnh , đây là chuyện trong nhà của chúng ta" Tất nhiên Dịch Điều Vi không mong Nhan Mạt Hàn đến

" Cô ấy và chúng ta là người một nhà"

"Ặc , Ảnh quên đi , được rồi , một hồi gặp nhau ở quán cà phê dưới lầu" Nói xong cúp máy

có chút khó chịu"AJO ! Ăn mặc cho tử tế một chút" Dịch Điều Vi tức giận liếc hắn một cái

"Được" Ngắn gọn nhẹ nhàng , rất nhanh sau đó AJo đi ra , ăn mặt khéo , tựa như sinh viên vừa tốt nghiệp .. Tuyệt đối không nhận ra hắn là gián điệp

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Ông không phải là ba tôi

Nam Cung Ảnh gọi điện thoại cho Mạt Hàn , nói là Dịch Điều Vi hẹn đi ăn cơm để gặp gỡ bạn trai của cô ấy . Mặc dù Nhan Mạt Hàn không ưa Dịch Điều Vi , nhưng hình dáng bạn trai của Điều Vi như thế nào cô vẫn có chút hứng thú muốn biết. Cô muốn biết dạng người như Dịch Điều Vi sẽ yêu người dạng như thế nào

Sau khi gọi điện thoại , mười phút sau , Nam Cung Ảnh đi đón Mạt Hàn

Trong quán cà phê , khúc nhạc du dương ...

"Ảnh , bên này" Nhìn thấy Nam Cung Ảnh cùng Nhan Mạt Hàn đến , trong lòng Dịch Điều Vi có chút không vui nhưng vẫn giả vờ chào hỏi Nam Cung Ảnh tựa như không thấy Nhan Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn bĩu môi , thôi đi , không thích nhìn thấy

"Xin chào" AJo đứng lên , ngượng ngừng cười

" Xin chào , xin chào" Nam Cung Ảnh cùng Nhan Mạt Hàn nói , ngồi ở vị trí đối diện

Dịch Điều Vi nháy nháy mắt , AJo gật đầu " Tôi tốt nghiệp ở đại học T" AJo giới thiệu nói

"Đại học T cũng không tệ đâu nha" Nam Cung Ảnh gật gật đầu , xem ra lần này bạn trai của Dịch Điều Vi cũng không đến nỗi nào...

Nói chuyện tán gẫu một lúc , giờ nghỉ trưa của Nam Cung Ảnh cũng đã hết , đến lúc phải đi . Nhan Mạt Hàn theo hắn ra về

Đội sau khi hai người đi, Dịch Điều Vi nháp một ngụm cafe" Ajo , sau hai ngày hãy làm ra một vụ tai nạn . Đây , tôi không muốn giải thích , tôi tin tưởng tay chân của cậu , rất lạnh lợi và nhanh nhẹn , hy vọng không để lại bất kì manh mối nào. Tôi muốn Nhan Mạt Hàn phải chết , sau khi nó chết , hãy liền rời đi , tôi sẽ khóc lóc đến tìm Nam Cung Ảnh an ủi , thời điểm người đàn ông đó yếu lòng , tôi nghĩ cơ hội sẽ dễ dàng hơn"

"Được" Ajo ngừng đầu , nhìn thoáng qua Dịch Điều Vi , lòng có chút xót , theo Dịch Tỷ lâu như vậy , cô cuối cùng vẫn chọn một người đàn ông khác?

Hôm sau

" Mạt Hàn , bên ngoài có người tìm cậu đó" Hạ Doãn Hi đẩy cửa tiến vào

Nhan Mạt Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ , có một người đàn ông tựa vào cửa , đội nói lưỡi trai hạ thấp mắt kính râm cực lớn che khuất nửa mặt

" Cậu xác định đó là người tốt sao?" Nhan Mạt Hàn nhìn Hạ Doãn Hi , cùng cô đùa giỡn sau đó mặc thêm áo khoác ra khỏi cửa

Trời bên ngoài rất lạnh , nhất thời gió tràn vào trong cổ của Mạt Hàn làm cho cô không khỏi rùng mình

"Tiên Sinh , ông là..?"

Nhan Mạt Hàn thu thu quần áo , có chút tò mò nhìn người đàn ông đang cúi mặt này . Bỗng nhiên , hần ngừng đầu..

"Nhan Mạt Hàn" Ba chữ lạnh lùng từ miệng của người đàn ông đi ra , Nhan Mạt Hàn kinh người , hần làm sao biết tên của cô?

"Đã lâu không gặp" Người đàn ông tháo kính râm xuống , lộ ra bộ mặt dữ tợn .Gương mặt này rất quen thuộc , hần là ai?

Nhan Mạt Hàn nghiêng đầu , theo bản năng lùi về sau hai bước

"Ông là..?"

"Ha ha , mười năm rồi không gặp.."

Người đàn ông vươn tay , sờ sờ vào má của Mạt Hàn , Nhan Mạt Hàn có chút chán ghét lui về sau cố ý tránh đi

Mười năm không gặp? Là Ai? Nhan Nhậm?

" Ông là? Nhan Nhậm?"

"Ha Ha HA , đúng vậy" Người đàn ông cười một trận , âm thanh nghe rất quý dị làm cho Nhan Mạt Hàn cảm thấy lần này hần tìm đến cô mục đích không hề đơn giản..

Nhan Mạt Hàn lạnh lùng , cảnh giác" Ông cò đến tìm tôi để làm gì?"

Người đàn ông trừng mắt " Ha Ha , ôn chút chuyện cũ thôi , dù sao ba vẫn là ba của con mà"

"HAha" Nhan Mạt Hàn cười nhẹ , âm thanh vang vọng cũng lạnh lùng như tuyết đang rơi ngoài trời kia . Nụ cười thật thê lương , người đàn ông này sau mười năm mới quay trở về , lại còn nói là ba của cô ? Chuyện này thật nực cười

"Ông không phải là ba của tôi ! Ông không phải , không phải không phải " Nhan Mạt Hàn che lỗ tai , cô hét chói tai , tiếp theo định quay lại cửa hàng bánh ngọt , thì cánh tay liền bị người nắm lại

"Hạ Doãn Hi ! Hạ DOãn Hi" Nhan Mạt Hàn , gõ cửa kính thủy tin , cô chỉ biết lần này Nhan Nhậm tìm cô là chuyện không hề tốt

Bên trong Hạ Doãn Hi đang chuẩn bị bánh ngọt , nghe được tiếng ngoài cửa kiếng truyền vào , lập tức ngừng đầu nhìn , kết quả cô thấy người đàn ông không nhìn rõ mặt mũi đã kéo Mạt Hàn đi , đem Mạt hàn kéo vào trong xe

"Thảm rồi" Trước tiên , Hạ Doãn Hi liền cảm giác được là Nhan Mạt Hàn đã bị bắt cóc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nhan Nhậm , ông định làm gì?!

"Nhan Nhậm , rốt cuộc ông muốn làm gì?!"

Trong xe , Nhan Nhậm mạnh mẽ trói tay của Nhan Mạt Hàn" Ban ngày ban mặt mà ông dám làm chuyện này , ông không sợ cảnh sát sao?!?"

NGoài xe , ở phía đối diện , Dịch Điều Vi đã nhìn thấy tất cả , cô không tin lấy tay bịt miệng lại , cô không nhìn lầm chứ?! Đó là Nhan Mạt Hàn mà?! Cái người đàn ông xa lạ kia là ai?! Mọi chuyện này đều do Ajo làm sao?

Cô giẫm lên giày thể thao* , cô liền chạy ra * trong bản W thì loại giày này giống như giày converse á*

Nhan Mạt Hàn nhìn thấy xe bên ngoài và người đi điện liên kêu to " Cứu mạng ! Cứu mạng"

Chân tay của Mạt Hàn kích động kịch liệt , muốn giãy nhưng lại không được , không ngờ tới chính là Ba ruột của mình hạ độc thủ

Nhan Nhậm bộ mặt dữ tợn , cười lên " Nói cho

mày

biết , ta

o

đã sớm chuẩn bị , ở bên ngoài sẽ không thấy được bên trong này"

Nói xong , lấy một miếng vải to nhét vào miệng của Nhan Mạt Hàn

Lệ , một giọt , hai giọt... cứ rơi ra ... Trong lòng cảm thấy thật sự tổn thương , Mạt Hàn không ngờ rằng có một ngày Nhan Nhậm sẽ đối xử với cô như vậy ..

Bên trong văn phòng " Tổng giám đốc , nghe nói tối hôm qua ở thành phố ZZ vách núi XX tìm được một thi thể là phụ nữ , còn có hung khí nữa" Tiểu Dương đi vào văn phòng , bung cafe cho Nam Cung Ảnh .. Nam Cung Ảnh gật đầu không nói thêm gì , những việc này hắn rất ít quan tâm đến

"Nghe nói người chết là vợ của Nhan Nhậm" Tiểu Dương từ tốn nói , để văn kiện lên bàn

Nam Cung Ảnh nghe đến tên này , lòng mày trau trau lại

"Nhan Nhậm?" Nam Cung Ảnh cảm thấy cái tên này rất quen thuộc , nhưng nhất thời không thể nhớ ra . Trên tay tiếp tục kí giấy tờ , thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn vào màn hình vi tính

Tiểu Dương lui ra ngoài , chỉ chốc lát sau lại đi vào trên tay cầm theo điện thoại nội bộ..

"Tổng giám đốc , điện thoại là tìm ngài hình như có chuyện gì rất gấp" Tiểu Dương nhỏ giọng nói sau đó đưa điện thoại cho Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh nhận điện thoại , nhìn thoáng qua số điện thoại là một số lạ ... Ngón tay thon dài nhấn nút để chuyển đến điện thoại riêng của mình sau đó trả lại cho Tiểu Dương

"Này này ... Anh có phải là Nam Cung Ảnh không?! Nhan Mạt Hàn bị bắt cóc rồi!" Đối phương đầu dây bên kia là giọng của phụ nữ , âm thanh rất là gấp gáp nghe giọng nói có vẻ như đang rất sốt ruột

Nam Cung Ảnh vừa nghe " Cái gì? Mạt Hàn bị bắt cóc?"

"Đúng vậy , tôi tận mắt nhìn thấy có một người đàn ông kéo cô ấy lên xe ...Xe vừa mới đi cách đây 10phút" Hạ Doãn Hi như là đang ngồi trên đống lửa , sợ hãi cô khoá hết tất cả các cửa của tiệm bánh ngọt sau đó núp dưới quầy sợ một hồi sẽ có người lại đến bắt cô...

"Như thế nào bây giờ mới gọi cho tôi?" Nam Cung Ảnh sốt ruột , nhảy vọt lên , Tiểu Dương thấy thế có chút hoảng sợ

"Tôi vừa mới kiểm được số điện thoại của công ty anh thôi , trời à làm sao biết được tổng đài 114 lại chậm chạp như thế , lúc tôi gọi đến thì trợ lý của anh hỏi tôi cả đóng vấn đề nữa chứ" Hạ Doãn Hi hét lên , Nam Cung Ảnh hơi nghiêng đầu , nhìn thấy vẻ mặt uỷ khuất của Tiểu Dương đang đứng ở cửa

" Tôi biết rồi , tôi sẽ đi điều tra hiện tại cô ấy đang ở đâu , còn cô cứ ở yên đó đừng đi đâu hết" Nam Cung Ảnh cúp máy , lấy áo khoác chạy ra khỏi phòng làm việc

Tiểu Dương lập tức đưa chìa khoá xe , điện thoại còn có thêm một cây súng ngắn , và dây thắt lưng để bỏ súng vào..

"Coi như là cậu biết điều" Nam Cung Ảnh biết tình huống hiện tại không ổn , người bắt cóc có lẽ là muốn tổng tiền

Lúc này , chuông điện thoại của Nam Cung Ảnh vang lên , màn hình hiển thị là Nhan Mạt Hàn

"Này , Mạt Hàn" Âm thanh của Nam Cung Ảnh mang theo một tia rung rẩy , đầu dây bên kia trả lời nhưng lại là một giọng nói lạ

"Nam Cung Đại Tổng Tài" Một giọng nói của đàn ông làm cho Nam Cung Ảnh ngó người ra

"Ông là ai?"

"HaHa , tôi là ai không quan trọng , quan trọng là vợ của ngài đang ở trong tay tôi . Có muốn nghe giọng cô ấy một chút không?" Người đàn ông nở nụ cười ma quái , sau đó lấy miếng vải trong miệng Mạt Hàn ra đưa điện thoại đến gần

Mạt Hàn thấy thế hét to lên" Nhan Nhậm ! Tôi và anh ấy đã ly hôn ! Ông muốn tiền tôi sẽ cho ông , ông đừng liên lụy đến người khác ! Huống chi ông không nên trối tôi bởi vì căn bản tôi và Nam Cung Ảnh không hề có quan hệ"

Nam Cung Ảnh nghe được lời nói của Mạt Hàn , trong lòng khẽ run lên . Không được dù bất cứ giá nào cũng phải cứu được cô ấy

"Nói đi , muốn bao nhiêu tiền" Giọng nói của Nam Cung Ảnh vô cùng bình tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Một Triệu? Khẩu Khí Ghê Gớm Thật

Nam Cung Ảnh nghĩ đến Nhan Nhậm, chính là ba của Nhan Mạt Hàn, đã mười năm rồi không thấy

Lại không ngờ rằng, chính là ba ruột lại đi bắt cóc con gái để tống tiền, thật sự chuyện này rất là nhục cười

Hắn quơ tay ý bảo Tiểu Dương đi xuống trước

"Nhan Nhậm, ông muốn bao nhiêu tiền?" Giọng điệu của Nam Cung Ảnh vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh. Bên kia, Nhan Nhậm đã sớm chuẩn bị súng lục, khẩu trang, hắn nở một nụ cười

"Một triệu tiền mặt"

"A, khẩu khí ghê gớm thật" Nam Cung Ảnh nhếch miệng cười khẩy "Địa điểm ở đâu?"

"Kho hàng thứ 3 XX, tốt nhất nên đến một mình! Nơi này hẻo lánh, bằng không thì hãy đợi nhận xác của vợ mày đi" Nói xong, Nhan Nhậm ném điện thoại xuống đất, điện thoại bể tan rã, Nhan Mạt Hàn đầy nước mắt, đây là điện thoại của cô

Hai mắt của Mạt Hàn đỏ bừng, nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của người đàn ông trước mặt, cô khóc? Khóc vì cái gì? Vì ba ruột của cô là loại người như vậy?

Nhan Nhậm lấy ra một con dao nhỏ, chậm rãi tiến về phía Nhan Mạt Hàn

Nhan Nhậm nở nụ cười quỷ dị, lạnh lùng, đôi mắt đỏ ngầu tà ác nhìn Mạt Hàn "Biết không, mẹ của mày chính là do tao hạ độc"

"Àm Ầm" Một âm thanh nổ tung trong đầu của Mạt Hàn.. Cái gì? Hắn hạ độc? Cô còn tưởng là mẹ cô uống thuốc độc tự sát. Là hắn! Thật là hắn! Nhìn thấy Nhan Nhậm cầm con dao sắc bén tiến lại, hai giọt nước mắt chảy xuống..

"Ư...Ư..." Cô muốn nói chuyện nhưng miệng lại bị nhét miếng vải to tròn cô không thể mở miệng...

"Nữ nhân này thật sự là đồ vật tốt, nói cho mày biết, cách đây không lâu tao vừa giết vợ thứ hai của mình, ha ha ha ha ha" Nhan Nhậm ngửa mặt lên trời cười to, rất đắc ý

Nhan Mạt Hàn cảm thấy mình thật sự rất may mắn vì năm mười tuổi cô đã rời đi, rời khỏi tên cầm thú này. Nếu như ở lại cô phải cô cũng đã sớm bị ba ruột của mình giết không? Nhan Mạt Hàn thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào hai tay của Nhan Nhậm dính đầy máu... Tay của hắn đã giết hai mạng người, còn có mẹ ruột của cô

"feng-zi! feng-zi" Nhan Mạt Hàn cực lực hét chói tai nên âm thanh có thể từ cổ họng cô thoát ra ngoài một chút. Mười năm, không có phá án cũng không ai biết nguyên nhân mẹ cô chết là gì, thì ra chính là bị tên cầm thú này giết hại. Nhan Nhậm, người đàn ông khôn nạn này, thật là khôn nạn

Nam Cung Ảnh gọi tiểu Dương đến "Tiểu Dương lập tức chuẩn bị một triệu nhân dân tệ, tiền mặt, bỏ vào sau cốp xe cho tôi" Nam Cung Ảnh cầm điện thoại gọi cho Âu Dương Dật, hắn chỉ cảm thấy buồn cười đó là Nhan Nhậm dám ra giá một triệu, haha, một mình hắn có thể cầm được? Còn nói nếu đưa chi phiếu cho Nhan Nhậm đi ra ngân hàng lấy thì việc đó đồng nghĩa là tự đi thú tội? Thật sự ngu cái X (JJ: không làm thì là cái L', a men~)

"Dật, mau gọi cho Doãn Thiệu Hàn, Mạt Hàn bị bắt cóc rồi. Là ba ruột của cô ấy làm, địa điểm kho hàng thứ 3 XX, hai người mau đến tập hợp ở công ty của tôi! Nhan Nhậm nói chỉ có thể một người đến, hai người lúc đó thì chờ tôi ngoài quốc lộ"

Nam Cung Ảnh cúp điện thoại , khoát áo lạnh vào . Đứng ở thanh máy nhấn nút xuống . Lúc này cửa thanh máy mở ra là Dịch Điều Vi

"Ảnh" Nhìn thấy gò má của Dịch Điều Vi có chút tái nhợt

"Điều Vi?" Nam Cung Ảnh thấy Điều Vi có chút ngạc nhiên , nhưng nhìn đồng hồ trên tay , thời gian không còn nhiều

"Ảnh , em đã biết hết , em đã thấy tất cả . Anh không thể đi , em không cho anh đi , người kia bị điên rồi " Dịch Điều Vi nổi điên ôm lấy Nam Cung Ảnh , không buông

Nam Cung Ảnh trau trau mày " Em thấy?"

"Là , là Ajo , anh ấy nói cho em biết . Lúc sáng anh ấy đi mua điểm tâm cho em anh ấy nhìn thấy" Dịch Điều Vi nói dối , mặt biến sắc trái tim không nhảy..

"Điều Vi , em buông tay anh ra trước , anh biết em lo cho anh nhưng anh phải đi cứu Mạt Hàn" Nam Cung Ảnh quyết tâm kiên định , hiện tại hắn rất vội vàng

"Không được ! Ảnh , van cầu anh đừng mạo hiểm , van cầu anh! Anh là người thân duy nhất của em" Dịch Điều Vi nhất thời hốc mắt đỏ lên , tiếp theo nước mắt chảy ra không ngừng

Nam Cung Ảnh quay đầu đi , hắn dùng sức gỡ bỏ cánh tay của Dịch Điều Vi ra

"Anh phải đi" Nói xong , không hề để ý gì nữa liền xoay người chạy vào thang máy

"Ảnh" Dịch Điều Vi ngã trên mặt đất , móng tay bám vào da thịt của mình..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Lá gan của người thật dám?

Nhan Nhậm lấy miếng vải trong miệng Mạt hàn ra " Mày còn muốn nói gì thì nói đi , ha ha ha một hồi đợi nó đến đây , tao cho tụi bây cùng nhau xuống địa ngục" Nhan Nhậm lấy súng lục ra , bỏ từng viên đạn vào rồi lên đạn..

" Tôi với anh ấy chỉ là quan hệ trên hợp đồng ! Chúng tôi vừa mới kết hôn , anh ấy sẽ không quan tâm đến tôi đâu" Nhan Mạt Hàn gào thét , gân xanh trên cổ toàn bộ đều hiện rõ

Nhan Nhậm lạnh lùng cười "A , được thôi , chúng ta thử xem" Hắn trong lòng độc ác nói" Mày biết không ? Tiểu Hàn , tao thích nhất là những người phụ nữ có liên quan đến tao , chết ở trước mặt tao" Hắn cầm con dao lạnh như băng kề vào gò má của Mạt Hàn , nhẹ nhàng di chuyển xuống cổ ...

Nhan Mạt Hàn bị dọa đến phát sợ nhưng hau mặt vẫn ngược nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt khi dễ

Trên đường , Nam Cung Ảnh như đang thi đua xe , tránh một chiếc hai chiếc trực tiếp vượt qua đèn đỏ , hai tròng máy ngập đầy sát khí ... Mục tiêu bây giờ là kho hàng thứ 3 X

Nam Cung Ảnh nhấn điện thoại gọi cho Âu Dương Dật " Đây , Dật nhớ theo sát tôi"

Nam Cung Ảnh ngẩng đầu nhìn qua kính chiếu hậu đằng sau là chiếc xe màu lam vẫn đang chặt sát xe hắn , kế tiếp lại một cú tăng tốc độ , xe cứ thế mà càng ngày tốc độ càng nhanh

"Á , dựa vào ! Con mẹ nó , Nam Cung Ảnh thật sự điên rồi" Doãn Thiệu Hàn xoa xoa cái trán mới bị đụng vào kính vì xe tăng tốc độ quá nhanh

Âu Dương Dật đang phiêu liếc hắn một cái , nắm chặt tay lái , bằng bất cứ giá nào cũng phải theo sát kịp Nam Cung Ảnh

Mười phút sau , mồ hôi hột của Mạt Hàn cứ như vậy mà chảy từ trán chảy xuống..

" Như thế nào mà bây giờ còn chưa đến " Nhan Nhậm tức giận nói , nhìn ra hướng cửa kho hàng mà dò xét . Hai gò má của Mạt Hàn ửng đỏ , bởi vì vừa rồi Nhan Nhậm đã một trận kề dao vào...

Bỗng nhiên , tiếng "Két" chói tay ,

một ch

iếc xe

"tức giận xuất hiện" trước cửa kho hàng, bước xuống xe không ai khác đó là Nam Cung Ảnh, hắn đeo mắt kính râm màu râm nắng, tóc bị gió thổi tung nhưng hắn cũng chẳng quan tâm đến những việc đó nữa, hắn nở một nụ cười rất lạnh lùng

Nhan Nhậm lập tức quay trở lại bên cạnh Nhan Mạt hàn, lấy súng ra kề sát sau ót của cô. Nhan Nhậm bây giờ điên rồi, gặp ai cũng đều giết.. Nam Cung Ảnh ngu ngốc này tuyệt nhiên lại còn chui đầu vào ..

"Tiền đâu?"

Vừa thấy Nam Cung Ảnh cất bước vào kho hàng, Nhan Nhậm liền nhất thời hết lo lắng một nửa

"Ồ đằng sau cóp xe. Không tin, hãy tự ra đó mà nhìn" Nam Cung Ảnh chỉ chỉ ra ngoài kho hàng, Nhan Nhậm vừa rời được vài cm thì liền quay lại bên cạnh Mạt Hàn " Tao không có ngu như vậy"

Xem ra, Nhan Nhậm thật không có kinh nghiệm bắt cóc, khi gây án điều cơ bản chính là " đại não"

Nam Cung Ảnh khoé môi nhếch lên " Tin hay không thì tùy, còn hiện tại thì thả cô ấy ra" Hắn cầm hai túi tiền, chưa bao giờ lại bình tĩnh như vậy, Nhan Mạt Hàn lác đầu ý bảo hắn không cần kinh động Nhan Nhậm

"Tụi mày, tụi mày, lác đầu gât đầu cái gì?" Nhan Nhậm lập tức luống cuống, lấy súng trong tay chia vào Nhan Mạt Hàn, sau đó lại chia qua Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh cười " Can đảm còn không có còn đòi bắt cóc sao? Mở miệng liền ra giá một triệu?"

Một phía khác, Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn đã sớm báo cảnh sát, cảnh sát đã bao quanh kho hàng, chỉ tiếc không nhìn thấy được vị trí của Nhan Nhậm, nhưng rất nhanh sau đó Âu Dương Dật đã phát hiện ra đằng sau lưng của Nhan Mạt hàn có một cửa sổ nhỏ

Liền ngay tức khắc, mười mấy điểm đỏ đã nhắm phía sau lưng của Nhan Nhậm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Được nếu chết chúng ta cùng chết !

Nhan Mạt Hàn không hề biết, bây giờ trong thế giới của cô chỉ còn tồn tại lại tiếng đập của trái tim

"Mạt Hàn, em không cần sợ" Nam Cung Ảnh từng bước tiến đến,

Nhan Nhậm lúc này như kiến bò trên chảo nóng "Mày, mày còn bước để tao sẽ nổ súng."

Nam Cung Ảnh dừng bước, nhún nhún vai, hắn hiểu được tuy rằng đã có mười mấy điểm đỏ chia sau lưng Nhan Nhậm nhưng nếu Nhan Nhậm nổ súng, tâm điểm sẽ là đầu của vợ hắn ! Chỉ cần bóp cò, Nhan Mạt Hàn liền chết

"Ông không phải là muốn tiền sao? Tiền đã để trong cóp xe, tốt nhất ông hãy cầm lấy và thả cô ấy ra" Nam Cung Ảnh tựa như không sợ chết, từng bước một là tiến tới phía trước

Lúc này, Nhan Nhậm có chút run run " Mày, mày còn tiến đến nữa tao sẽ nổ súng lập tức giết chết hai đứa tụi bây" Nhan Nhậm gào thét, cầm súng chia thẳng vào Nam Cung Ảnh

"Nhan Nhậm ! Ông buông xuống, cầm tiền đi đi, chúng tôi sẽ không báo cho cảnh sát chỉ cần ông đừng làm điều gì tội tệ là được" Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu, mang theo sự khủng hoảng khi nhìn thấy Nhan Nhậm đang chia súng vào Nam Cung Ảnh

" Ha ha ha ha ha ha ha, thả người?! ha ha ha, mày thật là vui tính, tao muốn hai tụi bây cùng nhau chết" Nói xong, hắn bang bang nhanh chóng hướng tới Nam Cung Ảnh nổ súng nhưng tất cả viên đạn bị lệch hướng, chỉ còn viên duy nhất bị xẹt qua đầu, bắn tới đôi điện, lúc này trong lòng Nam Cung Ảnh liền " nổi dậy"

"Được, chết chúng ta cùng chết, tôi có vào lời muốn nói với Mạt Hàn, ông ra ngoài đi lấy tiền đi" Nam Cung Ảnh chỉ chỉ, quơ quơ tay, thuận tiện che dấu " mười mấy điểm đỏ" kia, nếu không sẽ bị phát hiện

Nam Cung Ảnh chỉ chỉ ra cửa, Nhan Nhậm nhìn xung quanh kho hàng nhưng không phát hiện ra cửa sổ đằng sau lưng của Mạt Hàn

"Được, thừa dịp còn chút thời gian tụi bây hãy nói với nhau đi" Nhan Nhậm quyết tâm, gât đầu nửa thân xoay người về phía cửa kho hàng

"Cạch" một tiếng cửa kho hàng bị khoá lại

Nam Cung Ảnh lập tức ngồi xổm xuống , kéo kéo dây thần trên người Mạt Hàn

"Này , anh thật ngu ngốc tới đây cứu tôi làm gì?" Nhan Mạt Hàn vận vẹo cơ thể có chút tê dại

"Tiểu nha đầu ngốc , không cứu thì cứu ai?" Nam Cung Ảnh cốc vào đầu cô một cái , không nghĩ Nhan Nhậm ngu vãi X , kêu hấn ra ngoài hấn liền ra

Rất nhanh , dây thừng trên người Mạt Hàn đã được tháo bỏ , Nam Cung Ảnh nhìn bốn phía , không có lối nào để thoát ra , bất quá chỉ có cánh cửa sổ nhỏ có thể cho Mạt Hàn chui ra . Bỗng nhiên "Cạch" một tiếng , cánh cửa bị đá văng ra

"Được , cái con tiện nhận này , tao sẽ giết mày , cho tao một triệu , tìm có để tao đi ra rồi tính trốn thoát à?"

Nhan Nhậm nổi điên gầm rú , lấy súng chia ngay vào Nhan Mạt Hàn

Trong lòng Nam Cung Ảnh lập tức kêu réo , xong rồi , Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn bọn họ hành động thiếu suy nghĩ rồi

Nam Cung Ảnh liền kéo người Nhan Mạt Hàn về phía sau lưng , từng bước chậm rãi lui về sau

Chợt Nhan Mạt Hàn thấy điểm đỏ ngay mi tâm , cô hiểu được , súng đang nhắm ngay hấn

Mười năm không gặp ba? Ông ấy lại muốn cô chết trước mặt ông ấy?

Nhan Mạt Hàn muốn hỏi ông trời vì có gì mà đối xử với cô như vậy

"Tao sẽ giết tui mày ...A..." Nhan Nhậm hung tợn tiến lên , nhấn cò súng ..

"Đừng.." một tiếng nổ , Nhan Mạt Hàn không hề suy nghĩ cùng thời điểm "Không cần" Cô lập tức lao ra xoay qua ôm người Nam Cung Ảnh , cổ tay đang còn bị Nam Cung Ảnh nắm chặt

Một giây sau , tương đương với thời gian đó

"Nổ súng , nổ súng" Doãn Thiệu Hàn cùng Âu Dương Dật bên ngoài gào thét , hai tròng mắt đỏ đậm , cái người đàn ông chết tiệt kia đã nổ súng bắn bọn họ

Máu , tựa như hoa anh túc , ở trên trán Nhan Nhậm " nổ rộ" .. Hai mắt nhìn thân thể ở phía xa , "Phịch" rồi ngã xuống..

"Mạt Hàn , Mạt Hàn" Nam Cung Ảnh không thể tin được , trong tay của mình đã dính đầy máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Hoa Anh Túc nở

Bàn tay run rẩy , Nam Cung Ảnh gương mặt tái nhợt

"Ảnh ... Anh có biết... Em phải nói điều này ... nếu không sau này sợ không còn cơ hội nói cho anh biết..." Nhìn Thấy Nam Cung Ảnh trong ánh mắt đã hiện lên màu đỏ rực , trong lòng thật rất đau

"Đứa ngốc , đứa ngốc ! Em thật là ngu ngốc nhất ! Da của anh rất dày , em vì sao lại đỡ cho anh?" Nam Cung Ảnh ngồi xổm trên mặt đất , nhẹ nhàng ôm cô vào lòng , vì sợ cô sẽ đau , hấn gào thét "Người đâu , người đâu , cứu cô ấy" Ngồi một chỗ ôm lấy Mạt Hàn , Nam Cung Ảnh tựa như con sư tử hoang dại , gào thét từ trong kho hàng thét ra .. Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn cùng những người cảnh sát liền chạy vào.

"Shit ! Ảnh không có trúng đạn?" Doãn Thiệu Hàn chạy vào , thấy Nam Cung Ảnh đang ôm Nhan Mạt Hàn trong tay , mà máu đã chảy rất nhiều , đứng ở phía xa cũng có thể thấy

"Nam Cung Ảnh ... cho em một cái ...cái cơ hội ... nói cho anh biết..." Nhan Mạt Hàn cố gắng nở nụ cười , đôi môi tái nhợt trở nên vô lực

Cô chỉ thấy mí mắt thật nặng " Em muốn ngủ , ngủ xong ..sẽ liền nói cho anh biết..."

"Đứa ngốc này , em không cần phải lãng phí sức lực để nói chuyện ! Em không được ngủ , hiểu không? Dùng sức mà thở , hãy nhìn anh ! Chúng ta sẽ không ly hôn ! Anh cảm thấy chưa vui đùa đủ với hôn nhân này , em không thể đi , em biết hay không?!" Hấn ôm Mạt Hàn vào chỗ ngồi đằng sau rồi lái

xe rời đi, Nhan Mạt Hàn vô lực nắm tay của Nam Cung Ảnh

"Đừng đi .. ôm em một cái, có được không. Coi như là yêu cầu cuối cùng của em" Cô đã quá mệt mỏi không còn chút sức lực nhưng trong lòng lại có quá nhiều quá nhiều lời muốn nói ra, ở bên cạnh người đàn ông này ba ngày cũng không cảm thấy đủ nhưng vấn đề bây giờ cô còn lại được bao nhiêu thời gian?! Cô thật sự không biết. Lúc này, Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật theo sát lên xe, Nam Cung Ảnh thấy vậy, để đầu của Mạt Hàn nằm trên đùi của mình " Dật, lái xe, lái xe"

Dù đã chảy rất nhiều máu nhưng từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi Nam Cung Ảnh, không thể rời khỏi gương mặt tuấn tú của hắn

Chợt, một giọt nước ẩm rơi trên má Nhan Mạt Hàn, hắn khóc?

Nhan Mạt Hàn kinh ngạc, nhưng không có sức để nói chuyện, Nam Cung Ảnh cuối đầu lau đi giọt nước mắt, kê tai vào sát miệng của Nhan Mạt Hàn " Nam Cung Ảnh, là đàn ông, anh không được khóc ..Thật ra thì ... có nhiều lời ... ha ha ha, chưa có cơ hội nói ra cùng với anh ... không nghĩ đến là em sẽ đi trước ... em chỉ sợ em sẽ tiếc nuối ... Anh biết không? Em đã biết rõ ràng trong lòng là yêu anh nhưng vẫn muốn ly hôn ... có lẽ em yêu anh rồi..."

Nhan Mạt Hàn tựa như đứa nhỏ đang ngủ say, vừa dứt lời đôi mắt liền nhắm lại, trước mắt là khoảng đen vắng lặng ..

"Mạt Hàn, Mạt Hàn, em vừa nói gì? Yêu...?" Nam Cung Ảnh vừa khóc, vì sao những lời này không nói sớm, hửn hửn là sớm một chút nói cho cô nghe, sớm một chút hắn nên thừa nhận nguyên nhân thật sự là hắn sợ mất đi người con gái này? Thời gian ngắn ngủn của cô vừa trôi qua...

Miệng của Mạt Hàn trào ra một dòng đỏ tươi

"Lái nhanh lên, nhanh lên" Nam Cung Ảnh hận hiện tại không thể liền đến bệnh viện, Doãn Thiệu Hàn cầm lấy dây an toàn, hai tròng mắt đỏ đậm, ghé sau xe đã nhuộm màu đỏ tươi của máu. Doãn Thiệu Hàn nhắm mắt lại, trau trau mày, chuyện này mà nói thật sự là lần đầu Doãn Thiệu Hàn trải qua

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chúng ta cố gắng

"Người bệnh mất máu quá nhiều" Vài người y tá từ phòng cấp cứu chạy ra, mang theo khẩu trang hướng tới Mạt Hàn ...

Nam Cung Ảnh tựa vào tường, nhìn hai bàn tay của mình dính đầy máu

Doãn Thiệu Hàn cũng đi qua đi lại, đứng kế bên Nam Cung Ảnh " Ảnh sẽ không sao đâu"

"Đúng vậy ! Ảnh, hãy nghỉ ngơi chút đi, chờ tin tức " Âu Dương Dật ngồi ở ghế hai tay nắm chặt lại cùng nhau

"Nam Cung Tổng Tài, chúng tôi cần ngài kí cái này.." Một người bác sĩ đi tới, đưa một tờ giấy cho Nam Cung Ảnh

"Đây là cái gì?!" Nam Cung Ảnh nhìn chăm chú " Đơn thông báo tình trạng nguy hiểm" (JJ) cái này dịch đại khái thôi nha, có lẽ không sát nghĩa đâu"

"Ba..Panh" Bàn tay to lớn vung lên, giấy kí kết bị xé làm hai, Nam Cung Ảnh tức giận nắm chặt hai vai của bác sĩ, hai tròng mắt đỏ ngầu" Ông phải cứu cô ấy ! Cứu cô ấy ! Hiện lại mau nhanh chóng quay trở lại để cứu cô ấy, mau vào đi, con mẹ nó"

Nam Cung Ảnh gào thét, tiếng thét vang vọng xung quanh hành lang

Trái tim của Nam Cung Ảnh bây giờ vô cùng đau đớn, giống như hàng vạn cây kim ghim vào

Doãn Thiệu Hàn, không chịu được nhìn sang đèn đỏ bên phòng cấp cứu, không biết còn phải đợi bao lâu

"Tôi đi ra ngoài một chút" Doãn Thiệu Hàn đứng dậy vừa đi ra cửa thì thấy Hạ Doãn Hi cùng Dạ Như chạy tới

Sau đó hai người dừng lại, lùi lại hai bước nhìn đến sau cốp xe của Nam Cung Ảnh

"Kao, quên mất " Doãn Thiệu Hàn lúc này mới nhớ đến, sau cốp xe có rất nhiều tiền, tất cả đều là tiền mặt, Nam Cung Ảnh không đi xe của hắn, dùng xe riêng đi làm, nên nhìn qua cửa kính sẽ thấy hết tất cả mọi thứ

Dạ Như cùng Hạ Doãn Hi hai ánh mắt muốn rời ra rồi, dường như hai người đều có suy nghĩ giống nhau rồi lại hướng đến cửa bệnh viện mà chạy tới, gặp được Doãn Thiệu Hàn mới dừng lại

"Cô ấy sao rồi? Mạt Hàn thế nào rồi?" Dạ Như sốt ruột hai khoé mắt đỏ lên, khăn trương lay lay hai vai của Doãn Thiệu Hàn

Doãn Thiệu Hàn thở dài , cúi đầu , chỉ chỉ vào bên

bệnh viện...

"Đi mau" Hạ Doãn Hi kéo Dạ Như , hai người chạy vào phòng cấp cứu

"Mặt Hàn ! Mặt Hàn" Dạ Như đi vào , giọng liên gọi khắp nơi , cô mặc kệ ánh mắt của người khác đang nhìn mình , hốc mắt đỏ bừng , mũi càng ngày càng xót..

Hạ Doãn Hi ánh mắt liên nhìn về phía Nam Cung Ảnh đang đứng dựa vào tường" Ở đó , ở đó " Cô chỉ chỉ về hướng Dạ Như

Khi Dạ Như chạy tới , thấy một túi plastic bên cạnh ghế Âu Dương Dật , hần chỉ bình thần ngược lên sau đó rất nhanh nghiêng đầu về hướng khác .. Cô tự giễu cười , Lâm Dạ Như , mày còn mong đợi cái gì nữa?

"Nam Cung Ảnh ! Mặt Hàn thế nào rồi? Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy . Anh không phải nói là sẽ cứu cô ấy bảo vệ cô ấy sao?" Dạ Như quay đầu đi , nước mắt không ngừng rơi , nhìn đèn đỏ vẫn còn sáng ở phòng cấp cứu , cô cắn môi dưới của mình..

Nam Cung Ảnh dò đầu , hai tay nắm chặt

"Ồ ! Anh nói , anh nói phải bảo vệ cô ấy" Dạ Như khóc nức lên , Hạ Doãn Hi bên cạnh mắt cũng rung rung , Dạ Như đi lại ghế ngồi xuống

Kì lạ đối diện với Âu Dương Dật trong lòng khẽ run lên , hần không thích nhìn Dạ Như khóc , nhìn thật yếu ớt , giống như búp bê tuy thời điểm mà có thể bể nát ra

Trải qua ba tiếng phấn đấu , rốt cuộc cũng lấy viên đạn ra được

Bác sĩ đỏ đầy mồ hôi , ở bên cạnh có một người y tá cứ lau lau cho

Tháo khẩu trang xuống , đi ra ngoài hành lang " Nam Cung Tổng Tài , chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân mất máu quá nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

"Ông nói cái gì?" Nam Cung Ảnh hung mãnh tiến đến , kiểm trụ vai bác sĩ , Dạ Như cùng Hạ Doãn Hi khóc nức lên

Âu Dương Dật trong nháy mắt có chút xúc động , muốn đem Dạ Như ôm vào trong lòng ngực của mình , giống như lần đầu tiên ôm cô cách đây hai năm về trước

"Nam Cung Ảnh ! Anh đã nói sẽ bảo vệ cô ấy tại sao lại để cho mọi chuyện trở nên như thế này .. Anh nói đi , nói đi " Dạ Như gào thét , cô gần như phát điên tiến đến đánh vào vai của Nam Cung Ảnh , Hạ Doãn Hi một bên cắn ngón tay của mình

Bác sĩ có chút đau đầu ở thái dương " Khoan đã , các người hãy nghe tôi nói . Cô ấy không có chết"

"Không chết?!" Mọi người trừng mắt nhìn ông bác sĩ

"Đúng vậy , các người thật là nôn nóng tôi còn chưa nói hết câu mà , còn anh bộ dạng của anh giống như muốn giết người vậy" Bác sĩ liếc nhìn Nam Cung Ảnh , lúc này y tá đẩy Nhan Mạt Hàn từ trong phòng cấp cứu đi ra , bốn người bọn họ đều tiến đến

Bác sĩ vui mừng cười cười , ông đã cứu mạng được một người đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết , đây là phẩm đức của thầy thuốc , mạng người là trên hết

"Bệnh nhân cần nghỉ ngơi , mọi người hãy mua cái gì đó cho cô ấy tắm bỏ đi"

Nói xong , bác sĩ nhét khẩu trang vào trong túi áo xoay người rời đi

" Không có chuyện gì là tốt rồi" Dạ Như và Hạ Doãn Hi kích động ôm nhau , lúc này Doãn Thiệu Hàn trở lại

"Ồi đại tẩu của ta ! Sao có thể ra đi như vậy" Doãn Thiệu Hàn chạy đến , bỏ nhào ôm Mạt Hàn khóc rống

(JJ thật sự có nghi ngờ về giới tính của anh nha Hàn ca =))))))))))]

Nam Cung Ảnh nghiêm mặt " Bóp " một tiếng đánh trên đầu Doãn Thiệu Hàn , sau đó lạnh lùng nói " Cô ấy vẫn chưa có chết"

Doãn Thiệu Hàn vừa nghe , sùng sốt " Không chết? Thật là tốt quá"

Trở lại nhặt cái bao dưới đất , lấy đồ uống cho mọi người ... Một ly đồ uống thôi , trải qua việc này làm cho mọi người thấy quan hệ của bọn họ thân mật hơn

Trên giường bệnh , Nhan MẠt Hàn vẫn nằm im , đôi môi tái nhợt , Nam Cung Ảnh khoá chặt chân mày , nhìn cô không rời mắt

Dạ Như cùng Doãn Hi ngồi trên sofa , không biết nói thêm cái gì , chỉ biết là Mạt Hàn không xảy ra việc gì nên bọn họ rất vui ... Nhưng vô tình , Dạ Như cùng Âu Dương Dật bốn mắt đối diện với nhau giống như có luồng điện xẹt nhanh qua hai người...

“ Thiệu Hàn , Dật , hai người về nghỉ ngơi một chút đi . Hạ Doãn Hi và Dạ Như , tụi em cũng vậy”

Nam Cung Ảnh đứng lên nhìn đồng hồ trên tường , cảm di động gọi điện cho Vân Tẩu báo là tốt nay sẽ không về , có gì thì đợi trở về sẽ nói sau

"Tôi ở lại" Dạ Như nói xong , giả vờ bày ra một tư thế không muốn đi . Ngày mai là cuối tuần , nên cô cũng có thời gian

Doãn Thiệu Hàn lôi kéo Nam Cung Ảnh , ý là để co Âu Dương Dật ở lại ,, tuy rằng Nam Cung Ảnh không nỡ rời khỏi Nhan Mạt hàn nhưng vì hạnh phúc của đồng bọn phải hi sinh " Đêm nay tôi về nhà , kêu Vân Tẩu làm mấy món tâm bô cho Mạt Hàn" Nam Cung Ảnh nhìn đồng hồ

"Dạ Như , bạn trai tôi đang đợi , tôi phải đi trước" Hạ Doãn Hi cười cười đi ra khỏi bệnh viện

"Tôi cũng phải đi đây"

Nói xong , Âu Dương Dật chuẩn bị rời đi

Doãn Thiệu Hàn thấy vậy liền nói " Ồ , từ từ , đi đâu vậy , người chẳng lẽ để Dạ Như ở đây một mình? Có còn lương tâm không vậy"

"Này , vậy sao cậu không ở lại?"

"Làm ơn , muốn thấy ngày mai mặt mũi tôi bầm dập bước ra khỏi nhà sao?"

"Cậu.." Âu Dương Dật không còn lời nào để nói , đặt mông ngồi lại trên sofa , hai chân vắt chéo

"Mèo neho cái gì , Ảnh chúng ta đi trước , tôi cũng phải về xem có cái gì bỏ để đem đến cho Nhan Mạt Hàn" Nói xong , không đợi Nam Cung Ảnh trả lời liền kéo hân ra khỏi phòng bệnh

Nam Cung Ảnh nghiêm mặt " Này! Tôi còn chưa nói lời tạm biệt với Mạt Hàn , cậu kéo tôi đi làm gì"

"Trong lòng nói , trong lòng nói rất giống nhau"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Quay về cuộc sống công tử nhà giàu đi

Bên trong phòng bệnh , không khí trở nên ngột ngạt

Dạ Như đứng dậy đắp chăn cho Mạt Hàn

Trên sofa , Âu Dương Dật dùng ánh mắt ám áp nhìn cô , chưa từng rời khỏi

Dạ Như cảm thấy có chút không thoải mái " Này , đừng nhìn "

Âu Dương Dật nghiêng đầu , không biết có thể nói gì , hân Âu Dương Dật thật sự không có thể hùng

Chợt , Âu Dương Dật đứng dậy

"Này , anh làm gì vậy?"

" Nói cho tôi biết , lý do rời đi của em hai năm về trước?"

Âu Dương Dật rất là nóng giận , hai mắt lạnh như băng nhìn Dạ Như , trực tiếp kiểm tra hai vai của cô đặt sát tường

"Không có lí do gì ! Chỉ là nhìn anh không vừa mắt"

Âu Dương Dật không nói thêm lời nào , trực tiếp hôn lên môi của Dạ Như

"Này..Đừng.." Dạ Như giãy dụa tứ chi , ánh mắt nhìn hấn có chút bối rối

"Bốp" Một âm thanh phát ra quanh quần ở bên trong phòng bệnh

Âu Dương Dật tóc dài có chút che khuất đầu ấn của năm ngón tay kia , đầu nghiêng qua một bên

"ha ha" âu Dương dật khẽ cười , buông Dạ Như ra , lùi về phía sau hai bước

"Âu Dương Dật... Tôi.." Dạ Như không thể tin là đã giáng cho hấn một cái tát , nhìn thấy vẻ mặt bi thương của hấn , trong tâm tự nhiên cảm giác chua xót , giống như hai năm về trước vì bất đắc dĩ mà cô phải rời đi

"Tôi chỉ muốn biết sự thật"

"Thực xin lỗi .. không thể giúp gì cho anh..." Dạ Như cuối đầu xoay người rời đi

Cổ tay bị Âu Dương Dật bắt lấy , gắt gao không chịu buông

Hốc mắt cảm thấy trướng trướng , không biết tại sao lại như thế này , hai năm qua cô đã muốn quên hấn , đã lâu không khóc nhưng hấn vừa xuất hiện thì.. tất cả giống như mây trời lơ lửng

"Đủ rồi , thật sự đủ rồi ! Công Tử nhà giàu , anh hãy quay về cuộc sống giày sang của anh đi có được không? Hãy buông tôi ra đi , tôi chỉ đem đến nhiều phiền toái , bất hạnh cho anh thôi , thả tôi ra đi"

Dạ Như lắc lắc đầu, nước mắt tràn mi...

"Em muốn tôi buông em ra như thế nào" Âu Dương Dật có chút nóng nảy , duỗi cánh tay dài ra , đem Dạ Như gắt gao ôm vào trong lòng ngực

"Chính là tôi mệt mỏi , anh hiểu không? Tôi mệt mỏi" Dạ Như đẩy hấn ra , khóc nức nở mở cửa phòng bệnh chạy ra ngoài

"Dạ Như ! Lâm Dạ Như mau quay lại" Âu Dương Dật khởi chân chạy ra ngoài , nhưng chợt nhớ tới là không có ai chăm sóc cho Mạt Hân

"Shit ! nhóm tiểu tử chết tiệt này , tôi sẽ giết chết các người" Nói xong , Âu Dương Dật cầm điện thoại " Này , Nam Cung Ảnh hãy quay lại bệnh viện đi , tôi muốn đi tìm Dạ Như" Nói xong , liền cúp máy chạy ra ngoài

--

Chỉ có thể nói , thời gian trôi qua rất nhanh , thành phố M đã gần 11 giờ , cả ngày đều giày vò tiến đến

"Lâm Dạ Như" Âu Dương Dật chạy ra ngoài bệnh viện , không thấy Dạ Như đâu , mới chưa đầy hai phút , cô không có khả năng chạy nhanh như vậy

"Lâm Dạ Như , em ra đây mau , tôi có chuyện cần nói với em"

Âu Dương Dật có chút sốt ruột , nhìn người người đi trên đường nhưng gọi tên cô mãi mà không thấy ai trả lời

Dạ Như núp ở góc tường , che miệng để mình không thốt ra tiếng , nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Dật , ngay cả áo khoác ngoài cũng chưa mặc , ban đêm lạnh như vậy chỉ mặc bộ quần áo mỏng manh ra đường , hấn một chút là đã nhìn thấu hết? Hôn nay buổi sáng còn tuyết , chẳng lẽ hấn hiện tại không lạnh?

Lệ , một vài giọt liền chảy xuống , cô nhanh chóng lau nó đi , phát hiện nước mắt trên mặt đã nhanh kết thành băng

"Âu Dương Dật ... tha lỗi cho em.."

Cô khóc , xoay người cứ chạy về phía trước , trời lạnh như băng , cho dù gió có thổi rất nhiều nhưng cô cũng không quan tâm chỉ đâm đầu chạy về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Tha lỗi cho em , vì còn yêu anh

trong một con hẻm nhỏ , Dạ Như thở hổn hển..

"Tiểu muội muội " Bỗng nhiên , phía sau có âm thanh truyền tới , âm thanh nghe rất kinh tởm , Dạ Như theo bản năng xoay người , thấy một khuôn mặt tởm lợm hé ra

"Người là ai?" Dạ Như lùi về phía sau , tiếp theo định chạy nhưng cổ tay đã bị giữ chặt lại

Trong lòng cả kinh , chẳng lẽ chính mình lại gặp sắc lang trong truyền thuyết?

Kao , như vậy không hay ho đâu phải không?

"Buông ra , đồ chết tiệt" Dạ Như ngo ngoáy cổ tay

"ôi , tiểu muội muội bình tĩnh nào , anh đây đã cô đơn rất lâu rồi , ngoan đến đây với anh" Nói xong , người đàn ông hung hăng đẩy Dạ Như té xuống đất , kéo cô vào đằng sau cái thùng nên bên ngoài nhìn vào không thể thấy được . Ngõ này thật là tốt , cô nên làm gì bây giờ?

Người đàn ông làm bộ rờ rờ vào người Dạ Như " Ôi , tiểu muội muội , làn da của em thật là đẹp nha" Hắn dùng cánh tay ghê tởm lướt qua gò má của Dạ Như , hai tay đè cô trên mặt đất lạnh giá ..

" Ghê tởm , đừng đụng vào tôi" Dạ Như giãy dụa , chỉ nghe " Xoạt " một cái , một bên áo của cô đã bị xé ra , lộ ra làn da trắng nõn ..định giãy dụa chạy đi nhưng cái chính là người đàn ông gắt gao đè cô xuống không cho cô nhúc nhích , cô cảm giác thật buồn nôn , nghĩ muốn phun ra ngoài

"Tiểu muội muội ~ ân a..~ hãy tha lỗi anh đi"

Nói xong , hai tay của hắn cời dây quần

"Shit ! Con mẹ nó , mày không muốn sống nữa rồi"

Âu Dương Dật vừa chạy qua ngõ nhỏ , nhìn tình hình bên trong thấy quần áo bị xé nằm trên mặt đất , hắn biết đó là Dạ Như

Hắn tiến đến , trực tiếp đâm vào mặt của người đàn ông

" Được , dám đánh bố mày à" Người đàn ông đứng lên định đánh trả , lúc này Âu Dương Dật như một con sư tử hung ác , liền tiến đến đánh bầm dập mặt mũi của người đàn ông , đánh cho đến khi hắn bất tỉnh

Dạ Như núp ở một góc , cả người run rẩy , miệng không ngừng lẩm bẩm " Không cần , đừng đụng tôi , đừng đụng vào người tôi"

Âu Dương Dật ngồi xổm xuống , nhìn thấy áo của cô bị xé rách , có chút đau lòng , vội vàng cởi áo ra khoát lên người của Dạ Như

"A , Người không cần , không cần đừng đụng vào tôi" Dạ Như lui lui thân mình , cho đến khi đụng vào cái thùng

"Dạ Như , là anh , là Âu Dương Dật , em nhìn đi" hắn đau lòng một phen liền tiến đến ôm cô vào lòng , mặc cô cho không ngừng giãy dụa " Ôi , đại khôn khiếp này , sao anh không đến sớm hơn?"

"Thật xin lỗi , xin lỗi"

"ô .. Ô... Anh có biết thiếu chút nữa thì ..." Lời nói còn chưa dứt , Âu Dương Dật liền cúi đầu , hôn lên môi của Dạ Như , sau đó lẩm bẩm nói " Sẽ không ... sẽ không... vĩnh viễn sẽ không..."

Hắn gắt gao ôm cô vào lòng , giờ phút này tựa như hai năm về trước

Ở trên đường , trời đã khuya

" Hôm nay , cảm ơn anh" Dạ Như ngẩng đầu nhìn sang Âu Dương Dật

"Không có gì"

"Em về đến nhà rồi , anh cũng trở về đi" Dạ Như cởi áo khoác , nhẹ nhàng đem trả lại cho Âu Dương Dật

Âu Dương Dật không nói gì , tiếp nhận lại áo khoác

Dạ Như cảm thấy xấu hổ , đêm hôm nay mà hắn đã hôn cô đến hai lần ! Thật rất xấu hổ ! Hiện tại quan hệ của bọn họ là cái gì?

Nhìn theo bóng dáng Dạ Như lên lầu , từ đầu đến cuối hắn chỉ đứng đó ,nhưng không phát hiện ra Dạ Như đang đứng ở trước cửa sổ trên lầu , cô không có mở đèn , nhìn thấy bóng dáng người đàn ông ở dưới , trng đầu lại đấu tranh..

"Âu Dương Dật , thật xin lỗi , hãy cho thứ cho em vì còn yêu anh nhưng chúng ta không thể ở bên nhau được" Dạ Như thì thảo nói , trong lòng đau xót , cô quay đầu đi cẩn thận kéo rèm cửa sổ lại

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Anh lagrave;đồ ngu ngốc

...

Cùng biết là tên tiểu thủ thú Áu Dương Dật sẽ không chờ lâu , nên sau khi bắt điện thoại mười phút sau Nam Cung Ảnh liền chạy đến bệnh viện

Nhìn đồng hồ " Mạt Hàn , tại sao em lại phải làm như vậy?" Nam Cung Ảnh trong lòng đau xót , ngồi ở trên giường , sờ vào gương mặt tái nhợt của cô , trong lòng rí máu , đáng ra giờ này người nằm trên giường phải là hắn , là hắn chứ không phải là nữ nhân ngu ngốc này

Nam Cung Ảnh cầm điện thoại " Vân tẩu , ngày mai nhớ nhanh theo canh hầm"

Cúp điện thoại , dụi dụi con mắt , xem ra Áu Dương Dật sẽ không trở lại . Gây sức ép cả ngày , cũng hiểu được là rất mệt mỏi . Kia còn nguyên một triệu tiền mặt , không nghĩ là không chút sứt mẻ nhưng lại giải quyết được tất cả

Sáng sớm , Nhan Mạt Hàn xanh xao , mí mắt có chút cử động , cảm thấy được chính mình đang vận động .. Có lẽ là vừa từ địa ngục trở về , hoặc là cùng Diêm Vương đánh một trận mới đem được mạng sống nhỏ nhoi này trở lại

Ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng bệnh , cô giật giật ngón tay , cảm giác được có một chút thân nhiệt bên cạnh , cô hơi nghiêng đầu là Nam Cung Ảnh

Hắn chính là đang ở bên cạnh cô , lông mày gắt gao trau trau lại , tựa như có cái gì đó không vui hoặc là đang rất lo lắng

Nhưng khuôn mặt vẫn rất tuấn tú , không hề mất khí phách ... Hắn nằm đó ngủ như một đứa trẻ

Nhan Mạt Hàn khẽ nâng cánh tay , nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Nam Cung Ảnh rồi rờ rọc xuống lông mi , ngón tay khẽ dừng lại ở sống mũi cao của hắn

Ôi !Tiểu tử này thật là rất đẹp trai nha...

Đảo qua đôi môi mềm mại , hắn nở một nụ cười mờ to mắt" Như thế nào? Sáng sớm vừa dậy đã lễ phép"chào hỏi" chồng của em sao?"

Nhan Mạt Hàn ngẩn ra rồi bật cười " Em khát , anh có thể lấy nước cho em không?"

Nam Cung Ảnh nhìn thấy cô có thể đã nói được liền vui vẻ" Được , đợi anh " Hắn đứng dậy , cử động có chút khó khăn , hai chân thì run lại còn đau khắp cổ , đi lấy nước cho mạt hàn

Nam Cung Ảnh có thật nhiều điều khang trang muốn nói cùng cô , chính là không biết có nên nói ra không , trong khi cô còn yếu như vậy

Lấy ly nước khẽ nâng đầu cô ôm vào trong ngực " Nếu em đã chết thì anh biết phải làm sao..."

"buồn bã , cô đơn chứ sao" Nhan Mạt Hàn cười cười , cầm ly nước uống hết

Nam Cung Ảnh đỏ mặt hỏi" em vì cái gì lại đỡ giùm anh?"

"Bởi vì em thả chính mình bị thương cũng không đành nhìn người em yêu bị thương . Như vậy , rõ ràng chưa?"

Cô nâng hai tròng mắt long lanh , chống lại cặp mắt tà mị của Nam Cung Ảnh

Hắn đã hiểu , trong lúc nhất thời rất hạnh phúc , dường như tất cả có thể đâm vỡ lòng ngực hắn " Em yêu Anh sao?"

"Được rồi , anh đúng là ngu ngốc" Cô không nói gì , đã trả lời rõ ràng như vậy mà còn hỏi sao? thật là xấu hổ

"Em mới là..." Nam Cung Ảnh mắng yêu , vuốt sống mũi của Mạt hàn cười vui vẻ

"Ngày , những gì em nói anh thật không hiểu sao?" Sợ hắn không hiểu , Nhan Mạt Hàn muốn xác định lại một chút

Nhưng hắn không nói gì liền hôn lên môi cô , nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi của cô , quyến luyến chung thủy giữ lấy . Nụ hôn này , tựa như đã nói cho cô biết hắn đã là của cô

Nhan Mạt Hàn cười cười , cô không phải sớm đã là của hắn sao? Chính cái đêm uống rượu , cô đã thuộc về hắn rồi...

--

"AJo , xem ra kế hoạch gây tai nạn kia phải lùi lại rồi" Dịch điều Vi khó chịu cảm lý sửa uống

"Tại sao?"

"Nhan Mạt hàn bị trúng đạn rồi ! Cụ thể thì người hãy tự tìm hiểu đi" Dịch Điều Vi lưỡi phải giải thích

"Được , Dịch tỷ yên tâm , chỉ cần cô ra lệnh , tôi sẽ hành động ngay" AJo ngẩng đầu , nhìn thoáng qua Dịch điều Vi , xem ra Dịch Điều Vi đã thật sự thay đổi , thay đổi một cách đột ngột khiến hắn không còn có thể nhận ra ... Cô trước kia , làm sao có thể tự tay phá tan hạnh phúc của người khác?!

"Một hồi tôi sẽ đến xem xét tình hình của Mạt Hàn"

Dịch Điều Vi cảnh giác một chút " Người hãy xuống lầu mua một chút trái cây"

"Ừ , tôi biết"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hôm nay , là sinh nhật em

Dịch Điều Vi trong tay cầm hoa quả , đi đến phòng bệnh . Vừa đến liền nhìn thấy Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn ngồi trên giường vừa nói vừa cười

Dịch Điều Vi cắn cắn môi dưới " Mạt Hàn , cô khoẻ hơn chưa??" Ra vẻ nhỉnh bộ liền đem hoa quả đặt ở đầu giường

"Tốt hơn nhiều" Nhan Mạt Hàn liếc Dịch Điều Vi , quay đầu tiếp tục đùa giỡn với Nam Cung Ảnh

"Điều Vi , tới rồi à . Đến đây đi , muốn hay không cùng chúng tôi nghe chuyện cười" Nam Cung Ảnh cười nói

Nhìn thấy hai người tiếp tục cười nói , trong lòng Dịch Điều Vi không khỏi ghen tị , móng tay nhấn chặt vào da thịt , nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười "HaHa , được , nghe một chút rồi sẽ đi , Ajo đang đợi phía dưới"

--

Một hồi về đến nhà , Dịch Điều Vi tức giận lỗ mắng hét " Ajo , tôi cần cậu chuẩn bị cho tôi một món đồ"

"Cái gì?" ajo theo phòng đi tới

" Thuốc kích thích tình dục"

"Dịch tỷ , cái đó dùng để làm gì?"

"tôi sẽ sử dụng , đi chuẩn bị đi , nhớ phải là liều cực mạnh" Nói xong , liền trở về phòng

Trong lòng Ajo bắt đầu khó chịu nguyên nhân là Dịch tỷ vẫn đắm đuối yêu người đàn ông kia? Mặc dù người đó không hề đáp trả lại

tốc độ của ajo rất nhanh , nội trong một tuần liền đem tới rất nhiều . Dịch Điều Vi cầm lấy đem giấu đi

Vết thương trên người của Mạt Hàn cũng đã từ từ lành , từ ngày biết được cô bị thương , mỗi ngày Lạc Thần đều đến bệnh viện

Cuối cùng cũng đến ngày xuất viện

"Này , em đã khoẻ rồi không chết đâu , anh không cần bế em" Nam Cung Ảnh ôm Nhan Mạt Hàn vào trong lòng ngực , trực tiếp bế cô lên xe , cô cảm thấy hạnh phúc ở trong lòng ngực của hắn nở một nụ cười

"Cái gì cái gì sẽ không chết , hừ hừ hừ" Hấn quát rồi vuốt vuốt sống mũi của cô

Đem đồ đạc quăng vào trong xe , ngồi trước tay lái , lái xe chở Nhan Mạt hàn về biệt thự

"A , thiếu phu nhân , cô đã về" Vừa vào cửa , Vân tẩu liền chạy đến giữ chặt cánh tay của Mạt Hàn , một tháng nay đã không thấy cô rồi

"Ừ , vân tẩu , tôi cũng nhớ cô"

--

Thời tiết rất lạnh , tuyết lại rơi thêm nhiều ... Thời gian trôi qua thật nhanh , hôm nay ngày cô xuất viện cũng chính là sinh nhật tròn 20 tuổi của cô

Cuối đầu , rũ con mắt xuống , cô đã ở biệt thự cùng Nam Cung Ảnh đã 3 tháng , trải qua nhiều ngày như vậy nhưng thật ra chỉ có 3 tháng mà thôi , không nghĩ cô cũng có lúc như vậy , hôm nay là sinh nhật của cô chẳng lẽ hấn không nhớ? Không thể như vậy.. Tiếng chuông điện thoại vang lên , cắt đứt suy nghĩ của Mạt Hàn

"Này , thần"

"Sinh nhật vui vẻ tiểu nha đầu! Hôm nay cũng là ngày em xuất viện" Ngón Lạc Thần ở đầu dây bên kia cũng vui vẻ cười

"Ừ , em biết rồi vẫn là anh tốt nhất , là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật cho em" Nói đến người đầu tiên chúc mừng , cô thêm vài phần thương cảm , cô nghĩ là hôm nay sinh nhật Nam Cung Ảnh sẽ xuất hiện sau đó ôm cô và nói " Sinh nhật vui vẻ" nhưng đáng tiếc điều này không xảy ra ... không xảy ra

Gần tối , Nhan Mạt hàn dụi mắt đi xuống lầu

"Vân tẩu , vân tẩu?" Cô gọi nhưng không thấy ai trả lời " Kì lạ" nói thầm , dưới phòng khách cũng không có mở đèn

Bỗng nhiên , trên bàn có một luồng ánh sáng nhỏ thu hút tầm mắt của cô

Đứng tại chỗ , người cô cứng đờ , ngay sau đó cô bị kéo vào một cái ôm ấm áp , ở bên tai truyền đến một âm thanh " Vân Tẩu hôm nay không có nhà , cô ấy chỉ để lại "đồ vật" này cho em"

"Hôm nay , là sinh nhật của em" Nam Cung Ảnh cúi đầu , không chút do dự hôn trụ lên đôi môi của cô

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Giả bộ cái gì thần bí đây

Bị Nam Cung ảnh hôn đến " trời đất quay cuồng" , Nhan Mạt Hàn ôm lấy cổ của hấn , giờ phút này cô nguyện ý trao tất cả cho hấn

Cuối cùng , hấn lưu luyến buông người cô ra " Cho em ăn bánh kem"

"Ừ" Nhan Mạt hàn gật đầu , chiếc bánh kem được cắm một ngọn nến nhỏ " Em phải cầu nguyện"

"Được , chỉ có một điều ước thôi"

"Ừh" Nhan Mạt hàn chấp tay hình chữ thập , nhắm hai mắt bắt đầu cầu nguyện .. Nhìn thấy miệng cô giật giật nhưng không phát ra âm thanh , Nam Cung Ảnh khoé miệng cong lên..

Rất nhanh , cô mở mắt thổi tắt ngọn nến

"nói cho anh biết em cầu nguyện gì " Nam Cung Ảnh ngồi ở bàn đối diện , ngón tay quẹt qua kem trên bánh sau đó trét lên mũi của cô

"Này , anh trét kem lên mặt em , em sẽ không nói cho anh biết đâu"

"Hắc hắc , không nói thì thôi , một hồi anh sẽ giúp em "Sạch sành sanh" Hấn lau kem trên mặt của cô

Mạt Hàn bĩu môi , " Em đã cầu nguyện rồi , ây , không thể nói với anh được"

"Nói"

"Em ngại.."

"Nói"

"Được rồi, em cầu nguyện từ nay về sau sẽ cùng với Nam Cung Ảnh mãi mãi bên nhau" Cô nhún nhún vai, dù sao cũng đã tỏ tình nói lại lần nữa cũng không sao

Thực ra, cô chưa bao giờ nghe hắn nói là "Anh yêu em" ... Ba chữ này, cô luôn mong đợi sẽ được nghe

Đây là nguyện vọng thứ hai của cô, chính là cô không bao giờ nghĩ Nam Cung Ảnh sẽ nói ra ba chữ này

"Nhan Mạt Hàn, tiểu ngu ngốc, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em" Hắn cười cười, hai tròng mắt híp lại thành nguyệt nha "Đây là vân tẩu tặng cho em" Nam Cung Ảnh lấy một chiếc hộp ra, mở ra là một chiếc vòng ngọc tử rất đẹp

Ánh mắt nhìn thấu là rất đẹp, làm cho người ta có một cảm giác mát mẻ "Vân tẩu nhờ anh đem về?" Cô đeo chiếc vòng vào tay, liếc mắt nhìn người đối diện

"Ừ" Nam Cung Ảnh không lòng vòng, trực tiếp gật đầu

"Đáng ghét! ngày mai sẽ cảm ơn cô ấy"

Nam Cung Ảnh cắt bánh ra, đưa cho cô một miếng

Nhét một miếng to vào miệng "Ngon quá" Đã lâu không ai tặng quà sinh nhật cho cô, Ngón Lạc Thần vẫn đang rất bận, cùng lắm chỉ có thể gọi điện chúc mừng

Đây là cái sinh nhật đúng nghĩa đầu tiên lại còn trải qua cùng Nam Cung Ảnh "Này, cảm ơn anh đã mua bánh cho em, nhưng còn quà thì sao"

"Quà tặng? Anh còn chưa cho em xem đâu" Nam Cung Ảnh tà mị liếc nhìn cô, ngón tay ngoắc ngoắc, bảo cô đi ra, nhan mạt hàn trau trau đôi mi thanh thú, đứng dậy rời khỏi bàn ăn

"Giả vờ thần bí cái gì đây?"

"Cái lỗ tai lại đây"

"Được rồi" Cô kề sát lỗ tai vào đôi môi Nam Cung Ảnh, kết quả một giây kế tiếp, cô liền giật mình

Cảm giác tê tê đại đại bao phủ lấy cơ thể, đôi môi nhẹ nhàng cắn vào vành tai của cô, tiếp đó liền đứng dậy kéo cô vào trong lòng ngực ..Bá đạo hôn trụ đôi môi của cô, giữ lấy không buông ... Một lúc sau, đầu lưỡi bắt đầu chuyển động liếm một chút kem còn dính trên mặt cô

Nhan Mạt hàn quả thật giật mình, đại não trống rỗng ... Đây là lần đầu tiên sao? Xem như chân chính yêu nhau sau cái lần đầu tiên kia?

Hai tay, luồn qua lưng của Nam Cung Ảnh

Hắn xoay người, đem cô ngồi xuống ôm lấy, nhìn đã lâu, thật lâu rồi chưa "đụng chạm" với cô! Hôm nay, không thể tiếp tục nhìn nữa ... nếu tí tục sẽ "bệnh" mất

Một cước liền đá rầm cánh cửa lại, đem Mạt hàn nhẹ nhàng đến giường, nón nóng cởi bỏ những thứ còn vướng víu, cúi người tiến lên, đem cô đặt ở bên dưới ...

"đợi đã nào" Nhan Mạt Hàn mở miệng, lấy tay chống đỡ lồng ngực của hắn

Gương mặt ửng đỏ, hơi thở dồn dập, lúc này tại sao cô có thể ngừng lại?!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Cho danh một đứa con

"Vì sao lại ngừng lại?" Hắn mang theo âm thanh nhỏ nhẹ, ép xuống nhất có thể

Nhan Mạt Hàn nâng hai tròng mắt xinh đẹp, chăm chú nhìn vào gương mặt Nam Cung Ảnh "Này, đây là lần thứ mấy của chúng ta?"

"Lần đầu tiên" Hân nói xong, hôn lên cổ trắng nõn của cô

"Anh yêu là yêu thân thể của em sao?" Nhan Mạt Hân thất vọng, giọng nói mang theo vài phần thương cảm, không có tình yêu thì cô sẽ không cần

"Anh yêu em, chính là yêu trái tim của em, yêu con người của em" Cúi đầu, hôn trụ đôi môi không cho cô phản bác

Hân lẩm bẩm nói "Tiểu Hân, quà sinh nhật của anh cho em... chính là cùng em tạo một đứa nhỏ"

(JJ : á, bịt mắt, biến thái biến thái quá =))

"Oanh" Một âm thanh khiến cho đại não cô trống rỗng, đứa nhỏ đứa nhỏ đứa nhỏ....

Cô cùng Nam Cung Ảnh có con? Cô sẽ là người mẹ tốt sao? Cô thể thể chăm sóc đứa con này sao..?

"Ảnh... Em sợ, em chưa chuẩn bị tinh thần" Không đợi cô nói hết, hân dùng môi ngăn chặn những lời cô đang định nói

Bàn tay hoạt động, di chuyển khắp thân cô, đốt lửa lên cơ thể cô...

Nhan Mạt Hân cắn môi dưới, không dám thốt ra tiếng.

"Mạt Hân, hãy thốt ra đi .. anh muốn nghe giọng của em" Đầu lưỡi hôn trụ hai quả anh đào của cô, đùa đùa ngâm lấy

Nhan Mạt Hân đỏ mặt, chính là nghe tới lời nói của hân tựa như nghe được ma chú, cô liền mở miệng ra...

Hân tách hai chân của cô ra, mạnh mẽ tiến vào .. Rốt cuộc nhìn không được cô rên rĩ "Ummm..." một âm thanh yêu kiều thốt ra

(JJ : H nhẹ nhưng xịt máu mũi, gặp ta lại là một sắc nữ, ối.....haha)

Hai chân quắp lên hông hân, ôm cổ, thủ đáp trả lại ..

"Hân Mạt Hân, em hãy nghe cho kĩ những gì anh nói.. ANH Yêu Em"

"Ừ....Ummmm" Cô mơ màng, gât gât đầu, không nói gì, nguyện vọng thứ 2 đã được thực hiện

cứ như vậy, triển miên một đêm, cho đến khi trời gần sáng, cô mới được ngủ ...

Gần đến chiều, Nam Cung Ảnh muốn xoay người liền phát hiện cánh tay như có vật gì đè nặng .. Chậm rãi mở to mắt, lúc này mới phát hiện ra là Mạt Hân đang nằm trên cánh tay của hân...

Trên gò má của cô còn mang theo vị ân ái ngày hôm qua nên có chút ửng hồng, khoé miệng hơi nâng lên, nằm trong lòng ngực hân, cảm giác vô cùng bình yên

Từ nay về sau, mỗi buổi tối họ đều có thể ôm nhau ngủ .. Ngày hôm sau có thể chở cô đến cửa hàng bánh ngọt .. Trừ những ngày kinh nguyệt thì những ngày khác hân đều có thể "ăn sạch sành sanh" cô

Mùa đông chưa đi qua nhưng tuyết đã rơi ít hơn

Trong phòng ăn điểm tâm, hệ thống sưởi ấm làm cho ba người cảm thấy ấm áp

Lúc này, một người tiến vào làm cho Dạ Như sững sốt, rất nhanh cúi đầu xuống tiếp tục làm việc

"Dật" Nhan Mạt hân cười cười, chạy tiến đến, nháy mắt bảo hân hãy đến nói chuyện với Dạ Như

Sau đó chạy về quầy "Dạ Như, tiếp khách kìa"

"Sao cậu không đi?" Từ đêm hôm đó, hai người không có liên lạc với nhau, cũng đã một tháng nhưng cô nhìn hân thì vẫn có chút xấu hổ

"Không ai tiếp đãi khách sao?" Âu Dương Dật nhú mày tìm kiếm, hân đặt biệt bót chút thì giờ làm việc mà đến đây .. Khoé miệng cười cười, thoáng nhìn Dạ Như

"Có" Giọng nói Dạ Như nhỏ xíu tựa như con muỗi, cô vẫn cam tâm, đem thực đơn chạy đến "Tiên sinh, xin hỏi ngài dùng gì?" Cô giả vờ nở nụ cười

Hạ Doãn Hi đã sớm biết tình trạng của họ, không nói gì chỉ cùng đứng sau quầy với Mạt Hân chuẩn bị "Xem kịch hay"

"Muốn em..." Hai chữ, hân cười, ánh mắt tà mị nhìn cô

Chỉ thấy gương mặt của Dạ Như liền đỏ "Anh..! Thật là xấu hổ, không nên nói như vậy"

Nói xong , xoay người chạy đến quầy .. Người này rõ ràng đến đây để làm cho cô khó xử..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Anh chỉ thật sự muốn biết sự thật

"Thái độ phục vụ kiểu gì , đối với người cứu mạng mình như vậy không hề tốt nha" Âu Dương Dật cười cười , trong cửa hàng hiện tại ngoài hắn là khách thì không còn ai khác , không khí trở nên lúng túng..

"Ặch , Doãn Hi , trong đây có chút nóng , chút ta ra ngoài hít thở đi" Nói xong , Mạt Hàn cười ha hả kéo Hạ Doãn Hi ra ngoài

Dạ Như nóng nảy" Neè, tôi cũng muốn đi" Nói xong để lại băng hiệu trong tay

"Không được , cậu phải ở lại đây , tớ và Hạ Doãn Hi phải chờ một ngày ! Tớ là chủ nha , Dạ Như của " bà chủ" hãy ở đây xem quán đi" Nhan Mạt Hàn cùng Hạ Doãn Hi mở to mắt chớp chớp nhìn Dạ Như

Khoé miệng giật giật , run rẩy " Thôi , quên đi . Đi đi , đi nhanh rồi mau về" Phát phát tay , trở mình xem thường hai người

"Tốt như vậy đi , một ly Flat White"

" Mẹ kiếp , lại nói tiếng anh" Dạ Như hung hăng nói tục , làm bộ nghĩ đến việc tiến lên đánh hắn , quá bất ngờ , cô đang làm cái gì? Không phải lúc trước hai người đến quán cafe , hắn chỉ toàn kêu Flat White nếu không thì là Latte , khẩu vị vẫn như vậy ! Tiếp đó Dạ Như liếc hắn một cái" Nghe không hiểu , không làm"

"Một ly Úc Đại Lợi Ô-xtrây-li-a đặc sản , cà phê sữa ! phải chính tông mà nói nha" Hắn cười , tháo mắt kính râm để lên bàn , hai chân tao nhả vắt chéo

Dạ Như bĩu môi , bắt đầu công việc..

Nhìn thấy cô ở quầy bận rộn , tựa như cuộc sống rất vất vả , cô ở thành phố này một mình , không có ở cùng ba mẹ , gia đình điều kiện cũng không tốt lắm , ba mẹ cô vất vả đi làm để cho cô tiền đóng học phí , cho cô tiền thuê nhà , chính là muốn tự mình kiếm tiền , một người như vậy sao có thể sống phóng túng?

"Ngài - cà phê" Tức giận đem cafe để trên bàn liền xoay người chạy đi

Bỗng nhiên , hắn đứng dậy một phen cầm tay Dạ Như

"Này , anh làm gì vậy? Muốn vô lễ sao?" Cô cười cười " Tôi không thích hợp với ngài , xin ngài hãy tôn trọng tôi một chút"

Nói xong , mạnh mẽ hất tay nhưng thế nào cũng không thể hất ra được

Ở góc ngoài cửa sổ " Ây , bọn họ không phải đã đến lúc đánh nhau chứ?" Hạ Doãn Hi có chút lo lắng khi nhìn thấy tình hình bên trong

"Yên tâm , tỷ tỷ là người từng trải" Nhan Mạt Hàn tự tin vỗ ngực , tiếp theo chuyện xảy ra làm cho hai người há hốc mồm.

Trời ạ , bọn họ cư nhiên trong quán ...Lưỡi lưỡi / hôn

"Mẹ kiếp , Âu Dương Dật này vô lễ" Hạ Doãn Hi nhăn , định chạy vào , nhưng bị Mạt Hàn một phen giữ lại

"Này , bình tĩnh bình tĩnh ! Cậu xem bọn họ như vậy giống Âu Dương Dật vô lễ với Dạ Như sao? Như thế nào có thể , Dạ Như cũng tình nguyện "

Trong phòng , Dạ Như mở to hai mắt .. Lần thứ ba ? Bọn họ đã hôn nhau lần thứ ba , đây là tình huống gì?

Cô hung hăng đẩy hắn ra , Âu Dương Dật một chút lão đảo xem tí ngã xuống .. Dạ Như vươn tay muốn níu hắn lại , nhưng tay ở không trung cô liền rút lại

"Không cần như vậy , chúng ta không có vấn đề gì , tôi không hi vọng người khác hiểu lầm" Dạ Như ngẩng đầu , cực lực cắn môi , nước mắt chảy ra . Người đàn ông yêu nghiệt này , đã sớm rồi đau thương lên người cô , cô đã sớm mệt mỏi rồi

"Chính là anh--- linh" Tiếng điện thoại vang lên , Âu Dương Dật đảo qua trực tiếp nhấn nút tắt sau đó ném điện thoại sang một bên

"Anh phải biết sự thật ! Chỉ cần sự thật , nói cho anh biết được không , van cầu em" Sự cao ngạo thường ngày của Âu Dương Dật đã biến mất , ở trước mặt người con gái này , hắn không bao giờ có thể ngẩng cao đầu mà đối diện , nắm trụ hai vai cô , hắn để cho hai người mặt đối mặt , bốn mắt nhìn thẳng vào nhau ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đánh tỉnh tôi đi , có lẽ sẽ dễ chịu hơn

"Sự thật là tôi không hề yêu anh" Cô hét lên , ngay sau đó nước mắt tràn mi , cô xoay người , không muốn nhìn lại .. Âu Dương Dật liếc mắt , thản nhiên nói " Em đi đi , thật xin lỗi"

Âu Dương Dật nhắm chặt hai mắt , giờ khắc này những gì hắn nghe được đã làm tan nát cõi lòng hắn.. Hít sâu một hơi " Nói cho anh biết , đây không phải là sự thật , em có nguyên nhân của em đúng không?" Hắn không tin cô

"không có , anh đi đi" Dạ Như chỉ ra cửa , hạ lệnh trực xuất hắn

"Tôi sẽ không buông tha em , em nhớ kỹ đó" Nói xong cầm lấy mắt kính cùng áo khoác và điện thoại liền rời đi

Ngoài cửa sổ Nhan Mạt Hàn thấy tình hình như vậy " Đây , Dật , anh đi đâu?"

"Về công ty" Nói xong , xe nghênh ngang rời đi ..

Dạ Như ngồi xồm xuống , ngồi trên mặt đất lạnh lẽo , ôm lấy đầu gối của chính mình , đầu vùi vùi vào chân..

"Ha ha , đâu có gì đáng khóc , không được khóc" Âm Thanh của cô có phần run rẩy , Hạ Doãn Hi Cùng Mạt Hàn chạy nhanh vào " Dạ Như , làm sao vậy? Đừng khóc" Nhìn thấy cô hai vai cô kịch liệt nhấp nhô , hai người thở dài , nhẹ nhàng ôm lấy Dạ Như

Gần tối , sau khi dọn dẹp xong , Hạ Doãn Hi tạm biệt ra về , cả buổi chiều Dạ Như đều xụi mặt , ánh mắt trống rỗng đứng ở quầy , như là không có lối về..

Nhan Mạt Hàn đứng ở một góc chờ Nam Cung Ảnh , chỉ một chut sau một chiếc xe màu bạc xuất hiện trước mặt cô

Cô vui mừng nở nụ cười tiến đến " Ảnh" , sau đó ngồi vào ghế

Bữa tối , điện thoại Nam Cung Ảnh vang lên

"Đây , Ảnh , mau cứu Dật , hắn điên rồi" Một bên âm thanh cầu cứu của Doãn Thiệu Hàn

Nam Cung Ảnh biết , Âu Dương Dật đang ở - tươi đẹp-

"Được , chờ tôi" Nói xong , cúp máy " Mạt Hàn , anh đến tươi đẹp một chút , đến xem tình hình của Âu Dương Dật"

"Được , em chờ anh về ăn cơm" Nói xong , hắn lái xe rất nhanh . Về đến nhà Mạt Hàn kêu vân tẩu đem đồ ăn ra trước , cô chờ hắn chút nữa về cùng ăn, Nam Cung Ảnh cười cười , lời nói của cô tạo độ ấm làm cho tâm tình của hắn rất tốt

Huyết sáo , cầm lấy chìa khoá xe chạy đến -tươi đẹp- , đi vào bên trong âm nhạc hỗn loạn , không khỏi trau trau chân mày

Giống như trước , bước vào phòng Vip liền thấy Âu Dương Dật đang cầm bình rượu , Doãn Thiệu Hàn nhìn Nam Cung Ảnh , nhún nhún vai , biểu thị không có cách nào giúp hắn

Vừa đến đã nghe nồng nặc mùi rượu , trong lòng Nam Cung Ảnh bốc hỏa ! Ban sáng còn bình thường , sau khi gặp Dạ Như thì hắn liền biến thành loại người lè mề .. ! Tức chết được

Không không chế được , cất bước đi đến nắm cổ áo của Âu Dương Dật , bình rượu " Choảng" một tiếng liền gặp với mặt đất , tan nát thành những mảnh vụn .. Âu Dương Dật hí mắt cười cười " Ảnh , ha ha , tôi rồi sao?"

"Âu dương Dật , có biết cậu đang làm gì không?" Hai mắt Nam Cung Ảnh bốc hỏa , gất gao , nắm cổ áo hắn

"Ha Hả , tôi à? Rất đang nhàm chán , ha ha ha ha" Hai gò má của Âu Dương Dật đỏ bừng

tiếp một giây sao , Nam Cung Ảnh không nhịn được " Bốp " Một cú vào mặt Âu Dương Dật

"Ảnh, làm gì vậy" Doãn Thiệu Hàn vừa thấy liền chạy nhanh giữ chặt Nam Cung Ảnh

Một bên Âu Dương Dật ngã xuống, bụm mặt, máu theo miệng chảy ra, tự giễu cười "Đánh đi, đánh cho tôi tỉnh đi, xem ra còn dễ chịu hơn"

Nam Cung Ảnh lại nắm cổ áo hắn "Cậu không phải là đàn ông", bạo tiếng hét lớn, cả gian phòng Vip tựa như cũng lung lay

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Sẽ không phải là có thai?

Giây phút này, căn bản Âu Dương Dật không giống đàn ông, hắn bất động ở sofa, giống như một đứa nhỏ bị thương. Hắn không khóc, không cười, chính là cứ bất động nhìn phía trước

Hai gò má đau đớn, nói cho hắn biết, hắn bị đánh, là bạn của hắn đánh, nói cho hắn biết đây là thời điểm nên tỉnh táo

Nam Cung Ảnh lấy bình rượu uống một ngụm, ngồi xuống "Nghe này, cậu yêu cô ấy đúng không? yêu cô ấy sao không nói ra?" Hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Doãn Thiệu Hàn.

Doãn Thiệu Hàn mở miệng "Đúng vậy, có cơ hội hãy cùng với người yêu mình ở bên nhau, lựa chọn hạnh phúc cho mình. Cơ hội như vậy có nên bỏ qua không? Giống tôi, tương lai phải chọn một cô gái tốt dù cho có yêu hay không để ra mắt ra mẹ, tôi không có quyền lựa chọn hạnh phúc" Nói đến đây, Doãn Thiệu Hàn có chút thương cảm

"Giống như tôi và Mạt Hàn, nếu không gặp chuyện nguy hiểm" Nam Cung Ảnh buông ly rượu "Cũng nhờ lúc Nhan Nhậm nở súng, cô ấy lấy thân mình che chở cho tôi, tôi mới phát hiện tôi thật rất sợ mất đi cô ấy, lòng tựa như có mấy trăm con kiến bò qua, mấy trăm cây kim chích vào.. Thật sự rất khủng hoảng, tôi hiện bây giờ không hề nói quá"

Âu Dương Dật ôm lấy đầu gối, hắn đường đường là Âu Dương Dật, Âu Dương Tổng Tài, lại có lúc như vậy

"Phốc, không nghĩ nội dung vở kịch đã cũ, lại có thể xuất hiện" Nam Cung Ảnh cười cười, nhìn đồng hồ không còn sớm "Tôi phải trở về, Doãn Thiệu Hàn trông chừng tiểu tử này, khuyên nhủ hắn, nếu không được thì dùng" quả đấm mà hầu hạ" Nói xong, liếc mắt một cái, Nam Cung Ảnh bỏ lại hai người lái xe về nhà

Nam Cung Ảnh cùng Nhan Mạt Hàn ngồi trước bàn ăn đùa giỡn, chốc lát chuông cửa vang lên

Mở cửa ra, vân tẩu kinh ngạc "Lão Gia", vân tẩu kêu một tiếng, nhìn thoáng qua Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn

"Ông nội"

"Ông nội"

Hai người đồng thanh, đứng dậy bước ra cửa, Nam Cung Ảnh liếc hai người một cái, vào nhà ngồi xuống

"Ta, hôm nay đến ăn cơm" Nói là nói như vậy nhưng chủ yếu đến đây là muốn xem cuộc sống của vợ chồng son

"Được, ông nội cùng nhau ăn đi" Nhan Mạt Hàn cười cười sau đó đi vào bếp lấy thêm một cái chén

Vân tẩu đem nước trái cây lên

Đồ ăn đã dọn xong, Nhan Mạt Hàn vừa ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy một mùi hương chui vào lỗ mũi của cô, làm cho cô buồn nôn. Cô che miệng lại, chạy đến hướng toilet

Nam Cung Ảnh và Nam Cung Mạc liếc mắt nhìn, vân tẩu nở nụ cười "Thân thể của cô không khoẻ à thiếu phụ nhân? Hay là có thai rồi?"

"Ảnh, người mau đi xem vợ người một chút" Nam Cung Mạc chỉ chỉ vào toilet, Nam Cung Ảnh liền chạy vào, chỉ nghe âm thanh bên trong có người nôn

Nam Cung Ảnh gõ cửa "Em có làm sao không? Có muốn đến bệnh viện không?"

Nhan Mạt Hàn ở trong "Không có gì, không có gì, ối ối" Nước mắt đều chảy ra, sau đó cô dùng nước sạch rửa mặt, đếm đếm ngón tay..

"Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày.. chờ chút! À, đã là một tuần chậm rồi? Trôi muộn hết một tuần rồi" Nhan Mạt Hàn nhất thời trợn mắt há hốc mồm, nhớ tới lời của Nam Cung Ảnh trong ngày sinh nhật, hắn sẽ "cấp" cho cô một đứa nhỏ.. Đêm đó, còn còn, hắn rất rất nhiều mà lại không

có mang.... Trờì ạ ? Cô có thai?

Mở cửa toilet ra , chỉ thấy Nam Cung Ảnh đứng ngoài cửa , Nhan Mạt Hàn suy nghĩ có nên nói chuyện này ra không? Cự nhiên cô quên , hoàn toàn quên ! Hiện tại nhớ đến liền lấy tay sờ sờ bụng , giống như có một chút to lên

Mèo nheo bước ra khỏi toilet , đôi tay đặt trước ngực , Nam Cung Ảnh nhìn cô " không phải là có chứ?"

"Rằm" đầu óc Mạt hàn nổ tung , hần đoán thật chuẩn

Cô nhón chân lên " Một tuần rồi em không có " gương mặt có chút đỏ

"Thật sự là có?" Nam Cung Ảnh kinh ngạc sau đó liền vui mừng " Ngày mai anh sẽ dẫn em đến bệnh viện để kiểm tra" Nói xong , ôm lấy Nhan Mạt Hàn

--

Hôm sau hần chở cô đến bệnh viện kiểm tra , quả nhiên kết quả là cô đã mang thai , thai nhi đã được một tháng

"Mạt hàn, em có nghe không em đã mang thai ! Anh sắp được làm ba rồi , làm ba rồi" Nam Cung Ảnh vui mừng , bác sĩ nhìn cặp đôi hoàn hảo trước mặt này có chút ghen tị , họ thật hoàn mỹ sinh đứa bé ra nhất định sẽ rất đáng yêu

vui vẻ ôm lấy Nhan Mạt Hàn xoay một vòng , sau đó bỏ cô xuống

"Em muốn báo cho Lạc Thần" Cô cầm điện thoại gọi cho Lạc Thần , lâu rồi hần không chủ động liên lạc với cô , thật ra trong lòng hần chỉ có cô , đang chậm rãi buông tay cô , từng chút một , chỉ lẳng lặng chờ đợi như vậy sẽ tốt hơn . Nhìn màn hình điện thoại , Ngôn Lạc Thần có chút do dự , sau đó bắt máy

"Mạt Hàn?"

"À , Thần , em muốn báo cho anh một tin vui" Nhan Mạt Hàn cười cười , tay bị Nam Cung Ảnh nắm ngược lại , hần liếc nhìn điện thoại sau đó lại càng bá đạo nắm tay cô , Mạt hàn ngừng một chút nói tiếp " em đã mang thai rồi"

"Cái gì?!" Ngôn Lạc Thần bên kia thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống ghế , điện thoại cũng mém"lạm bàn" với mặt đất . Cô mang thai? Mang thai đứa con của Nam Cung Ảnh , vậy hần không phải là nên quên hết sao? không còn cơ hội , không còn nữa rồi , cầm điện thoại trên tay có chút run rẩy

"Này , sao vậy , anh không vui sao?"

"không , không có , chúc mừng em , ha ha " Ngôn Lạc Thần nói " Anh nhất định phải làm ba nuôi của đứa bé" giả vờ cười cười

"Được , đợi đứa bé ra đời rồi hãy nói , hắc hắc" Nhan Mạt Hàn cười

Sau đó cúp máy , cả buổi chiều Nam Cung Ảnh không về công ty , chở Nhan Mạt Hàn đến khu trung tâm mua sắm , nói muốn mua thuốc bổ dưỡng cho thai nhi , rồi còn có đồ dùng của trẻ con , đồ dùng của phụ nữ mang thai .. vân vân ...

"Này , em bé mới có một tháng anh không cần kích động như vậy chứ?" Nhan Mạt Hàn có chút xấu hổ nhìn mọi người xung quanh

"Phải dùng tới , chuẩn bị đầy đủ trước là tốt nhất" Sau đó không nói thêm gì , liền hướng đến cửa hàng bán đồ trẻ em

--

"Dịch tỷ , đã lâu rồi không liên lạc với hần , hần không biết sao?" Ajo ngồi trước máy tính nhìn Dịch Điều Vi

"Quản con khi gió , chưa đến lúc" Dịch Điều Vi bĩu môi sau đó cười lạnh , xem ra thuốc kích thích của Ajo đã đến thời điểm sử dụng rồi

"Nhan Mạt hàn mang thai" Chỉ một câu nói của Ajo , Dịch Điều Vi liền nhảy dựng lên

"Cái gì? Mang Thai? là con của Ảnh?" Sắc mặt Dịch Điều Vi liền thay đổi , ngón tay đã không còn chút máu

"ừ , đã điều tra , mấy ngày trước họ đã đến bệnh viện kiểm tra .Xác định là mang thai" Ajo nói xong , tay tiếp tục gõ trên bàn phím

Cái gì ? Mạt Hàn mang thai lại là con của Nam cung Ảnh sao? Sao có thể như vậy , tại sao tại sao mọi chuyện lại như vậy? À , mang thai chứ gì , vậy thì tôi cũng có thể cho cô sinh non

"Ajo , chuẩn bị một căn phòng ở -tươi đẹp cho tôi ! nhớ kĩ , là một căn phòng" À đúng rồi , hai ngày sau , người hãy về thành phố S trước đi , đợi tôi hoàn thành xong sẽ lại liên hệ " Dịch Điều Vi khoe miệng tằn ra nụ cười lạnh giá

Một ngày sau , Ajo cùng hành lý và về máy bay , bay về thành phố S . Dịch Điều Vi không để cho hần lộ diện

Đều đã chuẩn bị tốt , ngày hôm sau , Dịch Điều Vi đến tươi đẹp , ngồi trong phòng , đem thuốc kích thích bỏ vào ly rượu , cầm lấy điện thoại gọi cho Nam Cung Ảnh

Cô khóc " Ảnh , ô ô , Ajo không cần em nữa"

Nam Cung Ảnh ở bên đầu dây kia ngẩn ra " Cái gì? Hắn đi rồi?" Thật là lâu rồi không có liên hệ với Dịch Điều Vi , không nghĩ đến chuyện bạn trai của cô ấy lại rời đi , trong lòng lại áy náy

"Ô ô , Ảnh , em không biết , anh có thể đến đây không , em van cầu anh , em rất khó chịu , em không muốn sống nữa .. Em đang ở tươi đẹp" Cô khóc , sau đó uống một ngụm rượu , cầm lấy lưỡi dao

"Được , Điều Vi , đừng làm chuyện điên rồ , chờ anh" Nam Cung Ảnh cúp máy

Tựa vào đầu giường , Nhan Mạt Hàn đang đọc một quyển sách dạy cách dưỡng thai nhìn thấy Nam Cung Ảnh vội vàng mặc quần áo muốn đi cô nghĩ ngờ" À , muốn đi đâu?"

"Như vậy , anh đi đến tươi đẹp một chút , Ajo bỏ Điều Vi rồi" Nam Cung Ảnh có chút phẫn nộ , Nhan Mạt Hàn bĩu môi" Nói không chừng cô ấy đang muốn lừa anh mắc câu"

Nam Cung Ảnh ngồi vào giường , hôn lên trán cô " Sẽ không , đợi anh về"

Nói xong , hắn cười cầm lấy chìa khoá đi ra khỏi nhà . Nhan Mạt Hàn không nói gì nữa , dù sao cô với Ảnh cũng đã có đứa nhỏ thì còn sợ gì nữa , hơn nữa cô tin hiện tại giữa cô và Nam Cung Ảnh là tình yêu , là tình yêu đích thật

Tiếp tục đọc sách , nhưng trong lòng lại vô duyên mà bất an

-tươi đẹp-

dịch điều Vi nhìn đồng hồ , cảm thấy Nam Cung Ảnh sẽ nhanh đến , cô cầm lấy lưỡi dao . do dự , nhưng dù muốn hay không vẫn cắt đi

"Ảnh , đây là lần đặt cược cuối của em" Nói xong , nhắm mắt lại , cắn răng , lấy dao cắt vào tay mình , máu tươi theo miệng chảy ra , cô không có cắt vào mạch máu , chỉ là muốn làm cho Nam Cung Ảnh động tâm , nhìn thấy máu chảy ra , Dịch Điều Vi cười nhấp một ngụm rượu

Quả nhiên chỉ năm phút sau , cửa phòng bị nhấn chuông liên hồi

Dịch Điều Vi đứng lên , khoé miệng nở nụ cười lạnh lùng . Mở cửa , thấy Nam Cung Ảnh , nước mắt liền chảy xuống

"Ảnh" Cô nhào tới bay vào lòng ngực của Nam Cung Ảnh , Nam Cung Ảnh không kịp trở tay sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Dịch Điều Vi

"anh ấy không cần em nữa , ô ô ô ... anh ấy không cần em" Dịch Điều Vi khóc thương tâm , dúi đầu trước ngực hắn , nước mắt vỡ bờ , không thể tin vào mắt mình " Đây , em làm gì vậy?!" Nhìn thấy cánh tay có vết thương , đầu ngón tay trở nên trắng

"Ảnh , van cầu anh đừng ghét em , em đau quá , ô ô " Dịch Điều Vi cắn môi dưới , khóc nức nở

Nam Cung Ảnh quay đầu , cầm lấy điện thoại gọi cho phục vụ " Đem hộp y tế lên đây" Nói xong , một phút sau thì hộp y tế được đưa đến , Dịch Điều Vi ngồi trên giường , hắn ngồi xổm " Em làm vậy , rất choáng váng" Lấy thuốc , nhẹ nhàng bôi cho Dịch Điều Vi

Dịch Điều Vi ngồi trên giường trong mắt hiện lên tia lạnh lùng .. nhưng không ai thấy được

"Ảnh , ô ô , anh sẽ không chán ghét em chứ? .. Em" Cô vẫn khóc , Nam Cung Ảnh lấy băng gạc cột chắc lại

"Sẽ không , sẽ không" Có chút đau lòng ngồi cạnh Dịch Điều Vi , nhẹ nhàng ôm bả vai cô . Trên bàn có rượu , trên người Dịch Điều Vi có mùi rượu , Nam Cung Ảnh hỏi " Em còn uống rượu?"

" Chỉ một chút thôi , Ảnh , thật sự đây là lần đầu tiên em uống rượu .. Em không biết uống nên cũng không biết là mình đã uống bao nhiêu" Nói xong , cô lại cầm chai rượu lên , trực tiếp dốc vào miệng , lại bị Nam Cung Ảnh ngăn lại

Dịch Điều Vi cười thê lương " Ảnh , có thể giúp em uống một ly? Liền một ly"

Nam Cung Ảnh trau trau mày , suy nghĩ có lẽ nên đáp ứng một lần , vì thế gạt đầu " Được"

Nói xong , ngồi trước bàn

"Tới , Ảnh" Dịch Điều Vi mang theo nước mắt đầy mặt , tay kia cầm ly rượu đưa cho Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh tiếp nhận , Dịch Điều Vi nhẹ nhàng gờ chặn , thực hiện được kế hoạch , gương mặt nâng lên ánh mắt đắc ý , rất nhanh cô lại tỏ vẻ bị thương , cô đơn" Cùng , kính em độc thân" Nói xong , một lần nữa ngửa đầu , cạn sạch ly rượu , nhiệt độ nóng chảy vào trong dạ dày , Nam Cung Ảnh dừng một chút sau đó lại nâng cốc uống hết

"Điều Vi, đừng làm việc ngọc, người bỏ em như vậy không đáng để em đau khổ! Lại càng không đáng để em tổn thương bản thân mình" Nam Cung Ảnh nói xong, Nam Cung Ảnh liền cảm thấy nóng rực, không tự giác cởi từng nút áo, cởi một bên thắt lưng.. Dịch Điều Vi trong lòng rất vui vẻ! Sẽ mắc câu

"Điều Vi, em có thấy nóng không?" Nam Cung Ảnh nhìn nhìn Dịch Điều Vi, cô mặc áo, cổ chữ V lộ ra cổ trắng nõn, đột nhiên làm Nam Cung Ảnh có một trận nhiệt luồng qua thân thể, như vậy là sao?

"Ừ, đúng vậy có chút nóng" Dịch Điều Vi đỏ cặp mắt, tự mình giật giật cổ áo để lộ ra một chút của hai quả đào. Làm cho Nam Cung Ảnh cảm thấy giống như có nhiều cây kim chích chích vào người

Rất nhanh, Nam Cung Ảnh cảm thấy như đầu liền nói "Không còn sớm nữa, em đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì gọi điện cho anh, anh phải về nhà xem Mặt Hân như thế nào" Nói xong, hân đứng dậy nhưng sau đó run run giống như không còn sức lực xém chút nữa đã té nhào trên mặt đất. Nhìn thấy Nam Cung Ảnh như vậy, Dịch Điều Vi nở nụ cười, giả mù sa mưa đỡ lấy hân" Ảnh, có sao không? Anh sao vậy?" Nói xong, cố ý dùng ngực cọ cọ vào cánh tay hân, Nam Cung Ảnh thấy được người nóng rực

"Shit! Bên trong rượu có thuốc" Nam Cung Ảnh phản ánh lại, tứ chi trở nên vô lực, ngã xuống giường, muốn đứng dậy nhưng không được

Dịch Điều Vi nằm lên giường, tự tay cởi áo sơ mi hân ra, ngón tay thon dài xẹt qua ngực hân, mở miệng nói "Ảnh, cái gì thuốc? em có thể sao?"

Nội tâm nóng rực đã sớm bán đứng Nam Cung Ảnh, hân chỉ là đàn ông, như thế nào lại tự hold trụ được chính mình? Nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt nhỏ nhắn của Nhan Mạt Hân, những biểu hiện trên gương mặt, tươi cười, khóc, vui vẻ, ảo não

"Cô lừa tôi đến đây đúng không?" Nam Cung Ảnh cắn răng, ánh mắt tràn ngập lửa giận

Dịch Điều Vi ngập tràn nước mắt" Ảnh, tại sao em lại gạt anh? Anh ấy thật sự không cần em nữa, anh hiện tại khó chịu sao? Em có thể giúp anh, em cũng không biết rượu này bị gì?" Nói xong, lại cúi đầu

"Dịch Điều Vi, tôi không nghĩ cô là loại người như vậy" Còn lại chút khí lực, chỉ có thể nói như vậy, Hai mắt đỏ bừng, Nam Cung Ảnh cắn răng, thật muốn xé nát người đàn bà trước mặt thành từng mảnh nhỏ, cảm thấy thật ghê tởm

Dịch Điều Vi ở trên người hân, hai chân khoá chặt ngồi trên bụng, nhìn hân "Ảnh, nói cho em biết, anh không ngờ tới? Em cũng cảm thấy có chút nóng, em hiểu được có chút khó chịu" Nói xong, thân hình như rắn vờ một chút, lập tức có cảm giác "một vật nóng cứng rắn" để trên đùi

"Dịch Điều Vi, tốt nhất đừng để tôi hận cô" Cắn răng, đầu óc thì rất tỉnh táo nhưng tứ chi lại vô lực, muốn đẩy người phụ nữ này ra nhưng lại không thể

"haha, Ảnh, em chỉ muốn anh, van cầu anh" Nói xong, hai tay cởi bỏ chính quần áo của mình, lộ ra áo ngực màu đen, cuối đầu, hôn Nam Cung Ảnh

"Xoảng" Là tiếng của chiếc ly thủy tinh, Nhan Mạt Hân đứng ở phòng bếp, nhìn thấy ly sữa, bắt đầu đi lắc lắc đầu, hôm nay bị làm sao vậy?

Vân tẩu nghe thế liền chạy vào "Thiếu phu nhân, không bị thương chứ? Mau tránh ra, tôi sẽ thu dọn" Nói xong, Vân tẩu ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh thủy tinh lên

"Ây, vân tẩu, tôi không sao, tôi tự làm được rồi"

"Điều này sao được, hiện tại cô là phụ nữ đang mang thai" Vân Tẩu cười nói vui vẻ, trong nhà sắp có thành viên mới

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Rất khéo là, buổi tối Nhan Mạt Hân nhận được điện thoại của Ngôn Lạc Thần

Âm thanh của đối phương có chút thương cảm "Mạt Hân, anh muốn đi New Zealand"

"Cái gì?" Nhan Mạt Hân ngẩn ra, cầm ly sữa trong tay có chút run rẩy

Nghĩ đến lần trước khi Lạc Thần rời khỏi thành phố, cảm thấy trong lòng bất an.. Rất không yên lòng, nhìn thoáng đồng hồ, cũng không còn sớm. Sao Nam Cung Ảnh vẫn chưa trở về?

"Thần, anh đi New Zealand làm gì? Công ty có vấn đề gì sao?"

"Ừ, đúng vậy, có thể sẽ đi tận 6 năm. Mạt Hàn, có thể anh sẽ không trở lại" Giọng nói của Ngôn Lạc Thần rất thương cảm, tựa hồ chỉ không muốn rời đi

Nhan Mạt Hàn nhất thời thấy mũi ê ẩm, cô nâng bụng, ngồi ở sofa, hít hít mũi "Vậy khi nào thì anh sẽ bay?"

"Còn chưa mua vé, chỉ vừa quyết định"

"Vậy chắc sẽ có thời gian gặp mặt"

"Mà, Mạt Hàn, Nam Cung Ảnh không ở cạnh em sao?"

Rất chuẩn, Ngôn Lạc Thần đoán chính xác

"Không, anh ấy ra ngoài rồi, chưa thấy về"

"Đi đâu?" Ngôn Lạc Thần tìm tìm đề tài, nhưng dường như chỉ quay xung quanh Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn có chút lo lắng "Anh ấy nói đi tìm Điều Vi... Nói cái gì mà Điều Vi tan nát trái tim, bị bạn trai bỏ"

Trong đầu Ngôn Lạc Thần "Oanh" một tiếng, cảm thấy sự tình không đúng

Nói chuyện thật lâu, Nhan Mạt Hàn đã buồn ngủ, lúc này mới rời bỏ điện thoại, dụi dụi mắt

"Đã 11 giờ?"

Nhan Mạt Hàn kinh hô, kéo thân mệt mỏi lên lầu, nằm trên giường cầm điện thoại, sau đó lại buông xuống không biết có nên gọi cho hắn không? Xem khi nào hắn trở về?

Do dự một hồi, rốt cuộc chậm rãi nhắm hai mắt

Một giờ đêm, cô cảm thấy bất an, chân mày trau lại

Bỗng nhiên một cơn ác mộng tới, lập tức trong lúc mơ màng cô liền tỉnh dậy, mở hai mắt nhìn trần nhà, theo bản năng sờ sờ kiểm người bên cạnh. Không có ai? Ngay cả hơi thở cũng không có?

Quay đầu, phát hiện đèn hơi sáng, trong tay còn siết chặt điện thoại di động, nhìn qua điện thoại không có cuộc gọi nào

Ngay sau đó, cô tự nhiên có cảm giác muốn khóc, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như vậy, hắn không trở về, vì cái gì?

Nắm di động trong tay, không rời khỏi, không cảm thấy một chút buồn ngủ nào nữa

Cô nằm trên giường, cứ như vậy có một mình trong phòng, đầu trống rỗng, liên tiếp cảm thấy bất an, một lần nữa cảm giác này lại xuất hiện làm cho cô muốn phát điên

Phòng im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng "tích tắc tích tắc..." của đồng hồ, tựa như sát không một chút cảm thương liên tục hăng đâm vào trong lòng, đau rất đau

Ở trên giường suốt ba tiếng, rốt cuộc không chịu được ngón tay nhấn điện thoại gọi, từng bước từng bước nhấn, sau đó có chút run rẩy nghe điện thoại

-Tươi đẹp-

Trên đầu giường, điện thoại của Nam Cung Ảnh rung lên

Ngồi trên sofa, Dịch Điều Vi thấy Nam Cung Ảnh trau trau mày liền vội quàng áo chui vào chăn, sau đó hít một hơi tiếp nhận điện thoại "Này, ai đó?"

Trên giường Nhan Mạt Hàn giật mình, ngay trong nháy mắt mở đôi mắt ra, tựa như thất linh bát quái

Cô cắn môi dưới "Cô là...?" Âm thanh rất nhỏ rất nhỏ

"Này? Sáng sớm đã muốn tìm Ảnh sao? Thật ngại, anh ấy còn đang ngủ, tối hôm qua có thể là do quá mệt mỏi" Dịch Điều Vi từ tốn nói, trong lòng rất đắc ý, cũng không biết đối phương là Nhan Mạt Hàn

Cho dù có biết, có năng lực ngăn cản thì sao?

Một giọt nước mắt rơi xuống, theo kheo mắt, rơi vào kẽ hở...

Nhan Mạt Hàn gất gao cắn chặt môi dưới, không khống chế được khóc thành tiếng, hiện tại cô hoàn toàn trống rỗng không biết nên làm gì

Dịch Điều Vi không thấy đối phương nói gì có chút sốt ruột

"Tôi nói thật , cô có nói chuyện nữa không , không thì tôi cúp" Giọng nói Dịch Điều Vi khó chịu , hỗn loạn , không kiên nhẫn cùng xem thường

Nhan Mạt Hàn chậm rãi mở miệng " Tôi là Mạt Hàn , tôi muốn tìm Ảnh"

Giọng nói của cô làm cho Dịch Điều Vi giật mình , rất nhanh lại thay đổi sắc mặt , mang theo tiếng khóc nức nở " Ô Ô , Mạt Hàn .. Ảnh tối hôm qua uống rượu , hiện tại buổi sáng ...ô ô ô , lại nằm bên cạnh anh ấy , anh ấy còn trần như nhộng"

Sáng sớm nghe thấy giọng nữ nhân khóc , Nam Cung Ảnh trở mình , chậm rãi mở to mắt

Thấy Dịch Điều Vi dựa đầu vào giường cầm điện thoại của hắn

"Đưa điện thoại cho tôi" Hắn quát , kích được hôm qua đã tan đi . Hắn ngồi dậy nhận di động

Dịch Điều Vi thấy vậy , quay đầu nhưng không buông điện thoại " A, Ảnh , anh tỉnh rồi sao?"

Nói xong , trong điện thoại Mạt Hàn truyền đến âm thanh tút tút tút.. Điện thoại cắt đứt , cô thê lương nở nụ cười , dường như đang quên chính mình đang khóc

-Tươi đẹp-

Dịch Điều Vi vẽ mặt oan ức , ngồi trên giường loà thể , nhưng Nam Cung Ảnh lại xem thật ghê tởm

"Ảnh , anh thật không nhớ sao?"

Dịch Điều Vi nói xong , liền khóc . Nam Cung Ảnh chán ghét bước xuống giường chậm rãi mở miệng " Đừng tưởng tôi không nhớ gì , tôi sẽ trở về giải thích với Mạt Hàn"

Hắn nhớ rõ , đương nhiên nhớ rất rõ ! Thừa dịp có người nhân chuông , Dịch Điều Vi giận dỗi mặc áo ra ngoài , hắn chống đỡ sức lực liền vào nhà tắm khoá cửa lại

Dịch Điều Vi mới phát hiện , cô đã sai lầm , tưởng rằng bên ngoài có tiếng quấy rầy ..

Từ từ mặc quần áo vào , nhìn thoáng qua người đàn bà kia , hắn có chút ghê tởm

Dịch Điều Vi hai dòng nước mắt chảy xuống nói " Ảnh , cuối cùng anh ở phòng tắm , em dùng toàn bộ sức mới lôi anh ra được" Dừng một chút lại tiếp tục "Trung gian phát sinh cái gì anh biết không? Anh không biết liền phủ nhận ! Anh và Mạt Hàn có con , anh có thể chịu trách nhiệm?"

Nam Cung Ảnh nghiêng đầu sang chỗ khác , nghe được lời nói của Điều Vi , hai tròng mắt lạnh như băng đảo qua " Tốt nhất cô nên cẩn thận một chút , đừng làm cho tôi nhốt cô lại"

Dịch Điều Vi vừa nghe có chút sợ , cúi đầu ôm cái chăn " Ảnh , không cần nhẫn tâm như vậy được không ... ô ô"

"Đến giải thích rõ ràng với Mạt Hàn"

"Không , em không cần , không cần ! em yêu anh , yêu anh , van cầu anh" Dịch Điều Vi ôm cổ Nam Cung Ảnh

"HaHa" Nam Cung Ảnh lạnh lùng cười , làm cho Dịch Điều Vi ớn lạnh " Trở về tìm Ajo đi , nghĩ tình chúng ta đã từng yêu nhau , đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa , nếu không muốn ăn cơm tù thì hãy cắt xa một chút"

Nói xong , Nam Cung Ảnh hung hăng đẩy Dịch Điều Vi ra , nhanh chân rời khỏi khách sạn

Vừa lên xe , cảm thấy áo khoác trên người thật ghê tởm liền ném xuống ... Kì thật hắn cũng không biết giữa họ có chuyện gì không? Tuy hắn vào phòng tắm nhưng tại sao tỉnh lại là ở trên giường? Hơn nữa người phụ nữ bên cạnh lại loà lỏn như vậy?

Hung hăng đạp ga , dùng sức hết nhất có thể đạp , xe liền phi ra ngoài..

Đứng trước cửa sổ , không khí lạnh lẽo thổi lên cơ thể của Mạt Hàn .. Trong tay gắt gao cầm lấy điện thoại

Nghĩ đến Ngôn Lạc Thần , cô quyết định gọi điện...

Rất nhanh , bên kia có người bắt máy " Này?"

"Thần" Cô chỉ phun ra một chữ , giọng rất thương cảm

Cô không khóc , chỉ là đang rất vắng lặng..

Nghe Âm thanh của Mạt Hàn có gì đó không đúng, Ngôn Lạc Thần có chút lo lắng, hẳn rất hiểu cô "Mạt hàn, em làm sao vậy?"

tiếp theo đó, chợt nghe có âm thanh tựa như tan nát cõi lòng của người bảo hộ cô... Làm người bạn của cô, cô lại đi yêu đào hoa công tử" Thần, em...em và anh đi New Zealand được không?" Lúc này cô mới khóc, không thể vẫn hời

"Tại sao? Em đừng khóc, chờ anh, anh đi tìm em.. em đang ở nhà sao?" Ngôn Lạc Thần sốt ruột, cầm lấy chìa khoá xe chạy ra khỏi công ty

"Ồ ồ, đừng đến" Lời nói chưa dứt, điện thoại đã bị cúp

Ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, mặc áo ngủ, tự ôm lấy chính mình.. Cũng không biết Nam Cung Ảnh có về không? Bất quá, trog tâm tựa như không nhìn thấy hẳn

Lấy một cái vali bỏ đồ vào, tùy tiện nhét đại mấy bộ quần áo trước kia, còn những gì hẳn mua cô để lại. Chiếc nhẫn trên tay, thật không nghĩ đến. Có lẽ nên rời đi, mang một cái nhẫn theo coi như là tự an ủi?

Cô còn nhớ rõ đêm hôn lễ, hẳn không xuất hiện. Kết quả ban đêm cô liền mất thân

Nhớ đến, Nhan Mạt Hàn cười, nụ cười khổ. Nụ cười hạnh phúc, nụ cười thê lương, dung hợp lại cùng nhau

Cầm lấy vali, do dự rất lâu cuối cùng vẫn không tháo nhẫn xuống "Nhẫn, mang em theo được chứ? Coi như đó là sự lưu luyến cuối cùng, cuối cùng"

Nói xong, nước mắt một lần nữa chảy ra, trong lòng rất đau... Qua loa thay quần áo, cầm vali chạy xuống lầu..

"Thiếu phu nhân, đi đâu vậy?" Vân tẩu thấy vậy, thấy cô khóc đỏ cả hai mắt, liền lo lắng

"Vân tẩu, cảm ơn cô đã chăm sóc cho tôi, tôi có việc phải rời đi" Nhan Mạt Hàn không nhìn vân tẩu, nhưng chỉ thoáng liếc nhanh không nói thêm gì, nước mắt lại trào ra

Vội vàng mở cửa, chạy ra ngoài

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Chờ thiếu gia trở về đã" Vân Tẩu chạy theo, nhưng không có thấy bóng dáng của Mạt Hàn, không thể làm gì hơn đành gọi cho Nam Cung Ảnh

Thế mới biết có thể thiếu gia cũng trên đường trở về, không chừng sẽ chạm mặt nhau.. Tâm ổn định lại chút

Rất nhanh, Nhan Mạt Hàn đi trên đường, một chiếc xe dừng lại. Cô cả kinh cứ tưởng Nam Cung Ảnh, quay đầu lại cửa kính mở xuống thì ra là Ngôn Lạc Thần, vừa thấy hẳn đến, cô không nhận được nhào đến

Đem hành lý bỏ vào cốp sau, ngồi vào ghế nhắm chặt hai mắt lại

Xe chậm rãi chạy kế bên là xe của Nam Cung Ảnh, hẳn rất vội vàng nên không để ý xung quanh, chạy thẳng về biệt thự, mới phát hiện Nhan Mạt Hàn đã đi

"Vân Tẩu, Mạt Hàn đâu?" Hẳn tức giận chạy từ trên xuống dưới, chạy ra hoa viên

"Thiếu nữ nãi vừa đi! Tôi nghĩ hai người có thể sẽ chạm mặt nhau! Tôi muốn giữ cô ấy lại, nhìn cô ấy khóc rất thương tâm" Vân tẩu nói

Nam Cung Ảnh nắm chặt tay, hung hăng dọng vào tường, nhất thời máu chảy ra.. Hẳn không chịu được lao ra khỏi phòng

"A Jo! Tôi đón tôi"

Dịch Điều Vi tức giận một phen xóa sạch bình rượu trên bàn

Không nghĩ là hôm qua hấp dẫn Nam Cung Ảnh đến -Troiđẹp- kết quả lại không thành không. Hẳn khoá cửa Wc một đêm, sáng sớm mới bị Ajo kéo ra

Người đã sớm ngâm mình trong nước nửa sống nửa chết, Dịch Điều Vi cũng không có hứng thú dưng vào...Sau đó vừa ngồi xuống ghế không lâu, di động của Nam Cung Ảnh liền rung, thật là cho cô một cơ hội rất lợi

Chẳng qua là, dùng nhiều thuốc kích thích tình dục như vậy mà cũng không thành công

"Mạt Hàn, em thật sự đã suy nghĩ kĩ chưa?"

Trong công ty, Ngôn Lạc Thần ngồi bên cạnh Mạt Hàn. Cô ôm hai đầu gối, gật gật đầu, cô đã quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi

"Được, nếu như vậy anh sẽ đi đặt vé máy bay ngay" Nói xong, Ngôn Lạc Thần ngồi vào máy tính, hẳn khẩn cấp muốn mang cô rời khỏi đây. Bởi vì nếu còn do dự sợ cô sẽ đổi ý, rất không xác định sau đó Ngôn Lạc Thần lại hỏi một lần nữa" Không chừng đây chỉ là quyết định nhất thời của em thì sao? Nói không chừng một chút nữa Nam Cung Ảnh sẽ gọi điện giải thích với em"

Nhan Mạt Hàn nở nụ cười thê lương , quơ quơ di động trong tay " Em lập tức mang nó đi bỏ ngay"

"Được" Nói xong , ngón tay bay nhanh trên bàn phím

Nam Cung Ảnh không tìm thấy cô , gọi điện thì không ai nghe máy , điện thoại đã tắt . Hắn thật sự hoang mang

--

Bên trong văn phòng , ba người đều không có biện pháp chỉ nhìn nhau

Âu Dương Dật ấn ấn vào mi tâm " Ảnh , tôi thật sự không có biện pháp nào hết , tôi cũng không thể tự chính mình giải quyết .. À , từ từ có lẽ Dạ Như biết thì sao?

"Vậy cậu đến hỏi cô ấy đi"

"Hỏi không ra đừng trách tôi à"

"Tuyệt đối không"

Âu Dương Dật gật đầu , rời khỏi văn phòng

Doãn Thiệu Hàn lắc lắc đầu " Ai , thứ tình yêu này làm rối rắm lòng người"

"Cậu thì biết gì"

"Nhìn bộ dạng bây giờ của cậu"

"Cậu muốn chết?" Nam Cung Ảnh hung hăng trừng mắt liếc Doãn Thiệu Hàn

Hắn thật sự không biết nên làm gì vào lúc này , giả sử Dạ Như cũng không biết , thì có phải hắn hoàn toàn mất MẠt Hàn rồi không?

Trong lòng lại đau đớn , đau đớn , hắn thật sự không muốn mất đi cô , thật sự không muốn

-Sáu năm sau-

Thời tiết NewZealand có chút ẩm ướt , sáng sớm thời tiết trở nên bắt đầu lạnh .. Nhưng lại mang cho người khác một cảm giác mát mẻ thoải mái.

Đứng ở ban công , hít thở không khí trong lành , đuổi đuổi cơ thể

"Mẹ Mẹ ! Đến trường thôi muộn rồi " Bỗng nhiên cửa bị mở ra người đi vào là Tư Đình *JJ: trong bản CV là Austin nhưng bản W là Áo Tư Đình , có chút không hiểu vì sao lại là họ Áo?*

Nhan Mạt Hàn lúc này mới xoay người , tiến lên ôm lấy con trai " Rồi , biết rồi , xuống lầu xem em đi"

Tư Đình giãy dụa , quẹt miệng " Mẹ , mẹ là người lớn rồi , còn ôm con làm nũng"

"Này . Mẹ ôm con cũng không phải là sai trái nha , Tư Đình con ngày càng không nghe lời"

Nhan Mạt Hàn mở miệng , tới gần Tư Đình

"Thôi , được rồi được rồi , đi xem em a" Nói xong , Nhan Mạt Hàn ôm lấy Tư Đình đi xuống lầu

Quả nhiên , một cô đáng nhỏ nhắn đáng yêu đã ngồi trước bàn

"Ồi , ca ca , anh lại giờ thói còn đồ" Cô gái nhỏ cười khẩy từ trên ghế nhảy xuống chạy đến bên cạnh Nhan Mạt Hàn , cũng muốn cô ôm một cái

"Này , hai đứa bảo bối" Nhan Mạt Hàn ôm hai đứa nhỏ , sau đó hôn lên mặt

Lúc này trở lại bàn ăn , dậy sớm ăn sáng sau đó mang com theo đi học , chỉ chốc lát sau , cánh cửa đã bị kêu réo in ỏi .. Buổi sáng của thứ hai , ngoài Ngôn Lạc Thần thì có thể là ai?

Nhan Mạt hàn mở cửa , hắn đi vào , Austin cùng April lập tức tiến đến * JJ : lấy tên hai đứa bé theo bản CV nha , vì tên bé gái trong bản W là NGái Phở Lị .. thật có chút không chắc nên lấy theo bản CV)

"Ngôn thúc thúc lại đến"

Ngôn Lạc THần ôm lấy hai đứa bé , đối xử với tụi nhỏ y như chính con ruột của mình . Nhưng vấn đề là , sáu năm qua , Nhan Mạt Hàn vẫn không thể

quên một người..

Sáng sớm trở hai đứa trẻ đến trường , Nhan Mạt Hàn lái xe .. Di động vang lên , đem xe dừng ở ven đường . nhìn lên màn hình di động hiển thị là số điện thoại quốc nội của Dạ Như gọi đến . Như vậy? xem ra cô khẳng định giàu to rồi

"Mạt Hàn ! ở bên kia tốt không?"

Sáu năm qua , hai người có cắt đứt liên hệ , chẳng qua là Nhan Mạt Hàn tin tưởng Dạ Như sẽ không nói cho bất kì ai biết cô đang ở đâu ....Ngay cả không biết sáu năm qua Dương Dật và Dạ Như có ở cùng chỗ không , rất ít nghe Dạ Như nhắc đến hần.

"Tốt , sao vậy? Sao lại đột nhiên gọi ỉnh?" Nhan Mạt Hàn cười cười ngồi trong xe

"Minh hỗn độn , cậu biết không?" bên đầu gối kia , Dạ Như rất hưng phấn

"Làm sao vậy?"

"Tớ nói cho cậu biết tin tức gần đây nhất tớ biết được , hiện tại công ty của Nam Cung Ảnh muốn tìm người mẫu để phát ngôn ! hơn nữa người mẫu là từ New Zealand tới , cậu cũng ở đó , hần sẽ không đi tìm cậu chứ? Nhiều năm rồi , cậu không phải vẫn rất thanh tú? Sinh hai đứa nhỏ , nhưng vẫn có thể làm người mẫu chụp ảnh ! Hơn nữa là là hai người con trai ! thật ghen tị chết

Dạ Như nở nụ cười , cô nhớ rõ công ty của Nam Cung Ảnh muốn tìm người mẫu đại diện , hơn nữa tin tức này cô nghe ở công ty đã xác thực qua , ông chủ còn muốn cô đi thử nhưng cô liền từ chối

Cô không muốn trở về tiếp xúc với người kia

"Cậu không phải được ban lộc sao? Hoặc cậu có thể" Nhan Mạt Hàn vuốt vuốt sợi tóc

Dạ Như bĩu môi , khó chịu nói " Không được , đáng người của tớ tuyệt đối sẽ không được"

Suy nghĩ , Nhan Mạt hàn vẫn là quan tâm tình cảm của bạn bè" Cậu và Âu Dương Dật?"

"Âu Dương Dật? Đừng nói nữa" Dạ Như tựa hồ không muốn nhắc đến

"Làm sao vậy"

"Tớ không có cách nào chấp nhận hần , sáu năm rồi cậu biết không? Cậu đi sáu năm rồi , hần cũng theo tớ sáu năm , nhưng chính là tớ..." Nói về sau , cô thở dài , sáu năm cô vẫn không mở rộng vòng tay...

"Cho nhau một chút thời gian đi , đã sáu năm rồi , không lập gia đình sẽ già , hần không cưới bà già đâu" Nhan Mạt Hàn đùa giỡn , sau đó nói " Tớ có việc , lần sau nói chuyện tiếp"

Nói xong cúp máy , lái xe đến công ty mới phát hiện tin tức kinh thiên động địa xem chút nữa đã hù chết cô

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Không thể cho anh tình yêu

"Quản lí , nói cái gì? Muốn tôi đi Trung Quốc?" Nhan Mạt Hàn không thể tin vào lỗ tai mình , nhìn thấy bản hợp đồng đã ký , giờ khắc này cô muốn phát điên

"Ây , cô cũng nghe rồi . Tô Phi Á , hãy đi đi " Quản lí vẻ mặt bất đắc dĩ , chỉ có thể nhún nhún vai .. Lại dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn cô

"Nhưng mà quản lí , tôi có điều kiện này không biết được không? Tôi có hai đứa con , tôi mới đến công ty này không bao lâu tôi..."

"Tôi cái gì tôi... , vé máy bay cũng đã định .. chính là vì thực lực của cô chúng tôi mới quyết định cho cô đi . Cô xem những người khác trong công ty này đã lâu cũng chưa có được cơ hội đó , cô có biết tập đoàn Nam Cung rất đặc biệt , đi làm người đại diện sẽ không phải lo đó?" Nói xong , truyền đến một cái phong thư bên trong là vé máy bay

"A , ông trời ! Được rồi quản lí liền một lần này" Nhan Mạt Hàn thở phào , cầm lấy phong thư có chút khó xử

Buổi tối , nhất thời cũng không biết mở miệng với hai đứa nhỏ như thế nào , còn có Ngôn Lạc THần , bốn người ngồi trước bàn cơm

"Cái ỉa , Austin cùng april , các con có nghĩ là chúng ta sẽ đến một nơi khác để sống không?" Nhan Mạt Hàn khuôn mặt tươi cười , gấp rau vào trong chén cho hai đứa nhỏ

"A? Nơi nào vậy ?" Austin ngẩng đầu , nhìn April có chút khó hiểu

"Đến Trung Quốc nha , nơi đó có rất nhiều cảnh đẹp" Nhan Mạt Hàn vừa dứt lời thì Ngôn Lạc Thần liền hiểu được , nghiêng thân mình kề sát tai của cô hỏi " Anh nghe nói , công ty của em đang chuẩn bị cho việc người phát ngôn , là em sao?"

"Anh sao lại biết" Nhan Mạt Hàn tròn to hai mắt

"Anh không đồng ý" Ngôn Lạc Thần trực tiếp cự tuyệt , sáu năm qua Mạt Hàn vất vả ra sao hần không phải là không biết , một người tự nuôi hai đứa con , hần có giúp cũng không được bao nhiêu . Dù sao Mạt Hàn cũng không thể yêu hần lần nữa , mà hần cũng không phải là ba của hai đứa nhỏ

April trau trau cái mũi nhỏ nhắn nói " Kia , Ngôn Thúc Thúc có cùng đi không ?"

"Này , Ngôn thúc thúc không thể đi , công ty của thúc thúc có chuyện" Nhan Mạt Hàn đẩy Ngôn Lạc Thần ra , đi qua ôm Austin cùng April " Coi như là cùng mẹ đi nghỉ phép được không? Ở bên kia mẹ sẽ chuẩn bị trường quốc tế tốt nhất cho hai đứa , bạn bè ở đó cũng rất tốt . Hơn nữa Trung Quốc có rất nhiều điều tốt , nhiều vật đẹp"

April vừa nghe , hai mắt toả ra ánh sáng nhìn Mạt hàn

Nhưng Austin lại bĩu môi " Người lớn có thể sẽ nói dối"

Kế tiếp là bị Nhan Mạt Hàn gõ vào đầu " Người lớn đã nói , tiểu hài tử không nên xen miệng nha" Cô cười , đem hai người con trai tiếp tục ăn com , sau bữa com , Ngôn Lạc Thần ra về

Tiến tới cửa , Ngôn Lạc Thần mở miệng" Mạt Hàn , hay là anh và em cùng về"

"Em có thể tự to , sáu năm qua em học được rất nhiều thứ"

"Dù sao tụi nó cũng là những đứa trẻ , em nghĩ sẽ tốt sao? Phải như thế nào đối mặt với hần?" Ngôn Lạc Thần trong miệng nói đến hần chính là Nam Cung Ảnh , đúng vậy , Nhan Mạt Hàn đã sáu năm rồi hằng đêm cô vẫn nhớ đến người đàn ông đó , Nam Cung Ảnh

Nhan Mạt Hàn dừng một chút , ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao , khoé miệng cong lên " Em nghĩ , anh ấy có cuộc sống của anh ấy .. Sáu năm rồi , một người đàn ông như vậy như thế nào lại có thể chờ em trong thời gian đó"

Ngôn Lạc Thần dặt hai tay của cô " Mạt Hàn , cho anh cơ hội nữa được không?Chỉ một lần?"

Nhan Mạt Hàn nhìn đôi tay bị nắm , chậm rãi rút lại " Thần .. Thật xin lỗi , thật sự xin lỗi" Cô cuối đầu , vô cùng áy náy , sáu năm qua đều do Ngôn Lạc Thần chăm sóc cho cô , cô cần gì đều có cái đó .. nhưng cái chính đó là không thể đáp trả tình yêu cho hần , là yêu

"Em có thể cho anh rất nhiều , nhưng lại không thể cho anh tình yêu"

Một vì sao rơi xẹt qua , Nhan Mạt Hàn có chút thương cảm , cô bỏ lỡ Ngôn Lạc Thần , cũng không có cơ hội trở về

Rất nhanh , một tháng trôi qua , bọn họ bay trở về Trung Quốc , cùng Ngôn Lạc Thần thương lượng rất lâu , rốt cục cũng làm cho hần đồng ý

Hần quyết định ở lại NewZealand tiếp tục quản lí công ty . Dù sao Nhan Mạt Hàn cũng sẽ không đi lâu , xong mọi việc nhanh chóng liền quay trở về

"Austin , April , rời giường"

Sáng sớm , Nhan Mạt Hàn vuốt vuốt mái tóc dài màu nâu đậm , mặc áo ngủ trong phòng đi ra . Bắt đầu "n khai chiên gối trống"

"Mẹ , mẹ thật là âm ỉ nha" Trong phòng Austin đi ra mang theo vẻ oán giận , mặc áo ngủ hình siêu nhân , đi xuống lầu .. April mang theo con búp bê ..dụi dụi mắt hà hơi từ trong phòng đi ra

"Đến , bảo bồi ngoạn , hôm nay buổi chiều chúng ta sẽ đi máy bay" Ngồi xổm xuống , Nhan Mạt Hàn cẩn thận sửa sang lại áo ngủ cho April sau đó mang April xuống nhà ăn sáng

Buổi chiều ngoài sân bay , cùng Ngôn Lạc Thần nói lời tạm biệt , vẫn là lưu luyến không muốn rời đi đến quầy kiểm tra

Cái chính là tên tiểu tử April ôm Ngôn Lạc Thần không chịu buông. Cuối cùng , thật sự kiên quyết mới có thể ôm cô bé lên máy bay

Trải qua chuyến bay mười mấy tiếng , cuối cùng đến thành phố M

Xuống máy bay , hai đứa nhóc đã mệt mỏi , mắt rử xuống .. Nhan Mạt Hàn mang giày đế bằng có trang trí chút hoa văn , quần màu đen áo gilê đỏ , cặp mắt kiếng râm cực to màu hồng , cô trang điểm đậm

Bởi vì lại một lần nữa trở về với thành phố M

Austin cùng April , lôi kéo thêm vali , rời khỏi sân bay ... Hít thở không khí thành phố M

Kì thật trong phút chốc , lòng của cô , có chút đau xót..

Vừa mới rời sân bay , cón có người tiến lên tiếp bọn họ .. là đã muốn liên hệ tốt

Đưa trên trụ điểm , ba người đã không còn sức lực liền ngã người xuống ngủ .. Ngủ đến tối , Nhan Mạt Hàn mới đứng dậy chuẩn bị đồ ăn tối .. Thật may mắn chính là làm người phát ngôn , đã có sẵn xe thuận tiện cho việc đi lại của cô

Kết quả vào lúc đêm nhận được điện thoại của Dạ Như

"Mạt Hàn ! Cậu đã trở lại? Thật tốt quá , đã trở lại .. Mau , chúng ta mau gặp mặt" Dạ Như khẩn cầu làm cho Nhan Mạt Hàn không thể cự tuyệt , cô cười đồng ý , nhìn thấy hai đứa nhỏ rời giường bụng cũng đã đói , liền đến khách sạn gặp mặt

--

Bốn người ngồi ở bàn ăn , Austin cùng April khó hiểu khi nhìn thấy Dạ Như

"Mẹ , a di này là?" Austin lé mắt nhìn thoáng qua Dạ Như

tiếp sau đó , chỉ thấy Dạ Như nổi trợn lời đĩnh "Này , hai đứa "yêu nghiệt" này , kêu ai là mẹ á? Kêu là dì nha" chỉ vào Austin , Dạ Như liền mắng

Nhan Mạt Hàn nâng mi tâm , có chút xấu hổ cười , Dạ Như trừng lớn hai mắt , mới phản ánh lại , sát vào người Mạt Hàn "Mạt Hàn , cậu thiên thiên vạn vạn không nói cho tớ biết hai đứa nhỏ này là con của cậu"

"Well , rất không may nói cho cậu biết là cậu đoán đúng rồi" Lấy thực đơn "Hôm nay mình sẽ mời cậu" Sau đó ung dung gọi món ăn

"A , sáu năm qua thật là thay đổi nhiều nha" Dạ Như không thể tin được , ở trên bàn còn có Austin cùng April .. Càng nhìn càng thấy Austin rất giống Nam Cung Ảnh , yêu nghiệt ! Yêu Nghiệt ! Yêu Nghiệt ! Còn April , oh chính là lady-gaga của hần , là phiên bản công chúa thu nhỏ của hần .. Trên thế giới này , lại thêm có thêm hai yêu nghiệt

Chia tay không khỏi muốn nhéo vào gương mặt của hai đứa nhỏ

"Mạt hàn , lần này cậu thật sự làm người đại diện phát ngôn cho công ty Nam Cung Ảnh sao?"

Dạ Như gấp chút rau cho vào miệng

Nhan Mạt Hàn gật đầu , gấp thức ăn cho Austin cùng April , ai kêu hai cái tiểu tử đó không biết dùng đũa

"Ai ... cậu xem xem , sáu năm , sáu năm rồi ! Cậu cũng đã có con , còn tớ , cậu xem xem..

Dạ Như lắc đầu , thờ dài

Nhan Mạt Hàn cười "Chấp nhận Âu Dương Dật đi , hần có gì không tốt"

"Người nhà của hần không chấp nhận tớ"

"Chỉ cần làm tốt , là chính mình sẽ có một ngày họ sẽ thấy mặt tốt của cậu" Nhan Mạt Hàn thật sự bình tĩnh , sáu năm qua , cô thay đổi không ít . Làm cho Dạ Như nhìn cô bằng cặp mắt ngỡ ngàng

Rất nhanh buổi tối liền qua đi , tiền ăn trả một nửa lúc này Nhan Mạt Hàn mới thu tay lại . Cảm thấy muốn ăn đồ ngọt , thú chút nữa vì Dạ Như mà tức chết

Ban đêm thành phố M , vẫn như xưa đèn đuốc sáng trưng

"Người phát ngôn? Tô Phi Á? Người NewZealand?"

Nhìn thấy hợp đồng trên bàn , Nam Cung Ảnh nâng khoe miệng , được rồi . Công ty vừa đang muốn tìm người phát ngôn , lúc này lại chính là người NewZealand tới . Mở trong thứ hai , hần liền giật mình .. Ở trang thứ hai , tay hần liền dừng lại

Một bên , Doãn Thiệu Hàn và Âu Dương Dật nhìn bộ dạng khác thường của Nam Cung Ảnh liền tiến đến "Thế nào?"

"Giống , quá giống"

Nhìn tấm ảnh trong bản hợp đồng , hai người cũng trợn mắt há hốc mồm , mặc dù lớp trang điểm đã che bớt đi , nhưng rõ ràng ngũ quan với Mạt Hàn là cùng một người

"Đây không phải là Nhan Mạt Hàn chứ?" Doãn Thiệu Hàn chỉ vào ảnh chụp , thật sự không thể tin được

Âu Dương Dật lắc đầu " Tôi nghĩ sẽ không có khả năng , cô ấy tựa như bốc hơi khỏi thế giới không chút tâm tích , có thể chỉ là trùng hợp hướng chỉ tôi hỏi Dạ Như , cô ấy cũng nói không biết . Ai , Mạt Hàn đã đi được sáu năm rồi , sáu năm qua Dạ Như cũng không chấp nhận tôi. Điều tại cậu ! Nam Cung Ảnh , chính cậu tạo ra nghiệt chướng này" Hung hăng nện vào vai Nam Cung Ảnh một quyền , ngồi trên sofa , nhu liểu mi tâm

"Sáu năm qua tôi cũng chưa từng quên cô ấy ! Cô ấy rốt cuộc đi đâu" Có vài phần thương cảm , theo ngăn kéo lấy ra chiếc hộp nhỏ . Bên trong là sáu trang báo , hần từng cắt ra

Tự hồ nhìn thấy những thứ kia đang ở trước mắt nhưng không thể với lấy được..

Nhan Mạt Hàn liền một dạng bốc hơi , dù cho hần có điều tra như thế nào vẫn không hề có kết quả

Này rốt cuộc là tại sao?

Là bởi vì cuộc điện thoại vào buổi sáng hôm đó? Cô cũng không có hần một cơ hội để giải thích rõ ràng

Vì cái gì mà cô không nghe hần giải thích liền rời đi ..cùng với Ngôn Lạc Thần rời đi. Bọn họ ở một chỗ sao?

Nghĩ tới đây Nam Cung Ảnh tựa lưng vào ghế thờ dài một hơi tay cầm điều thuốc

Ở một chỗ với Nhan Mạt Hàn , hần rất ít hút thuốc , càng ít hút hơn khi ở trước mặt cô , đơn giản vì đã từng có một lần hần hút thuốc , khói thuốc làm cho cô bị ho

Doãn Thiệu Hàn ngồi trên sofa , chọc chọc Âu Dương Dật " Yên tâm đi , tuyệt đối không vượt quá 4 năm nữa , Dạ Như sẽ chấp nhận cậu"

Âu Dương Dật giờ lên Cho Doãn Thiệu Hàn một cái bạo cây dẽ" Bốn năm? Làm ơn , khi đó tôi đã 32 hay 33 tuổi rồi"

"Vây cũng đã tốt hơn so với tổng giám đốc vĩnh viễn không được gặp , yên tâm , Dạ Như khẳng định chỉ vì bị đả kích chuyện của Mạt Hàn , sáu năm cô ấy có thể không tiếp nhận , nữ nhân làm bằng nước nha , cậu chỉ cần ôn nhu chờ đợi bên cạnh cô ấy , hướng chỉ điều kiện của cậu tốt như vậy ! Ai mà không mắc câu" Doãn Thiệu Hàn nhún nhún vai , cười cười

Âu Dương Dật có chút đăm chiêu chậm rãi gật gật đầu

Đêm dài , Âu Dương Dật cùng Doãn Thiệu Hàn về nhà

Nam Cung Ảnh thủy chung ngồi ở trong phòng làm việc , giờ tay lên nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay .. Không thể cho cô một hôn lễ đúng nghĩa trước khi cô rời đi , hết thấy đều là lỗi của mình

Hồi tưởng đến chuyện cô bị Nhan Nhậm bắt cóc . Ngay cả mạng sống cũng không tiếc liền đỡ đạn cho hần , dùng chính mình để đỡ

Khả năng là cái gì? Là vì cô yêu hần

Cúi đầu , nâng đỡ mi tâm , nhìn ảnh người phát ngôn , trong lòng lộn xộn không yên

Sáng sớm hôm sau , Lưu Ảnh đi làm sớm , vừa cửa phòng tổng giám đốc , đã bị tình hình hỗn loạn bên trong làm hoảng sợ

Nam Cung Ảnh ngồi trên ghế sofa , cầm điều thuốc trên tay , tàn thuốc rơi khắp nơi .. hai mắt thì thâm đen

"Tổng giám đốc , ngày? Đêm qua ngài không ngủ sao?" Lưu Ảnh không thể tin được hình dáng của Nam Cung Ảnh đang ở trước mặt mình

Nam Cung Ảnh không nói gì , gật gật đầu " Quét qua đi" Nói xong , vứt bỏ điều thuốc cầm áo khoác chạy ra khỏi cửa

Lái xe , đi ngang qua một cửa hàng bán điểm tâm , cũng không biết có nên dừng lại?

--

Thật vất vả Nhan Mạt Hàn mới có thể đem Austin cùng April đến trường , nhấn nhủ cho bọn nhóc một đóng chuyện , cuối cùng lại chuẩn bị đến công ty Nam Cung Ảnh đưa tin

Chỉ có thể nói , hiện tại cô có chút run nhè nhẹ , tim đập hơi nhanh . Lại một lần nữa đối mặt với người yêu sáu năm trước , không biết sẽ như thế nào

"Được , Tô Phi Á ! Mây là Tô Phi Á , cổ lên cổ lên" Nhìn gương trong xe , cô trang điểm lại một chút . Hoàn hảo , hai người con của cô sáu năm qua rất ít hỏi ba của chúng ở đâu , hoặc hỏi ba ba là ai linh tính các loại . Hồi qua , nhưng cô chỉ nói ba bên ngoài còn phải lo làm ăn , có thể rất lâu mới trở về

Như vậy cũng tốt , tùy tiện giả mạo cũng tốt

Một váy màu đỏ bó sát người , giày cao gót bảy tấc .. Trên gương mặt nhỏ nhắn , đeo kính râm màu đỏ.. Mái tóc nâu đậm xoã dài , cô nghĩ sẽ không ai dễ dàng nhận ra cô

Đi vào đại sảnh , lễ phép tháo kính râm xuống " Xin chào , xin hỏi ông chủ của các vị có ở đây không? Tôi là người phát ngôn mới"

"Cô tìm Nam Cung tổng giám đốc à? Ông ấy ở trên lầu , xin mời bên này" Nói xong , mang Nhan Mạt Hàn đến thang máy

Thật ra chỗ này , cô cũng không quá quen .. Chẳng qua , phải giả trang cho giống một chút mới được

"Cám ơn " Nói cám ơn , Nhan Mạt hàn vào trong phòng khác

Người ở đại sảnh nói một hồi hần trở lại sẽ trực tiếp đến phòng nghỉ để tìm cô

Lại một lần nữa , Nhan Mạt Hàn cảm thấy như ngồi trên một mảnh toàn là kim chích , tay của cô day dưa cùng một chỗ

Cũng không biết là đợi bao lâu , ngoài cửa lúc này có âm thanh bước chân truyền đến

Làm Cho Mạt Hàn trong tâm lập tức thót lên đến cổ họng . Cô phải bình tĩnh , bình tĩnh . Nam Cung Ảnh sẽ không nhận ra cô , sẽ không!

Tiếp theo nháy mắt , cửa phòng vận vẹo mở ra là Lưu Ảnh

"Xin chào , Tô Tiểu Thư . Tổng giám đốc của chúng tôi đã ở văn phòng đợi cô" Lưu Ảnh cười cười , sau đó dẫn cô đến văn phòng

Giày cao gót bảy tấc , cô có thể không đau chân sao?

Nam Cung Ảnh ngồi trên sofa , cặp mắt đen quàn , đi ra ngoài tùy tiện mua đồ ăn sáng lại nghe người phát ngôn đến đây , không biết vì sao nội tâm lần này có cảm giác vô cùng kì vọng , nên lập tức chạy về công ty

Cửa mở , Tiểu Dương đẩy cửa ra cung kích mời Nhan Mạt Hàn vào

Nhan Mạt Hàn đứng ngoài cửa , dừng bước , không biết có nên tiếp tục bước vào?

"Vào đi , đừng đứng ngoài cửa"

Lúc này , có âm thanh của Nam Cung Ảnh truyền ra , đứng bên ngoài Nhan Mạt Hàn toàn thân ngẩn người

Cuối cùng vẫn là bước vào , cô nở nụ cười . Thấy hần

"Xin chào , tôi là Tô Phi Á" Cô nở nụ cười , dùng lưu loát tiếng Anh để chào hỏi

có thể nói , Nam Cung Ảnh ánh mắt nóng rực thủy chung dừng lại trên gương mặt hần

Làm Cho Nhan Mạt Hàn có chút không tự nhiên , cố ý tránh đi

"Xin chào" Nam Cung Ảnh chậm rãi mở miệng , khoé miệng nhẹ nhàng cong lên

Sau khi Tiểu Dương lui ra , không khí trong phòng làm việc trở nên xấu hổ , hần cười cười , giờ tay ý bảo " Ngồi đi"

Nhan Mạt hàn tùy tiện chọn một vị trí , nhưng cũng là vị trách cách xa bàn hần nhất , Nam Cung Ảnh không khỏi trau trau mày

Nhưng nhanh sau đó , hần đem hợp đồng ra " Tôi nghĩ cô đã rất rõ ràng về công việc của mình? Đây là hợp đồng , còn có trách nhiệm công việc của cô nữa"

Nói xong , Nam Cung Ảnh đứng dậy đem đồ vật đặt trước mặt cô

Nhan Mạt Hàn nở nụ cười tươi rói , lễ phép nhận lấy đồ . Không biết vì cái gì , Nam Cung Ảnh nghiêng đầu nhìn qua đôi chân của cô , dưới bụng không khỏi nóng lên. Hần tự giễu có lẽ là rất muốn cô

"Tôi sẽ kêu Lưu Ảnh dẫn cô đi xem văn phòng của mình"

"Từ từ , tôi xin hỏi một chút , vì sao nơi này lại có tôi thiết kế tác phẩm? Lại còn phải đợi?" Nhan Mạt Hàn nhìn tư liệu trên hợp đồng có chút khó hiểu . Ở New Zealand cô đã là một chuyên gia thiết kế trang phục , mỗi lần đi tiệc là do tự mình thiết kế

Mà hiện tại , trên hợp đồng tư liệu có ghi chính là trong phòng hai năm phải đợi công ty thiết kế trang phục ? còn có người phát ngôn?

Gian trá ! trong nội tâm cô không ngừng mắng , thật không nghĩ đã sáu năm rồi Nam Cung Ảnh vẫn như vậy ! Không làm ăn gian dối

"Đây là vấn đề công ty của cô . Cô đã đến đây , hợp đồng cũng đã ký ,thì cô phải làm như vậy" Nam Cung Ảnh tùy tiện nở nụ cười , hai tay đặt trên bàn

làm việc , con người hoa đào nhìn cô

Được .. Được , cô nhận thua ! Hai năm , mỗi ngày đều phải đối mặt với hắn? Trời ạ , quản lí thế nào có thể làm vậy?

Nhìn thấy sắc mặt cô tối xầm , Nam Cung Ảnh hài lòng nở nụ cười . Ấn điện thoại nội bộ " Tiểu Dương , hãy vào dẫn cô Tô PHI Á đi xem văn phòng "

" Phải "

Sau khi cúp máy rất nhanh Tiểu Dương liền đến , dẫn Mạt Hàn đi xem văn phòng

Điều cô kinh ngạc chính là , văn phòng hết sức sạch sẽ . Cửa sổ sáng sủa làm cho người ta cảm thấy thoải mái , kệ sách không một hạt bụi , bàn làm việc , ghế tựa , sofa , bàn trà...

Thật là một nơi không tồi , nếu cứ như vậy ở đây làm việc hai năm , chắc sẽ không cùng hắn tiếp xúc cái gì chứ? Cô tự an ủi một chút , cùng Lưu ảnh nói cảm ơn

Nhanh sau đó , điện thoại trên bàn reo lên , Nhan Mạt Hàn ngần ra , ấn nghe , truyền đến âm thanh là giọng nói của Nam Cung Ảnh nhưng là ngoại ngữ rất lưu loát

" Tô Phi Á tiểu thư , buổi tối có thể hay không mời cô một bữa cơm? Dù sao , đây là quy định cũ , coi như là hoan nghênh "

Nhan Mạt Hàn khoé miệng giật giật , long trọng như vậy? Cô muốn cự tuyệt? Haha , thật ra tôi nghĩ không cần long trọng như vậy "

Nam Cung Ảnh giọng điệu cấp bách " Nhưng quan trọng cô là người phát ngôn cho công ty , cho nên buổi tối muốn mời cô đến , nếu giao thông có vấn đề , tôi sẽ giúp cô . Liên hệ sau " Nói xong , hắn quyết đoán cúp máy

Nhan Mạt Hàn bĩu môi , lẩm bẩm " Vẫn là như vậy , vẫn bá đạo "

Một lát sau , chỉ nghe Tiểu Dương gõ cửa tiến vào , đưa một tấm card , là địa chỉ khách sạn

Nhan Mạt Hàn cười cười , không nhiều lời , cuối đầu nhận lấy

Vì là ngày đầu tiên đi làm , buổi chiều đúng giờ Nhan Mạt Hàn đã tan ca , vội vàng đến trường học của Austin và April , thẳng đến cửa hàng bánh ngọt sáu năm trước

Bên trong văn phòng làm việc tổng giám đốc , Nam Cung Ảnh nhấn hạ điện thoại

" Đây , có chuyện gì ? " Một bên khác , là âm thanh lời biến của Âu Dương Dật . Hắn tựa vào cửa xe , dừng lại , xe liền đứng trước mặt của cao ốc

" Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm , nhìn tân người phát ngôn , thế nào có hứng thú không? Nam Cung Ảnh nhíu mày tìm kiếm

chỉ nghe Âu Dương Dật sản khoái hồi đáp " Phải đến ! Tôi sẽ đi cùng với Dạ Như "

" Tùy cậu "

Nói xong , Nam Cung Ảnh thu tuyến , sáu năm qua Âu Dương Dật đều theo đuổi Dạ Như , đáng tiếc là Dạ Như không chấp nhận có lẽ vì mối quan hệ gia đình , nhưng Âu Dương Dật đầy nghị lực , chính là lần đầu tiên thấy hắn như vậy

Xe , nhìn vào con đường nhỏ sau đó liền ngừng lại , Nhan Mạt Hàn không có chú ý , quay đầu

" Austin , April , đêm nay , dì Dạ Như sẽ chăm sóc cho tụi con nha , ở nhà đi ăn cơm chiều , các con phải ngoan a "

Austin nhìn nhìn mi , ngắc đầu " Mẹ , vì sao á ? "

April cũng trua trua cái mũi nhỏ bé " Đúng vậy , tại sao á? Chúng con chỉ thích cùng mẹ ăn thôi "

" Ha ha , ngoan , đêm nay mẹ có việc phải làm , các con nếu nghe lời , buổi tối sẽ kể chuyện ngày xưa ngày xưa , mẹ hứa " Nói xong , Nhan Mạt Hàn vươn ngón út

Austin và April cùng nhìn thoáng qua , sau đó đôi mắt sáng rỡ nở nụ cười vui vẻ cùng Nhan Mạt Hàn ngoắc tay , chủ động tháo dây an toàn nhảy xuống xe

Nhan Mạt Hàn tháo chìa khoá , lúc này mới phát hiện chiếc xe đằng trước tựa như của Âu Dương Dật

Trời ạ , sáu năm , vẫn đẹp trai như vậy , khẳng định đang đợi Dạ Như? Nhìn thoáng qua một điểm cách đó không xa , bên trong rất nhiều người , đa số là nữ? Ai nha , lại là cái yêu nghiệt Âu Dương Dật mang đến ! Ha Ha

Sợ bị phát hiện ra , Nhan Mạt Hàn hạ tóc dài , mang theo kính râm lồi hai đũa nhóc , sải bước ...

Hoàn hảo , thuận lợi liền tiến vào cửa hàng bánh ngọt

Vừa thấy người đẩy cửa vào là Nhan Mạt Hàn , Dạ Như nở nụ cười " Mạt Hàn , cậu tới rồi à?"

Nhan Mạt Hàn đặt mông ngồi trên sofa " A, giúp tớ xem hai đứa nhỏ một đêm . Đêm nay Nam Cung đại tổng giám đốc mời tớ đi ăn cơm vì mình là người mới , nói cái mà mà hoan nghênh , thật phiền toái nha" Cô nhu liểu mi tâm

Dạ Như liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn thấy Âu Dương Dật , bất đắc dĩ nói " Mạt Hàn , cậu xem nha , nhiều phụ nữ điều hướng đến đây mà tớ , buồn bán thật đấy" Nói xong , Dạ Như cắn răng

"Sao? Ghen tị à? HaHa" Nhan Mạt Hàn tháo kính râm xuống

Dạ Như liếc cô một cái" Nào có , tớ ghen tị? Không thể nào"

Nhìn quanh bốn phía " Doãn Hi đâu?"

"Cô ấy đã sớm mặc kệ" Dạ Như nhún vai" Hiện tại chỉ có một mình thôi"

"Hắc hắc , vậy một mình nắm tiền đi , dễ xem, lời nhiều . Còn nữa , hai đứa bé không mang theo sao" Nói xong , kéo Austin cùng April "

"Được rồi , liền mang theo" Dạ Như thoả hiệp nói

Austin trên tay cầm iPod đang chơi không chút khách khí "Di oi , đêm nay cháu muốn ăn thịt kho tàu"

April ôm búp bê nở nụ cười " Khanh khách , ca ca, ăn nữa phải đổi lại đầu heo nha"

Nhan Mạt Hàn day day thái dương , bất đắc dĩ lắc đầu

Dạ Như kéo hai đứa bé qua " Hắc hắc , đêm nay sẽ là Austin thịt kho tàu trư thịt" cười xấu xa , ngồi xỏm xuống

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Xong rồi , bí mật bị vạch trần?

Nhan Mạt Hàn đứng lên nói lời tạm biệt cùng ba người sau đó mang cặp mắt kính rời khỏi cửa hàng bánh ngọt

Cô phải quay về nhà để tắm rửa và thay quần áo

Thật ra thì cầm trong tay danh thiếp kia , cảm giác thật khó giải quyết

Sau khi về nhà , ngâm mình trong bồn tắm , tay sờ lên trước ngực một chút vuốt ve vết sẹo kia

Vết sẹo kia còn lưu lại là vì đồ đạn , sáu năm rồi cũng không có mờ đi

Rõ ràng hiện tại Nam Cung Ảnh đã đứng trước mặt cô , nhưng cô không có dũng khí nói ra mình là Nhan Mạt Hàn

Nhắm hai mắt lại , nhớ tới cuộc gọi vào buổi sáng hôm đó , giọng nói Dịch Điều Vi có chút tức giận

Ngâm mình trong nước nóng , than thở chậm rãi hoà vào bên trong bồn tắm

--

Đúng sáu giờ rưỡi , một chiếc xe màu bạc dừng ở trước nhà Nhan Mạt Hàn ,

6g45 , Nhan Mạt Hàn cầm giỏ xách bước ra cửa , vừa ra khỏi cửa liền bị chiếc xe làm cho giật mình

Xuống xe là Tiểu Dương

"Tổng giám đốc kêu tôi đến rước Tô Phi Á tiểu thư" Tiểu Dương cười , mở cửa xe , một tay khác đặt trên nóc xe

Nhan Mạt Hàn khoé miệng cong lên “ Haha , tổng giám đốc của các vị thật đúng là chu đáo”

Xe chậm rãi rời đi. Ngồi bên trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ lại là ngàn vạn suy nghĩ nổi dậy

Rất nhanh xe liền đến trước mặt một khách sạn

Jayz

Trời ạ , Nam Cung Ảnh cư nhiên lựa chọn Jayz ! Mở bước chân thật là nặng , nhớ lại chuyện ngày xưa . Đêm đó do đưa sai phần ăn , lại bị quỷ thần xui khiến mà kết hôn với Nam Cung Ảnh? Sau đó còn có con , nhưng kết quả cuối cùng là rời đi

“À?” Cô nhẹ nhàng thở dài , rất nhanh sau đó liền được Tiểu Dương dẫn vào trong gian phòng Vip

Vừa vào , cô hoàn toàn giật mình

Đầu tiên thu vào ánh mắt là Dạ Như , Austin , April , Âu Dương Dật , Doãn Thiệu Hàn và có cả Nam Cung Ảnh

Ông trời ạ , bắt cô ăn com trong tình huống này sao? Không còn cách khác à?

Vừa thấy Nhan Mạt Hàn đến , Austin cùng April nhảy xuống cái ghế

“Mẹ”

“Mẹ”

Hai đứa nhóc đồng thanh chạy tới , trời ạ , muốn cô chết sao?

Hai tay ôm hai đứa nhỏ , kéo lên người “ Sao các con lại đến đây?”

“Là dì Dạ Như dẫn chúng con đến , dì ấy nói , cái thúc thúc ngồi bên cạnh dì ấy muốn mời dì ấy đến đây” Austin nói xong , chỉ chỉ bên trong

Được rồi , là Âu Dương Dật mang Dạ Như tới ! Cô ấy như thế nào lại không nói một tiếng liền tới đây?

Nhan Mạt Hàn lúc này theo bản năng mở túi lấy điện thoại ra . Trời ! Mười cuộc gọi nhỡ , tất cả là của Dạ Như , còn có tin nhắn nhưng cô không biết bởi bị điện thoại để ở chế độ yên lặng . Lần này có thể thâm rồi

Nhắm mắt , mang theo Austin cùng April vào phòng

Những người trong phòng nhìn nhau , mọi người không hiểu . Đây rốt cuộc là trò vui gì?

Âu Dương Dật kinh ngạc , nữ nhân này rất giống Mạt Hàn . Từ từ , có phải chiều nay ở cửa hàng bánh ngọt đã gặp qua cô gái này không?

Doãn Thiệu Hàn cảm thán “ Giống thật “

Nhan Mạt Hàn đau khổ cả kinh , cô chớp chớp mắt “ Giống ai?”

“Một người bạn” Nam Cung Ảnh mở miệng trả lời , chỉ chỉ Dạ Như và Mạt Hàn “ hai người quen biết sao?”

“Không , không không biết” Dạ Như đáp ứng , lập tức liền bị bại lộ

“Ai nói không biết ! Ha ha , chúng tôi trước đây là bạn học” Nhan Mạt Hàn kiên trì nói

Nam Cung Ảnh thật có chút hoài nghi , mặc dù trên mặt cô có lớp trang điểm ,nhưng cảm giác nói cho hắn biết cô chính là Nhan Mạt Hàn

“Haha , Tô Phi Á tiểu thư có con? Trùng hợp hơn nữa là lại còn quen biết Dạ Như?”

Cho tới nay , bọn họ trao đổi đều bằng tiếng Anh . Nam Cung Ảnh buồn cười nâng khoé miệng nhìn Mạt Hàn

“ừ , hai đứa , chồng của tôi ở nước ngoài . Tôi với Dạ Như chẳng qua là quen biết cách đây ba năm trước mà thôi . Khi đó tôi vừa đến New Zealand”
Nhan Mạt Hàn nói xong , nháy mắt với Dạ Như . Dạ Như vội vàng gật đầu

April leo lên trước , kẻ sát tai của Mạt hàn nói “ Mẹ , tại sao lại muốn gạt người khác?”

Nhan Mạt Hàn vuốt vuốt cái mũi nhỏ nhắn của April “ Hừ , chuyện người lớn , con nít không nên xen vào” Sau đó nghiêng đầu cười với mọi người

Một bữa ăn , cô thật sự xấu hổ chết rồi . Không ngừng có người hỏi cô đủ vấn đề , cô lại không ngừng nói dối , hai đứa nhóc cũng không ngừng hỏi tại sao cô muốn nói dối

Tất cả mọi thứ bên trong phòng Vip , rất lộn xộn

Nam Cung Ảnh , Âu Dương Dật và Doãn Thiệu Hàn , không ai có thể xác định được người con gái trước mắt này rốt cuộc là ai , cực kì giống Nhan Mạt Hàn nhưng lại là Tô Phi Á

Vừa về đến nhà , Nhan Mạt Hàn liền nằm trên ghế sofa , cô thật mệt muốn chết được

Thành phố S , ban đêm , Dịch Điều Vi cầm điều thuốc trong tay

“Nói cái gì? Nhan Mạt Hàn đã trở lại?” Cô không thể tin được , trừng mắt nhìn Ajo

Ajo gật đầu một cái , tiếp đó chuyển đến máy tính tiếp tục tìm tài liệu . Thật mà nói , Ajo rất có năng lực , có thể điều tra được những thứ người khác không làm được

“Nó bây giờ như thế nào?”

“Ở thành phố M , nghe nói lấy thân phận Tô Phi Á làm người đại diện phát ngôn cho công ty của Nam Cung Ảnh”

Ajo rất bình tĩnh nói , nhưng Dịch Điều Vi lại nhảy dựng lên thét to “ Cái gì? Nói cái gì? A , con tiện nhân , lại trở về rồi à , thật muốn giết chết nó”

Dịch Điều Vi thét lên , nắm ly rượu trong tay hung hăng ném xuống

Ngay sau đó , dập tắt điều thuốc , xoa xoa cặp mắt , đi tới trước người Ajo “ AJo , tôi muốn , um~” Nói xong , một tay tự đưa lên hai quả đào tiên của mình , ôm cổ Ajo , hai chân dặng ra ngồi lên người Ajo , ma sát nơi mẫn cảm của hắn

6 năm qua , cô điều như vậy , cô thừa biết Ajo đối với cô là có tình cảm . Cho nên mỗi lần như thế , Ajo đều không thể cự tuyệt , không cách nào chống lại sự quyến rũ đó..

“Dịch Tỷ , như vậy không hay” Ajo hô hấp có chút khó khăn , nhưng Dịch Điều Vi chủ động cởi bỏ y phục của hắn , chủ động hôn lên ngực hắn. ... Tiếp tục như vậy , cuối cùng Ajo không nhịn được nữa , hai người cùng nhau ngã xuống

Ajo hung hăng tiến vào trong , Dịch Điều Vi cũng chủ động quắp chân qua hông hắn , cong người lên để sát vào hơn

Hôm sau , Dịch Điều Vi liền biết Mạt Hàn có con , cô liền phải chuẩn bị đi đến thành phố M để phá hoại hạnh phúc của Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn dụi dụi con mắt , từ trên giường ngồi dậy , nhìn đồng hồ “ A , trễ rồi”

Một phen đứng dậy chạy vào phòng của hai đứa nhỏ “ Rời giường , rời giường .. Austin April , mau lên” Vừa nói vừa luống cuống tay chân cầm quần áo lên , chỉ thấy Austin mặc áo siêu nhân mở cửa ra “ Mẹ , hôm nay là cuối tuần , có làm không?” , nói xong một tiếng “ Phanh” cửa đóng lại

Nhan Mạt Hàn gõ gõ vào ót mình “ Đứng , thứ bảy ! Sao có thể lại quên?”

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu , vẫn phải đi làm . Không cần đưa Austin cùng April đến trường nên thời gian còn nhiều

Đến công ty , Nhan Mạt hàn theo lễ thường tình lên lầu , chờ thang máy

Hôm nay là ngày thứ hai đi làm , nên chắc sẽ không cùng Nam Cung Ảnh có cái gì giao tiếp chứ?

Ở công ty có 2 thang máy , một là dành cho nhân viên , còn lại là dành cho tổng giám đốc . Cô ngoan ngoãn chờ ở thang máy của nhân viên

Lúc này , sau lưng có một người đi tới , cảm giác lực khổng lồ áp lên làm cho cô không thể không quay đầu lại

Trợn tròn mắt , Nam Cung Ảnh

“Ha , Tô Phi Á tiểu thư? Chào buổi sáng” Nam Cung Ảnh trau trau mày , dung Ảnh vẫn chào hỏi

Nhan Mạt Hàn lễ phép đáp lại “ Chào buổi sáng” Sau đó thang máy đến cửa mở ra , cô bước đi nghĩ rằng Nam Cung Ảnh cũng sẽ không lên theo ai ngờ hắn cũng bước vào

Nhan Mạt Hàn không dám tin , trợn tròn mắt . Trời ạ , hắn thế nào lại không sử dụng thang máy của tổng giám đốc?

Cửa thang máy đóng lại

Lập tức liền có một loại hơi thở không rõ ràng bao quanh . Nam Cung Ảnh đôi tay nắm ở thắt lưng “ Tô Phi Á Tiểu thư đối với thang máy nhân viên của công ty chúng tôi có gì không hài lòng sao?”

Nhan Mạt Hàn ngẩn ra , hắn đi thang máy là vì muốn kiểm tra chất lượng sao? “ ừ , hài lòng”

“Vậy thì tốt” Nói xong , hần cứ nhiên xoay người , từ trên cao nhìn xuống

“Anh.. , anh làm gì thế?” Nhan Mạt hàn theo bản năng lùi về sau , đáng tiếc không còn đường để chạy

“Có cảm thấy hay không , hôm nay cô ăn mặt thật ít” Nam Cung Ảnh nhìn chăm chăm vào cô , là váy hở ngực màu tím

“Phải không? Công ty có quy định này?” Chợt , Nhan Mạt Hàn mở bước , để cho mình cách hần xa hơn

Đây cũng là có chút ngoài ý muốn của Nam Cung Ảnh , tay lập tức ôm ngang hông cô , cọ sát qua lại , làm cho hần hứng thú

Nhan Mạt Hàn ngẩn ra , gương mặt khẽ ửng hồng “Ha Ha , Nam Cung Ảnh tiên sinh , ngài có thể tôn trọng nhân viên của công ty chứ?”

Cô cười , uốn éo người muốn hần rút cánh tay lại

“Ha Ha , biết không? Đốt lửa , cô phải có trách nhiệm dập tắt”

Nhìn gò má ửng hồng của người trước mặt thật rất giống vẻ của Nhan Mạt Hàn sáu năm trước

Ngay sau đó , hần cuối đầu , hôn trụ lên môi cô , hương vị ngọt ngào này là cùng một dạng với Mạt Hàn

“A, anh..” Nhan Mạt Hàn nóng nảy , đôi tay đánh đánh vào sau lưng hần , tuy nhiên nó vô dụng , hần càng lúc ôm chặt hơn , lão đảo đụng vào vách của thang máy , vẩy chữ V đằng sau lưng lộ ra , làm cho cô cảm giác lạnh lẽo .. Cô giùng giàng , tuy nhiên nó không có tác dụng

Nam Cung ảnh nhắm chặt hai mắt , nữ nhân này chính là Mạt Hàn ! Trong đầu óc hần tất cả là Nhan Mạt Hàn

Đôi tay không yên phận , rồi xuống luồng vào trong áo của cô , chợt hần ngẩn ra . Tay vừa chạm đến ngực của cô liền cảm thấy có một khối gì nhô ngô lên

Nhân cơ hội , Nhan Mạt Hàn đẩy hần ra , mặc dù Nam Cung Ảnh là người cô yêu nhưng 6 năm qua , hai người không hề liên lạc huống chi trước mắt bây giờ của Nam Cung Ảnh cô là Tô Phi Á

“Đây không phải là khách sạn ! Đây là thang máy” Cô quát , thang máy ngừng , cửa mở ra

Nhan Mạt Hàn chạy ra ngoài , bên trong thang máy Nam Cung Ảnh tựa vào tường , nhần nhần mi tâm , trời a thiếu chút nữa đã cùng một nữ nhân khác không phải là Mạt Hàn làm chuyện xấn bậy

Nhưng , đầu ngón tay tựa hồ còn lưu lại cảm giác đó , sờ qua da thịt của cô , có một khối lồi lõm ? Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy

Một mạch chạy vào trong phòng làm việc , Nhan Mạt Hàn dựa vào cửa , thở mạnh

Cơ thể từ từ trượt xuống mặt đất được lát đá cẩm thạch , ôm hai đầu gối

Có chút thống khổ vùi mặt vào đầu gối , hồi tưởng lại lúc xưa cô không tiếc mạng sống liền đồ đạc cho hần , viên đạn do chính ba ruột cô bắn ra

Cớ nào lại chầm chọc?

Không biết bao lâu sau , cửa phòng bị gõ . Nhan Mạt Hàn ngớ ngẩn , chậm rãi đứng dậy , điều chỉnh cảm xúc một chút sau đó mở cửa

Ngoài cửa là Tiểu Dương “ Tô Phi Á tiểu thư , tổng giám đốc nói 20 phút nữa muốn cùng cô đến nơi chụp hình , hy vọng cô sẽ chuẩn bị một chút”

“Hôm nay?” Cô bị hù sợ , Nam Cung Ảnh thế nào lại không nói sớm một chút?

“Ừ , đúng vậy . Không còn chuyện gì gấp tôi đi trước” Nói xong , Tiểu Dương cười cười xoay người đi

Bên trong , Nhan Mạt hàn đi qua đi lại “ Nhanh Như vậy? Quá Nhanh”

Cô nắm tóc , gương mặt ảo não

Xem ra , trưa nay lại phải gửi hai đứa trẻ cho Dạ Như , mới vừa nói chuyện điện thoại xong , Tiểu Dương tới nói đã đến lúc đi rồi

Dọc theo lối đi , Nhan Mạt Hàn yên lặng , cái gì cũng không nói . Suy nghĩ một chút , Nam Cung Ảnh sẽ không quản nhiều như vậy , sẽ không xuất hiện ở đó chứ?

Chỉ mong là không , cô lẩm bẩm , rất nhanh liền tới

Vừa xuống xe , cô giật mình , thật không ngờ chỗ này đẹp như vậy

“Trời ạ” Cô than thở, quả thật chính là Tiên Cảnh ở Nhân Gian . Bên cạnh là dòng suối nhỏ , đá cuội ở trong lòng suối có thể thấy được . Bên khác là cây cầu gỗ nhỏ , thông đến một khoảng chỉ toàn là Lavender , phía trước là ngôi nhà nhỏ theo cách thức Châu Âu . Thật đẹp

Cô đi theo Tiểu Dương vào trong nhà gỗ , đứng trước cửa nhìn xung quanh mới phát hiện đây là “căn cứ” trong truyền thuyết.. Nhìn chung quanh không thấy Nam Cung Ảnh , cô thở phào nhẹ nhõm

Mọi khai bộ từ , đi theo Tiểu Dương

Người chụp ảnh cười , đưa ra một cái váy “ Tô Phi Á tiểu thư , tôi là nhiếp ảnh gia Hoho , cô đem y phục này đi thay đi”

Nhan Mạt Hàn khoé miệng run rẩy , HoHo? Cô thật vinh dự khi được hợp tác cùng , sau đó cầm váy vào phòng thay đồ

Bằng tốc độ nhanh nhất , ra cửa

Sau khi mở cửa , đi đến trước mặt hoho hỏi có thể hay không thay một cái mới

Hoho lại nói “ Ừ, Tô Phi Á tiểu thư cô hãy đi tháo trang sức đi , thợ trang điểm sẽ làm cho cô loà trang” HoHo kéo người bên cạnh , ý bảo mang Nhan Mạt Hàn vào trong

“ Cái gì? Loà trang?”Kia , vậy chẳng phải sẽ liền bại lộ sao?

“Đúng , Tô Phi Á tiểu thư có vấn đề gì không?” HoHo hoà nhã nở nụ cười , Nhan Mạt Hàn ngăn người nhưng sau đó lắc đầu “ Không có , cảm ơn”

Dù sao Nam Cung Ảnh cũng sẽ không đến , chắc cô sẽ không bị bại lộ . Bất quá hình này là muốn cho hân xem?

Trời ạ , giết cô đi ! Đôi tay nắm thành quyền , vào giờ phút này cũng không biết nên làm gì? Ngồi trước gương , đầu óc suy nghĩ mien man , nhưng cuối cùng dù là như thế nào cô vẫn sẽ không thừa nhận mình chính là Nhan Mạt Hàn , sẽ không

“Ặc , Tô Phi Á tiểu thư có thể thả lỏng một chút không?”

Thợ trang điểm nhìn Nhan Mạt Hàn trau trau mày , miệng không khỏi run lên

Nhan Mạt Hàn xấu hổ cười , nhất định là vì lúc này do quá tập trung suy nghĩ nên mới vậy ! Lúng túng , vô cùng lung túng ..

Rốt cuộc , cô bước ra khỏi phòng hoá trang

Lại Nhìn xung quanh , Nam Cung Ảnh vẫn không có . Trong lòng âm thầm vui vẻ , lúc này mới thả lỏng bước đến trước mặt Hoho

“Oa ! Mỹ nữ” Hoho hít hít cái mũi , cầm lấy máy ảnh “ Chúng ta bắt đầu đi”

“Ừ” Nhan Mạt Hàn gật đầu một cái , đi theo hân ra bên ngoài

Một chiếc xe màu đen , dừng lại trước nhà gỗ. Xuống xe , là Nam Cung Ảnh , mặc bộ y phục thoải mái màu bạc , tháo mất kính râm xuống , lộ ra hoa đào mầu

Vừa muốn cất bước vào trong nhà , nhưng đối diện xéo ra là một hình ảnh thu hút ánh mắt của hân

Một cô gái mặt váy trắng dài , đứng giữa đồng cỏ Lavender . Sản phẩm lần này thành phần chủ yếu là cỏ Lavender , nên mới phải chọn mảnh đất này

Trong nháy mắt , hân lại thấy Nhan Mạt Hàn , thiên chân vạn xác chính là cô

“Nhan Mạt Hàn” Cư nhiên , Nam Cung Ảnh không thể kìm lòng thốt tên cô

Âm Thanh rất lớn , khiến cả Nhan Mạt Hàn đang đứng trong đồng cỏ cả kinh , theo bản năng quay đầu lại

Nhìn thấy Nam Cung Ảnh đứng cách đó không xa

Xong rồi! Bị phát hiện rồi hả?!

Hoho trau trau mày , cầm máy ảnh có chút không vui nói “ Ai nha , sao lại thế này , sao đột nhiên ngừng lại? À , Tổng giám đốc đến rồi” Hân quay đầu mới thấy Nam Cung Ảnh sớm đã đứng đó

Nhan Mạt Hàn vội cúi đầu , tiếp tục đùa nghịch Lavender , coi như không có chuyện gì

Hôm nay cô không có trang điểm , trời ạ nếu như bị Nam Cung Ảnh phát hiện ra , không phải là chết chắc sao?

Nam Cung Ảnh mọi khai bộ từ hướng tới Nhan Mạt Hàn

“Không nên tới .. không nên tới” Nhan Mạt Hàn nhẹ giọng lẩm bẩm, âm thanh rất nhỏ

Nhưng đáng tiếc , một giây kế tiếp cổ tay của cô liền bị Nam Cung ảnh nắm lấy

“A ! Không nên đụng tới” Nhan Mạt Hàn theo bản năng nhảy ra , trong miệng lại nói tiếng Trung Quốc

Nam Cung Ảnh nheo nheo tròng mắt” Thì ra cô biết nói tiếng Trung?” hần tiến tới một bước

Hoho nhìn nhìn “ Ặc , tổng giám đốc , các người?”

“Đi xuống đi , tôi có chuyện muốn nói với cô ấy” Nam Cung ảnh không nhìn Hoho , hần liền bị Tiểu Dương lôi đi

Nhan Mạt Hàn theo bản năng lui về sau , lắc đầu “ Tôi sẽ không nói , sẽ không nói”

“Cô nhìn thấy tôi liền khủng hoảng như vậy?” hần buồn cười , tay khoanh trước ngực , bước lên một bước

Nhan Mạt Hàn có chút sợ “ Tôi, tôi không có” Cô lui về phía sau , nội tâm khủng hoảng đã sớm bán đứng cô

Chợt , trên cằm truyền đến cảm giác đau nhói

Ngón tay thon dài của Nam Cung ảnh , bóp chặt cằm của Nhan Mạt Hàn , làm cho cô đau

“ Cô là Nhan Mạt Hàn đúng hay không?” Hần đoán trúng

Nhan Mạt Hàn trợn hai mắt , không được , phải tỉnh táo ! Cô không thể giống trước kia , dễ dàng lúng túng như thế

“ Anh nói gì vậy? Tôi không biết Nhan Mạt Hàn là ai” Cô hít sâu , trấn an lại lòng mình

Nam Cung ảnh tức giận , nắm lấy cánh tay của cô kéo cô về phía trước

“Này , làm gì thế , buông tôi ra” Nhan Mạt Hàn lắc lắc cổ tay

“Bất kể có phải là Nhan Mạt Hàn hay không ! Tôi muốn cô cho tôi một lý do”

Bị hần lôi vào trong nhà , tất cả mọi người đều nhìn họ nhưng không ai giúp cô , cô cúi đầu cứ như vậy bị hần lôi vào trong

“Phanh” sáng ngời một tiếng , Nhan Mạt Hàn bị đụng đến sát tường , trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn , thời khắc này đang nhắc nhở cô nam nhân trước mặt đang rất tức giận , cô không thể làm loạn được

Bên trong phòng bài trí rất đơn giản , lại đang mở máy lạnh

“Nói cho tôi biết , đây là cái gì?” Nam Cung Ảnh giam cầm cô trong lòng tay , hai tay chống hai bên đầu của Nhan Mạt Hàn , bá đạo xé váy của cô

“Anh bệnh thần kinh , như vậy là cưỡng dâm , dứt ngay” Nhan Mạt Hàn tức giận đẩy ra , nhưng đôi tay bị hần bắt lại , khí lực rất đáng sợ chỉ một bàn tay cả không trụ hai tay mảnh khảnh của cô

Cô kịch liệt giãy dụa , ngực phập phồng . Hô hấp dồn dập , cắn môi dưới không cho mình khóc

Chợt , vết sẹo trước ngực có một cảm giác lạnh lẽo , là đầu ngón tay của hần đang đụng vào nơi đó , hai mắt đỏ ngầu “ Nói cho tôi biết , đây là cái gì? Tại sao lại có? Bao lâu rồi?”

Nhan Mạt Hàn giật mình , nghĩ đến việc trong thang máy

Nam Cung Ảnh phân lập suy nghĩ nhiều lần , cũng cảm thấy chuyện này thật kì hoac75 , tại sao lại có người giống Nhan Mạt Hàn đến vậy ngay cả vết sẹo cũng giống? Hần nhất định phải làm rõ

“Không có liên quan đến anh” Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu lên , không nhìn đến hần , lắc lắc đôi tay , càng lắc càng đau

“Nói cho tôi biết , tôi liền bỏ qua” Nam Cung Ảnh giọng điệu không mang theo bất kì nhân nhượng , cố ý để cho cô nói . Tay thả lỏng một chút , nâng đỡ mi tâm

Nhan Mạt Hàn cười lạnh “ Đại tổng giám đốc , tôi là Tô Phi Á . Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần thì anh mới biết tôi là Tô Phi Á ? Hay là anh có cần nếm thử mùi vị cơ thể của tôi không? Xem xem nó có giống với Nhan Mạt Hàn?”

Cô cười mập mờ , hai tròng mắt đầy sự dụ dỗ . Trong lúc nhất thời Nam Cung Ảnh tựa hồ không biết nữ nhân trước mặt này rồi

Nói xong , đôi tay có chút hơi run , cởi một nửa chiếc áo mình đang mặc

“Thử một chút không?” Cô tiến lên, chủ động choàng tay qua cổ của Nam Cung Ảnh, dâng lên đôi môi đỏ mọng

Đúng, cô là Tô Phi Á

Trong nháy mắt, Nam Cung Ảnh đẩy cô ra, làm cô té xuống ghế, hấn hung hăng cầm áo đi ra ngoài

Quả nhiên, chiều này có tác dụng, thật là có tác dụng

Lau gương mặt, có một chút chất lỏng ẩm áp chảy ra, đây là cái gì? Nước mắt sao? Haha, không phải nói hay lắm, quay về Trung Quốc nhất định không được khóc, gấp lại hấn không thể động tâm lần nữa

“Tại sao, tại sao, khôn khiếp” Cô vò vò chiếc váy mình đang mặc, núp một góc trên ghế, nước mắt lần nữa chảy xuống

p>

Bên trong phòng Vip, không khí sớm ngộp ngạt. Nam cung Ảnh đập tắt vô số đèn thuốc nhưng rồi lại cũng đốt vô số đèn

“Ảnh! Đủ rồi” Doãn Thiệu Hàn không chịu nổi, tiến lên đoạt lại thuốc lá, ném xuống đất hung hăng đạp lên

Âu Dương Dật cầm bao thuốc toàn bộ giấu ở dưới chân rất tức giận “Ảnh, ban đầu là cậu đánh tôi một cú, đánh cho tôi tỉnh! Nhưng còn bây giờ nhìn cậu đi, như thế nào? Tại sao lại không thể tự mình đứng dậy? Chỉ một Tô Phi Á đã làm cho cậu rồi ren như thế? Vậy sau này nói không chừng sẽ có nhiều Tô Phi Á khác tới quấy rầy cuộc sống của cậu?”

Âu Dương Dật nói rất đúng, nhưng Nam Cung Ảnh biết, đao của mình không gọt được ...

“Shit! Không tìm được cô ấy, không tìm được”

Nam Cung Ảnh cầm ly rượu lên hung hăng ném xuống đất, khuôn mặt rất mệt mỏi

“Ảnh, nếu còn muốn tiếp tục tìm cô ấy, vậy thì đừng buông thả lại càng không nên làm cho mình chán nản” Doãn Thiệu Hàn hít sâu một hơi, ngồi xuống

“đúng vậy, Ảnh! Giống như tôi đã chờ Dạ Như sáu năm nay vậy” Nói đến đây, Âu Dương Dật có chút thương cảm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ba năm, làm sao bây giờ?

Gần tối, Nhan Mạt Hàn đến nhà Dạ Như, đón Austin cùng April. Dáng vẻ của cô lúc này làm cho ba người họ hoảng sợ, tóc rối tung, lớp trang điểm trên mặt bị nước mắt làm cho nhoè đi, y phục rách rưới ...

“Mạt Hàn! Cậu làm sao vậy?” Dạ Như khản trương đến cạnh cô, nhìn đôi mắt có chút sưng đỏ ...

“Không sao” Nhan Mạt Hàn lắc đầu một cái, nở nụ cười thê lương. Vừa nói lại vừa ngẩng đầu nhìn lên “Cho tớ mượn điện thoại một chút, muốn gọi gấp cho Lạc Thần”

“Hiện tại?” Dạ như nói xong cầm điện thoại đưa cho Mạt Hàn

“Ừ cảm ơn” Cô gạt đầu, tiếp nhận lấy

Rất nhanh bên đầu kia liền có người bắt máy

“A, xin chào, tôi là Ngôn Lạc Thần”

“Lạc Thần” đưa lưng về phía hai đứa nhỏ, giọng nói của Mạt Hàn rất mệt mỏi đi ra ban công

“Maạt Hàn? Sao em gọi đến đây? Công việc có bề bộn lắm không? ở bên kia thích ứng sao rồi?” Ngôn Lạc thần quan tâm, làm cho cô thêm đau lòng

Hít hít mũi “Ừ! chỉ là muốn quay về New Zealand sống”

Ngôn Lạc Thần biết được có cái gì không đúng “Có phải có chuyện gì hay không? Về Nam Cung Ảnh sao? Hay là..”

“Không có, không sao” Nhan Mạt Hàn đánh gãy lời nói của Ngôn Lạc Thần, cô chỉ là muốn nghe giọng nói của hấn để biết trên thế giới này còn có

người thật lòng quan tâm cô

“Nếu không vui hãy trở lại , anh đang đợi em” Ngôn Lạc Thần từ tốn nói , ép giọng tới mức thấp nhất

“ừ” Cô nặng nề gật đầu , khi nào hoàn thành xong việc làm đại diện phát ngôn cô sẽ quay lại , một khắc cũng không muốn ở lại đây

--

Ban đêm , bên ngoài cửa sổ đèn đường vẫn sáng rực , nhưng Austin cùng April đã sớm lên giường

April ôm gấu bông , Nhan Mạt Hàn đang kể cho hai đứa nhỏ nghe chuyện ngày xưa ngày xưa

Gia đình rất hài hoà , chỉ thiếu người ba . Cuối cùng chuyện xưa giảng đạo xong , April không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Mạt Hàn , nháy nháy cặp mắt to tròn “ Mẹ , ba khi nào sẽ trở về?”

Austin đang đùa bỡn trong tay “ Đúng vậy , mẹ , khi nào hần trở về? Con rất muốn nhìn xem ba bộ dạng như thế nào mà lại tạo ra được người con đẹp trai như con vậy”

(JJ : Vâng chỉ có thể là phiên bản nhỏ của Ảnh ca >.

Nhan Mạt Hàn buộc miệng cười , ôm lấy hai đứa nhỏ “ Ngoan , có cơ hội sẽ dắt hai đứa đến gặp ba”

Cô hôn lên trán Austin và April , sau đó rời giường quay trở về phòng mình

Nằm trên giường , trằn trọc thật lâu nhưng vẫn không ngủ được . Thật là khổ sở , ba năm cô làm sao để sống? Ở lại nơi này , công ty kia , nán lại 3 năm , cô sợ cô không làm được , cô sợ một ngày mặt nạ sẽ bị vạch trần

Bên ngoài nhà Dạ Như , Âu Dương Dật đốt một điếu thuốc . Đứng dưới lầu , nhìn lên cửa sổ vẫn còn sáng đèn , do dự không biết có nên mở miệng. .

6 năm qua bọn họ nhìn Nam Cung Ảnh thống khổ , nhìn hần uống rượu , tự hành hạ bản thân ..

Nữ nhân đúng là tai hoạ . Cũng may mắn là hần vẫn còn có thể hằng ngày gặp được Dạ Như

Mại khai bộ từ , bỏ lại điếu thuốc trong tay , quyết định lên lầu

“Dingg..Ding.” Cửa nhà bị gõ , cô đang xem tv miễn cưỡng ra mở cửa

Vừa mở cửa , liền bị người đứng ở ngoài hù đến sợ “ Âu Dương Dật?! Trời ạ , trể thế này rồi đến đây làm gì?”

“Anh có việc muốn hỏi em , cho anh vào nhà” Hần rất bá đạo

“Không được , cô nam quả nữ , không được” Dạ Như kiên định lắc đầu , chống khung cửa không cho hần vào

Âu Dương Dật nhú mày “ Tốt , vậy anh sẽ dùng cách của mình để vào”

Hần trực tiếp bước đến , cúi người xuống , một giây kế tiếp Dạ Như bị hần ôm ngang lên

“A” Dạ Như theo bản năng kêu lên một tiếng , đôi tay ôm cổ Âu Dương Dật

Âu Dương Dật trau mày “ O? Như vậy là em đang chủ động?”

Gương mặt Dạ Như liền ửng hồng “ Anh , anh mau buông tôi xuống ! hàng xóm nhìn được sẽ không hay”

“không sao , vào nhà” nói xong , liền ôm dạ Như vào trong

“mẹ nó , tôi không muốn vô lễ a ! Anh hơn nửa đêm tới đây làm gì?” Dạ Như bắt đầu giãy giụa , đôi tay đập đập lên lưng hần , chân cũng đá loạn xạ , nhưng lại không cản được Âu Dương Dật

“ Anh có việc muốn hỏi em” Hần dùng chân đá cửa , đem Dạ Như đặt ở ghế sofa

Dạ Như liếc hần “ Nói mau , chuyện gì?”

“Là chuyện của Mạt Hàn”

Dạ như quả quyết trả lời “ Tôi không biết” Không một chút suy nghĩ liền nói ra

Âu Dương Dật trau mày , giọng nói có mấy phần không vui “ Em biết , bây giờ Ảnh sống rất vất vả ! Cô ấy có thể không cần Ảnh , không quan tâm bọn anh nhưng nếu là em chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ lại”

“Tôi không biết , cũng không biết” Dạ Như không nhìn hắn , không khí bên trong phòng khách rất xấu hổ , cô nhún nhún vai

“Anh về nhà đi , tôi muốn nghỉ ngơi” Cô đứng lên nói xong chuẩn bị vào nhà

“hơn sáu năm , em vẫn không tin tưởng chấp nhận anh sao?” Giọng nói của Âu Dương Dật có vài phần thương cảm

Dạ Như giật mình , nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của hắn , cũng không quay lại chỉ thân nhiên mở miệng nói “ về đi , khuya lắm rồi” nói xong , mở bước chân đi vào

Nhưng một giây kế tiếp cổ tay bị nắm lại , cả thân hình ngã vào cái ôm chặt của Âu Dương Dật

Cái ôm rất chặt , trong người Dạ Như cảm giác nóng lên , khe khẽ đẩy hắn ra “ Đây , buông tôi ra”

Chỉ có thể nói , hiện tại cô mặc đồ ngủ ! là áo ngủ , bên trong không có mặc gì cả

Âu Dương Dật buộc chặt hai tay , cúi đầu , hôn trụ lên môi của cô

“Ngô ! Ngươi... đừng”

Trong nháy mắt , hormone kích thích toàn bộ cơ thể

Dạ Như giùng giàng , nhưng không chút nào chuyển dời , nam nhân ở trước mặt với tảng đá rất giống nhau , đẩy hắn thế nào hắn cũng không di chuyển , đánh như thế nào cũng không có nhúc nhích

Cô hung hăng đẩy hắn ra , nhân cơ hội cắn vào môi dưới của Âu Dương Dật

“đáng chết” trong miệng truyền đến vị tanh của máu

Dạ như mở to cặp mắt , hung hăng nhìn chăm chăm , cắn răng” Buông ra” nói gần từng chữ

Âu Dương Dật cười “ Không buông ! A , cắn anh? Đùa giỡn khá đấy ! Nếu như vậy , chúng ta liền vui đùa một chút?” Hắn cười khiến cả người Dạ Như ngẩn ra . Một luồng gió lạnh thổi đến lưng , không khí chung quanh trở nên thay đổi

Âu Dương Dật khom người xuống , trong nháy mắt Dạ Như bị hắn ôm ngang trước ngực

“Mẹ nó ! Thả tôi xuống , anh muốn làm gì?” Dạ Như hoảng hốt , hai chân đá lung tung

Âu Dương Dật mặc kệ , đá văng cửa . Đem cô hung hăng để lên giường . Cô còn chưa kịp phản bác , hắn đã đè lên

“không cần ! không cần , tôi không muốn” Dạ Như hay tai đập đập vào lưng hắn , cắn chặt môi dưới

Tròng mắt của Âu Dương Dật đỏ ngầu , hắn không thể đợi thêm nữa ! Đôi môi liền khồng trụ lên cái miệng đang lâm nhâm của Dạ Như , mang theo chút từng phạt hung hăng mút vào..

Bị hắn hôn đến choáng váng , oxi càng ngày càng ít đi

Âu Dương Dật lúc này mới rời môi của cô , một lượng không khí nhất thời tràn vào lồng ngực Dạ Như xem làm cho cô bị sặc

Nhưng tiếp theo , nụ hôn của hắn bắt đầu di chuyển từ mặt , chóp mũi , vành tai , cổ...

Bên trong gian phòng không có mở đèn , nhưng có thể thấy được ngực của Dạ Như kịch liệt phập phồng , trong mắt Âu Dương Dật lúc này chỉ thấy đường cong xinh đẹp của cô

Hắn tỉ mỉ hôn vào cổ , sau đó chậm rãi dịch chuyển xuống...

Trong lúc nhất thời , Dạ Như chỉ thấy “Oanh” một tiếng đại não trống không...

“Đừng..” cô không khỏi thốt ra một tiếng , không được không được ! cô muốn bằng ý chí của mình đẩy người đàn ông này ra

Âu Dương Dật hai tròng mắt ngập tràn tà mị , giống như dã thú đói bụng..

Đôi tay xé rách áo quần của Dạ Như , chỉ nghe “ xoẹt xoẹt” mất tiếng

“không cần , rút ngay , không nên đụng tôi” Dạ Như lắc đầu , cắn chặt môi dưới , nước mắt chảy ra . Một luồng lạnh lẽo trong thân thể ào tới nói cho cô biết cô đang bị Âu Dương Dật cưỡng dâm sao? Không .. không! Cô muốn tình yêu nhưng không phải thế này ! không phải là như vậy

Trước ngực truyền đến cảm giác tê dại , đôi tay bị Âu Dương Dật khồng chế

Cắn chặt đôi môi , cô không để cho mình phát ra âm thanh

Cuối cùng , “—Tê”

“Không cần” Nửa thân dưới truyền đến cảm giác đau nhức , tựa hồ có cái gì bên trong đang xé nát cơ thể cô ra

“Dạ Như , đừng nói là không cần .. anh yêu em... anh yêu em...” Âu Dương Dật nói , hôn vành tai của cô

Suốt đêm , bên trong nhà đầy hơi thở gấp của đôi nam nữ ...

Chẳng biết lúc nào rồi , nngang hông truyền tới sức nặng , tức khắc nhắc nhở cô sự việc ngày hôm qua

Cắn chặt môi dưới , cô không muốn khóc , cũng không muốn rơi lệ

Chỉ chốc lát sai , người bên cạnh cử động , cô vội vàng nhắm chặt hai mắt , khoé mắt còn lưu lại nước mắt .. Bên trong nhà , còn giữ lại mùi vị “ ân ái”

Chợt , bên cạnh không còn sức nặng , tựa hồ người đã rời đi .. trong lúc nhất thời , Dạ Như sợ mất đi hân không nhận được liền xoay người “ Anh đi đâu vậy?”

Âu Dương Dật mặc quần vào , làn da màu lúa mì vẫn như cũ rất quyến rũ.

“tối hôm qua .. là anh cưỡng hiếp em” hân dừng một chút “ cho nên anh sẽ đi tự thú” nói xong , nhặt áo dưới đất lên

Tự thú?! Dạ Như không tin trọn to mắt , hân muốn đi tự thú?!

Âu Dương Dật quay đầu , tự giễu cười “ Lần đầu tiên của em thuộc về anh như vậy là đủ rồi” Nói xong mại khai bộ từ , tay chạm vào chốt cửa , trong nháy mắt bên hông có lực truyền đến..

“Em..” Dạ Như dừng một chút “ Không đi được chứ?”

Xoay người , chống lại hai tròng mắt trong suốt có hơi đỏ

“ Không phải lo , anh sẽ không sao?” Hân tựa hồ rất cố chấp không hiểu được câu nói kia , làm sao có thể dừng lại hân?

Nhẹ Nhàng cầm tay dạ NHư “ Anh sẽ nhớ em”

Chẳng biết tại vì sao lại cố chấp , chỉ có cảm giác hai tay của mình bị đẩy ra

Cúi đầu , Dạ Như mấp máy môi ..tim đập rất nhanh , cô sợ sẽ mất hân

“Tối hôm qua không có .... Đẩy anh ra... Là bởi vì... Thật ra thì ...., em .... Yêu anh”

Do dự nửa ngày , cà lăm nửa ngày , cuối cùng cũng nói ra

Trước mặt , Âu Dương Dật giật mình .. Không bước đi nữa . Đợi hơn sáu năm? Rốt cuộc cũng chờ đến ngày này?

Hân kích động ôm lấy Dạ NHư “ Em , tại sao không nói sớm một chút? Tại sao?”

Dạ Như khoé miệng nở nụ cười hạnh phúc , đôi tay ôm lấy hân “ Bởi vì em chuẩn bị không tốt , gia thế nhà anh , người nhà của anh ..Em , không xứng với anh”

Cô bắt quá chi là con vịt xấu xí , làm sao có thể xứng với thiên nga?

Sáng sớm , Nhan Mạt Hàn mang theo cặp mắt gấu mèo xuất hiện tại công ty của Nam Cung Ảnh , làm cho người ngồi trước quầy tiếp tân sợ khiếp

Cứ theo lễ thường ngồi trước bàn lấy giấy vẽ bản thảo , đôi tay mảnh khảnh bắt đầu bay múa , thỉnh thoảng nhấp một ngụm cafe đen

Lúc này , di động vang lên

"Ai? Austin?"

Vừa thấy dãy số của nhà gọi đến không cần đoán cũng biết là Austin

"Này ! Mẹ à , mẹ đang ở đâu? April nói không thấy mẹ , hiện tại đang khóc ầm ngoài phòng khách" Giọng nói Austin mang theo vài phần bất đắc dĩ

Nhan Mạt Hàn nhu liễu mi tâm " Không phải đã nói sao? Hôm nay hai đứa ở nhà , con phải chăm sóc em . Bởi vì sáng giờ gọi cho Di Dạ Như nhưng không ai bắt máy , cũng không biết nha đầu đó sống chết ở đâu"

"A , mẹ , con ở nhà rất chán . Mẹ về chờ con đến công ty đi"

"Cái gì? con muốn đến công ty của mẹ? Điều này không được ! không được"

"Làm ơn , bằng không con sẽ khóc " Nói xong , Austin cố ý mang theo âm thanh đáng thương , hít hít cái mũi

Tương tượng khuôn mặt của Austin và ánh mắt đỏ của April cùng một chỗ , trong tâm cô tê dại..

"Được được , chờ mẹ" Nói xong cúp máy , day day hai bên thái dương , thật sự là hai đứa con phiền toái..

Vừa mở cửa liền đụng phải Nam Cung Ảnh ngay hành lang . Trời ạ, cô như thế nào lại bất hạnh vậy?

"Ô Phi Á tiểu thư muốn đi đâu sao?" Âm thanh của hắn đến gần

Nhan Mạt Hàn không quay đầu lại " Tôi phải về nhà một chút , có một số đồ bỏ quên"

"Trong lúc đi làm, cô tự tiện rời đi?"

"Tôi không có ý đó"

"Vậy là..?"

Hắn cười , tiến đến . Nhìn từ trên xuống , làm cho cô một cảm giác rất rất lớn đè lên..

Bất cứ giá nào " Tôi về đưa hai đứa trẻ lên đây , hai đứa nhóc còn nhỏ không thể để ở nhà một mình được"

"Ha Ha Ha Ha ! dẫn theo đứa nhỏ? cô có thể quên dẫn con theo ? Thật sự là buồn cười"

Vừa nghe lời này , Nam Cung Ảnh ôm bụng cười to

Nhan Mạt Hàn mặt tối xầm " Xin mời Nam Cung Tổng Tài tránh ra"

Hắn nhú nhú mày , sau đó tránh ra một lối nhỏ , làm cho cô phải ép người dán vào thân thể của hắn mới đi qua được...

Khi đi ngang qua , mùi hương thơm ngát lại làm cho hắn nhớ tới Nhan Mạt Hàn

"Cô ấy không phải là Nhan Mạt Hàn" Âm thanh của Nam Cung Ảnh rất nhỏ , hắn làm bầm lâu bầu , nhắc nhở chính mình , nhưng lại bị Nhan Mạt Hàn nghe thấy , trong tâm khẽ run lên

Biết không phải là tốt rồi , cô nở nụ cười không quay lại tiếp tục đi về phía trước . Có lẽ từ nay về sau bọn họ chính là như vậy chỉ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không có cắt nhau , hoặc là đã từng tương giao qua nhưng hiện tại còn lại cái gì cũng đều không có

Cô thương hắn , cho nên mới ở trong bệnh viện chịu đau , sinh ra hai đứa nhỏ . Trong lúc sinh , thiếu chút nữa mạng sống cũng không thể giữ lại

Lái xe một đường chạy vội vào nhà " Austin , April , mau ra đây "

Tiến vào cửa , Nhan Mạt Hàn đứng ở cửa cũng không mang dép hướng tới trong phòng gọi

Nhưng trong nhà âm thanh yên lặng quỷ dị , không ai trả lời..

Nhan Mạt Hàn trau trau mày " Đây , Austin , April , hai con nhanh lên , đừng chơi trốn tìm nữa" Nói xong , tay cởi giày cao gót , mại khai bộ tử bước vào trong , nhìn thấy nhà trống rỗng , cô bất đắc dĩ cười cười

"Được rồi , mẹ tiến vào tìm đây nha" Nói xong , từng bước từng bước đẩy cửa ra , nhưng cửa lại đóng lại

Rốt cuộc , mở cửa phòng ngủ , nghe được một chút âm thanhChuong 133 : Không cần chơi trốn tìm

Sáng sớm , Nhan Mạt Hàn mang theo cặp mắt gấu mèo xuất hiện tại công ty của Nam Cung Ảnh , làm cho người ngồi trước quầy tiếp tân sợ khiếp

Cứ theo lẽ thường ngồi trước bàn lấy giấy vẽ bản thảo , đôi tay mảnh khảnh bắt đầu bay múa , thỉnh thoảng nhấp một ngụm cafe đen

Lúc này , di động vang lên

"Ai? Austin?"

Vừa thấy dãy số của nhà gọi đến không cần đoán cũng biết là Austin

"Này ! Mẹ à , mẹ đang ở đâu? April nói không thấy mẹ , hiện tại đang khóc ầm ngoài phòng khách" Giọng nói Austin mang theo vài phần bất đắc dĩ

Nhan Mạt Hàn nhu liễu mi tâm " Không phải đã nói sao? Hôm nay hai đứa ở nhà , con phải chăm sóc em . Bởi vì sáng giờ gọi cho Di Dạ Như nhưng không ai bắt máy , cũng không biết nha đầu đó sống chết ở đâu"

"A , mẹ , con ở nhà rất chán . Mẹ về chờ con đến công ty đi"

"Cái gì? con muốn đến công ty của mẹ? Điều này không được ! không được"

"Làm ơn , bằng không con sẽ khóc " Nói xong , Austin cố ý mang theo âm thanh đáng thương , hít hít cái mũi

Tương tượng khuôn mặt của Austin và ánh mắt đỏ của April cùng một chỗ , trong tâm cô tê dại..

"Được được , chờ mẹ" Nói xong cúp máy , day day hai bên thái dương , thật sự là hai đứa con phiền toái..

Vừa mở cửa liền đụng phải Nam Cung Ảnh ngay hành lang . Trời ạ, cô như thế nào lại bất hạnh vậy?

"Ô Phi Á tiểu thư muốn đi đâu sao?" Âm thanh của hấn đến gần

Nhan Mạt Hàn không quay đầu lại " Tôi phải về nhà một chút , có một số đồ bỏ quên"

"Trong lúc đi làm, cô tự tiện rời đi?"

"Tôi không có ý đó"

"Vậy là..?"

Hấn cười, tiến đến . Nhìn từ trên xuống , làm cho cô một cảm giác rất rất lớn đè lên..

Bất cứ giá nào " Tôi về đưa hai đứa trẻ lên đây , hai đứa nhóc còn nhỏ không thể để ở nhà một mình được"

"Ha Ha Ha Ha ! dẫn theo đứa nhỏ? cô có thể quên dẫn con theo ? Thật sự là buồn cười"

Vừa nghe lời này , Nam Cung Ảnh ôm bụng cười to

Nhan Mạt Hàn mặt tối xầm " Xin mời Nam Cung Tổng Tài tránh ra"

Hấn nhú nhú mày , sau đó tránh ra một lối nhỏ , làm cho cô phải ép người dán vào thân thể của hấn mới đi qua được...

Khi đi ngang qua , mùi hương thơm ngát lại làm cho hấn nhớ tới Nhan Mạt Hàn

"Cô ấy không phải là Nhan Mạt Hàn" Âm thanh của Nam Cung Ảnh rất nhỏ , hấn làm bầm lâu bầu , nhắc nhở chính mình , nhưng lại bị Nhan Mạt Hàn nghe thấy , trong tâm khẽ run lên

Biết không phải là tốt rồi, cô nở nụ cười không quay lại tiếp tục đi về phía trước . Có lẽ từ nay về sau bọn họ chính là như vậy chỉ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không có cắt nhau , hoặc là đã từng tương giao qua nhưng hiện tại còn lại cái gì cũng đều không có

Cô thương hấn , cho nên mới ở trong bệnh viện chịu đau , sinh ra hai đứa nhỏ . Trong lúc sinh , thiếu chút nữa mạng sống cũng không thể giữ lại

Lái xe một đường chạy vội vào nhà " Austin , April , mau ra đây "

Tiến vào cửa , Nhan Mạt Hàn đứng ở cửa cũng không mang dép hướng tới trong phòng gọi

Nhưng trong nhà âm thanh yên lặng quỷ dị , không ai trả lời..

Nhan Mạt Hàn trau trau mày " Này , Austin , April , hai con nhanh lên , đừng chơi trốn tìm nữa" Nói xong , tay cởi giày cao gót , mại khai bộ từ bước vào trong , nhìn thấy nhà trống rỗng , cô bất đắc dĩ cười cười

"Được rồi, mẹ tiến vào tìm đây nha" Nói xong , từng bước từng bước đẩy cửa ra , nhưng cửa lại đóng lại

Rốt cuộc , mở cửa phòng ngủ , nghe được một chút âm thanh

Trong phòng , truyền đến âm thanh đứt quãng đang nức nở

Nhan Mạt Hàn trong tâm căng thẳng , chạy nhanh vào nhà

Dưới sàng truyền đến âm thanh , April nằm xấp xuống

"April?" Nhan Mạt Hàn chạy nhanh kéo con bé ra

Vừa thấy Nhan Mạt Hàn , April lại "Oa" một tiếng , gất gao ôm cổ của cô

"April? Con làm sao?" Trực tiếp ôm April vào trong ngực , tâm lập tức nghẹn tới cổ

"Oa..Oa..Oa" April cái gì cũng không nói , khóc càng lúc càng to

Nhan Mạt Hàn ôm April , vỗ vỗ sau lưng

"Anh trai , oa oa , anh trai" April chỉ khóc

"Austin làm sao?"

"Anh ấy bị khác bắt đi rồi , oa oa " Nói xong , April một lần nữa lại gào thét lên

Trong lúc nhất thời , trong tâm hoàn toàn rối loạn

Con trai của cô , bị người khác bắt cóc rồi? Có người bắt cóc Austin? Để bán Austin? Trời ạ ! Cô thật sự không dám nghĩ tới , cắn chặt môi dưới , hai tay có chút run rẩy

Ngôn Lạc Thần ở NewZealand , chắc chắn không thể giúp được cô ! Kia , còn ai có thể giúp? Dạ Như?

"April , theo mẹ đến nhà Dạ Như , chúng ta kìm cô ấy hỗ trợ , nhanh đi lấy búp bê của con , chúng ta đi"

Nói xong , Nhan Mạt Hàn dắt tay April , cầm búp bê dưới đất lên , ôm lấy April

April dùng sức khóc , Nhan Mạt hàn hốc mắt cũng ửng đỏ , cô gật gật đầu "Này , mẹ sẽ không để cho Austin có việc gì , được không?"

Khoá kỹ cửa , rất nhanh chạy xuống , thật là cô sợ hãi

Lên xe thất giây an toàn cho April , thời gian cũng đã giữa trưa

April lập tức nức nở , ôm búp bê trong tay , ánh mắt đỏ bừng

Đem xe dừng lại dưới lầu của nhà Dạ Như , dắt tay April chạy lên "Dạ Như , Dạ Như"

Vừa đến , cô liền vội vàng gõ cửa , hai mắt có chút đỏ đỏ

Chỉ chốc lát sau , cửa mở ra

"Dạ Như ! Mau , giúp mình xem April một chút"

"A , đại tiểu thư? Cậu như thế nào lại đến đây?"

Âu Dương Dật đang ở trong nhà , Nhan Mạt Hàn chạy tới không phải là bại lộ sao?

"Dạ NHư , Austin bị bắt cóc rồi ! Mình phải đi tìm con trai , cậu giúp mình coi April một chút"

Nói xong liền xoay người

Dạ Như có chút lo lắng "Một mình cậu đi khẳng định là không được"

"Vậy muốn mình làm sao bây giờ? Sáu năm trước mình còn có thể tìm Nam Cung Ảnh , nhưng sáu năm sau thì sao? Hiện tại phải làm sao? Có thể tìm ai giúp đỡ nữa? Mình phải làm sao bây giờ? Mình sợ Austin xảy ra việc , mình muốn đi tìm cảnh sát"

Nhan Mạt Hàn khóc lên , nước mắt không nhịn được nữa trào ra , cô sợ

April hai tròng mắt đỏ bừng ngẩng đầu , ôm Nhan Mạt Hàn "Mẹ , mẹ không khóc , anh hai sẽ không có việc gì , xem này , con cũng không khóc" April ngoan ngoãn dùng tay lau nước mắt cho Nhan Mạt Hàn

Nhan Mạt Hàn ngồi xồm xuống , khóc càng to hơn

Dạ Như che miệng ,trùng to hai mắt ! Trong lòng liên tục kêu thảm , xong rồi , xong rồi ! Nhan Mạt Hàn vừa nói những gì chắc chắn Âu Dương Dật bên trong nghe được ! Thảm rồi

Quả nhiên cửa phòng " cạch " một tiếng , mở ra

Âu Dương Dật mặc quần áo vừa vặn , đứng ở cửa , trong ánh mắt mang theo vài phần kích động

Nghe được âm thanh , Nhan Mạt Hàn quay đầu , theo bản năng trừng lớn hai mắt

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Nụ hôn chờ đợi hơn nửa thế kỷ

Game over rồi , cái này thật là game over rồi ! Thân phận bị bại lộ , cô cũng biết bí mật không giữ được nữa

"Em quả nhiên là Nhan Mạt Hàn" Âu Dương Dật mở miệng rất nhàn nhã nhưng trong lòng cực kì vui sướng

Nhan Mạt Hàn quay đầu , khó tin nhìn Dạ Như " Hai người các người?"

"Ừ , đúng , chính là giống em suy nghĩ đó"

Âu Dương Dật nở nụ cười , ngồi ở trên sofa

Hiện tại , Nhan Mạt Hàn như kiến bò trên chảo nóng , thật sự không biết nhiều như vậy

Thần nhiên nhìn thoáng qua Âu Dương Dật , quay đầu " Dạ NHư , mình đi báo cảnh sát , xem April dùm mình"

Nói xong , buông April ra xoay người chạy đi

Ngay tại cửa "Phanh" một tiếng , Âu Dương Dật lập tức đứng dậy , gắt gao ôm Dạ NHư

"Tại sao? Vì sao em không nói sớm cho anh biết?"

"Dật , bởi vì cô ấy không muốn Nam Cung Ảnh đến tìm cô ấy" Dạ Như nhún nhún vai

"Bất quá , anh nghĩ tình huống hiện tại khẩn cấp như vậy , không bằng cho bọn họ vào kế hoạch để cứu đứa con?"

"Được" Dạ NHư vui vẻ gật đầu , cầm điện thoại đưa cho Âu Dương Dật

Thông thạo gọi ngay cho Nam Cung Ảnh

--

"Cái gì? Con tôi bị bắt cóc?" Còn đang ở trong hội nghị , Nam Cung Ảnh nhận điện thoại , câu đầu tiên nói ra làm cho cả phòng trợn mắt há hốc mồm

"Nam Cung Tổng Tài có con?"

"Như thế nào có thể?"

"Con của hần nhiều a?"

"##%#%\$%#^%\$%#^%\$%"

"\$%^%^#%\$%^\$%^#,...\$%^%^#@#@\$#@%\$(@#"

"Câm miệng hết cho tôi" Nam Cung Ảnh tức giận quát , hai tròng mắt đỏ ngầu . Hần đã biết , sớm đã biết , Tô Phi Á chính là Nhan Mạt Hàn ! Chính là Nhan Mạt Hàn của hần ! Hần đã đoán đúng..

Cầm áo khoác lên , không quay đầu lại chạy ra khỏi phòng hội nghị

Thăng chân đạp ga , lại một lần nữa gọi điện nói " Tiểu Dương , xác định vị trí của Tô Phi Á ! Lập tức , ngay bây giờ"

Nói xong cúp máy , rất nhanh truyền đến một bản đồ , vị trí di động của cô là đang ở Công An

Nam Cung Ảnh không nhận được nữa , bây giờ chỉ muốn thấy cô ấy ngay . Tất cả đều bỏ qua , mặc kệ là hiểu lầm , hần vẫn không chờ thêm được nữa !

Xe chạy vọt trên đường , rất nhanh , nhìn thấy một chiếc xe nhỏ màu vàng nhạt , đang ở phía trước...

Hoàn hảo ! hần không có đi sai đường , tìm đúng rồi

Chạy đến cách ba thước so với chiếc xe nhỏ màu vàng nhảy , quay xe chính mười độ , hung hăng tắt máy lấy chìa khoá xe ra

Bên trong xe , Nhan Mạt hàn nhất thời bị dọa đến choáng váng..

Đây là tình huống gì!? Người đầu đất nào đang ở phía sau chặn đường đi của cô? Cô đang muốn đi cứu con mình nha!

Trong lúc nhất thời , cô mở cửa xe đi xuống , nổi giận đùng đùng tiến lên

"Tôi nói tiên sinh như thế nào lại vô lễ như vậy ! Tránh ra cho tôi đi"

Nói xong liền kéo cửa xe Nam Cung Ảnh , chửi ầm lên , khả năng tiếp theo , người cứng đờ tại chỗ

Tay đang lơ lửng nhất thời không biết dẫu ở đâu miệng mở to hình chữ "O" , trợn mắt há hốc mồm

Theo bản năng , lui về phía sau , lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất

TRên đường , các chiếc xe cũng hùng hùng hổ hổ , chỉ trở nhưng sau đó liền rời đi

Cổ tay căng thẳng , thân thể bị Nam Cung Ảnh túm vào lồng ngực của hần

Chế trụ ột của cô , Nam Cung Ảnh không thể nhin nữa hôn lên môi của cô , nụ hôn này hần tựa hồ đã đợi nửa thế kỷ ..

Đứng ở trung gian đường cái , ở trong mắt người khác , giống một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt , say sưa hôn nhau

Nhan Mạt Hàn nhất thời hỗn độn , gió thổi thổi tóc của cô

Lúc này mới phản ứng lại , hung hăng đẩy Nam Cung Ảnh ra , trong ánh mắt mang theo vài phần khủng hoảng . Theo bản năng xoay người chạy về hướng xe của mình

"Phanh" một tiếng đóng cửa lại , ở trong xe Nam Cung Ảnh hạ chân ga đuổi theo xe của cô , đột nhiên xe thể thao của hần hướng phía trước chạy tới

Cô đầu óc trống rỗng , lúc này đi động vang lên

Số lạ gọi đến làm cho trong lòng cô càng rối loạn , hiện tại cô thật sự như một gốc cây trong gió không có trụ , không có cây nhỏ

Gió lớn hơn một chút nữa , cô sẽ trực tiếp bị thổi đứt ra

Nhìn thấy đằng sau không có xe thể thao quen thuộc , cô đem xe đứng ở ven đường nhận điện thoại , đối phương là nữ , nhưng thật lễ phép chào hỏi ..

"Mạt Hàn , ha ha , đã trở về rồi sao?" Âm thanh này , làm cho cô cảm thấy rất quen thuộc .. tựa như sáu năm trước....

Sáu năm trước?!

"Dịch Điều Vi?" Cô thốt ra sợ hãi , không thể tin được che miệng mình lại

"Haha , đúng vậy ! Tôi đang "Chăm sóc " con của cô , thế nào? Muốn gặp nó không?"

Dịch Điều Vi cười , đầu ngón tay bóp chặt cằm của Austin , xe đứng ở ven đường đã ngoại , trời Austin , bịt miệng thẳng bé lại

Austin rất tinh táo , đôi mắt nhỏ cứ hung hăng nhìn chăm chăm vào Dịch Điều Vi

"Cô bắt con tôi như thế nào?!" Nhan Mạt Hàn cực lực khồng chế tình cảm , nước mắt cũng đã trào ra , cô thật sự sợ , thật sự sợ !

"Ha Hả , đến đại lộ XX trên núi , tôi chờ ở đó" Noi xong , Dịch Điều Vi cúp máy , lưu lại là là gương mặt của Nhan Mạt Hàn đã đầy nước mắt ..

"Nữ tiện nhân" Nhan Mạt Hàn hung hăng đem điện thoại ném về phía ghế sau , đập vào tay lái

Cuối cùng cô bụm mặt , hai vai kịch liệt run rẩy . Trong lòng đau đớn , cô không thể mất đi Austin , không thể!

Bỗng nhiên cửa xe bị mở ra , cô lại ngã vào một cái ôm chặt cứng

"Anh biết con ở đâu , theo anh"

Là NAm Cung Ảnh , Nhan Mạt Hàn ngẩn ra , con của hần?!

Không không phải ! không phải con của hấn ! không đúng không đúng .

"Nó không phải con anh , không phải" Dùng hết sức đẩy Nam Cung Ảnh ra , hai tròng mắt của cô đỏ bừng

"Nếu muốn cứu con trai mình thì đừng nhiều lời" Nói xong , gọi điện cho Tiểu Dương đến đem xe của Mạt Hàn đi

Trực tiếp kéo cô vào trong xe của mình , không khí lập tức trở nên xấu hổ , không biết như thế nào hấn lại biết vị trí của Austin

Nhưng hiện tại cấp bách , muốn tìm đến hấn

"Còn chưa tới?" Xe đã chạy nhiều giờ , đã dần dần rời khỏi thành phố , Nhan Mạt Hàn rốt cục không chịu được

"Cô ấy không phải nói là trên núi?"

"Anh theo dõi ghi chép trò chuyện của tôi?"

Nhan Mạt Hàn nóng nảy , một chút ngồi dậy nhìn thẳng vào hấn

Nam Cung Ảnh nhún vai , gật gật đầu . Vẫn là đồng dạng tự nhiên

Rốt cuộc hơn 10 phút sau , chính mình gặp xe ở ven đường , xe bên trái , là trên núi Thổ Lộ . Không có thi công

"Tới rồi" trước tiên Nhan Mạt hàn xuống xe , hướng tới phía trên núi chạy tới

"chờ một chút ! giày của em không được" Nam Cung Ảnh vừa dứt lời cũng là lúc gót giày của Nhan Mạt Hàn lún vào trong bùn đất

"A" Thân mình lập tức hạ xuống , làm cho Nhan Mạt Hàn mất thăng bằng , ngã trên mặt đất , quần áo dơ bẩn , dính đầy bùn đất

"Trời ạ , như thế nào lại xúi quẩy như vậy" Cô ngồi trên mặt đất , cởi giày ra

Cô ngồi dưới đất , tựa như sáu năm trước , bộ dạng ngây thơ

Cởi giày xong , cả người đều dính bùn đất làm cho Nam Cung Ảnh bật cười , nhưng muốn tạm dừng thời gian

Hấn không nói nhiều , tiến lên ngồi xổm xuống , cởi giày của cô ra cầm trong tay , âm thanh rất nhẹ "Đi lên , anh công em"

Hấn hạ lưng xuống , ý bảo Nhan Mạt Hàn lên

Nhất thời cô giật mình , không biết nên làm gì

"Lên đi" Chân hấn có chút tê , thúc giục cô

Nhìn thấy cả người trước mắt còn không nhúc nhích , Nam Cung Ảnh dúi cánh tay , trực tiếp kéo Nhan Mạt Hàn lên lưng , không để cho cô có cơ hội cự tuyệt liền đứng dậy

Khoá trụ hai chân của cô , mại khai bộ tử lên núi ..

Tuy rằng nói Nam Cung Ảnh rất mạnh , nhưng dù sao cũng là sườn núi , mới qua mười phút ngắn ngủi , Nhan Mạt Hàn có thể cảm nhận được tim hấn đập nhanh . Hô hấp dồn dập...

Tâm , bỗng nhiên đau xót , rất muốn vươn tay giúp hấn lau mồ hôi

Nhan Mạt Hàn có chút không thoải mái nói " Nam Cung Ảnh , thả tôi xuống trước , tôi có thể đi"

"Phốc? Chân trần? Đừng giỡn" Hấn cố tình xoay tay , buồn cười nhìn cô , nói rất nhẹ nhàng

"Nhưng anh sẽ mệt chết đó"

"Em quan tâm anh?" hấn nháy nháy mi , tâm tình tốt

Nhan Mạt Hàn trở mình xem thường "Được , tôi không quan tâm , cho anh mệt chết luôn" Nói xong , liền dùng sức ôm cổ của hấn.. Tận lực chính mình hiểu rõ sức nặng toàn bộ đều gánh lên tay hấn

Nam Cung Ảnh khoé miệng cong lên , ngừng đầu nhìn một rừng cây .. Đường này nhỏ nên phải hết sức cẩn thận

"Nói thật , anh gọi điện báo cảnh sát sao?" Nhan Mạt hàn nghi vấn

Nam Cung Ảnh gật đầu "Đương nhiên , bất quá trước mắt phải cứu được con , bọn họ sẽ liền xuất hiện . EM yên tâm"

từng một bước , hấn rất cẩn thận

hai tay ôm cổ của hấn , có thể cảm giác được rõ ràng ướt át , đó là mồ hôi , nhưng Mạt Hàn không hề thấy bản cũng như không hề ghét bỏ . Có lẽ trong lòng cô đang tác quái , có lẽ cô còn yêu hấn..

Theo bản năng , tay vòng qua lau mồ hôi trên người hấn

Tại chỗ , Nam Cung Ảnh sững sốt , khoe miệng nở nụ cười tươi , lúc này chính là nụ cười hạnh phúc thật sự

Nhan Mạt Hàn không nói gì , không hề yêu cầu hấn bỏ mình xuống , chỉ chuyên tâm lau mồ hôi cho hấn

Cô không thêm để ý , không thêm để ý mồ hôi của mình

Nam Cung Ảnh trầm mặc , khoe miệng vẫn thủy chung nở nụ cười . Hấn cảm thấy được , bản thân có thêm nhiều khí lực , có thể công nữ nhân này đưa lên đến đỉnh núi

Bỗng nhiên , dưới chân trượt

"Tê lạp" một tiếng , Nam Cung Ảnh theo lá khô dưới đường trượt xuống , thả một tay , Nhan Mạt Hàn té ngã...

"A" Nhan Mạt Hàn thét chói tai , thân thể không khống chế ngã xuống ! Bên cạnh chính là Nam Cung Ảnh , đang dùng tay xung quanh cầm đồ vật này nọ , muốn dừng lại . Bên hông của cô căng thẳng , là cánh tay của Nam Cung Ảnh

"Cẩn thận đầu" Nam Cung Ảnh hung hăng ép Nhan Mạt Hàn vào lồng ngực , bảo vệ

“A” một tiếng , cánh tay của Nam Cung Ảnh máu tươi vẫn khắp nơi ...

Hai người bắt đầu lăn xuống . Nhan Mạt Hàn gắt gao ôm thắt lưng của hấn , một lần trượt xuống , cô có thể cảm nhận Nam Cung Ảnh đem chính thân chống lên thân mình không cho áp đảo qua

Gắt gao cắn môi dưới , trên người truyền đến cơn đau đớn , cô gắt gao ôm hấn

Theo lá cây truyền đến âm thanh , hai người rõ ràng hiểu được tiếp tục trượt xuống

"Mạt Hàn , không phải sợ" Nam Cung Ảnh gào thét , hai tay gắt gao ôm chặt cô , sợ cô bị thương

Cúi cùng , cũng dừng lại , hai người choáng váng , lẫn đã lâu , rốt cuộc cũng ngừng lại

Nam Cung Ảnh lăn thật xa , nằm trên mặt đất , hơi thở dồn dập

Nhan Mạt Hàn day day thái dương , khởi động thân mình " Nam Cung Ảnh....Nam..."

Hấn ngã trước người , cánh tay chảy rất nhiều máu... rất nhiều

"Không , không cần ! Nam Cung Ảnh ! Không không , không phải , anh sẽ không xảy ra việc gì" Nước mắt lại trào ra , tầm mắt mịt mờ..

"Cô gái ngu ngốc" Nam Cung Ảnh một tay khởi động liền ôm cô vào người , trong rừng cây thực im lặng

"Tại sao phải như vậy ? Tại sao? Ô..ô" Cô khóc rất lớn , nhào vào trong lồng ngực hấn , rất nhanh rờ rờ bên hông hấn " Cho em xem , anh bị thương ở đâu" Nói xong , Nhan Mạt Hàn lau nước mắt , bắt đầu cẩn thận kiểm tra thân thể

"Quần áo rách , da cũng trầy ! Cái trán ! A , thật nhiều chỗ bị thương ! Làm sao bây giờ"

Nhìn thấy cô cẩn thận kiểm tra , trong nháy mắt Nam Cung Ảnh liền thấy dù cho cơ thể có bị thương nhân vẫn không đau , nhìn bộ dáng cúi đầu , nghĩ muốn hung hăng đẩy ngã cô trên giường.

"Còn đau không? Còn chỗ nào bị thương không?" Cô lo lắng , lông mày gắt gao nằm cùng chỗ , xé áo của mình băng bó cánh tay của hấn

"Nơi này" Ngón tay thon dài , chỉ chỉ trước ngực mình

"A?! Đau tin!?! Sẽ không phải là bệnh tim ? TRỜI Ạ?" Nhan Hàn nói xong , liền phui quần áo đứng dậy kiểm tra , màu da màu lúa mạch , rõ ràng nên cái gì cũng không có

"Anh đùa giỡn em a"

Cô lau nước mắt , ngồi dưới đất

"Cứu con quan trọng hơn" Nam Cung Ảnh cắn răng, khởi động thân mình "Tìm cách đi lên, nguy hiểm thật lắm xuống không phải là dốc, bằng không chúng ta cũng mất mạng. Đến, cầm tay anh" Nói xong, hắt đuôi tay ra

Nhan Mạt Hàn bấu môi, hai tròng mắt ửng đỏ liếc hắt "Tự chính mình đứng dậy đi"

Nam Cung Ảnh buồn cười, khoé miệng nâng lên, mại khai bộ tử, gót chân liền truyền đến đau đớn

"A" Hắt kêu một tiếng đau đớn thiu chột nửa ngã trên mặt đất

Phía trước không xa, Nhan Mạt Hàn lập tức quay lại đỡ hắt "Nam Cung Ảnh, đừng làm em sợ! Có thể tự đi được không?"

"Mạt Hàn, làm cho chúng ta trở lại sáu năm trước đi"

Nam Cung Ảnh một phen ôm cô, chiếc cằm nhẹ nhàng cọ sát mái tóc mềm mại. Rất thơm, thật mềm mại

"Nam Cung Ảnh, đừng nói lời ngu xuẩn, còn muốn cứu Austin phải nhanh thôi" Cô nhẹ nhàng đẩy hắt ra, không nhiều lời, đỡ vai của hắt, khắp khiêng tìm nhánh cây có thể chống đỡ sức của bọn họ, chậm rãi bước trở lại con đường nhỏ

Hai người mặt đã sớm dính đầy bùn đất

chờ rớt cục tới đỉnh núi, Dịch Điều Vi đã không thể kiên nhẫn, uốn éo đầu, tức giận "Tôi nói, người muốn đâm đầu vào chỗ chết lâu như vậy"

Khả tiếp gãy theo, cư nhiên thấy Nam Cung Ảnh, Nhan Mạt Hàn đang đỡ hắt, khắp khiêng

"Mẹ, mẹ.." Austin bị trời, gian nan thoát ra được hai chữ

"Austin! Mẹ đến đây! Không cần sợ! Không cần sợ" Nhan Mạt Hàn nhìn thấy đứa con trai đang bị trời, trong tâm hung hăng đau đớn

"Con trai, ba ba cũng đến đây"

Dịch Điều Vi không thể tin được trọn to hai mắt, Nam Cung Ảnh cư nhiên đến đây và miệng còn thừa nhận chính mình là ba ba?!

"Ảnh.." Dịch Điều Vi có chút run rẩy

Nam Cung Ảnh nhìn thẳng Dịch Điều Vi "Điều Vi, không cần làm chuyện ngu xuẩn. Thả con tôi ra, cô sẽ không có chuyện gì"

"Ảnh! Em yêu anh, em yêu anh" Dịch Điều Vi điên cuồng gào thét, dao cầm trong tay loạn xạ khắp mọi nơi

Nhan Mạt Hàn cùng Nam Cung Ảnh nhìn nhau, cô hơi mở miệng "Dịch Điều Vi, đưa con cho tôi, Nam Cung Ảnh, tôi để anh ấy ở lại nơi này"

Nam Cung Ảnh bình tĩnh, Dịch Điều Vi trong lòng vui mừng

"Hừ! Tôi đã nói là một con đàn bà đê tiện, có thể xử dụng ba ba để đổi lấy đứa nhỏ! Tiệt Nhân"

Dịch Điều Vi không chịu thả người, đến gần Austin, đem day nhẹ nhàng xẹt qua má Austin "Nhan Mạt Hàn, tôi không muốn cái gì khác, chỉ muốn cô chết đi" Dịch Điều Vi hung tợn nói, hiện tại lúc này Dịch Điều Vi như kẻ điên

"Điều Vi, thả đứa bé ra" Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng đẩy Nhan Mạt Hàn ra, khắp khiêng đi tới

"Ảnh! Không cần lại đây! Bằng không em sẽ xuống tay" Dịch Điều Vi, hai tròng mắt đỏ ửng, đứng phía sau, dao găm đặt trên cổ trắng nõn của Austin

"Thả đứa bé ra" Nam Cung Ảnh tiếp tục tới gần. Khẩu khí lạnh lùng "Dịch Điều Vi, không cần tự hành hạ mình như thế. Thả đứa nhỏ ra"

"A! không thích nghe, không thích nghe! Tôi phải giết các người! Phải làm cho Nhan Mạt Hàn chết! Tôi muốn Nhan Mạt Hàn chết" Dịch Điều Vi điên rồ hét chói tai, âm thanh vang vọng quanh vách núi

Austin nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, hắt chính là baba trong truyền thuyết? Quyền lực thật tốt, lập tức lại thêm nhiều thiện cảm với Nam Cung Ảnh

Cầm dao găm, chạy tới trước mặt Nhan Mạt Hàn, đẩy cô đi "Đến trước vách núi đen"

Vách núi đen?! Người đàn bà điên rồ này không phải thật sự muốn giết chết cô chứ?!

Nhan Mạt Hàn không chút do dự, chậm rãi mại khai cước bộ, trong lòng bắt đầu bất an, mỗi bước đi tim càng lúc đập nhanh hơn...

"Dịch Điều Vi! Tôi sẽ đi theo cô, đem Nhan Mạt Hàn và Austin thả ra" Đứng trước cây, Nam Cung Ảnh nhanh còi trời cho Austin, sau đó đứng lên, lôi áo Austin

"Anh ! em yêu anh nhưng nếu người đàn bà này không chết , chúng ta sẽ không thể quay lại ! Nó phải chết"

Lúc này , không trung vang lên " Ong ong ong" Là trực thăng đến

Vừa nghe âm thanh , Dịch Điều Vi hoảng sợ ngẩng đầu . Thật ra Nhan Mạt Hàn không hề ngạc nhiên , bởi vì Nam Cung Ảnh đã nói trước điều này. Cô yên tâm một chút , vì tựa hồ đã sắp được cứu rồi

Cạnh vách núi đen , chỉ cần Dịch Điều Vi dùng sức một chút Nhan Mạt Hàn sẽ té xuống dưới ..

"Anh? Đây là Anh gọi tới sao?"

Đã là thể lực của Nam Cung Ảnh thì đây là chuyện nhỏ

"Là tôi ! Cô muốn thế nào?" Không ngờ , người trả lời lại là Nhan Mạt Hàn ! Cô nhẹ nhàng quay đầu , nhìn thoáng Nam Cung Ảnh , liếc mắt một cái , rất dài , khuôn mặt tràn ngập vẻ phức tạp

"Cư nhiên , người này là đàn bà điên" Cô vừa dứt lời , người trên trực thăng bước xuống , liền một tiếng toàn bộ súng đều được nhắm đến..

Trang phục màu đen , mỗi người ngồi tư thế chồm hồm , rất hoàn mỹ

Nam Cung Ảnh ngồi xổm xuống , nhanh nói " Austin , đứng không nên cử động biết không? Không , đến phía sau khối tròn to kia đi , không cần xuất hiện ở đây !" Nói xong , tách hai tay Austin ra

Tiến lên

"Không cần lại đây ! Kẻ điên ! Đều là kẻ điên ! ! ! A..."

Nói xong , Dịch Điều Vi múa may dao găm , hướng tới sau lưng Nhan Mạt Hàn

"Đề cho.. Không cần" Một cái xoay người , Nam Cung Ảnh đẩy Nhan Mạt Hàn ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Vì cái gì lại trở trêu như vậy?

"Ngạch.. Dừng.." Lên tiếng trả lời sau đó ngã xuống đất , là Nam Cung Ảnh

Tiểu Dương chạy nhanh làm cho vài người khác cũng nhảy xuống

"A..! Ảnh.." Lúc này Dịch Điều Vi mới phát hiện , chính mình cầm dao đâm vào phía sau lưng của Nam Cung Ảnh

"Nam Cung Ảnh ! Trời.." Máu tươi lại bắt đầu chảy ra , Nhan Mạt Hàn choáng váng , gất gao ôm Nam Cung Ảnh

"Người đàn bà đê tiện ! Đều là tại mày.." Dịch Điều Vi mắng to , nâng tay cho Nhan Mạt Hàn một cái tát , nắm tóc của cô lên , thu tay , cùng nhau nhảy xuống vách núi đây ..

Nhưng tiếp sau đó kế hoạch lại thất bại , hai người đặc vụ liền bắt lấy Dịch Điều Vi , hung hăng đặt tại trên mặt đất

Nguy hiểm thật , chỉ còn thiếu một thước nữa , Nhan Mạt Hàn sẽ ngã xuống

Lập tức trở về , trở lại bên cạnh Nam Cung Ảnh

Nhìn thấy trên mặt đất toàn là máu , cô khóc nức ra " Anh như thế nào lại ngu ngốc như vậy? Vì cái gì? Vì cái gì?"

" Cứu anh ấy , có người nào không , mau cứu anh ấy" Dùng sức ôm Nam Cung Ảnh , hấn cố gấn nén đau đớn trên người " Nhan Mạt Hàn , lúc này đây , đến lượt anh đỡ cho em , được chứ?"

Âm thanh của hấn rất yếu , vết thương trên người làm cho hấn ỉu xiu

"Đỡ? đỡ cái gì? Em kêu anh đỡ cho em sao?"

"Mẹ ..Mẹ" Bỗng nhiên , Austin từ đằng sau cây chạy đến

Nhan Mạt hàn há hốc mồm " Austin ! Con như thế nào rồi?"

"Thúc thúc , thúc thúc .. mau mau cứu ba cháu"

Austin chạy đến bên cạnh , nắm áo của một người cảnh sát , Tiểu Dương cùng theo dây thang nhảy xuống trực thăng chạy đến vách núi đen , động tác rất nhanh nhẹn

Lập tức chạy đến bên cạnh Nam Cung Ảnh

"Tổng giám đốc ! Tổng Tài" Hần vội vàng kêu " Lấy cang ! Mau , Trực thăng lại đây"

"Ảnh ! Người đàn bà điên ! Người đàn bà điên" Dịch Điều Vi đầu tóc hỗn độn , cả người kịch liệt kích động , nhưng lại bị còng lại , tiếp theo nháy mắt miệng bị nhét vào một cái miếng vải to , không cho cô phát ra tiếng

"Tô Phi Á Tiểu Thư , xin cho một chút"

Nhan Mạt Hàn bên cạnh Nam Cung Ảnh , nắm tay hần không chịu buông.

"Tiểu Dương .. Tôi muốn nói chuyện cùng cô ấy"

"Phải" Cô chạy nhanh ngồi xuống , đem lỗ tai hạ xuống , chỉ cảm thấy một chút nhiệt độ " Nhan Mạt Hàn... Cho anh một cơ hội nữa , để anh giải thích được không?"

Khốn kiếp ! Chỉ cần Anh không có việc gì , một trăm cơ hội em cũng sẽ cho" Nhan Mạt hàn gào khóc , giữ chặt Tiểu Dương " Cho tôi cùng đi với các người được không ! Tôi muốn nhìn thấy anh ấy không xảy ra việc gì"

Tiểu Dương nhìn thoáng qua gương mặt trắng bệch của Nam Cung Ảnh , không thể chậm trễ nữa , gật gật đầu

Dọc theo đường đi , Nhan Mạt Hàn ôm Austin , khóc rất nhiều ...

"Mẹ ! hần sẽ không có việc gì đâu , đao thương mà thôi , nhiều lắm là đau đau một chút a"

Austin về mặt bất đắc dĩ nhìn chiếc áo bị nước mắt làm ướt hết

"Cái gì mà hần? Hần là ba của con"

Ngồi ở hành lang , Nhan Mạt Hàn hai vai run run , chỉ chốc lát thấy Dạ Như cùng Âu Dương Dật , mang theo April chạy đến

April vừa thấy Austin cùng mẹ , cao hứng chạy tới " Anh trai ! Mẹ " April mở hai tay , Nhan Mạt Hàn ngồi xổm xuống cũng mở dạng hai tay

Ôm April , ánh mắt một lần nữa ngập tràn nước mắt...

"Mạt Hàn..." Về mặt Dạ Như lo lắng , ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vỗ lưng cô

"Ảnh ...Cậu ấy sẽ không có việc gì đâu" Âu Dương Dật ngồi trên ghế , bên cạnh Austin , nói với mọi người , nhưng chính là trong lòng cũng lo lắng ,bất quá chỉ là đao thương , chỉ cần không mất quá nhiều máu , sẽ không vấn đề

"Vì cái gì mà tình yêu của chúng ta trở trêu như vậy?" Nhan Mạt hàn khóc , ôm April , hai vai kịch liệt run rẩy . Dạ Như cắn chặt môi dưới không cho chính mình khóc ra

April bàn tay nhỏ xíu , vỗ vỗ sau lưng Nhan Mạt Hàn . Cô bé không biết đã xảy ra việc gì " Mẹ ..Không khóc , không khóc nha , mẹ khóc thì con cũng muốn khóc .."

Ngoài phòng bệnh , Nhan Mạt hàn cùng Austin và April đứng trước cửa sổ

Phía sau cách đó không xa , Âu Dương Dật ôm Dạ Như , nhưng không có đi đến

"Mẹ .. Mẹ có muốn vào không?" Austin mệt mỏi , đẩy đẩy Nhan Mạt hàn

"Hư...Mẹ và các con nói..." Cô ngồi xổm xuống , ôm chầm hai đứa nhỏ , tựa vào trong tường .. Âm thanh rất nhẹ " Đến đây , mẹ nói cho các con biết ai là ba của các con được không?"

April vừa nghe , mắt sáng rực lên , gật gật đầu

Austin nhún nhún vai , vươn tay chỉ , bình tĩnh nói " Chính là người nằm bên trong phòng đúng không?"

"Con thừa nhận?" Nhan Mạt hàn nở nụ cười

Cô thật rất vui, Austin thừa nhận Nam Cung Ảnh là ba

"Có ba ba ~ Có ba ba ~" April hưng phấn nhảy vào trong lòng ngực Nhan Mạt hàn

Ôm April đứng dậy, người trên giường vẫn như vậy nằm thật rất bình tĩnh.. Không biết vì sao, mũi lại đau xót

"Dật .. Hay chúng ta trở về đi?" Dạ Như vui mừng nở nụ cười, nhìn thấy Nhan Mạt Hàn ở trong phòng bệnh

"Ừ, cũng tốt" Âu Dương Dật gật gật đầu, kéo dạ như " Về sau chúng ta cũng sinh hai người con, tốt nhất là long phượng thai"

"Liên anh? Cát.."

Dạ Như nghịch ngợm đánh đầu hấn, kết quả tiếp đó liền bị hấn bẻ lên

"Vậy để anh cho em xem có được hay là không nha" Nói xong, liền đi nhanh ra bệnh viện

"Nơi này là bệnh viện ! buông ra ! ha Ha, Dương.... Đừng chọc, em nhột .. ha ha"

Dạ Như mặt đỏ bừng, nhưng khoé miệng cười rất hạnh phúc

Đem Austin cùng April đến bên giường

"Đến đây ... Austin, April, đây là ba ba của hai đứa, hấn là anh hùng .. Cứu Austin, cũng là cứu anh trai, biết không?"

Austin đứng trước giường rất bình tĩnh, April vươn tay nhỏ bé, nắm lấy bàn tay to của Nam Cung Ảnh nói " Ba Ba, không cần ngủ nha, mau đứng lên thôi. Ba Xem, con lớn như vậy, ba mau nhanh đứng lên nhìn con đi, sinh nhật của con ba phải bù đắp nha "

Nhìn thấy bóng dáng April khờ dại, Nhan Mạt hàn một lần nữa nước mắt chảy xuống

Cô cắn chặt môi dưới, âm thanh có chút nghẹn ngào " Ảnh .. Đây là sáu năm qua, lần đầu tiên như vậy gọi anh, em gọi anh là Ảnh... được không? Anh mau tỉnh dậy, nhìn hai bảo bối.. chỉ cần anh hồi phục, em sẽ cho anh rất nhiều cơ hội để anh giải thích, được không?"

Cuối cùng, nước mắt vẫn không chịu nhịn lại, chảy xuống .. Cô vội vàng lau đi, vuốt ve lông mày của hấn

Buổi tối, người của Austin cùng Nhan Mạt hàn thật rất bận " April, Austin, chúng ta đi thôi"

Có chút lưu luyến không rời nhìn thoáng Nam Cung Ảnh nằm trên giường bệnh, kéo hai tay của hai đứa nhóc

"Ân" April nói xong nhảy xuống giường

Austin ngồi trên sofa, tay chơi Ipod, Nhan Mạt Hàn kéo tay Austin, lấy túi xách, thấy April không có chạy lại liền quay đầu..

"April, đi thôi, ngày mai lại đến thăm ba được không?" Nói xong, tiến lên ôm April

"Được, nhưng mà mẹ, xem tay của con.."

Tiếp theo nháy mắt, Nhan Mạt Hàn không thể tin vào mắt mình, là hấn ! Là bàn tay to của hấn, gắt gao lôi kéo bàn tay nhỏ bé của April ...

"Nam Cung Ảnh" Nhan Mạt Hàn chạy nhanh đến, ngồi xổm xuống .. Âm thanh lần nữa phóng kính " Anh tỉnh rồi đúng không? Mở to mắt nhìn em xem.."

Một đôi hoa đào màu, chậm rãi mở ra, mang theo vài phần mệt mỏi, khoé miệng giật giật

"Anh tỉnh rồi ! Thật sự tỉnh rồi ! Ô, ô .. Thật tốt quá, thật tốt quá ! Austin mau tới đây"

Nhan Mạt hàn kích động, dùng sức ôm Nam Cung Ảnh, một tay ý bảo Austin lại

Austin bấu môi, đi đến trước giường bệnh " Thúc thúc, tỉnh rồi a..."

Vừa nghe con gọi thúc thúc, Nam Cung Ảnh trau mày " Thúc thúc?"

"Không đúng, anh hai anh gọi sai rồi, là ba nha" April cười bỏ nhào ở giường bệnh, tay nhỏ bé ôm chầm cánh tay Nam Cung Ảnh...

"Đầu có, cho anh một lần được giải thích" Nam Cung Ảnh nói, tay vuốt vuốt mũi Nhan Mạt Hàn nở nụ cười, tiếp theo sau đó, mày lại trau trau lên

Nhan Mạt Hàn lúc này mới phát hiện có thể là áp đảo vết thương

"April , xuống dưới xuống dưới , ngồi trên sofa đi" Sau đó liền ôm lấy April

Nam Cung Ảnh nở nụ cười , mở mắt nhìn đến cô , còn có hai đứa con , thật là chuyện hạnh phúc...

"Dọn qua ở thôi" Nam Cung Ảnh xuất viện , là Nhan Mạt hàn đã nhận hẳn

Ngồi trong xe , cô chuyên tâm lái xe , hai tay Nam Cung Ảnh ôm ngực tựa người vào ghế

"Không cần" Cô quyết đoán từ chối , nhìn thẳng phía trước

"Nam Cung Ảnh bữu môi nói " Vì cái gì lại không , con em cũng đã sinh ra , hơn nữa là con của chúng ta nha"

Dừng ở đèn đỏ , Nhan Mạt Hàn chậm rãi đem xe dừng lại , nghiêng đầu

"Anh không phải nói rõ nguyên nhân sao? Em nói anh khỏe sẽ cho anh một cơ hội giải thích , lại chưa giải thích liền đòi dọn về ở chung ! Làm ơn.. Đại tổng giám đốc , đừng có nằm mơ"

Nói xong , quay đầu không nhìn hẳn , theo dòng xe phía trước , trở lại đường lớn

Nam Cung Ảnh trong lòng sớm đã có quyết định , muốn nhờ hai tiểu tử nhỏ kia giúp đỡ

" Ngày , đêm nay đi ăn cơm" Da mặt dày , Nam Cung Ảnh nói xong liền hướng ra ngoài cửa sổ...

"Dựa vào cái gì?"

"Anh là chồng em"

"Từ lúc sáu năm trước đã không còn rồi"

"kia là cái gì vậy?"

Nam Cung Ảnh một phen cảm tay cô đang lái xe , chỉ chỉ , đứng vậy , trên ngón tay là chiếc nhẫn , sáu năm qua không hề tháo xuống

" Chết đi , chỉ là trang sức thôi" Một phen đẩy hẳn ra , hạ chân ga đem xe bay nhanh..

hắn nhíu nhíu mày " Thì ra em cũng biết tăng tốc độ nha"

" Nghĩ sớm một chút cho ký sinh trùng này xuống xe"

"anh muốn đi xem hai đứa nhỏ ! Hừ , anh vừa mới khỏi bệnh , em dám nói Austin cùng April không gặp mặt anh sao?"

Nam Cung Ảnh rốt cục đem hai đứa nhỏ ra , hẳn biết đó là điểm yếu của Nhan Mạt Hàn

Vừa nghe đến Austin cùng April có thể muốn gặp ba của mình , cô nhấp hé miệng " Còn hạn đêm nay ! về sau không được xằng bậy" Nói xong , lái xe vào ngã ba , tiến đến đường nhỏ của nhà mình

Đến cửa , April hứng thú chạy đến " Ba Ba , ba tới rồi thật tốt quá , anh hai mau ra đây"

Nam Cung Ảnh một cái xoay người , đem April ôm vào trong ngực

Nhan Mạt Hàn mang dép lê , dặn dò " Ngày cẩn thận , vết thương trên lưng của anh"

Ngay sau đó chợt nghe " Phanh" một tiếng , cửa đã bị Austin mạnh mẽ đá ra , đụng vào sau vách tường , phát ra âm thanh điếc tai..

"Ngày , nam nhân tới ăn cơm sao?" Austin cầm ipod , đi ra cửa phòng

"Anh hai ! Là ba ba nha" April cười ôm cổ Nam Cung Ảnh , lại trên mặt hẳn "baba" hôn hai cái , cái này làm cho Nam Cung ảnh hết sức vui mừng

Bất quá hẳn giật mình chính là Austin cũng quá thông minh

Nam Cung Ảnh day day thái thương , ngồi xổm xuống " Ngày , ta là ba của con , như thế nào có thể lại kêu nam nhân này , nam nhân nọ , rất không lễ phép a?"

Nói xong , gõ trán Austin một cái

"Stop" Austin liếc hần một cái , sau đó chạy đến ngồi lên ghế sofa , tùy tay đảo đồ mốt , mở TV

"Mau , chúng ta xem TV" Kéo tay April , Nam Cung Ảnh cũng hấp ta hấp tấp chạy tới bên cạnh Austin ngồi xuống

Kết quả , giây tiếp theo , Nam Cung Ảnh sợ ngây người..

Hần vốn nghĩ , đứa nhỏ năm tuổi sẽ thích phim hoạt hình linh tinh , nhưng hần lại thấy Austin coi kênh thăm dò thể giới , một hồi lại chuyển qua động vật hoang dã .. có cái gì mới..

Này , này này này , xác định đây là đứa trẻ năm tuổi sao? Nhan Mạt Hần , em xác định không ôm sai con chứ?

Tuy rằng nói ngũ quan của đứa nhỏ này thật sự là phiên bản thu nhỏ của hần , hơn nữa hần từ trước đến giờ cũng thông minh như vậy .. Nhưng đứa nhỏ này dù sao cũng lớn lên cùng Mạt Hần , như thế nào lại có thể thông minh như vậy ? Hần suy nghĩ , bất quá chợt có một ý niệm trong đầu

(JJ: đúng là hai cha con , một người tự nhận đẹp trai , một người tự nhận trước giờ đều thông minh >>)

Từ từ ! Nam Cung Ảnh ,suy nghĩ cái gì đâu? Hần chính là con của người đó ! Hơn nữa , Nhan Mạt Hần cũng rất thông minh.. Như thế nào lại có thể nghĩ vợ mình dấn độn? đúng không?

"Này ! Ăn cơm"

Nhan Mạt Hần mặc tạp dề trên người , kéo hai người con qua , gõ cửa "tinh thần đang rong chơi" của Nam Cung Ảnh

Sau khi ăn cơm chiều xong , Austin lại chạy tới sofa coi TV

Kỳ thật trong lòng Austin nghĩ , dù sao nam nhân này đã cứu hần , cũng bảo bộ mẹ hần , không bằng liền nhận ba ba .. nhưng Ngôn Lạc Thần thúc thúc biết làm sao?

Nam Cung Ảnh ngồi xổm xuống kéo April qua " Ba Ba cùng con nói chuyện được không? Còn có anh hai"

"Dạ" April cao hứng gật đầu

"Austin , cùng ba nói chuyện được không?"

Nam Cung Ảnh đi đến sofa , theo lễ thường tình ngồi cạnh Austin

Austin bữu môi " Tuỷ" nhún nhún vai , sau đó bị Nam Cung Ảnh kéo vào trong phòng

"làm cái gì thần bí vậy"

Ngoài cửa , Nhan Mạt Hần dọn dẹp , đi vào phòng bếp , nhằm chán rửa chén , trong lòng nghĩ không biết Nam Cung Ảnh tìm hai đứa nhỏ có việc gì

Trong phòng , Austin ngồi trên giường

"Cái kia , ba muốn cùng con nói a..."

"Từ từ ! Đừng thừa nước đục thả câu , trực tiếp đi vào vấn đề"

Austin vươn tay , che trước mặt Nam Cung Ảnh

Dựa vào ! Tiểu tử này thật muốn ăn cây? Nhưng không được , nhiệm vụ còn chưa hoàn thành huống chi đây là con hần..

"Được , được , ba không vòng vo .." Nam Cung Ảnh bắt đất dĩ bữu môi , trực tiếp tiến vào vấn đề " Các con có muốn đến ở một căn phòng lớn hơn không?"

"Căn phòng lớn?" April vừa nghe , cao hứng liền gật đầu

Austin sờ sờ cằm , liếc nhìn Nam Cung Ảnh " To cỡ nào?"

Người làm ăn ! Tuyệt đối là người làm ăn!

Nam Cung Ảnh đứng dậy " Tối thiểu , tốt hơn nhà trọ này gấp mấy lần ! Chỉ là phòng ngủ sẽ to hơn ba bốn lần"

Austin lo lắng một chút " Có mấy tính?"

"Đương nhiên" Nam Cung Ảnh quyết đoán trả lời

"Ba Ba ...Kia , có phòng công chúa không?" April chớp chớp cặp mắt xinh đẹp , nhìn Nam Cung Ảnh

"Đương nhiên" Hân cũng quyết đoán trả lời " Hắc hắc , cho nên nói, đến nhà ba sống thôi"

Mười phút sau , Nam Cung Ảnh tay trái kéo Austin , tay phải kéo April

Xuất hiện tại cửa phòng bếp , Nhan Mạt Hân vừa dọn dẹp vài thứ , thấy ba người liền xoa xoa tay

"Thế nào?" Cô cười nói, không biết giờ phút này trong lòng Nam Cung Ảnh còn vui vẻ hơn

"Mẹ .. Ba nói, tới phòng ở của nhà ba sẽ lớn hơn, con nghĩ chúng ta nên đến đó thôi.."

April tiến lên trước, kéo tay Nhan Mạt hân, làm nũng .. Nhất Thời, mặt Nhan Mạt Hân tối xầm

Khoé miệng run rẩy ! Nam Cung Ảnh ! Xem như anh lợi hại ! Cứ nhiên lại giờ ra chiều này..

"Đến đây, mẹ nói cho tụi con nha, phòng ngủ lớn, như vậy tôi sẽ không thể cùng các con kể chuyện cổ tích hơn nữa, anh hai của có phòng riêng của mình, buổi tối sẽ không giúp con nha"

Nhan Mạt Hân ngồi xuống ôm lấy April, sờ sờ đầu của April

April mở cái miệng nhỏ nhắn " Nhưng mà .. con sẽ có phòng riêng .. còn có giường công chúa, có rất rất nhiều búp bê ... Mẹ không kể chuyện cũng không sao .. con có thể vui đùa cùng búp bê.."

Nhan Mạt Hân thiu chiu nửa ngả quy, xác định đây là con gái của cô sao?! Nuôi dưỡng sáu năm mà ngay cả so với mười phút của Nam Cung Ảnh cũng không bị được?

"April ngoan, chúng ta không thể ở cùng ba nha"

"Ai nói ! Mẹ, phòng thật sự nhỏ quá ! Mẹ mẹ, ngay cả so với phòng ở bên Newzealand còn kém hơn ! Cả ngày ngoại trừ coi Tv và chơi Ipod, nếu không con sẽ mớ meo lên " Austin tiến lên một chút, kéo tay Nam Cung Ảnh " Phòng ở của nhà người đàn ông này có khả năng sẽ tốt hơn"

"Này ! tiểu tử, ta là ba con nha" Nam Cung Ảnh khó chịu, gõ lên đầu Austin, một tay ôm lấy April

Trông mặt tà mị, mang theo nụ cười " Mẹ không đi, ba mang tụi con đi được không?"

"Nhưng mà.." April do dự một chút, nhìn thoáng qua gương mặt tối xầm của Nhan Mạt Hân " Con nghĩ ..sẽ nhớ mẹ đấy"

"Ai nói là không trở về? Chúng ta cùng đi, chỉ cần con nhớ mẹ liền chở con về đây thế nào?"

Nam Cung Ảnh hiện tại tinh thần mang theo phần thắng lợi biểu tình, kêu lên một cái vui vẻ

"Anh đừng nghĩ sẽ lừa dối mấy đứa nhỏ" Nói xong, Nhan Mạt Hân kéo Austin ôm bên cạnh

"Này .. Mẹ .. Thật ra mà nói, con muốn đi nha, mẹ lôi kéo cũng vô dụng thôi"

Vừa nói xong, Austin vui vẻ chạy đến bên cạnh Nam Cung Ảnh, chủ động nắm tay hân

"Kao ! Nam Cung Ảnh, anh thật khôn khéo" Nhan Mạt hân cầm dao làm bếp, nhào tới Nam Cung Ảnh

"Cẩn thận đứa nhỏ ! Còn có, em không làm gương cho con sao? Cứ nhiên còn thô bạo vậy?"

Đầu Dao cách ngay người Nam Cung Ảnh năm phân, ngừng lại. Sau đó thu đứng lên, làm cho Nhan Mạt hân á khẩu không nói được gì

Đúng Đúng ... Không thể cho mấy đứa nhỏ nhìn thấy bộ dạng không tốt ! Đáng giận ...

Cô cầm nắm tay..

"Được rồi, ba mang tụi con đi trước, hãy vào phòng lấy một ít đồ cần thiết ! Trong nhà của tụi con có gì, nhà ba cũng có. Đi thôi đi thôi"

Buông April cùng Austin ra, nhìn hai bóng dáng nhỏ nhắn chạy vào phòng, Nam Cung Ảnh thắng lợi tươi cười, nụ cười nán lại thật lâu không có tán đi

"A ! Em giết Anh aaaaa" Nhan Mạt hân nói xong liền tiến lên, vươn song chương khắp trụ cổ của Nam Cung Ảnh

Trong nháy mắt, cô đã bị hân bắt lại đè đến sát tường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ba và Mẹ đang làm cái gì vậy?

Nhan Mạt hàn từ chối một chút , đã bị Nam Cung Ảnh gắt gao đè lại

Roi vào đường cùng , cô buông thả

"Được rồi .. Đi thi đi thôi , nhưng nhất định phải mang con về đây thăm em"

Cấn môi dưới , kỳ thật cô cũng muốn đi ! Nhưng cô không muốn cho người đàn ông này thực hiện được ý định...!

"Cho nên em không đến?" Nam Cung Ảnh vài phần kinh ngạc , không nghĩ cô cố chấp như thế

"Em đi làm chi ? Em và anh có quan hệ gì sao?" Nhan Mạt Hàn trừng lớn hai mắt , giọng điệu rất khó chịu..

" Không có sao.." Bỗng nhiên , không khí một chút tối dần , Nam Cung Ảnh gỡ bàn tay di chuyển đến gần cổ..

"Anh làm gì.." Chỉ là hấn chạm đến , thân thể cô sẽ liền phản ánh .. sáu năm , ai biết mỗi ngày người cô nhớ chính là hấn..

Nam Cung Ảnh cúi người xuống , thì thầm bên tai " Sáu năm , không nhớ anh sao?"

"Em.." Cô có thể nói cái gì? Nói thẳng ra ngày ngày đêm đêm cô đều nhớ đến? Nhưng vẫn là trả lời không có!

Nếu không có , chiếc nhẫn trên tay cô là sao? Còn có hai đứa nhỏ?

Nếu thật sự không yêu , nhẫn sẽ không tồn tại. Đứa nhỏ cũng sẽ bị cô không chút do dự mà xoá sạch đi

chính là bởi vì , cô còn yêu người đàn ông này

Tiếp theo nháy mắt , Nhan Mạt Hàn liền cảm giác được môi mình ướt át

Không thể tin được , trọn to hai mắt nhìn gương mặt trước mặt mình ! Đây là phòng bếp!

Nam Cung Ảnh thông thạo cạy hàm răng của cô ra , đưa đầu lưỡi vào bên trong..

Hấn thành công việc khơi dậy dục vọng của cô

Bàn tay to tham lam tiến vào trong áo , ở bên hông " dạo chơi"

"Không..Phải" Nam Cung Ảnh kéo Nhan Mạt Hàn ra , làm cho hai chân của cô khoá trụ bên hông hấn

Nhan Mạt hàn bắt lực rên rỉ..

"Nơi này là phòng bếp" Nhân cơ hội , cô cắn môi dưới của Nam Cung Ảnh , hơi thở có chút dồn dập..

" Ai ! Ba Ba ... các người đang làm gì.." Bỗng nhiên , ở cửa truyền đến âm thanh làm cho Nhan Mạt Hàn và Nam Cung Ảnh cứng lại rồi..

"April? Con dọn xong đồ rồi?" Nam Cung Ảnh biến đổi sắc mặt , kéo Nhan Mạt Hàn , ôm cô đi đến trước người April

"Này .. Ba Ba ... Mẹ... hai người đang làm gì?" April tò mò chớp chớp mắt , làm cho gương mặt Nhan Mạt Hàn ửng đỏ lên

"HaHa , chỉ là ôm nhau ~ ba mẹ làm cho tình cảm thêm bền vững , cho nên thường phải tiếp xúc với đối phương , ba cùng mẹ ôm nhau .. đi tìm anh hai , liền mang hai đứa trở về nhà"

Nam Cung Ảnh cười nói , nhẹ nhàng đẩy April

April rời đi , Nhan Mạt hàn hơi chút run rẩy..

" Thả em xuống " Âm thanh của cô rất yếu , lai nghe có vài phần không tha

Gặp Nam Cung Ảnh bất động , cô từ chối đứng dậy

"Em mà còn cử động ... Anh sẽ không cam đoan có thể không chế chính mình nha"

Lúc này , Nhan MẠt Hàn cảm giác được ở giữa hai chân có cái gì đó....

"Còn đồ ! Khốn kiếp " Nhan MẠt Hàn không dám cử động , chỉ có thể ôm cổ Nam Cung Ảnh , miệng từ từ mắng...

"Mẹ .. Chúng con đi ha"

Bảy giờ tối , Nam Cung Ảnh dẫn hai đứa nhỏ rời đi

Trong lòng lại thất vọng , Nhan MạT Hàn còn nói không đến .. Hắn mèo nheo cả buổi tối , sau đó muốn dẫn hai đứa nhỏ đi

"Đi thôi Đi thôi ... chơi vui về" Nhan MẠt Hàn sờ sờ đầu hai đứa nhỏ , khoát tay .. TRong lòng kêu một cái không muốn nha..

Austin đưa bốn Ipod trong tay " Chúng ta đi thôi ... Thật sự không thể chờ thêm để được chơi một chiếc máy tính coa cấp có màn hình lớn"

Nói xong , kéo Nam Cung Ảnh ra trước cửa

"Này.." Nhan MạT Hàn mở miệng nhưng ba người đã xuống lầu

Tiểu Từ thú Austin ! Ta là mẹ ngươi ! Cứ nhiên vì máy tính mà bán đứng ta ! Tức chết tức chết ...

----- BỔ SUNG THÊM -----

chương 145 : Ba và Mẹ đang làm cái gì vậy?

Nhan MạT hàn từ chối một chút , đã bị Nam Cung Ảnh gắt gao đè lại

Roi vào đường cùng , cô buông thả

"Được rồi.. Đi thi đi thôi , nhưng nhất định phải mang con về đây thăm em"

Cấn môi dưới , kỳ thật cô cũng muốn đi ! Nhưng cô không muốn cho người đàn ông này thực hiện được ý định...!

"Cho nên em không đến?" Nam Cung Ảnh vài phần kinh ngạc , không nghĩ cô có chấp như thế

"Em đi làm chi ? Em và anh có quan hệ gì sao?" Nhan MẠt Hàn trừng lớn hai mắt , giọng điệu rất khó chịu.

"Không có sao.." Bỗng nhiên , không khí một chút tối dần , Nam Cung Ảnh gỡ bàn tay di chuyển đến gần cổ..

"Anh làm gì.." Chỉ là hắn chạm đến , thân thể cô sẽ liền phản ánh .. sáu năm , ai biết mỗi ngày người cô nhớ chính là hắn..

Nam Cung Ảnh cúi người xuống , thì thầm bên tai " Sáu năm , không nhớ anh sao?"

"Em.." Cô có thể nói cái gì? Nói thẳng ra ngày ngày đêm đêm cô đều nhớ đến? Nhưng vẫn là trả lời không có!

Nếu không có , chiếc nhẫn trên tay cô là sao? Còn có hai đứa nhỏ?

Nếu thật sự không yêu , nhẫn sẽ không tồn tại. Đứa nhỏ cũng sẽ bị cô không chút do dự mà xoá sạch đi

chính là bởi vì , cô còn yêu người đàn ông này

Tiếp theo nháy mắt , Nhan MạT Hàn liền cảm giác được môi mình ướt át

Không thể tin được , trọn to hai mắt nhìn gương mặt trước mặt mình ! Đây là phòng bếp!

Nam Cung Ảnh thông thạo cạy hàm răng của cô ra , đưa đầu lưỡi vào bên trong..

Hắn thành công việc khơi dậy dục vọng của cô

Bàn tay to tham lam tiến vào trong áo , ở bên hông " dạo chơi"

"Không...Phải" Nam Cung Ảnh kéo Nhan MạT Hàn ra , làm cho hai chân của cô khoá trụ bên hông hắn

Nhan MạT hàn bắt lực rên rĩ..

"Nơi này là phòng bếp" Nhân cơ hội , cô cắn môi dưới của Nam Cung Ảnh , hơi thở có chút dồn dập..

"Ai ! Ba Ba ... các người đang làm gì.." Bỗng nhiên , ở cửa truyền đến âm thanh làm cho Nhan Mạt Hàn và Nam Cung Ảnh cứng lại rồi..

"April? Con dọn xong đồ rồi?" Nam Cung Ảnh biến đổi sắc mặt , kéo Nhan Mạt Hàn , ôm cô đi đến trước người April

"Này .. Ba Ba ... Mẹ... hai người đang làm gì?" April tò mò chớp chớp mắt , làm cho gương mặt Nhan Mạt Hàn ửng đỏ lên

"HaHa , chỉ là ôm nhau ~ ba mẹ làm cho tình cảm thêm bền vững , cho nên thường phải tiếp xúc với đối phương , ba cùng mẹ ôm nhau .. đi tìm anh hai , liền mang hai đứa trở về nhà"

Nam Cung Ảnh cười nói , nhẹ nhàng đẩy April

April rời đi , Nhan Mạt Hàn hơi chút run rẩy..

"Thả em xuống " Âm thanh của cô rất yếu , lại nghe có vài phần không tha

Gặp Nam Cung Ảnh bất động , cô từ chối đứng dậy

"Em mà còn cử động ... Anh sẽ không cam đoan có thể khống chế chính mình nha"

Lúc này , Nhan Mạt Hàn cảm giác được ở giữa hai chân có cái gì đó....

"Côn đồ ! Khốn khiếp " Nhan Mạt Hàn không dám cử động , chỉ có thể ôm cổ Nam Cung Ảnh , miệng từ từ mắng..

"Mẹ .. Chúng con đi ha"

Bây giờ tối , Nam Cung Ảnh dẫn hai đứa nhỏ rời đi

Trong lòng lại thất vọng , Nhan Mạt Hàn còn nói không đến .. Hắn mèo nheo cả buổi tối , sau đó muốn dẫn hai đứa nhỏ đi

"Đi thôi Đi thôi ... chơi vui vẻ" Nhan Mạt Hàn sờ sờ đầu hai đứa nhỏ , khoát tay .. Trong lòng kêu một cái không muốn nha..

Austin đưa bốn Ipod trong tay " Chúng ta đi thôi ... Thật sự không thể chờ thêm để được chơi một chiếc máy tính coa cấp có màn hình lớn"

Nói xong , kéo Nam Cung Ảnh ra trước cửa

"Này.." Nhan Mạt Hàn mở miệng nhưng ba người đã xuống lầu

Tiểu Từ thú vị Austin ! Ta là mẹ ngươi ! Cứ nhiên vì máy tính mà bán đứng ta ! Tức chết tức chết ...

Trở lại trong phòng ở , Nhan Mạt Hàn ngồi trên sofa nhất thời không biết nên làm gì

Cầm lấy điều khiển , mở Tv , chuyển kênh qua lại rốt cục cũng không tìm được cái mình muốn

"Các con nói mẹ có thể đến hay không?" Trên xe , Nam Cung Ảnh lái xe , hai vị này ngồi đằng sau

Austin chơi Ipod , một câu nói " Có thể"

"Mẹ nhất định sẽ đến tìm chúng con ! Mẹ nhất định sẽ đến" April trên tay ôm búp bê , nhìn ra ngoài cửa sổ..

Thành phố M bắt đầu mưa , nơi nơi đều ướt sũng

Nhan Mạt Hàn lạnh lẽo , lau tóc từ toilet đi ra

Cô theo bản năng gọi to " Austin , April , hai con ai tới trước?"

Nhưng sau đó mới phát hiện , hai đứa nhỏ không có ở nhà , bị Nam Cung Ảnh dẫn đi rồi ! Nhan Mạt Hàn tức giận lau tóc , trong nhà không có ai làm cho cô thờ không thông..

Ngồi trên giường , nghe tiếng mưa lấy điện thoại ra đùa nghịch .. Cũng không biết là chơi gì.. vẫn là không tốt..

Đã 8g30 .. Thật khó chịu đùng..

Sự thật cô đặc biệt sợ sét đánh , hiện tại lại lại mưa , làm cho trong lòng cô cảm thấy được là đang ở nhà một mình

Bỗng nhiên , trong phòng hiện lên tia sáng , tiếp giáp sau "Ầm" vang lên một tiếng nổ , trong tâm Nhan Mạt Hàn căng thẳng , theo bản năng mở đèn ngủ lên , lúc này mới phát hiện cúp điện , như thế nào cũng không mở được ...

Chạy nhanh lui về trong chăn , găt gao nắm điện thoại trong tay..

"Ai, sét đánh" Austin quay đầu nhìn ra cửa sổ , sau đó tiếp tục chơi trò chơi

"Đúng vậy , mẹ của hai đứa còn chưa tới?" Nam Cung Ảnh nhìn đồng hồ , đã 9 giờ , trau trau mày , từ toilet đi ra

"À , mẹ còn rất quái gở , mẹ rất sợ tiếng sét đánh ! Thật là , cái gì cũng sợ , ở NewZealand một mạch liền lòi April cùng con đến phòng ngủ ! Đã lớn rồi mà..."

Austin vừa dứt lời , chỉ thấy Nam Cung Ảnh lơ mững quăng khăn tắm , tiện tay nắm quần áo mặc vào chạy ra ngoài cửa

"Này ! Nhớ mang theo dù nha" Austin bắt đất dĩ lắc đầu , nhắc nhở một câu về sau không hề phản ứng

Nam Cung Ảnh nở nụ cười " Biết rồi ! Cám ơn con , chờ thấy mẹ các con đến đi"

Nói xong liền mang giày , trực tiếp đến gara lấy xe , một cước đạp ga , chạy trong mưa

Hoàn hảo , hần có chìa khoá nhà ở của Mạt Hàn , là Austin đưa cho hần

Nội tâm vài phần vội vàng ..

Trong nhà , một mảnh tối đen bao trùm , Nhan Mạt Hàn vui vui trong chăn , trán đổ đầy mồ hôi , hay tai lạnh lẽo " Đáng chết ! Thật vô dụng" Tưởng tượng một bộ dạng bình thường không sợ hãi nhưng cô không làm được . Mắng , lại một tia sét hiện lên , cô theo bản năng che lỗ tai lại

"Nhan MẠT Hàn" Giờ khắc này , cô tựa hồ nghe có người gọi tên mình?!

"Ai ? Là AI?" Ngay sau đó nghe được tiếng mở cửa , một hình ảnh cao lớn đứng trước cửa , cô sợ tới mức phải lui đến cạnh giường , giọng nói có chút run " Ngươi... Không cần lại đây ! Không cần a"

Cô căn bản không biết đối phương là ai , chỉ theo bản năng hét lớn

Nhưng sau đó , cô ngã vào một cái ôm ấm áp .. Một cái ôm rắn chắc , quen thuộc , mùi hương thoang thoảng , cô mê luyến ôm lấy..

"Nam Cung Ảnh?"

Cô ngăn người ra , luyến tiếc đẩy hần ra

"Đừng sợ , anh ở đây" Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng ôm lấy cô , cúi đầu hôn lên tóc .. Cô vừa mới tắm ,rất thơm.

"Ồ.." Vừa biết mình an toàn , Nhan Mạt hàn liền khóc

Gắt gao ôm hần " Thật đáng giận ! MANG Austin cùng April rời đi , hiện tại ở đây làm gì?"

"VẬY theo anh trở về.."

"Không cần"

Nhan Mạt hàn trực tiếp từ chối hần , sáu năm trước chuyện còn chưa giải thích rõ ràng thì cô sẽ không đi đâu cả

"Tại sao?" Nam Cung Ảnh có chút thất vọng , nhưng vẫn găt gao ôm lấy cô

"Chính là không trở về " Đô đô miệng , ở trên người hần , có chút tham lam hít mùi hương vào

"Thật ra ngày đó sáu năm trước , anh và Dịch Điều Vi không hề có chuyện gì" Giọng nói của hần rất nhẹ nhàng , vỗ vỗ sau lưng cô

Cảm thấy cô im lặng , lại cúi đầu nhìn nhìn.. Không nghĩ là ... cô ngủ rồi?!

Không phải đâu, nhanh như vậy?? Nam Cung Ảnh khoe miệng run rẩy , vẫn duy trì nhưng có chút khó chịu..

Đề nặng hần có chút khó chịu , bất quá không bằng thừa cơ hội này bắt cóc về nhà!?

Hôm sau , bình minh sáng sớm , không khí ngập tràn mùi thơm ngát

Nhan Mạt Hàn nhu liễu ánh mắt , thất lững có chút đau.. Tối hôm qua không biết tại sao cô liền ngủ!?

Thói quen sáng sớm liền xoay người , song ra một chương , không biết liền đánh vào một cái vật thể không rõ ràng

Chỉ nghe " vật thể kia" kêu một tiếng đau đớn

Nhan Mạt hàn nháy mắt bừng tỉnh " Mình đang ở đâu?" Cô theo bản năng nhìn xung quanh... Không gian rất quen thuộc .. giống như sáu năm trước ! đúng chính là nơi này..

"A" Lúc này mới phát hiện người nằm bên cạnh là Nam Cung Ảnh ! Cô một phen xóc chấn nhảy xuống giường , nhưng một cánh tay của hắn đã đem cô trở về trong lòng ngực của mình

Nam Cung Ảnh nhíu mày " Mới sáng sớm , em đã mưu sát chồng sao?"

Nhan Mạt Hàn gương mặt hơi đỏ " Anh làm sao lại không mặc quần áo?"

"Cùng vợ mình ngủ chẳng lẽ còn phải mặc quần áo?"

"Để làm gì , không cần" Nhan Mạt Hàn tròn to hai mắt , ngay sau đó mặt cô ửng đỏ

Lúc này phát hiện hai thân thể... ai cũng loà lỏ

"Mẹ nó ! Quần áo của em đâu?"

"Xé"Ngữ khí Nam Cung Ảnh rất bình thản , làm cho Nhan Mạt Hàn nổi điên!

"Anh rốt cuộc đã làm gì rồi?" Cô xoay người bóp trụ cổ Nam Cung Ảnh , tối hôm qua hỗn loạn cô liền ngủ đi .. Kế tiếp lại làm "Xuân/Mộng" , hơn nữa cảm xúc chân thật lại như thế nào không tính...

"Vợ à .. Anh đói bụng.."

Nam Cung Ảnh cầm hai tay Nhan Mạt Hàn , da mặt dày ôm chặt từ phía sau.. đầu vùi vào cổ của cô

"Trời ... Thừa lúc em ngủ .. anh đem emmm.."

"Đúng" Lời nói còn chưa dứt , Nam Cung Ảnh thành thật gật đầu

"Mẹ nó" cô mắng sau đó sẽ đứng dậy , nhưng lại không thể cử động

"Vợ à , đừng đi .. hôm nay nghỉ nha" Nam Cung Ảnh ôm Nhan Mạt Hàn không chịu buông ra

" Xin gọi "Lão bà" cộng thêm hai chữ hai hợp đồng phía trước ! Stopp" Nói xong , quyền đàm phán muốn đem Nam Cung Ảnh đá văng ra

"Hừ ! hợp đồng hợp đồng hợp đồng ! Chỉ biết hợp đồng! Anh chỉ muốn đem nó xé nát ra"

Hắn tức giận nhảy xuống giường , sau đó mở ngăn kéo tìm hợp đồng sáu năm trước..

Nhìn bóng dáng hắn , khoé miệng Nhan Mạt Hàn không tự giác nâng lên

rốt cuộc hắn tìm được tờ giấy .. Sáu năm trôi qua , vẫn bộ dạng như vậy

Nam Cung Ảnh cầm hợp đồng ngồi trên giường , làm trò trước mặt Nhan Mạt Hàn

Chỉ nghe tiếng " Xoẹt.. Xoẹt" Hợp đồng biến thành những mảnh nhỏ

"Sao anh lại xé" Nhưng những mảnh nhỏ bay múa trong không trung , Nhan Mạt Hàn nóng nảy..

"Em vẫn là vợ anh , anh giữ hợp đồng lại làm gì?" Nam Cung Ảnh duỗi cánh tay dài , đem Nhan Mạt Hàn về trong lòng ngực

"Vợ yêu .. Anh thật sự đói bụng.. em biết không ăn người sẽ chết không" hắn cúi xuống , kéo chăn qua , nhẹ nhàng hôn vành tai phần nộn của Nhan Mạt Hàn làm cho cả người cô run lên

"Không ... Ý tứ anh còn ăn" Nhan Mạt Hàn thôi đẩy hắn , trở mình xem thường .. Thật là người đàn ông nhảm chán..!

" Tổng so với không ăn còn tốt hơn ! Anh đói bụng sáu năm .." Nói xong , Nam Cung Ảnh bắt đầu khởi động ngón tay..

Nhìn hắn giống trẻ con , Nhan Mạt Hàn cười cười , vương tay vỗ vỗ vào đầu " Anh từ từ đếm..." Nói xong đứng dậy chuẩn bị rời giường

Nam Cung Ảnh lạnh lẽ , đem cô túm trở về " Đừng đi.."

"Bỏ ra , em muốn dẫn Austin cùng April về nhà"

"Đây là nhà"

"Nhà ANh"

"Cũng là nhà em! Là nhà của chúng ta"

Nam Cung Ảnh cố chấp không cho cô rời đi , cuối cùng Nhan MẠt Hàn buông thả không thể từ chối

Rất nhanh , trong phòng lại là cảnh xuân quang .. Nam Nhân trên giường rất bá đạo , đòi lột hết thấy những gì hắn muốn ... Nữ nhân bất lực không ưỡn người , hai tay ôm cô hắn .. Ở trên mặt hung hăng cắn một cái ...

"Trời ạ ! buổi chiều" Mở mắt nhìn đồng hồ đã ba giờ .. Nhan Mạt hàn nhanh ngồi dậy , mặt quần áo

Vừa thấy Nam Cung Ảnh nhàn rỗi ngồi trên sofa ôm máy tính , nhàn nhã coi phim

Thấy Nhan MẠt Hàn vội vàng đứng dậy , hắn quay đầu " Em gấp cái gì?"

"Đúng đúng.. gấp cái gì?" Lúc này mới nhớ đến là cuối tuần, ngày mai mới đi làm.. NGay sau đó liền hỏi " Austin cùng April đâu?"

"Đang chơi rồi , rất vui về ... Vợ à , không phải nói là cho anh một cơ hội giải thích sao?"

Nam Cung Ảnh buông máy tính , ngồi trên giường nhẹ nhàng ôm lấy cô

"Đi chết đi , đừng gọi em là vợ" Nhan Mạt Hàn đẩy hắn ra , trở mình nặt quần áo tán loạn trên mặt đất " Về sau cho phép anh phát/tình nữa"

"Em nghe anh giải thích .. Ngày đó em cũng biết , anh và Dịch Điều Vi không có gì cả"

Nam Cung Ảnh từ phía sau ôm chặt lấy vòng eo của cô , không cho cô rời đi

"..." Nhan Mạt Hàn trầm mặc , cắn môi dưới không biết nên nói cái gì

"Tha thứ cho anh , được không?" Nam Cung Ảnh xoay người , làm cho Nhan MẠt Hàn nhìn thẳng vào hắn

Cô chớp chớp mắt , nhìn Nam Cung Ảnh " Ừ .. Tha thứ cho anh , về sau anh chủ động rửa bát"

".. Nam Cung Ảnh thiu chút nữa muốn ngã quy , mặt tối xầm " Em xem microblogging nhiều hơn?" * JJ : còn có thể gọi là Weibo á*

"Ừ ! Tất cả đều nói người đàn ông mê người chính là nói , vợ à hãy đi ra đi , anh sẽ rửa bát .. Còn có , anh sẽ dọn dẹp , để kia , anh tới ... Như vậy mới là lúc người đàn ông quyến rũ... Anh muốn em tha thứ cho anh , yêu anh thì anh phải làm cho em một lần nữa si mê anh đúng không?"

Nhan Mạt Hàn cố nén cười , hai tròng mắt đen lay láy không chuyển nhìn hắn

" Em lợi hại..." Nam Cung Ảnh nghiêng răng thốt ra hai chữ , lỗ mũi bỏ rơi công việc trong tay , mang dép lê , mở cửa như gió đi ra ngoài

"Anh đi đâu?" Nhan MẠt Hàn tò mò

"Cất cỏ"

"Phốc"

Đồn dập tiếng chuông , đánh gãy cuộc bộ đang định xuống lầu của Nhan Mạt hàn

Trở về gian phòng cầm di động , màn hình biểu thị là Ngôn Lạc Thần , trong lòng không khỏi căn thẳng

Như thế nào để nói với anh ấy?

Rốt cuộc cô đi ra ban công nhận điện thoại

"Mạt Hàn , ở bên kia như thế nào? Ngôn Lạc Thần vẫn vậy vẫn như trước luôn quan tâm

"Thần ... Em" Cô do dự một chút " Rất tốt"

"Thật vậy?" Ngôn Lạc Thần nhu liễu mi tâm , mấy ngày nay mắt hắn không ngừng giật giật

"Ừ , đúng vậy " Nhan Mạt hàn không biết có nên đem sự việc nói cho hắn biết..

"Có gặp Nam Cung Ảnh không?" hấn thật sự hiểu cô , cho nên một chút liền đoán trúng

"Ừ, gặp"

"Có phát sinh gì sao?" Ngử khí mang theo phần lo lắng

"Không có.."

Nhan Mạt Hàn có chút do dự "Thần ... em không thể trở về nhanh được.." Cô quay lại nhìn trong phòng không có ai

"Tại sao?" Ngôn Lạc Thần nhảy dựng , ngay sau đó âm thanh mang theo vài phần cười nhạo " Là bởi vì Nam Cung Ảnh sao?"

"Ừ" Nhan Mạt Hàn trả lời trực tiếp " Anh ấy nhận ra em , đứa đồ cũng bị nhận ra"

"Cái gì?" Ngôn Lạc Thần không thể tin vào tai mình? Nhanh như vậy? Mới chỉ nửa tháng ngắn ngủi , Nam Cung Ảnh liền đem chuyện sáu năm trước làm rõ?

Nhan Mạt Hàn nhấp môi , khoe miệng nở nụ cười . Cô đang nghĩ đến Nam Cung Ảnh trên bãi cỏ , đi chân đất trên cỏ dại " Thần , anh nghe không sai .. Em chỉ muốn nói sáu năm qua thật sự cảm ơn anh.. Chính anh cũng biết em không thể yêu anh , không thể cho anh tình yêu , còn những mặt khác đều có thể "

Ngôn Lạc Thần tự giễu cười " Còn thân thể thì sao?"

"Thần! Anh đang nói cái gì?" Bị hấn nói như vậy , Nhan Mạt Hàn kinh ngạc , bỗng nhiên trong nháy mắt không còn biết hấn là ai

"Không được sao? Không phải em vừa nói tất cả mọi thứ khác đều được trừ tình yêu?" Ngôn Lạc Thần khoe miệng nở nụ cười , tay đảo qua ly rượu , mạnh mẽ uống một ngụm

Nhan Mạt Hàn giật mình , tay cầm di động , ngón tay trở nên trắng bệch " Thần , đừng như vậy , sẽ có người con gái tốt hơn.."

Lòng cô có chút đau , thật sự không muốn nhìn thấy hấn như thế

"Mạt Hàn ... Tại sao... Không phải là anh?" Ngôn Lạc Thần ép giọng , âm thanh rất nhỏ..

"Thần ... không phải yêu nhau là có thể bên cạnh nhau .. Em thật hạnh phúc khi anh yêu em , cũng thật hạnh phúc vì đời này có anh , dù cho anh không phải là người cùng em đi đến hết đời . Buông tay đi , không cần ngược đãi chính mình .. Sáu năm , không phải anh không biết.." Nhan Mạt Hàn nhắm chặt mắt

" Chính là Nhan Mạt hàn .. Anh yêu em " Giọng nói của Lạc Thần mang theo vài phần ghen ngào , hấn không thể không có cô...

"Thần.. Thật xin lỗi.." những gì còn lại chỉ có thể là xin lỗi ... Cô thiếu nợ hấn , cả đời này không thể trả hết được...

Bên đầu điện thoại , bỗng nhiên truyền đến âm thanh vang ...

Ngôn Lạc Thần hung hăng ném di động trên mặt đất , một quyền đập vào bàn làm việc

Lung tung hất ly rượu , văn kiện toàn bộ nằm dưới đất

Hai tròng mắt đỏ đậm , hấn ngã vào ghế , nắm lấy tóc có chút rối tung

Một giọt lệ , theo hốc mắt chảy xuống , cô không làm được gì cả , không thể giúp Ngôn Lạc Thần .. không thể cho hấn được những gì hấn muốn ...

Hết thủy đầu là do cô tạo ra , nếu cô không xuất hiện , tất cả mọi người sẽ không cần đau

Ngồi xồm xuống , dựa vào vách tường , hay tai ôm lấy đầu gối .. Đem mặt vùi chặt vào trong đầu gối..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Chúng ta kết hôn đi

Nghiêng ngã lao đảo vào trong toilet , rất nhanh dùng nước lạnh tạt lên mình

Lại không phát hiện , phía sau một người đã tiến vào

Nhan Mạt Hàn ngẩng đầu , mới phát hiện ra người đứng đằng sau làm cô hoảng sợ

"Trời ạ , anh muốn hù chết em?" Cô vỗ vỗ ngực , thờ phào nhẹ nhõm

Nam Cung Ảnh không nói nhiều , nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng ngực , tựa hồ đã biết hết tất cả mọi chuyện..

Bàn tay to lớn ôn nhu lau hai gò má của cô " Làm sao vậy?"

Nhan Mạt Hàn không cự tuyệt , thuận thế ôm bên hông hần .. đem mặt vui vào trong lòng ngực , chỉ chốc lát sau bắt đầu nức nở " Em không hy vọng người khác vì yêu em mà tổn thương .. thật không hy vọng..."

Nam Cung Ảnh đau lòng ôm lấy cô , nhẹ nhàng vuốt tóc ..

Ôm cô , làm cho cô trong lòng ngực hần trút hết ra..

"Tôi muốn đi Trung Quốc" Ngôn Lạc Thần ấn hạ điện thoại nội bộ , bảo trợ lý mua vé máy bay cho hần

Trợ lý hiển nhiên có chút khó xử " Tổng giám đốc , hiện tại phía sau .. không thích hợp đi?"

"Có cái gì không thích hợp? Tôi nói muốn đi"

Ngôn Lạc Thần hai tròng mắt đỏ đậm , hần không chiếm được tâm trí của Nhan Mạt Hàn , sẽ dùng phương thức đạt được cái khác từ cô để thỏa mãn chính mình

Trong lúc nhất thời , hần bị xúc động làm cho bị "hôn mê" , ngay cả chính mình đang làm gì cũng không biết

"Phải.." Quai điện thoại xong , trợ thủ liền gọi điện đòi tất cả hội nghị

Sao lại thế này , tổng giám đốc bỗng nhiên phải về TRung Quốc .. hần không hiểu vì sao..

--

Thành phố M , Vân tẩu cười toe toét

Sáu năm không có gặp cô , thật sự thay đổi rất nhiều

Buổi tối Nhan Mạt Hàn cùng Vân Tẩu ngồi trên sofa , trò chuyện cuộc sống sáu năm qua

Nam Cung Ảnh có đôi khi muốn đáp lời , chung quy lại bị Nhan Mạt Hàn kêu cầm miệng , nói đàn bà trong lúc nói chuyện , đàn ông không cần xen mồm , hơn nữa kêu Vân Tẩu phải nghỉ ngơi , bảo hần đi làm việc nhà

Vân Tẩu làm sao dám , nhưng vẫn bị Nhan Mạt Hàn chặn lại , giao việc nhà cho Nam Cung Ảnh

Môn" Phan: một tiếng , cửa bị mở ra , Nam Cung Mạc cùng ba mẹ Nam Cung Ảnh đứng trước cửa

"Cháu cố của ta đâu ! Cháu cố của ta đâu?"

Nam Cung Mạc chống quai trượng , cước bộ nhanh chóng

Nhan Mạt Hàn giật mình , không nghĩ là Nam Cung Mạc , còn có Nam Cung Tịch và Mộ Dung Tịch đến đây

Ngay sau đó , ba người nhìn Nhan Mạt Hàn khiếp sợ

"Vị này chính là..." Nam Cung Mạc đẩy mắt kiếng lão , sáu năm , hần thật sự không xác định được

Nam Cung Mạc cùng Mộ Dung Tịch nhìn nhau ba giây " Nhan Mạt Hàn?!" Hai người quả thật không thể tin được

A ! không nghĩ tới , ba mẹ Nam Cung Ảnh mất vẫn tốt hơn hần nhiều..

Nhan Mạt Hàn khoé miệng run rẩy , nhanh chóng đứng dậy " Ngạch .. Mọi người khỏe"

Theo vào cửa , Nam Cung Mạc liền thấy cô quen mắt , nhưng toàn bộ cái gì cũng thay đổi , khí chất cũng thay đổi ! Hần tưởng mắt mình bị mờ

"Trời ạ , Nhan Mạt Hàn đã trở về"

Nam Cung Mặc kích động lỗ mắg đập đập quải trượng , tiến lên cầm hai tay Nhan Mạt Hàn .. Hề ra nét mặt già nua tràn ngập kích động

Nam Cung Ảnh từ phòng bếp đi ra , gặp ba người , khoé miệng run rẩy" Mọi người như thế nào lại đến đây?"

Vân tẩu đã sớm đem trà nóng lên

Nam Cung Ảnh bình tĩnh đi bên cạnh Nhan Mạt Hàn , nhẹ nhàng ôm cô , nói " Vợ à , đem hai bảo bối xuống đây"

" Mẹ nó ! Kêu ai là vợ?"

Cô nổi giận nói " Sáu năm trước chúng ta đã ly hôn ! Anh nha , cẩn thận cái miệng kéo em chặt " tiểu huynh đệ" của anh"

Trong phòng khác , Mộ Dung Tịch , Nam Cung Tịch cùng Nhan Mạt Hàn phía trước còn có Nam Cung Mặc , tí nữa té ghế phun bọt mép

Người phụ nữ này sáu năm không thấy , cũng trở nên rất dững cảm nha ..

Ngồi trước bàn ăn cơm , Nam Cung Mặc cười toe toét , đối diện , Nhan Mạt Hàn mặt tối xám

"haha , cháu cố trai cháu cố gái của ta .. Ta là ông nội của các người"

Austin cùng April liếc mắt một cái sau đó nhìn thoáng qua Mạt Hàn

"Ông nội?" April khó hiểu

"ông nội chính là ba của ba cháu" Nam cung Mặc cười , tay sờ sờ vào đầu của April

---

Một tuần sau

"ở đây một tuần ! Em phải đi" Sáng sớm Nhan Mạt Hàn thu dọn đồ đạc , chuẩn bị rời đi

Nam Cung Ảnh lười biếng hà hơi " Ở lại là tốt , đi cái gì" Không tình nguyện đứng dậy

"Không được , em phải về"

Cô cố ý lấy vài món đồ , nhét vào túi xách

"Được rồi , không được mang con về"

"Tại sao?" Nhan Mạt Hàn suy sụp mang túi xách , quay tay , trừng mắt liếc hẩn một cái

"Bởi vì anh luyến tiếc , nếu về thì chỉ là mình em về , hai đứa nhỏ để lại"

Nam Cung Ảnh từ tốn mặc quần áo , mở cửa ra khỏi phòng ngủ

Nhìn thời tiết bên ngoài đang mưa " Làm người tốt , anh tiễn em một đoạn"

"Cám ơn" Nhan Mạt hàn hung hăng trừng mắt liếc hẩn một cái , ngẩng đầu nhìn lên , thật luyến tiếc hai đứa nhỏ

Kì thật trong lòng nhiều phần không muốn , đó là do hẩn

"Luyến tiếc thì đừng đi" Nam Cung Ảnh ôm cô , Nhan Mạt Hàn cười cười " Nếu như cuối tuần sau em chịu không nổi , liền suy nghĩ sẽ dọn đến"

"Như vậy đi" Hẩn sáng khoái kéo tay cô , đem cô về nhà ...

Cũng không biết vì cái gì cô lại phải quay về , nhưng chỉ một tuần thôi , hẩn nhịn

Ngồi trên xe nhìn ra ngoài cửa sổ , Nhan Mạt Hàn thở dài , cô nên như thế nào để nói với Ngôn Lạc Thần?

"em vì cái gì lại muốn trở về?" Thấy cô nắm chặt tay , Nam Cung Ảnh hơi nghiêng đầu

"Đi sửa sang lại sự tình"

Sửa sang lại dường như chính là tình cảm của mình , sửa sang lại dường như chính là cuộc sống của mình...

Xe chậm rãi đến nhà , xuống xe , Nam Cung Ảnh rất nhanh chế trụ gáy của cô , hôn nhẹ lên môi " Anh chờ em , nhanh trở lại"

Cô cười cười , thế nào lại nói mình không yêu hắn? Nội tâm loạn xạ đã sớm bán đứng cô? Làm thế nào một lần nữa nói chính mình không yêu người đàn ông này .... tất cả đã chậm ...

Huống chi , hiện tại hắn vì cô , chuyên tâm đợi mỗi một chuyện .. Sẽ không giống trước kia ...

Thật sự là yêu nghiệt ... Không biết về sau Austin có biến thành như vậy không?

Có chút không muốn bỏ , đứng dưới lầu nhìn thấy xe hắn biến mất mới vào nhà trò

Như thường tình , mở cửa , bỗng nhiên thấy lưng áo căng thẳng , Nhan Mạt Hàn suýt nữa thét thành tiếng

"Hừ.. Là anh.."

Phía sau , cư nhiên là giọng nói của Ngôn Lạc Thần?!

Cô cả kinh , vội xoay người " Sao anh lại tới đây?" Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi , đôi mắt thâm quầng của hắn , Nhan Mạt Hàn vội kéo hắn vào nhà

Hắn ngồi trên sofa , trong phòng bếp lấy một ly nước đá đưa cho hắn..

" Mạt Hàn .. Anh rất nhớ em"

Nhan Mạt Hàn ngồi trên ghế , tiếp theo nháy mắt đã bị Ngôn Lạc Thần ôm vào trong sát lòng ngực

"Thần.. Đừng như vậy.." Nhan Mạt Hàn có chút sợ hãi đẩy hắn ra

Từ ngày đó nói chuyện điện thoại , cô tựa hồ không còn nhận ra hắn ...

" Mạt Hàn , ngay cả cho anh ôm một cái cũng không được sao?"

Âm thanh Ngôn Lạc Thần có vài phần thương cảm

"Thần.." Nhan Mạt Hàn hít hít cái mũi đau xót

Như vậy sau mười phút , cô mới cảm thấy không thích hợp , tay của Ngôn Lạc Thần bắt đầu không yên phận..

"Thần..Anh" Nhan Mạt hàn đứng dậy , nhưng lại bị hắn cầm trụ

"Mạt Hàn .. Anh thật sự yêu em , yêu em" Nói xong , đôi môi của Ngôn Lạc Thần liền hạ xuống gât gao dán vào môi của cô

"A..Không" Nhan Mạt hàn không thể tin được , tròn to hai mắt , tứ chi hoàn toàn bị giam cầm

Không cần ! Không cần , Ngôn Lạc Thần , Không cần

Nước mắt nhè nhả rơi ra , cô chỉ không biết như thế đẩy hắn ra nhưng lại sợ tổn thương hắn

Bàn tay to lớn của Ngôn Lạc Thần càng lúc không yên phận , cư nhiên luồn vào trong áo của cô

"Oanh" một tiếng , đại não nhất thời trống không , hung hăng cắn môi dưới của Ngôn Lạc Thần , thẳng truyền đến mùi vị máu tươi

Ngôn Lạc Thần đứng dậy , ngón tay thon dài quệt qua môi dưới

"Hàn .. Em cắn anh?" Hai tròng mắt của hắn đỏ ngầu ...

"Rầm rầm.." Một âm thanh sét đánh vọng trong phòng khách

Ngôn Lạc Thần khẽ nghiêng đầu , không thể tin được , ngón tay quệt qua vẫn mang mùi máu tanh , gương mặt đau đớn

"Thần, tại sao anh lại muốn vậy? Tại sao?" Nhan Mạt Hàn lùi về sau , nước mắt đã sớm thấm ướt gương mặt của cô...

"Mạt Hàn !...Em..anh không cố ý" Lúc này Ngôn Lạc Thần đã tỉnh ra mình làm sai cái gì rồi , tiến lên muốn nói xin lỗi nhưng Mạt Hàn vẫn lùi về sau , cho đến khi lưng của cô giằng trên bức tường lạnh lẽo

" Ngôn Lạc Thần , em van cầu anh ... đừng trừng phạt em như thế , em không thể cho anh tình yêu , không thể " Nhan Mạt Hàn ngồi xồm xuống , hai tay ôm chặt đầu gối ...

" Thật xin lỗi" Ngôn Lạc Thần ngồi xồm xuống , không đụng vào người cô , cũng không nói thêm gì..

" Rầm rầm rầm " tiếng cửa dồn dập , truyền đến lỗ tai Nam Cung Ảnh , hắn tò mò đi xuống lầu

Phát hiện Vân Tẩu không có ở nhà , giống như đã ra ngoài mua đồ , nhìn thoáng qua Austin đang nhàn nhã chơi đùa " Con thế nào lại không mở cửa?"

"An Toàn ... , ngộ nhờ là người xấu thì sao?" Không quay đầu lại , trong tay nhanh chóng không chế thao tác

"Tiểu Tử tốt" Vỗ vỗ trên đầu Austin , nhanh cước bộ đi đến , tiếng đập cửa vẫn tiếp tục

"Ai đó?" Một tay mở cửa , liền có một thân nhào vào trong lòng ngực của Nam Cung Ảnh , sau đó khóc rống lên

Hắn đứng yên tại chỗ , hoảng sợ , một giây sau mới có phản ánh lại , là Nhan Mạt Hàn?! Cô như thế nào lại tới đây? Toàn thân đều ướt sũng ! Trời ạ

Quay đầu nhìn Austin , tự giác đang thu dọn đồ , yên lặng lên lầu

"Mạt Hàn ? Làm sao vậy..?" Nam Cung Ảnh sờ vào mái tóc ướt sũng của cô , nhìn hai tròng mắt đỏ bừng , trong lòng tê dại

"Em. Ảnh. ô ô" Cô cái gì cũng không nói , ôm hắn , khóc thét lên

"Đừng khóc , rốt cuộc làm sao vậy?"

Đem cô ôm lên lầu , đến phòng tắm lấy khăn tắm phủ lên người Mạt hàn

"Thần đến tìm em.." NGay sau đó , đem sự tình nói một lần

"Cái gì?" Nam Cung Ảnh nhảy dựng , tựa hồ giây tiếp theo có thể sẽ lao ra đánh Ngôn Lạc Thần

"Cái gì cũng không phát sinh , anh yên tâm.. Ảnh "

Ngâm mình trong bồn tắm , mới cảm thấy ấm áp được một chút

"Nhan Mạt hàn , anh quyết định"

"Quyết định cái gì?"

Tiếp theo đó , đã bị Nam Cung Ảnh bay đến ôm lấy , hắn trao qua khăn tắm phủ lên người cô , động tác liền mạch lưu loát

"Anh muốn làm gì?" Nhìn thấy hắn đem chính mình tới giường , Nhan Mạt Hàn bỗng nhiên có một loại cảm giác , dề vào trong miệng cộp

"Mạt Hàn , chúng ta kết hôn đi"

"Kết hôn?" Nhan Mạt Hàn không dám tin trọn to hai mắt , nội tâm vui sướng nhưng vẫn có chút lo sợ

"Đúng vậy , cùng Dật và Dạ Như nữa"

Nói xong , Nam Cung Ảnh đưa ra thiệp mời , là thiệp cưới

"Xem đi , bọn họ kết hôn"

Âu Dương Dật cùng Dạ Như kết hôn?!

Nhan Mạt Hàn đứng lên " Đáng chết ! Dạ Như không nói cho em biết"

"Vợ , yên tâm , chúng ta đã có hai đứa nhỏ rồi , cũng phải kết hôn thôi" Nam Cung Ảnh nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng ngực

Nhan Mạt hàn ngẩng người " Chúng ta không phải đã kết rồi sao?"

Nam Cung Ảnh lắc đầu , nâng đỡ mái tóc của cô " Lần trước không tính , anh cũng chưa xuất hiện trong hôn lễ . Lần này , mới là đúng nghĩa , hạnh phúc mới vừa bắt đầu"

cúi đầu , hôn lên môi của cô , ngoài cửa Austin cùng April riu rít cười

"Anh hai , anh xem , ba mẹ đang chơi trò hôn nhau , ha ha ha " April nhỏ giọng cười , lôi kéo Austin

"Ai nha , em gái đừng nhìn ! Trở về phòng nhanh nhanh " Sau đó Austin kéo April về phòng

"Anh hai , đừng lòi , em cũng muốn chơi"

April chu cái miệng nhỏ nhắn , oán giận nói . Austin thú chút nữa gnã quy , thật đúng là em gái dũng mãnh...

Gần tối , di động Nhan Mạt hàn vang lên , là Dạ Như

"Nha đầu chết tiết , còn biết điện thoại cho mình?" Cô trừng mắt , đi ra ban công

"Đương nhiên , Mạt Hàn , mình phải kết hôn thôi" Dạ Như ở đầu giường bên kia , giọng nói ngập tràn hạnh phúc

"Mình biết" Âm Thanh của Nhan Mạt Hàn ngập mùi thuốc súng

"A?Sao biết?" Dạ Như giật mình

"Đúng vậy , nói cho cậu biết cái nha đầu chết tiết kia , kết hôn cũng không nói cho mình biết phải không? Hôm nay Ảnh nói cho mình biết ! Thiệp cưới đã gửi đi hết rồi như thế nào lại không gọi điện cho mình biết một chút tin tức? Mình nói cho cậu #@%#\$^%#^%#S%#@%^&&\$%#S@ " một đồng âm thanh truyền đến , Dạ Như phải để điện thoại cách xa năm phân vẫn có thể nghe được ...

"Được rồi , là lỗi của mình" Được , Dạ Như giả bộ đáng thương , giả bộ đáng thương ...

Nhan Mạt Hàn quẹt miệng " Quên đi , hạnh phúc là tốt rồi"

"Nghe Dật nói , hai người cũng muốn kết hôn ? Còn nói là cùng một ngày với mình" Dạ Như nở nụ cười

Nhan Mạt Hàn quay đầu lại nhìn thoáng Nam Cung Ảnh đang tựa vào đầu giường , khoe miệng nở nụ cười to " Chưa xác định được"

"Được rồi , về sau mình cũng muốn sinh con , phải sinh ba đứa , hơn cậu , ha ha ha" Dạ Như tự hào nở nụ cười..

" Không sao , mình lại sinh hai"

" Chết bà gruuu , thật là mãnh liệt "

Một tháng sau

"Ngạch .. kết hôn không cần phải đến nước Pháp đâu" Dạ Như ngồi trên máy bay , nhàm chán xem tạp chí

"Vợ yêu , anh cho em một hôn lễ long trọng" Âu Dương Dật sủng ái ôm chầm cô , ép vào trong lòng ngực

Phía sau , bốn người cùng loạt ói ...

"mẹ .. Vì sai di Dạ NHư buồn nôn như vậy" Austin bĩu môi , tựa trên ghế " Cô ấy là cấp bà cô , còn muốn lãng mạng"

"Panh" Phía trên , Dạ Như hung hăng trừng mắt " Cái tiểu quỷ này , nói ai là bà cô đó , mẹ của người mới là bà cô , là bà cô"

"Chết bà... Dạ Như mới là bà ! Còn lớn hơn mẹ ! Đánh chết người à" Nói Xong , Nhan Mạt Hàn nhảy dựng lên , nhặt tạp chí liền hướng đến đỉnh đầu của Dạ NHư mà " chào hỏi"

" A.. Dạ Như , cẩn thận"

"Mẹ , cẩn thận , April sẽ đến giúp mẹ "

"Mạt Hàn , cẩn thận "

"Bác gái chết tiết ! A A A "

" Bà chết tiết"

"....."

Đứng giữa khoảng đồng Lavender , chung quanh bốn người

Phía đông là Âu Dương Dật và Dạ Như , phía tây là Nam Cung Ảnh và Nhan Mạt Hàn

"hắc hắc , Ảnh ... thật là đồng Lavender lớn nha" Nhan Mạt Hàn hạnh phúc , dùng chính chóp mũi của mình cọ cọ vào chóp mũi của hắn , tiếp theo đó liền bị chế trụ cái gáy , đôi môi dán chặt lên môi của cô

"Ành... Chính là nghi thức , nhưng em và anh chụp hình cưới , em phải lưu lại cả đời .. Vĩnh viễn không bỏ "

"Được" Nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi của cô , khoe miệng cong lên , nở nụ cười hạnh phúc

Bọn họ không biết chờ đợi ngày này đã bao lâu rồi , sáu năm , bảy năm . Thật không nghĩ là lâu như vậy , nhưng bọn họ vẫn giống nhau , có thể cùng ở bên nhau . Cảm tạ thượng đế , đã làm cho họ gặp nhau , đi đến cuối cuộc đời

Nhiếp ảnh gia đến , cô mặc một chiếc áo cưới màu trắng .. Đi giữa chiếc cầu , bóng hình xinh đẹp tựa như thiên sứ , làm cho hân thật lâu không thể rời mắt , liền muốn đem cô bỏ nhào ở trên giường!

Nhấn nút chụp , một loạt hình ảnh hạnh phúc trong nháy mắt liền được nhiếp ảnh gia chụp , làm cho người ta phải ghen tị , nhiếp ảnh gia cũng nở nụ cười
Phía đông

"Dật! Đây ? Phải là tư thế này" Nói xong , Dạ Như đứng phía sau lưng Âu Dương Dật , gắt gao ôm cổ hân

Nhiếp ảnh gia day day thái dương nhưng sau đó vẫn nhấn nút

"Hiện tại phải đổi" Dạ Như lại gắt gao ôm Âu Dương Dật

Âu Dương Dật bất đắc dĩ cười cười , ôm chặt lấy cô

Được , nhiếp ảnh gia nhìn , ấn nút

"Dật à , em nghĩ em sẽ ngồi trên vai anh"

Dạ Như chỉ chỉ vai của Âu Dương Dật

Nhiếp ảnh gia đỏ mặt hơi lạnh...

" Tiểu Thư , cô có thể hay không chụp hình cho thật tốt , kiểu áo cưới hạnh phúc nha"

"....."

Bên trong phòng 5120 , Nhan Mạt Hàn bị Nam Cung Ảnh ném đến giường

" Ha Ha Ha , không cần , nhột em nhột..." Nhan Mạt Hàn trốn tránh , ánh mắt cười thành một đường ngang

"Vợ yêu , anh phải ăn em" Nói xong hân liền tiến đến

"Không được ! Một hồi Austin cùng April đến mà thấy được sẽ không hay" Nhan Mạt Hàn nằm trong lòng ngực hân , mặt ửng đỏ

Nam Cung ảnh nhẹ nhàng hôn lên môi của cô , sau đó mân mân dời đến vành tai

Tính/ Cảm âm thanh ngập tràn " Được .. chúng ta quay về Jayz"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hôn em đến sông cạn đá mòn [Đại Kết Cục]

Hai tuần sau , Jayz

Trong đại sảnh đầy sắc màu , xanh xanh vàng vàng rực rỡ , tràn ngập đám người

Luyến tiếc cô tao nhả kéo kéo tay Nam Cung Ảnh , dầm trên thảm đỏ

Cô tìm Ngôn Lạc Thần nhưng không thấy hân?

Hôn lễ của cô , hân vẫn quyết định không đến sao?

"Đừng lo" Nam Cung Ảnh cúi đầu , nói bên tai của cô

Nhan Mạt Hàn cười cười , gật đầu "Đương nhiên sẽ không , đều kết quá vài lần?"

"Nha đầu ngọc"

Sùng nịch vuốt vuốt sống mũi của cô , dẫn cô đến gặp mọi người

Nhưng hôm nay , cô cảm thấy có chút không yên lòng

Rốt cuộc bị Nam Cung Ảnh kéo ra một góc nhỏ , ôm lấy cô "Hôm nay em làm sao? Không yên lòng?"

"Ảnh .. Anh nói , thần có đến hay không?"

Cô tựa vào lòng ngực hắn , trong lòng vô cùng ấm áp

"Như thế nào? Kết hôn còn muốn nghĩ đến người đàn ông khác?" Nam Cung Ảnh mang vị dấm chua nồng nặc

"Ai , dù sao , cũng là anh trai ! Nói hay lắm , không cho phép ghen"

đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào ngực hắn , nở nụ cười

"tốt lắm , không ăn giấm , không ăn giấm , dù sao đêm nay em là của anh" Cúi đầu , hôn lên môi cô , quyến luyến không rời

Cuối cùng ở trước mặt bao nhiêu người , bọn họ bước lên

Ngay lúc đang hôn , cửa một tiếng "Cạch" bị phá ra

Là Ngôn Lạc Thần , hắn mặc y phục , gặp qua vài người , cười "Thật xin lỗi , tôi đến trễ"

Nhan Mạt Hàn nở nụ cười "Ảnh...đã đến đã đến"

"Ừ" Tiếp theo , khăn trương hôn lên môi cô... hôn một cách say sưa ...

Trong lòng , Nhan Mạt Hàn cầu nguyện . Thượng đế , thỉnh cầu người nhất định phải làm cho Ngôn Lạc Thần hạnh phúc , mau cho anh ấy gặp gỡ được một người con gái tốt

Tiếp theo cô lấy microphone "Hôm nay , là một ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của tôi ! Nhưng là tôi hy vọng người dưới khán đài sẽ hạnh phúc hơn"

Trước TV , Nam Cung Mặc , Nam Cung Tịch và Mộ Dung Tịch cười rạng rỡ , Vân Tẩu cũng vui vẻ nở một nụ cười

Nhìn thấy cô gái này và thiếu gia hạnh phúc , Vân Tẩu thật sự vui mừng ..

"Oa ! Dật ! Anh anh" Dạ Như kích động chỉ vào TV , ngồi trong biệt thự của Nam Cung Ảnh

Âu Dương Dật xoa xoa tóc "Thật đúng là nói khoác nha"

April chu chu cái miệng nhỏ nhắn "Không phải là ba và mẹ sao? Họ đang làm gì a?"

Austin sờ sờ tóc April "Em chỉ để ý xem là được . Ngày mai ba mẹ nhất định sẽ về" Tiếp theo cúi đầu , đùa nghịch Ipod

"Được rồi.." April nâng hai tròng mắt , nhìn nhìn Dạ Như

"April ngoan lắm" Dạ Như sùng nịch vò vò đầu April

Jayz , bên trong phòng

Ngón tay thon dài của Nam Cung Ảnh đặt trước vết sẹo của Nhan Mạt Hàn

"Nơi này , đau bao lâu?" Hắn trau trau mày , đau lòng nhìn cô

Nhan Mạt Hàn nhẹ nhàng vịn sau lưng hắn "Vậy nơi này , anh đau bao lâu?"

"À .. Không tính lâu , vì lúc tỉnh lại liền nhìn thấy em thì anh sẽ không đau" Nam Cung Ảnh nở nụ cười xấu xa

Nhan Mạt Hàn vỗ vỗ một chút lên đầu của hấn "Chỉ biết nói dối em"

"Người khác anh cũng không lừa dối a..."

"Đi chết đi"

"Vợ ... anh yêu em"

Nam Cung Ảnh cúi đầu hôn lên vết sẹo trước ngực cô

"Chồng .. em cũng yêu anh"

Tuỳ ý để cho hấn hôn và cũng đáp trả lại nụ hôn đó

Hạnh phúc , thật là rất đơn giản như vậy , không phải sao?

Sáng sớm , trên người nhan Mạt Hàn đầy vết hồng hồng tím tím..

Nhìn Nam Cung Ảnh đứng đó , hai tay ôm ngực tà mị nhìn cô

"Đồ đầu" Cô nắm gối trên giường hướng tới phía hấn mà chọi

Nhưng hấn lại tránh được, tiếp theo liền tiến lên "Vợ , anh nhớ hai đứa nhỏ"

"Em cũng vậy"

"Nhưng mà anh đang đói bụng..."

Nam Cung Ảnh cọ lên bả vai thơm mát của cô...

"Vô lại" Nhan Mạt Hàn đẩy hấn ra..

"Ừ , nói đúng nha , chồng cũng không thể nổi dậy với cái danh hiệu này , thật xin lỗi..."

Nói xong , lại là một trận triển miên .. Trong phòng ngập ánh [xuân quang]

Trời xế chiều , mặt trời đang dần lặn đi , bốn người ngồi trên bờ cát

"Austin , April , đến đây ăn cái này" Nhan Mạt Hàn đưa sandwich cho hai đứa nhỏ

Thật hạnh phúc của cô đơn giản chỉ là như vậy

Nam Cung Ảnh tin thần vui vẻ , mặt trời dần buông xuống , nhìn hai đứa nhỏ đùa nghịch trên bờ cát

"Mạt Hàn , anh muốn hạnh phúc chính là như thế này"

"Ảnh , em cũng vậy .. Một nhà sum vầy , mới là hạnh phúc" Cô cười , tiến đến trong lòng ngực hấn..

--

Dưới bờ cát , một hình ảnh hạnh phúc làm cho người khác phải ghen tị

Hạnh phúc mang theo sự ấm áp giản đơn , vĩnh viễn không bao giờ mất...

Hôn lên đôi môi cô , hy vọng giờ khắc này , thời gian có thể dừng lại..

Hôn em... đến thương trường địa cửu

Hôn em... đến sông cạn đá mòn..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên Ngoại 1-2

Phiên Ngoại 1 "

Một tháng sau , Âu Dương Dật cùng Dạ Như cũng trôi qua cuộc sống " vợ chồng mới cưới" cũng rất hạnh phúc

Hai người đi tuần trăng mật ngay sau đó , lúc này mới trở về

"Dật .. Hộp thư như thế nào lại đây ?" Dạ Như bắt đầu nhìn vào hộp thư , tay rút ra một lá thư " Mặt trên như thế nào lại còn có dấu son môi?" Cô tròn to hai mắt , không thể tin được trên lá thư lại có dấu son môi

Âu Dương Dật đem xe dừng lại , chạy nhanh đến " Có chuyện gì ngạc nhiên thế?" Hắn bộ dạng bình thường , thân nhiên đứng bên cạnh Dạ Như

Dạ Như cầm lấy phong thư " Pia" đánh lên đầu hắn " Đây , anh xem nha ! Đây là cái gì? còn có nước hoa mùi ... và dấu son môi nữa? Đây là cái gì?" Cô nhéo lỗ tai Âu Dương Dật " Nói rõ ràng ! ANh đều trêu chọc không ít nữ nhân?"

Âu Dương Dật tự tiểu phi tiểu kêu " Ôi... Đừng nhéo .. đừng nhéo aaa.. vợ "

Dạ Như nghiêm mặt ôm tất cả thư tín " Được , được , anh cho em , vào nhà giải thích" Cô lỗ mãng mắng , bỏ lại hắn một mình , ôm một đồng thư bước vào nhà mới

Vừa vào cửa , đem tất cả quăng lên sofa , tính qua tính lại tuyệt đối không dưới 50 lá thư!

" Bình tĩnh, hít sâu .... hít sâu..." Cô hít sâu , một chút một chút , hai tay đưa lên tới trước ngực sau đó lại xuống bụng , làm tới làm lui mấy chục lần...

Âu Dương Dật đùa bốn cái chìa khoá trong tay , buồn cười nhìn cô " Muốn sinh?"

"Phốc..." Dạ Như thiếu chút nữa ** , nắm gối trên ghế sofa " Lại đây giải thích rõ ràng"

Nát thời cô như sư tử rống lên làm cho Âu Dương Dật cảm thấy bọn họ giống tân phòng...

Âu Dương Dật nhún vai " Được rồi , vậy em nói , em muốn biết cái gì?" Hắn tà mị ngồi trên thảm , nhìn Dạ Như

Dạ Như đảo qua một phong thư , mở ra đọc lớn " Dật yêu thương , em biết anh đã kết hôn , thật sự lòng em đau lắm anh biết không? Em yêu anh như vậy , buổi tối hôm đó anh làm cho em ấm áp .. Dật , van cầu anh đừng bỏ em được không? Dật ... #@%#\$%\$#%#%#^%#^#" Anh nói đi , đây là cái gì? Ngày đó buổi tối? Hai người làm gì? Chuyện tình khi nào? ANh rốt cuộc đã trêu chọc bao nhiêu người phụ nữ?"

Âu Dương dật cầm tay Dạ Như " Không trêu chọc mấy , cũng chỉ có một người.." Đặt ở trước môi , hắn hôn lên mu bàn tay của cô..

" Ít đến ! Anh không giải thích đúng không? Vậy đó là chấp nhận?" Dạ Như cầm giận rút tay về , dùng sức vò vò quần áo " Hừ .. Như thế nào lại có thể cùng một cảm thú kết hôn?" Bĩu môi , đứng dậy nhưng bị Âu Dương Dật bắt lấy

"Anh đâu có trêu chọc người khác nha , còn nữa em nói gì? Nói anh cảm thú? Vậy em là gì? Vợ của cảm thú? HOn nữa anh làm sao phải chấp nhận , lúc trước là em rời bỏ anh .. Anh đợi em nhiều năm như vậy , em cũng không về ... cuối cùng vẫn là gặp được em" Âu Dương Dật đứng dậy ngồi bên cạnh Dạ Như " Dạ Như , chúng ta đã kết hôn , những người phụ nữ đó là vì anh muốn quên đi đau khổ của chúng ta ... Đáng tiếc , đã rất nhiều nhưng không ai có thể thay thế em" Lời nói trừ tình của hắn làm cho Dạ Như rùng mình

"chỉ giới mồm mép..." Cô ngẩng đầu vương ngón trỏ chỉ lên môi hắn , " Chẳng qua là , Sorry ! Tỷ không phải là loại phụ nữ bị những câu nói đó làm cho siêu lòng cho nên Toobad , anh vừa rồi giải thích không quá quan"

Âu Dương Dật hoàn toàn đồ mờ hôi , vương tay đỡ bụng Dạ Như " Đừng tức giận , dù sao nơi này rất nay sẽ có kết tinh tình yêu của chúng ta" Nói xong hắn nở nụ cười hạnh phúc .., Dạ Như ngẩn ra

"Đây... Em còn chưa muốn sinh con" Cô cúi đầu , đùa nghịch phong thư trong tay không mục đích

Một lúc sau , "Tại sao?" Âu Dương Dật mang theo vài phần thất vọng , nụ cười lúc này cũng không còn

Dạ Như lắc đầu " Không có gì , chỉ là không chuẩn bị tốt" Cô thật sự buồn bực vì lúc Nhan Mạt Hàn trở lại , Âu Dương Dật tìm đến một đêm , sao cô lại không mang thai?

Âu Dương Dật ôm cô " Đừng lo lắng , cuộc sống tân hôn của chúng ta chỉ vừa bắt đầu , khi nào muốn , thì muốn . Chỉ cần em chưa chuẩn bị tốt thì chúng ta sẽ không có con" Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô , giọng điệu rất ôn nhu

Dạ Như thuận thế dựa vào vai hắn thờ dài.

Sau một lúc , " từ từ" Dạ Như dường như nhớ cái gì đó , "Cọ" một tiếng đứng dậy " Đây , em nói anh còn chưa giải thích đâu" Cô bày qua bộ dạng người đàn bà chanh chua , hai tay xoa thắt lưng hai mắt nhìn Âu Dương Dật

"..." Âu Dương Dật đỡ trán , hần như thế nào để giải thích bản ghi chép của đào hoa công tử?

"Không giải thích đi?" Dạ Như trừng mắt " Không thôi về nhà mẹ đẻ" Nói xong định xoay người lên lầu

"A.. Từ từ , được , anh giải thích .. Lên lầu giải thích" Âu Dương Dật kéo tay cô đem lên lầu..

"Em nói , Đứng... Anh này kêu giải thích sao không?" Dạ Như giãy giụa nhưng lại bị Âu Dương Dật áp chế

Âu Dương Dật tà mị nhìn cô " Bởi vì.... Chỉ có cùng anh yêu phụ nữ.... Anh .. Không....Mang"

"Bá..." Dạ Như nhắt thời nóng lên , gương mặt ửng hồng , cô có thể nghe được " Bá" một tiếng ... Cô hiện tại hận mình không còn đường nào để đi ! Như thế nào lại vào miệng cọp?

"Được ... em tin , anh đứng lên" Cô không thôi đánh Âu Dương Dật , nhưng hay tai trong nháy mắt liền bị chế trụ . Hần cúi đầu vùi vào cổ cô " Như... Em thật thơm.."

"Ngạch" .. Dạ Như rùng mình , cổ thật ngứa..

Duy trì tư thế này , Dạ Như nằm bên dưới Âu Dương Dật , không biết hai người nằm trên giường bao lâu..

"Đây , em nói anh đứng lên em không thờ được.." Dạ Như đẩy Âu Dương Dật

"Ừ ... đứng lên vận động chút" Nói xong hần thô lỗ xé rách quần áo trên người cô

"Đây... Cái người này như thế nào , quần áo vừa mới mua.."

"Trả lại cho em.. Cầm thú Aaa.."

"Đồ chết tiệt ! ... Phải lấy mạng của ngươi aaaaaa.."

Buổi tối , mới tỉnh lại

Hai cánh tay thon dài của Âu Dương Dật buộc chặt , Dạ Như bình thần nằm trong lòng ngực hần

Trường hợp như vậy hần đã đợi bao lâu rồi? Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô , nhìn không được vẫn là hôn lên vài cái..

Trong nhà hết thấy đều là mới .. Ghế mới , bàn trà mới , cái bàn mới , giường mới..

Không nghĩ tới hai người ngày đầu tiên nằm trên giường mới , lại hạnh phúc như vậy..

Khoé miệng Dạ Như không ngừng nâng lên , trong giấc mơ cô tựa hồ rất hạnh phúc

Âu Dương Dật luyện tiếu đánh thức cô , lại không cử động , chỉ sợ vừa động sẽ làm cô thức giấc

Vẫn duy trì tư thế này , hần quyết định nhìn Dạ Như ...

Ngày hôm sau , Nam Cung Gia

"Cái gì ??? Mạt Hàn con lại mang thai sao?" Nam Cung Mặc , Nam Cung Tịch hai người trăm miệng một lời hô ra

Nhan Mạt Hàn gật đầu " Không có biện pháp , đứa con được ban tặng" Tiếp theo cô bắt đầu dĩ nhiên vai

Nam Cung Ảnh trên lầu đi xuống " Ai? Ba , ông nội sao hai người đến đây?"

Nam Cung Lão gia vuốt hàm râu dài " Ngươi có biết hay không Nhan Mạt Hàn lại..."

Lời nói còn chưa dứt thì Nhan Mạt Hàn đã chặn lại " Là cảm thấy được một ngày hạnh phúc" Cô cười đi đến bên cạnh Nam Cung lão gia nói " Ông nội , đừng nói cho anh biết , đây là tin vui."

Nam Cung Lão gia ý tứ hàm xúc " Ừ..." Một tiếng , cùng Nhan Mạt Hàn hai người " Ha Ha Ha"

Trong nhà mọi sự hưng thịnh , coi như là nguyện vọng của Nam Cung Ảnh được thực hiện

TRên lầu , hai tiểu tử kia còn đang ngủ , không quấy rầy bọn họ , tỉnh ngủ sẽ tự nhiên chạy xuống tìm hai người..

Dạ Như thật là người có thể ngủ, vừa ngủ liền tỉnh sáng

Âu Dương Dật muốn động như chính là chân đã chết lặng .... lại sợ làm tỉnh cô nên không dám nhúc nhích

Nhĩ đến cô sẽ tỉnh lại, ai ngờ ngủ một mạch đến sáng sớm

"Oa! Anh làm chuyện tốt " Dạ Như nhanh xoay người nắm chặt trở lên thân thể của chính mình, nhìn thấy một khối hồng hồng tím tím trước ngực, trên vai, trên cánh tay.." A! Khốn khiếp" Cô mắng định sẽ xuống giường

Âu Dương Dật mặt tối xăm vương cánh tay kéo cô về " Chân của anh bị em đè lên tê rần còn chưa nói, cái vết thương này thì là gì?" Hấn oán giận, thậm chí bắt đầu làm nũng " Người ta vì không muốn đánh thức em, nên không dám nhúc nhích.."

Dạ Như nâng tay " Phan" gõ sau ót hấn " So với người ta người ta ! Có ác tâm hay không.." Cô làm cái "hôn" biểu tình

Âu Dương Dật mặt càng đen " Em có phải là muốn anh lại gây sức ép cho em lần nữa không? Được? Hay là gây sức ép cho em khỏi rời giường? cho em còn ở nơi này nói anh ghê tởm?" Hấn nói xong liền xoay người ngăn chặn Dạ Như

"Kao ! nghĩ đến tỷ khi dễ nha, thật là ! Chết tiệt " Dạ Như bị hấn giam cầm trong lòng ngực, muốn động cũng không được

Âu Dương Dật vừa lòng nở nụ cười " Có rút ra kinh nghiệm không?"

Dạ Như bĩu môi " Không có"

"Được, tốt lắm" Âu Dương Dật nói xong, khoé môi bắt đầu nâng lên " Nếu vậy, anh chỉ có thể gây sức ép cho đến khi em không thể rời giường" Hấn bắt đầu đi nhún vai " Đây chính là lựa chọn của em nha"

"A! Không cần, em sai rồi, em đã rút kinh nghiệm được rồi" Dạ Như lập tức cầu xin tha thứ, nếu gây sức ép lần nữa tới xương cũng sẽ rụng thành từng mảnh nhỏ...

"Ngoan.." Âu Dương Dật xoay người nhảy xuống giường " Được rồi, anh đi chiên trứng"

"Phốc " Dạ Như bật cười " Đừng đốt nát phòng bếp nha"

"Em đã kích anh đi ! Anh liền đi chiên hai cái, một cái cho anh, một cái cho em xem rồi anh ăn .Ok? Cứ như vậy nha, xuống lầu" Âu Dương Dật lầm bầm mang dế đi xuống lầu

Dạ Như rốt cục không nhịn cười được " ha Ha Ha Ha Ha " Một cái hấn ăn, một cái nhìn rồi đưa cho hấn ăn? Chuyện như thế này sao có thể xảy ra? Cô quyết định, là hấn nhìn cô ăn chứ không phải là cô nhìn hấn ăn... Cô hiện tại phải bồi bổ một chút, pah3i có một bữa cơm no đủ, hai cái trứng như thế này làm sao no?

Nghĩ nghĩ, Dạ Như vẫn là lo lắng, phòng bếp mới nấu dở bữa, thì thật là đau lòng nha. Cô nhanh đứng dậy mặc quần áo, tùy tiện chải tóc, sau đó xuống lầu giúp đỡ Âu Dương Dật

"Không xào không chiên không nấu, phòng bếp mới có thể bảo trì mà xinh đẹp như vậy" Dạ Như chạy nhanh đem tắt lửa " Ăn trứng gà luộc tốt lắm"

"....." Ngoại truyện 2

Âu Dương Dật sờ trán " Dạ Như, không chiên không xào không nấu vậy sẽ ăn gì?" Hấn về mặt mờ

Dạ Như chuyển tâm đến hai trứng chim bỏ vào trong ly nước ấm " Gọi đồ ăn bên ngoài hoặc chỉ là được đun luộc, nhớ kỹ " Luộc"

"A... Anh cảm thấy như thế nào lại cười một người ngược đãi, hành hạ anh như vậy" Âu Dương Dật Phát điên sờ sờ bụng " Đói, Mau chết đói" Hấn oán giận từ phòng bếp đi ra

Dạ Như bĩu môi " Cho anh giảm béo" Nhưng nói xong, vẫn nở một nụ cười ... Cảm giác này thật hạnh phúc

Mới vừa luộc trứng, chuông cửa liền vang. Âu Dương Dật nắm tóc, một thân áo ngủ đi ra mở cửa, ngay sau đó hấn ngăn người " Ba ? Mẹ?" Âm thanh của hấn truyền đến lỗ tai Dạ Như, chén đĩa trong tay của cô xém tí rơi trên mặt đất, ba mẹ Dật đến đây? Kia có phải là bắt bọn họ ly hôn không?

Cô có chút lo lắng buông chén đĩa xuống, tự hỏi mình có muốn bước ra? SÀu khi bước ra sẽ chào hỏi như thế nào? Thế nào mới có thể làm hai lòng hai người bọn họ?Mà ngay tại lúc này, cô vắt hết óc, Âu Dương Dật đã đến cửa phòng bếp " Dạ Như, ba mẹ anh đến, ra đón tiếp một chút đi" Nói xong, vươn một bàn tay. Dạ Như do dự " Em sợ..." Cô lùi về phía sau hai bước tựa vào cái bàn, cô thật sự có chút khiếp đảm

Âu Dương Dật nhìn thoáng qua, đi vào đóng cửa phòng bếp lại

"Đừng sợ Dạ Như, học cách đối mặt, có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì" Hấn đi đến, cho cô một cái ôm ấm áp

sau một lúc, ôm sát bên hông hấn, gật gật đầu

"Ha Ha " Âu Dương Dật hài lòng , nở nụ cười , vuốt vuốt sống mũi của cô " Thoải mái nào , không có gì phải sợ . Chúng ta đã kết hôn , hiện tại em là vợ anh , anh là chồng em"

"Ba mẹ , vợ của con , Dạ Như" Âu Dương Dật trực tiếp lôi Dạ Như đến trước mặt hai người , Dạ Như hơi cúi đầu " Bác trai bác gái , xin chào"

Mẹ Âu Dương Dật , nhìn cô từ trên xuống " Cô cái này có phải là cô gái nhiều năm trước không , con như thế nào vẫn chọn cùng cô ấy kết hôn?" Giọng mẹ của Âu Dương Dật cao lên , âm thanh nồng nặc mùi thuốc súng

Âu Dương Dật cầm chặt tay Dạ Như , ý bảo cô đừng khản trương " Đúng , là cô ấy , con yêu cô ấy nên mới lựa chọn sống cùng cô ấy"

"Hừ ! Còn gì là phép tắc " Mẹ Âu Dương Dật khịt mũi , khinh bỉ nhìn Dạ Như

Ba Âu Dương Dật liền trấn an " Vợ , tốt lắm . Đừng như vậy , tình yêu của con như thế nào chúng ta làm sao quản được , qua nhiều năm mà bọn nó vẫn ở cùng nhau , đó đã là duyên phận" Ba của Âu Dương Dật tương đối khá hơn , nghe ông ấy vừa nói , Dạ Như cảm thấy nhẹ hơn một chút

Nhưng Mẹ Âu không hề nể mặt , trở mình xem thường " Một người phụ nữ buông thả như vậy mà con cũng muốn sao?"

"Mẹ ! Mẹ nói cái gì?" Âu Dương Dật có chút phát hỏa , nắm chặt tay Dạ Như

Dã Nữ nhân? Trong lòng Dạ Như hung hăng đột kích .. Vì cái gì cô lại không có thể ? Tại sao cô lại không có giá trị trong mắt người khác?!

"Như thế nào? Mẹ nói sai sao? Chẳng lẽ không phải ?" Mẹ Âu kích động lập tức đứng dậy , chỉ thẳng vào mặt Dạ Như

Âu Dương Dật đem cô kéo về phía sau " Mẹ , đủ rồi , con nghĩ mẹ đến đây chính là chúc phúc tụi con , chứ không phải đến đây châm chọc chửi rủa như thế này ! Nếu không đến đây vì mục đích chúc phúc , thì hai người hãy đi đi" Hắn quay đầu không hề nhìn Mẹ Âu

"Cái gì? Con đuổi ba mẹ đi?! Vì cái dã nữ nhân kia?"

Ba Âu chạy nhanh đến kéo tay Mẹ Âu " Chúng ta đi trước , Em như vậy đột nhiên làm cho bọn nhỏ không biết giải quyết như thế nào , trở về cùng nhau thương lượng thôi" Nói xong , Ba Âu kéo Mẹ Âu

"Ta sẽ không cho các người hạnh phúc" Mẹ Âu gào thét , theo ba Âu ra cửa

Âu Dương Dật đóng cửa , tay để sau lưng Dạ Như , nhìn đôi mắt có chút ửng đỏ của cô " Không phải em nói anh là phải mạnh mẽ sao?"

"Nhưng mẹ anh là bậc trên" Dạ Như hít sâu , sau đó vẫn nở nụ cười " Không có việc gì , về sau sẽ quen thôi , chỉ cần anh còn yêu em , hết thấy đều tốt đẹp như trước"

Nhìn thấy cô nở nụ cười . Âu Dương Dật vừa đau lòng vừa vui mừng , dúi dài tay ôm cô vào trong lòng ngực " Dạ Như , em mạnh khỏe là tốt rồi"

Dạ Như cười , vòng qua vòng eo hắn " Được rồi , không ngại nữa , ăn một chút gì đi"

Âu Dương Dật kéo cô ngồi vào bàn " Hắc hắc , ăn nhiều một chút , liên cho chúng ta một cục cưng"

Dạ Như nóng nảy " Còn chưa có cục cưng"

"Nói không chừng lần này nữa à" Âu Dương Dật vui vẻ ăn trứng luộc , lòng trần ngập hạnh phúc

Tuy rằng vừa rồi Mẹ Âu đến làm ồn , nhưng trong lòng Dạ Như vẫn thật vui vẻ , dù sao tân gia này cũng thuộc về cô và Dật

"Tốt lắm , đừng nói giỡn , không có khả năng" Dạ Như ăn trứng luộc sau đó đi xem Tv

"Cuối tuần anh phải quay về công ty" Âu Dương Dật thu thập tàn cuộc , đem đồ vật này nọ vào bếp

Dạ Như gạt đầu " ù" một tiếng

" Nếu mẹ anh tới , ngàn vạn lần đừng mở cửa" Âu Dương Dật ngồi bên cạnh , dặn dò cô

Dạ Như vỗ vỗ vai hắn " Được rồi , em cũng không phải tiểu bạch thỏ" Cô cười nắm chặt tay hắn

"Ok~ Good~" Âu Dương Dật giờ ngón cái lên

--

Đứng ở trước gương , Nhan Mạt Hàn sờ sờ bụng mình

"Ha Ha , cục cưng con tốt nha" Cô cười , tự nói chuyện với bảo bối đang ở trong bụng

Nam Cung Ảnh buồn bực " Mạt Hàn em đứng ở đó làm gì mà lâu vậy?"

Nhan Mạt Hàn mại khai bộ từ " Không có gì , tùy tiện xưng một chút" Cô cười từ toilet đi ra , Cô cũng không muốn cho Nam Cung Ảnh nhìn ra cái bụng đã hơi nhô lên của cô

Nam Cung Ảnh sờ sờ cằm, không nhiều lời, cầm quần áo vào phòng tắm chuẩn bị đi làm

Đi vào phòng bếp , Nhan Mạt Hàn cầm ly sữa uống hết , hiện tại là thời điểm thích hợp để dưỡng thai .. Sẽ bảo vệ đứa nhỏ trong bụng cho thật tốt

"Austin ! April xuống lầu ăn sáng" Khoé miệng nở nụ cười, lấy ly rót thêm sữa , sau đó bỏ vài miếng bánh mì vào trong lò nướng .. Loại ăn sáng mang đậm chất Châu Âu này là sở trường của cô , cũng là cách làm đơn giản nhất

Austin cùng April mang balo từ trên lầu chạy xuống , ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn

Nhan Mạt Hàn nghe tiếng động , cầm sữa ra ngoài " Đây , nhất định phải uống hết "

Vừa nghe phải uống hết, April cùng Austin gương mặt rũ xuống

Nhan Mạt Hàn nghiêm túc " Không uống hết đêm nay sẽ không xem Tv" Nói xong , xoay người vào phòng bếp , rất nhanh nghe thấy " cạch cạch" cô hài lòng gật đầu , vừa ra đến cửa liền thấy Austin cùng April đã uống hết hai ly sữa

"Ảnh ! Xuống đây" Cô hướng về phía lầu hô , để ly sữa lên bàn

Âu Dương Dật cũng bắt đầu đi làm lại , sáng sớm liền vài cao ốc của Nam Cung Ảnh

Nam Cung Ảnh bước vào trong văn phòng , thì hần đã chờ bên trong

"Này , hù chết người à? Thật là , sáng sớm mà đã đến rồi?" Nam Cung Ảnh nghiêm mặt , buông cặp công văn , trên bài đã sớm có rất nhiều văn kiện

Âu Dương Dật xoa xoa mi tâm " Mẹ tôi vừa đến nhà làm ấm lên , tìm Dạ Như , chính là hy vọng tôi và Dạ Như không cùng nhau sống chung nữa"

Nam Cung Ảnh nhũn mảy " Tại sao?"

Âu Dương Dật khó xử " Bà ấy không xem trọng Dạ Như"

"Vậy thì làm cho bà ấy xem trọng hơn" Nam Cung Ảnh trả lời rất nhanh

" Tôi đương nhiên hy vọng mẹ sẽ xem trọng Dạ Như ! Nhưng chính là làm như thế nào bà ấy cũng khó chịu"

Nhìn ấy vẻ mặt của Âu Dương Dật hoang mang , Nam Cung Ảnh gỡ gỡ tóc

hần tựa hồ chưa gặp qua tình huống này? Tối thiểu Nhan Mạt hàn cũng không có

"Cậu đến tìm tôi là vì việc này sao?" Nam Cung Ảnh trở mình bắt tay vào làm việc , thật đau đầu , hần không biết nên làm gì để giúp Âu Dương Dật

Âu Dương Dật cấp bách đứng dậy " Đúng vậy ! Thật vất vả trong thời gian tới , đứng rồi , Doãn Thiệu Hàn đâu? Đã lâu không không thấy..." hần nói xong lại ngồi xuống

Nam Cung Ảnh trau mảy " Không chừng đang làm việc cho mẹ hần "

"thật là đứa bé ngoan" Âu Dương Dật nghiêm mặt " Gọi Tiểu Dương vào , ca muốn cùng hần tâm sự"

Nam Cung Ảnh bắt đắc dĩ "Cậu thật sự là không có ai nói chuyện đúng không? Ngay cả Tiểu Dương mà cũng muốn nói" Nói xong hần vẫn nhấn điện thoại nội bộ " Tiểu Dương , , đến văn phòng tôi một chút , ừ , hiện tại"

Một lát sau Tiểu Dương liền vào

"Tổng giám đốc tìm tôi?"

Nam Cung Ảnh không ngẩng đầu " đó , cùng hần nói chuyện phiếm đi"

Tiểu Dương không hiểu , bắt đất dĩ nói " Cùng Âu Dương Tổng Tài?"

"Đúng vậy , là tôi , đi thôi , đến phòng nghỉ" Âu Dương Dật nghiêm mặt đứng dậy , lấy một cuốn tập chí hung hăng hướng đến Nam Cung Ảnh " Tiểu tử chết tiệt , xem tôi một hồi sẽ chinh cậu như thế nào"

Nói xong hần cầm gậy ra ngoài văn phòng

Nam Cung Ảnh "Phốc" một tiếng bật cười, ai kiêu cùng với Tiểu Dương nói chuyện phiếm? Ha Ha Ha Ha....

Âu Dương Dật bên một mặt khác, tôi TM hay nói giỡn cậu cùng tin!

Hàn thuyên cả ngày, cuối cùng vẫn là thất bại chám dứt...

Chờ ở thang máy, Nam Cung Ảnh sờ sờ cằm "Như thế nào? Thất bại?:"

Âu Dương Dật xanh mặt "đúng, Tiểu Dương biết cái rắm á"

"Cật biết cái cứt gì" Nam Cung Ảnh một câu nói đem hấn ra chém chặt "Cậu còn muốn biết hỏi tôi...? Thật là.." hấn bắt đắc dĩ lắc đầu "Đi thôi, tui đẹp, tôi mời"

Nam Cung Ảnh mời khách, đương nhiên là tốt, Âu Dương Dật vẫn sáng khoái đồng ý rồi đi xuống, dù sao cũng cần suy nghĩ lại như thế nào để làm cho Mệ vui về... Hao tổn tâm trí

Âm Nhạc đình tai nhức óc quanh quần bên Nam Cung Ảnh và Âu Dương Dật

Ngồi trước quầy bar, Nam Cung Ảnh nhàn nhã uống rượu

"Mẹ cậu không chừng nghĩ là Dạ Như yêu cậu vì tiền" Nam Cung Ảnh chậm rì mở miệng

Âu Dương Dật gật đầu "Đúng! Bà ấy nghĩ Dạ Như coi trọng tiền"

Nam Cung Ảnh ý vị thâm trường "Ừ" một tiếng, sau đó không nói thêm gì

"Hay là có thể thử cuộc sống ở nông thôn.." Đề nghị của Nam Cung Ảnh thiếu chút nữa làm cho Âu Dương Dật học máu

"Vào! Tôi có thể không lời nhân sao? Âu Dương Dật tròng mắt..."

Nam Cung Ảnh bĩu môi cười "Ok, như vậy liền đem Âu Dương Dật phá đổ đi, làm cho chính mình không có tiền, xem Dạ Như còn yêu cậu không" Đề nghị thứ hai của hấn làm cho Âu Dương Dật trực tiếp té ngã trên mặt đất

"đỉnh chỉ đỉnh chỉ.. Các phương pháp của cậu thật kinh điển... tôi không biết đến" Âu Dương Dật mặt mày xanh mét, đánh giá chung quanh "Tôi cũng không biết, có thể thời gian sẽ làm mờ nhạt tất cả"

"Ừ, có lẽ, nhưng nó không làm mờ nhạt tình cảm của tôi và Nhan Mạt Hàn" sáu năm không phải là ngắn, đối với hấn mà nói, sáu năm rất dài. Sáu năm qua không có lúc nào hấn ngừng chờ đợi Mạt Hàn, cũng không ngừng đợi chờ tin tức của cô... Lúc nào hấn cũng nghĩ đến cô, muốn tìm cô.. Thatm65 chỉ hấn muốn biết đưa nhỏ như thế nào?

Nhớ tới Dịch Điều Vi, khoe miệng hiện lên một vẻ khinh thường, cái nữ nhân đó, hấn thật sự nhìn lầm rồi

"Như thế nào? Nghĩ đến sáu năm qua sao?" Âu Dương Dật nhấp một ngụm rượu "Với tôi mà nói cũng là một khoảng thời gian rất dài.. Từ lúc Mạt Hàn rời đi, Dịch Điều Vi đã không thấy tâm hơi"

Nam Cung Ảnh gật đầu "Quen biết Dịch Điều Vi, đó là chỗ bần nhất của cuộc đời tôi"

"Ha Ha " Âu Dương Dật gật đầu, lại uống rượu. Thật cay...

"Cậu uống ít một chút, một hồi phải lái xe" Tuy rằng chính mình uống, nhưng vẫn không quên dặn dò Nam Cung Ảnh, hấn cũng không muốn ngũ đường cái

Nam Cung Ảnh gật đầu, nhưng lại mở miệng nhấp rượu

sau một hồi Âu Dương Dật say, cuối cùng Nam Cung Ảnh cũng có thể về nhà

Hấn chỉ biết, Dật nhất định sẽ lại uống rượu

"Dạ Như! Dạ Như" đứng trước cửa nhà, Âu Dương Dật lão đảo

Nam Cung Ảnh đỡ hấn một bên ấn chuông "Chết tiệt, nặng chết được"

Nghe chuông cửa, Dạ Như từ trong phòng chạy ra, nhanh mở cửa

"Trời ạ! Dật" Dạ Như chạy nhanh đến đỡ hấn "Nam Cung Ảnh? Anh cũng ở đây?"

Nam Cung Ảnh gật đầu, đánh đánh cánh tay đau buốt "Tôi chờ hấn về"

Dạ Như cảm kích " Cảm ơn , cảm ơn.."

Nam Cung Ảnh xoay người rời đi

Dạ Như đem Âu Dương Dật vào trong nhà " Anh như thế nào lại uống nhiều như vậy" về mặt ảo não..

Âu Dương Dật cười " Ha Ha Ha , Dạ Như ! Anh thật sự yêu em" Hắn nói xong nằm trong lòng ngực Dạ Như " Nếu mẹ muốn tách chúng ta ra , anh nên làm gì đây?" Hắn lẩm bẩm nói , giống như một đứa trẻ

Dạ Như nhanh che cái miệng của hắn " Đây , đừng nói những điều đen tối , không có khả năng đó , em sẽ không buông tay anh , anh lại càng không , đúng không?" Cô vuốt mái tóc của hắn " Không được nói những điều ngu xuẩn"

Âu Dương Dật gật gù , uống rượu làm cho hắn giống như một đứa nhỏ , oa trong lòng ngực Dạ Như , khoe miệng còn nở nụ cười .. cũng không biết suy nghĩ cái gì

Cả một buổi tối , Dạ Như vẫn duy trì tư thế đó mà ôm hắn

Tâm tình của cô cũng phức tạp , không được ba mẹ chúc phúc , đây không phải là kết quả mà cô muốn

Huống chi... cô có lẽ không sinh con được

"Dật ... Lúc này em không thể buông anh" Dạ Như nâng đỡ khuôn mặt hắn ,sau đó chậm rãi ngủ

Sáng sớm , mặt trời lên cao , cánh tay Dạ Như ê ẩm.

"Dật , nhanh lên anh phải đi làm" Cô lắc lắc đùi Âu dương Dật

Âu Dương Dật chậm rãi mở mắt " Mới mấy giờ a..." Hắn sùng sốt " A... Như thế nào lại ngủ" Hắn chạy nhanh xuống

Dạ Như mặt tối xám " Thật không biết ai tối hôm qua uống say , về nhà không biết gì liền ngủ , đây như thế nào cũng không được , đánh như thế nào cũng không nhúc nhích?"

Âu Dương Dật trấn an cô " Tốt , là anh sai , anh sai rồi"

"Ngaoan , sợ vợ là đàn ông tốt" Dạ Như cười sau đó nhắc hắn " Thôi chết ! Nhanh rửa mặt chải đầu còn đi làm"

"A .. Được rồi" Hắn lúc này day day thái dương , lên lầu..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ngoại truyện 3-5

Nhan Mạt Hàn theo biện viện đi ra , cao hứng nâng bụng mình , đứa nhỏ tất cả đều khoẻ mạnh

Cô nở nụ cười nhìn Nam Cung Ảnh đứng ở dưới lầu , có nên nói cho hắn biết?! Hay để sau hãy nói? Cô do dự , vẫn xoay người rời đi .. Hoặc là một thời gian ngắn nữa sẽ nói cho hắn biết , có thể cho hắn ngạc nhiên

Như vậy sẽ có ba đứa nhỏ , một ngôi nhà thật sự hạnh phúc

Nhìn thời gian , là đến giờ tới trường rước Austin cùng April

Nhan Mạt Hàn khởi động xe , lái xe rời khỏi cao ốc của Nam Cung Ảnh

tới trường học cũng là vừa lúc

"Mẹ.." April chạy ra đầu tiên , nhào vào lòng ngực của Nhan Mạt Hàn..

"April, hôm nay ở trường học có tốt không?" Cô vừa mở cửa xe , vừa để cho April vào

Austin nghiêm mặt từ trường học đi ra " Hôm nay là một ngày thật sự buồn bực" Oán giận nhưng cũng vào xe

Nhan Mạt Hàn khoé môi nở nụ cười , một bên lái xe nhìn Austin " chuyện gì làm cho tiểu đại nhân Austin của chúng ta bức mình vậy?"

Austin bĩu môi " Không có gì" Austin cũng không muốn nghĩ tới , bởi vì không cẩn thận nên đã đi nhầm WC nam sang WC nữ khiến cho người khác cười cả ngày

"Được rồi" Nhan Mạt Hàn nhún nhún vai , bắt đầu chuyện chú lái xe ...

April che miệng cười trộm nói " Mẹ... hôm nay anh hai đã làm một chuyện tình rất đáng cười nhe"

Austin mặt lập tức tái lại , đưa tay che miệng April nói " Đây , April , anh không cho phép em nói"

April trốn một bên " Ha Ha Ha , hôm nay anh hai đi sai WC ! khanh khách khanh khách"

Nhan Mạt hàn vừa nghe , " Phốc" một tiếng bật cười" Thật là như vậy?"

Austin không còn cách nào khác đành gật đầu " đúng vậy"

Nhan Mạt Hàn càng nghĩ càng thấy buồn cười " Mẹ trước đây cũng đã từng như vậy , thường xuyên vào WC Nam nha , để cho người khác cười , cười cả mấy ngày đấy"

Austin vừa nghe tựa như có được một chút an ủi , hay tai đang nắm chặt buồng lông một chút " Thôi .. Không đề cập tới nữa" Nói xong liền nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

Đã tới thời gian tan ca của Âu Dương Dật , hần khẩn cấp muốn về nhà

Dạ Như đã tan ca sớm hơn , nên đã về đến nhà .. Vừa về đến nhà , chuông cửa liền vang

" Đến đây.." Cô không buông túi xách liền chạy ra mở cửa , " Dật ! Bác gái.." Cô ngẩng ra , vốn tưởng là Âu Dương Dật trở về , kết quả hần không thấy chỉ thấy mẹ Âu

Mẹ Âu khinh bỉ trừng mắt nhìn cô " Đừng gọi con tôi là Dật ! Nghe thật ghê tởm"

Dạ Như hơi cúi đầu " Bác gái đến tìm anh ấy sao? Hiện tại anh ấy vẫn còn đang đi làm chưa về , bác có muốn vào nhà ngồi một chút không?" Cô thật sự cung kính

Mẹ Âu bất mãn nhìn cô một cái " Phòng của cô ở đâu?"

Dạ Như theo sau , khoá cửa " Ở trên lầu , bác muốn con dẫn bác lên xem không?"

Mẹ Âu bĩu môi " Tất nhiên , hừ"

Dạ Như gật gật đầu , đi lên trước , Mẹ Âu nhìn xung quanh vài lần , sau đó khinh bỉ nhìn bộ dạng người trước mặt , lên lầu , Dạ Như đẩy cửa ra " Bác gái , đây là phòng "

Hé ra một cái giường rộng một thước tám , tủ đầu giường là màu lam nhạt , phòng lớn thật sự rất ấm áp

Nhưng quan trọng là còn có thể nghe thấy hương vị " Ân ái?"

Mẹ Âu lập tức nắm cái mũi , ghê tởm nói " Tôi nói , Dật ở đó?" Âm thanh cao thêm vài lần

Quả nhiên không ngoài dự kiến , Dạ Như đứng tại chỗ " Ở nơi này"

"Vậy còn cô?" Mẹ Âu thật không thể tin được , lại đề cao âm thanh

Dạ Như chỉ vào giường " Dạ, cũng là nơi này" .. Cô dừng một chút " Bác gái , con và Dật đã kết hôn , nên ngủ cùng nhau là chuyện bình thường?"

Mẹ Âu lập tức đi ra cửa " Hừ ! Thật kinh tởm ! Con tôi cư nhiên lại ngủ cùng một giường với cô? Cô đừng nằm mơ ! Tôi sẽ ở lại , chờ nó về rồi dẫn nó đi ! Cô là đã nữ nhân lại muốn ăn thịt thiên nga sao? Tôi nói cho cô biết Không- Bao-Giờ-Có-Thể"

Dạ Như hít sâu , nói cho chính mình không tức giận , đúng , không tức giận , cùng người như vậy cãi cọ không đáng , không đáng " Tuy bác" .. Cô nói xong , liền quay xuống lầu cũng không hướng đến mẹ Âu mà cúi đầu

Mẹ Âu vừa nghe lập tức phát hoà " Tôi nói cái đã nữ nhân này có cái độ gì ?"

Dạ Như không quay đầu " Con cùng Dật kết hôn không phải là cùng bác , bác đối tốt hay xấu không có vấn đề gì" Nói xong , liền đi xuống lầu , đến phòng bếp

Âu Dương Dật chuẩn bị tan ca , thu thập một số đồ , trong lòng cảm giác không yên

Tổng cảm thấy có chuyện gì xảy ra , cũng không biết Dạ Như về đến nhà chưa?

Tâm" Thành thật" khiêu , hấn dùng tay đè lại " Sẽ không xảy ra chuyện gì" Lầu bầu lằm bằm , thu thập đồ nhanh hơn

Rất nhanh sau đó khoá cửa văn phòng , đến gara lấy xe ... Bằng tốc độ nhanh nhất xe chạy đến nhà , quả nhiên không nằm ngoài dự đoán , ngoài cửa nhà có chiếc xe màu trắng

"Trời ạ , mẹ lại tới nữa?" Âu Dương Dật nâng đỡ mi tâm , chạy nhanh chuyển xe đến gara sau đó nắm công văn xuống nghe

Nghe được âm thanh của động cơ , Dạ Như và mẹ Âu đều biết Âu Dương Dật đã trở lại

Dạ Như đầu tiên đứng dậy tắt TV , Mẹ Âu cũng đã ngồi đây cả buổi chiều.

Mặc kệ bà châm chọc cô như thế nào , cô cũng sẽ không để ý , cũng sẽ không trả lời bà .. Điều này làm cho mẹ Âu có chút buồn bực

Biết là con trai đã trở lại , Mẹ Âu liền làm bộ mặt uỷ khuất đứng trước cửa

Rất nhanh , Âu Dương Dật mở cửa , giật mình " Mẹ ! Mẹ đến đây làm gì?" Hấn trấn an một chút , bắt đầu nhìn Dạ Như một cái

Dạ Như tiến đến , nắm tay Âu Dương Dật " Dật , tối nay anh muốn ăn gì?" Âm thanh ngọt ngào của cô là cho Âu Dương Dật có chút ngạc nhiên , nhưng cũng làm cho mẹ Âu càng tức giận

"Dật... Người phụ nữ này khi dễ mẹ , con hãy theo mẹ về nhà đi" Mẹ Âu uỷ khuất , nước mắt chảy ra , nhìn Âu Dương Dật

Âu Dương Dật biết sự tình đã xảy ra .. " Mẹ, mẹ muốn con nói bao nhiêu lần? Con sẽ không rời bỏ Dạ Như." Hấn nắm chặt tay Dạ Như " Thật sự mẹ đừng như vậy nữa , đừng làm rối bời lên nữa , con không có khả năng rời cô ấy đi"

Dạ Như đặc ý hướng về phía mẹ Âu cười " Dật , mẹ anh có thể sau này sẽ muốn ở lại đây , nhìn xem phòng nào trống , dọn thôi" Cô không sợ , cô còn trẻ , còn nhiều thời gian cùng lão bà này mà đánh trận

Mẹ Âu tức giận , về mặt thay đổi , cũng ôm cánh tay Âu Dương Dật " Chỉ cần mẹ chưa chết , sẽ không để hai đứa hạnh phúc" Âm thanh của bà quanh quẩn trong biệt thự

Dạ Như rùng mình , bà ấy có thể biến hoá thành nữ quỷ khủng bố điện ảnh

"Không có việc gì mẹ Âu , chúng ta còn rất nhiều thời gian , xem ai sống hơn ai" Cô cười , buông Âu dương Dật ra " Dật , em đi nấu cơm , anh muốn ăn gì?"

Âu Dương Dật thật cảm thấy đầu phải nổ mạnh , mẹ chồng nàng dâu cùng nhau khủng bố " Mi sợ đi"

Dạ Như cười gât gât đầu " biết" xoay người vào bếp

mẹ Âu liền chạy theo " Tôi sợ cô hạ độc con trai tôi , sau đó sẽ chiếm tài sản của nó"

Được , Dạ Như nhìn " Nếu muốn thì cháu đã đầu độc anh ấy từ rất nhiều ngày trước .. Làm ơn , bác muốn làm Holmes thì cũng cần phải có căn bản một chút" Lúc này cô khinh bỉ nhìn mẹ Âu .. nhanh hơn tiến vào phòng bếp

Mẹ Âu thật sự bị chọc giận điên lên rồi , nữ nhân này thật chính là không biết lớn nhỏ " Dật ! Con có nghe không? Con nghe không? Xem thế nào cô ấy đối xử với mẹ ! Mẹ khổ .. khổ ..." Mẹ Âu khóc , ngồi trên fà , ném túi " Con ta như ta như thế nào lại lấy một người vợ như vậy ? .. Tôi thật sự khổ a , o o o " Tiếp tục khóc sau đó rút khăn tay ra " Bà nội của Dật trên trời có linh thiên , ngàn vạn lần đừng giận con , con thật sự không muốn như vậy... a .."

Âu Dương Dật day day thái dương " Mẹ , đừng náo loạn nữa được không? Ngữ khí của hấn có chút tức giận

Mẹ Âu vừa nghe lại càng khóc to hơn " A! Ô .... Con cứ nhiên tức giận mẹ vì cái người phụ nữ kia mà hung hăng với mẹ? Ô ô , số phận thật khổ , thật khổ" Vừa khóc vừa vỗ vào đùi , một bộ dạng chết đi sống lại

Âu Dương Dật thật sự không chịu nổi , đầu đầu muốn chết " Mẹ ! Phải nhất định như vậy sao?" Hấn ngồi xuống , cầm tay mẹ Âu " Mẹ , đừng làm loạn nữa , con yêu cô ấy , con sẽ không rời bỏ cô ấy"

Mẹ Âu bỏ tay hấn ra , không cảm kích nói " yêu cô ấy? Yêu cái gì yêu? Con cho đây là tình yêu sao? Con có biết cái dã nữ nhân kia , đoán được chính là mê tiền đó"

Âu Dương Dật lắc đầu , không muốn giải thích nữa . Hấn mệt mỏi

"Thật sự là người đàn bà phiền toái" Trong bếp làm đồ ăn , nâng đỡ trán , Dạ Như kì thật cũng không muốn tranh cãi cùng mẹ Âu , chính là bà thật sự rất phiền toái và đáng ghét

Trong phòng khác truyền đến âm thanh của người phụ nữ hét chói tai, nếu không là âm thanh mắng mỏ, Dạ Như nghiêm mặt làm com xong, bung ra ngoài " Dật , ăn com đi" Cô không nhìn mẹ Âu , đem đồ ăn để lên bàn

Mẹ Âu lé mắt " Hừ , loại đồ này cũng có thể ăn?" Bà khinh bỉ nhìn thoáng qua

Dạ Như nâng đỡ trán , cô thật không tin là người mẹ như vậy lại có thể sinh ra đứa con vĩ đại như vậy .. Bất đắc dĩ

Lấy ra hai cái bát cùng hai đôi đũa mang lên bàn" Dật , ăn com đi"

Âu Dương Dật nhìn thoáng qua mẹ " Mẹ , cùng nhau ăn com không?"

Mẹ Âu cầm túi hũ lạnh một tiếng " Tôi không phải là người tùy tiện , đồ gì cũng có thể ăn" Ngắc đầu , mang giày cao gót bước từng bước ra khỏi phòng khác , sau đó nghe thấy " Cách" một tiếng , cửa nhà bị mẹ Âu đóng sầm lại

Dạ Như cũng mệt mỏi , không muốn tranh cãi . Chỉ lẳng lặng ngồi xuống , cầm đũa gấp mấy miếng đồ ăn

Âu Dương Dật nghĩ nghĩ , sau đó đuổi theo

"Mẹ ! Mẹ" hần gọi

Không biết vì sao bỗng nhiên Dạ Như có cảm giác mất đi hần .. Dù sao cũng là mẹ hần , lựa chọn bà cũng là điều đương nhiên

Tự một lo com nước xong , Âu Dương Dật vẫn chưa trở về .. Chẳng lẽ hần rời đi rồi?

đồ ăn trên bàn đã lạnh hết , cô đứng dậy lên lầu đứng trước cửa sổ , thấy Âu Dương Dật cùng mẹ đang nói cái gì đó .. Không nhìn rõ thần khí của hần , chỉ nhìn thấy bóng dáng.

Có lẽ vài năm trước lựa chọn rời hần đi vẫn là tốt , tất cả mọi chuyện này đáng ra không nên bắt đầu

Cô tự giễu cười " Lâm Dạ Như , kiên cường nào Lâm Dạ Như" Lầm bầm , tiến vào trong chăn , kéo chăn qua khỏi đầu , đem chính mình cách ly cùng khỏi thế giới này

Thở dài , cuối cùng cảm điện thoại gọi cho Nhan Mạt Hàn

Rất nhanh điện thoại có người bắt máy " Đây ? Dạ Như à?" Bên kia là âm thanh Nhan Mạt Hàn , thỉnh thoảng trong điện thoại còn truyền đến tiếng cười , hình như là Nam Cung Ảnh , Austin và April ... cũng nghe mạt hàn cười theo

Không biết vì sao , nước mắt rơi xuống " Mạt Hàn .. Quả thật là tốt không?" Cô cực lực không chế chính mình

Nhan Mạt Hàn ngẩng người , cảm thấy giọng nói Dạ Như có gì đó không đúng " Làm sao vậy ? Tốt lắm , Dạ Như không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Dạ Như cầm điện thoại chui vào chăn , lặc đầu " Không có nha , ha ha , tất cả đều tốt" Nước mắt tràn mi , nhưng cô lựa chọn che dấu

Có lẽ cùng Âu Dương Dật ở chung là một sai lầm?

"Kìa , nghe âm thanh của cậu như thế nào?" Nhan Mạt Hàn dừng lại

"Không có , chỉ là có chút hơi lạnh" Dạ Như cố ý hít mũi " Austin và April đều tốt chứ?" Khoé môi cô nở nụ cười , ngẩng đầu nhìn trần nhà ngây ngô cười. Nước mắt lại theo khoé mắt chảy ra , nhận xuống ! Lâm Dạ Như , phải nhận xuống ! Cô tự yêu cầu chính mình

Nhan Mạt Hàn cười cười " Đương nhiên tốt , hiện tại đang cùng Ảnh chơi đùa , còn cậu? Cùng Dật khẳng định rất hạnh phúc?" Âm thanh của Nhan Mạt Hàn mang theo vẻ rất hâm mộ

Dạ Như che miệng lại , nghĩ chỉ muốn đem cảm xúc che giấu

Nghe Dạ Như không nói lời này , Nhan Mạt Hàn không xác định hỏi " Dạ Như ? Cậu thật sự không sao chứ? Như thế nào lại không lên tiếng?"

Dạ Như hít sau một hơi " Không có việc gì... Mạt Hàn" Cuối cùng không nhận được vẫn khóc ra " Chỉ có cậu mới hiểu tớ"

"Dạ Như , làm sao vậy? Như thế nào lại khóc? Âm Thanh của Mạt Hàn lập tức nóng nảy

"Tớ... Mẹ Âu tìm đến nhà..." Dạ Như nức nở , một lần nữa dúi đầu vào chăn

Âu Dương Dật lúc này mới mở cửa trở về , cuối cùng cũng đuổi mẹ đi được

Nhìn thấy đồ ăn trên bàn , cùng một chén com. Hần biết , Dạ Như chắc chắn rất thương tâm .. Cố ăn com hay chạy lên lầu?

"Mặt Hàn, tớ thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, cùng Dật kết hôn nhưng không được chúc phúc! Chịu đựng không được chúc phúc, mình là đã nữ nhân, mình không cho Dật hạnh phúc được" Dạ Như càng lúc càng thương tâm

Âu Dương Dật cuống bộ, đứng tại cửa.. Trong lúc nhất thời, hấn đau lòng. Người phụ nữ hấn yêu bị đau, thương tâm.. Cô khóc như vậy chắc chắn rất đau, làm cho Âu Dương Dật thở không thông

"Mặt Hàn... Mình không hạnh phúc... không hạnh phúc.. không có không có" Dạ Như khóc rất lớn, không thể khống chế chỉ gào to lên

Nhan Mặt Hàn trấn an "TRước hết, cậu đừng như vậy, bình tĩnh một chút, Dật yêu cậu như vậy, lại đợi nhiều năm"

"Chính là bọn mình ở cùng nhau sẽ không hạnh phúc..." Lời nói chưa dứt liền truyền đến một âm thanh rỗng giậm "Cái gì không hạnh phúc? Em cùng anh ở một chỗ chính là hạnh phúc của anh" Rất nhanh truyền đến âm thanh "Tút TUTT.."

Nhan Mặt Hàn biết là Âu Dương Dật vào

Cô bật cười, buông điện thoại

Dạ Như lau nước mắt "Anh vào làm gì?"

Âu Dương Dật tức giận, ném điện thoại lên đầu giường "Vì sao lại nói như vậy? Vì sao?"

Dạ Như không nói gì, cúi đầu

"Chúng ta hạnh phúc như vậy, chỉ vì một chút đã kích đã không chịu được sao?" Âu Dương Dật kiểm tra hai vai của cô, cường chế làm cho cô nhìn thẳng vào mình

Dạ Như trốn tránh hấn, nhưng không thể trốn tránh được ánh mắt của hấn

"Em chỉ cảm thấy được, mẹ anh thường xuyên đến đây, chúng ta nhất định sẽ rất mệt mỏi" Cô khóc đến đỏ mắt, nhìn hấn

TRing lúc nhất thời, ở bên trong hấn một lần nữa vỡ nát ra

Lúc này hấn không mắng nữa, mà đau lòng ôm lấy cô "Dạ Như, em đã nói là sẽ không buông tay" Âm thanh của hấn ngập tràn thương tiếc

Dạ Như gạt đầu "Đúng.. nhưng em mệt mỏi"

Âu Dương Dật ôm cô càng chặt "Mệt mỏi cũng không buông tay" hấn nói như ra lệnh

"Ha Ha, em cũng không biết như thế nào mà anh lại coi trọng con vịt xấu xí như em vậy" Dạ Như nhún vai, khoé mắt một lần nữa rơi ệ "Em bắt quả chỉ là một đứa nhỏ không thuần mà thôi"

"Anh xem trọng em.. là vì tâm của em.... Người của em... tất cả của em" Âu Dương Dật ngập tràn từ tốn, lại một lần nữa cho Dạ Như ăn thuốc an thần..

"Nêu1 có thể, một lần nữa, em nhất định sẽ không lựa chọn yêu anh" Dạ Như cười khổ nói

Âu Dương Dật sùng sốt, thuận thế ôm cô "Đáng tiếc không còn cơ hội hối hận"

"Ừ" Dạ Như ừ một tiếng, tựa vào vai hấn

SÁNG sớm hôm sau, Âu Dương Dật đi làm, Dạ Như đến cửa hàng bánh ngọt

Cả ngày đều thuận lợi... Hai người cũng không ai biết có phải Mẹ Ân lại đứng trước cửa để chờ...

Gần tối, Âu Dương Dật tới đón Dạ Như tan ca

hai người gặp trước là nở nụ cười, nhưng trong lòng hai người đều nghĩ giống nhau

Trong lòng Dạ Như, có phải Mẫu Dạ Xoa đã đang đứng chờ trước cửa?

Trong lòng Âu Dương Dật, có phải mẹ lại đang đứng chờ trước cửa không?

Về đến nhà, nhìn cửa trống tuếch, không có chiếc xe, hai người tâm coi như là nhẹ nhõm

"Haha, mẹ anh không đến"

"Ha Ha, mẹ không tới"

Hai người đồng thời nói , sau đó lập tức nở nụ cười

Âu Dương Dật cầm tay Dạ Như " Yên tâm đi , chò dù mẹ đến anh cũng sẽ không buông tay em" Ánh mắt hần kiên định , làm cho Dạ Như hoàn toàn an tâm

"Ừ" Dạ Như gật đầu mạnh , hai người xuống xe Ngoại truyện 4 :

Qua vài ngày , trong nhà như trước rất yên tĩnh

Dạ Như Cùng Âu Dương Dật tận hưởng những ngày yên tĩnh

Nhan Mạt Hần sờ bụng cũng thấy nó bắt đầu lớn lên một chút , những lúc Nam Cung Ảnh hỏi , chỉ nói do cô phì thêm , Nam Cung Ảnh thật đúng là tin nên không hỏi thêm gì

Nhưng Nhan Mạt Hần biết , cũng không giấu được bao lâu , bụng càng ngày càng lớn thì sẽ không giấu được nữa .. Rõ ràng cô mang thai , Nam Cung Tịch và Nam Cung Mặc đều biết , nhưng chính là gạt Nam Cung Ảnh vì muốn cho hần bất ngờ

Âu Dương Dật tan tằm , lái xe đến Cửa hàng bánh ngọt đón Dạ Như

"Em nói hôm nay mẹ có đến không? " Âu Dương Dật tùy tiện tìm đề tài

Dạ Như cười cười " Sợ cái gì?" cô nghiêng đầu nhìn Âu Dương Dật

Âu Dương Dật nhún nhún vai " không sợ , chỉ là muốn hỏi một chút"

Dạ Như nghĩ nghĩ " Em cảm thấy , hần là không thể nào? Nhiều ngày như vậy không tới?"

Âu Dương Dật gật đầu , cầm tay Dạ Như , hai người vui vẻ lái xe về nhà..Xe còn chưa tới nhà , liền loáng thoáng nhìn thấy một chiếc xe trước cửa sắt...

"A .. Mẹ anh lại đến.." Dạ Như chỉ chỉ vào xe

Âu Dương Dật gật đầu , hần cũng thấy " Ừ , mẹ đến" Ngờ khí của hần , lại bình tĩnh" Chúng ta không có gì phải sợ , anh yêu em là chuyện hiển nhiên rồi"

"Ừ" Dạ Như gật đầu , nắm chặt tay Âu Dương Dật

Rất nhanh , xe chạy đến cửa , thấy mẹ Âu và ba Âu đứng trước cửa

Đem xe vào gara , Mẹ Âu cùng ba Âu cũng theo cửa sắt

"Ồi ? Mới tan ca?" Mẹ Âu khinh bỉ nhìn Dạ Như

Ba Âu lôi kéo " Bớt một chút" Sắc mặt nhục nhĩ

Mẹ Âu Quay đầu " Thế nào? Không được?" bà trừng lớn hai mắt hung hăng nhìn chồng mình . Một bộ dạng dựa vào cái gì ông dám can thiệp vào

Dạ Như nhanh nắm tay Âu Dương Dật " Xin chào bác trai bác gái" , Vẫn như cũ cô lễ phép chào hỏi , nhưng tựa hồ đã biết mẹ Âu đến là vì cái gì . Ngoại trừ can thiệp vào cuộc sống của họ , còn lý do nào nữa.??

"Hừ" Mẹ Âu liếc một cái , đứng bên cạnh chồng " Chúng ta vào"

Ba Âu nghiêm mặt , nhưng vẫn bị vợ túm đến trước cửa..

"Ba , mẹ , hôm nay đến đây có chuyện gì?" Hần giả vờ không biết gì , lôi Dạ Như cầm chìa khoá mở cửa

Ba Âu nở nụ cười hiền lành" Nhìn xem các con , cuộc sống vợ chồng son thật hạnh phúc nha"

Mẹ Âu trực tiếp " Con trai của tôi cùng loại phụ nữ này kết hôn làm sao có thể hạnh phúc?" Rất nhanh mồm miệng ..

Dạ Như trực tiếp xem nhẹ nói " Bác trai , chúng con rất tốt" trên mặt lộ vẻ tươi cười

Âu Dương Dật nhìn cô một cái , cũng gật đầu " Ba mẹ vào đi" Mở cửa ra , cho ba mẹ vào

Hai người bước vào trong , mẹ Âu ngồi trên sofa , nhìn nhìn xung quanh " Thật là không biết người phụ nữ kia có cái gì tốt?"

Dạ Như nghe được , nghiêm mặt lên lần , cô cũng không nghĩ là sẽ quay xuống

"Mẹ , đừng nói nữa" Âu Dương Dật nhú mày " có ở lại cùng ăn cơm không?Ba?"

Cuối cùng, Âu Dương Dật mở cửa ra ngoài, Dạ Như hít sâu một chút, giả vờ mỉm cười, bụng đồ ăn lên "Đến đây, ăn cơm thôi" Cô đem đồ ăn đặt trên bàn

Hồi lâu , mẹ Âu và ba Âu đều không lên tiếng , Âu Dương Dật ngồi trước bàn cơm " Ba Mẹ , ăn cơm thôi"

Dạ Như vuốt trán , Mẹ Âu đổi tính à? Không còn nghĩ cô muốn hạ độc con trai yêu quý của bà sao?

Lúc này , mẹ Âu đứng dậy " Tôi không ăn , có chút việc" Nói xong liền đi ra ngoài cửa . Đi phía trước còn mang theo ánh mắt có lỗi với Dạ Như

Dạ Như như hoá thạch tại chỗ , trời ạ ? Mặt trời mọc hướng tây sao?

Ba Âu cười " Ủ , đúng , lần sau lại tới" Tiếp theo cũng đi ra cửa

Hai người rời đi , phòng khác cực đại chỉ còn lại Dạ Như và Âu Dương Dật

Không khí xấu hổ làm cho Dạ Như không tự nhiên , ngồi xuống cầm đĩa , gấp tủy mấy miếng , ăn mau còn ra xem TV , cảm giác này thật kì quái

Hơn 10p sau , Dạ Như buông chiếc đĩa , cúi đầu cầm chén quay lại bếp

Âu Dương Dật ánh mắt từ đầu đến cuối không hề rời khỏi cô " Dạ Như ... Em"

"Em ổn , lên lầu xem TV" Cô nói xong cười cười , liền xoay người lên lầu

Nhìn thấy bóng dáng của cô biến mất ở cầu thang , Âu Dương Dật hung hăng lỗ mãng buông đĩa "Ba" một tiếng

Hắn ảo não nắm tóc " Trời ạ , hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" Hắn cũng mệt mỏi , phiền chán cảnh này , mỗi ngày về nhà đều không yên ổn , bị chính mẹ mình châm chọc

Buổi tối , Dạ Như tắm rửa rồi chui vào trong chăn..

Cô nên làm cái gì bây giờ? Mặc kệ cô cố gắng như thế nào , đều không làm tốt được... Nghĩ nghĩ , nước mắt lại chảy xuống.. Cuộc sống như thế này có thể tiếp tục được bao lâu? Dật có thể tiếp tục được bao lâu? Chính cô có khả năng chịu được thêm bao lâu?

không biết qua bao nhiêu lâu , mới cảm thấy loáng thoáng có người trên giường lẩm bầm nói " Dạ Như ... Anh yêu em .. Thật xin lỗi.."

Tiếp theo cả người cô liền tiến vào cái ôm rắn chắc , cánh tay dùng sức ôm thắt lưng của cô .. Loại cảm giác ấm áp an tâm này , làm cho cô nhất thời không nhìn được khóc lên " Dật... Không bao giờ buông tay nữa được không?" Cô khóc ôm thắt lưng hắn

Một tháng trôi qua , Cuộc sống của Âu Dương Dật và Dạ Như tựa hồ đã tốt hơn..

Mẹ Âu không đến , chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm

Dạ Như cảm thấy như là kì tích , mẹ Âu tại sao lại thay đổi như thế? Nhưng cô không hỏi gì thêm

Bụng của Nhan Mạt Hàn ngày càng lớn , rốt cục cũng không giấu được .. Mấy ngày qua cô mặc quần áo rộng thùng thình , tận lực che bụng của mình

Nam Cung Ảnh sau khi tan ca , ăn cơm đã lên lầu ngủ trước

Nhan Mạt Hàn dọn dẹp chén đĩa , cho Austin cùng April xem TV , sau đó lên lầu tắm rửa

"A...Còn có thể giấu bao lâu?" Cô nhìn cái bụng một lúc càng to của mình , lúc này nên gọi đứa nhỏ là gì? Cô cười , mở nước sau đó đi vào...

Ngâm trong nước ấm , thoải mái nở nụ cười , cảm thán" Thật thoải mái.." Lúc này trên mặt nước , cô lấy một chút sữa tắm thoa lên người , mùi thơm ngát vây quanh...

Rốt cục sau đó mới rời bồn tắm , cô cẩn thận từng bước trên mặt đất lát đá cẩm thạch rất trơn..

Bỗng nhiên , cửa bị mở ra

"a" Nhan Mạt Hàn theo bản năng xoay người " Anh đi ra ngoài"

Nam Cung Ảnh đứng ở cửa , mái tóc rối tung cùng cặp mắt buồn ngủ không biết chuyện gì đã xảy ra , ngay sau đó hắn mới sừng sờ" A? Mạt Hàn , em thế nào lại ở WC , mau phủ thêm khăn tắm " Hắn không nhìn Mạt Hàn , thét chói tai , đem khăn tắm đưa cho cô

"Anh ra ngoài đi ! Em tự biết " Nhan Mạt Hàn thôi đẩy hắn , mặt ửng đỏ

"Làm gì , đều là vợ chồng đã có hai đứa con , em còn sợ gì? Làm như anh chưa từng thấy qua vậy.." Nam Cung Ảnh bộ dáng bình thản làm cho cô càng thêm xấu hổ

Hắn theo thói quen dùng khăn phủ lên người cô " A , bụng của em làm sao lại lớn thế..." Hắn ngốc nghếch nói ra một câu làm cho gương mặt Nhan Mạt

Hàn ứng đỏ ... Giờ khắc này , bàn tay to của hắn xoa xoa bụng cô , bỗng nhiên dừng lại ... Bên trong bụng tựa hồ có cái gì ...

Ngay sau đó , hắn thét chói tai " Trời ạ , em lại..."

Lời nói còn chưa dứt đã bị Mạt hàn lấy tay che lại " Đúng" cô gật đầu , "của anh" Cô nở nụ cười vui vẻ

Giờ khắc này , Nam Cung Ảnh cảm thấy hạnh phúc tựa hồ muốn phá nát lồng ngực hắn " Mạt Hàn ! Thật tốt quá" Hắn cười giống một đứa trẻ , ôm Mạt Hàn xoay một vòng

"Ha Ha , được rồi" Nhan Mạt Hàn bị xoay đến choáng váng đầu..

Nhưng sau đó Nam Cung Ảnh thay đổi sắc mặt " Sao em lại không nói cho anh biết?"

Nhan Mạt Hàn bĩu môi , phủ khăn tắm tới gần hắn " Em chỉ muốn cho anh bất ngờ" Tiếp theo trừng mắt nhìn hắn

Nam Cung Ảnh thấy căng thẳng , sau đó ôm cô " Đã lớn rồi còn chơi trò này"

"Em nào có" Nhan Mạt Hàn cảm thấy chính mình vào miệng sói " Anh buông ra ! Sẽ tổn thương đứa nhỏ"

Nam Cung Ảnh cười " Anh cẩn thận một chút , nhẹ nhàng thì tốt rồi"

"Không được ! Đây ! Buông em ra" Tiếp theo trong nháy mắt tất cả lời nói của cô bị Nam Cung Ảnh nuốt vào trong... Ngoại truyện 5

Dự tính ngày sinh của Nhan Mạt Hàn đã tới rồi , bụng ngày càng to cũng không thể giấu Austin cùng April được nữa

Ba mẹ Âu Dương Dật cũng không đến làm phiền nữa

"Ha Ha , Mạt Hàn lại mang thai" Dạ Như tuy rằng cười nhưng bên trong có chút đau

"Ừ , Dạ Như , khi nào chúng ta sẽ có con?" Âu Dương Dật tiến đến cạnh cô

Dạ Như lắc đầu "Không" Cô thật không nghĩ sẽ nói cho hắn , cô rút cuộc có thể mang thai không ..

"Không cái gì?" Âu Dương Dật có chút vội vàng

Dạ Như hít sâu một hơi " Nói thật cho anh biết Dật... Em không biết là em có khả năng mang thai hay không nữa..."

Âu Dương Dật vừa nghe , trên mặt liền khấn trương " Như thế nào có thể?"

Dạ Như cúi đầu " Anh còn nhớ không? Hai lần..Bất kể cái gì cũng không có.." Ngực khí của cô ngập tràn sự thất vọng

Âu Dương Dật mắng " Shit" Tiếp theo lại nhanh chóng đứng thẳng" Có phải kì an toàn không?" Hắn quay đầu trừng to mắt

Dạ Như sùng sốt " A? Có thể .. bởi vì cô...Thật đúng có thể" Cô lập tức vui vẻ " Thật sự có thể .. Hai lần kia đều là....Sao mình có thể ngu xuẩn như vậy.. HaHaHA" Hai người trong phòng khách cười một trận

Ngày sinh Mạt hàn tới , Nam Cung Ảnh khấn trương không biết cái gì

"Vù vù ! BaBa , hít sâu" April cười khờ dại..

Austin liếc mắt một cái " Lo gì lo , cũng không phải là ba sinh đứa bé"

Nam Cung Ảnh " ha ha " cười , dắt hai đứa con đến phòng bệnh cùng Nhan Mạt Hàn

Một lát sau Âu Dương Dật cũng đến

"Mạt Hàn" Dạ Như cao hứng chạy tới " Đứa nhỏ tất cả đều ổn chứ?"

Nhan Mạt Hàn gật đầu " Đường nhiên , còn cậu và Dật khi nào thì?"

Nhắc tới , mặt Dạ Như đỏ lên " Còn đang tính toán.."

Âu Dương Dật liền nói " Rất nhanh thôi"

"Đây ! Anh đừng nói lung tung" Dạ Như chạy nhanh gần hắn lại .. Mặt đỏ tựa như trái cà chua

Nam Cung Ảnh chột Âu Dương Dật " Đây , hiện tại đều hạnh phúc?"

Âu Dương Dật quay lại cho hắn một quyền "Đương nhiên, về sau chúng tôi sẽ sinh nhiều con hơn hai người"

"Được a, không tồi, đem Dạ Như thành máy móc sinh sản" Nam Cung Ảnh vui đùa, rất nhanh hai người đánh nhau một trận... Nhan Mạt Hàn cùng Dạ Như tán gẫu vui vẻ

Đột nhiên, Nhan Mạt Hàn ngẩn người, trờ ạ,,, bụng" A Ảnh... E...mmmm" Cô lập tức đỡ bụng ... Nam Cung Ảnh cùng Âu Dương Dật dừng lại.

"Mạt hàn không phải là em sinh chứ? Mau kêu bác sĩ" Dạ Như chạy nhanh kêu Nam Cung Ảnh gọi bác sĩ

Nam Cung Ảnh tròn to mắt, tiếp theo liền chạy ra ngoài "bác sĩ, bác sĩ" hắn dồn dập ... khẩn trương.

"A! Mau A" Nhan Mạt Hàn gào thét làm cho Austin cùng April lo lắng .. Hai người cũng chạy ra hành lang" Bác sĩ ! Mẹ phải sinh rồi"

Dạ Như nắm chặt tay Mạt Hàn "Hít sâu ~ Hô~ thở ra.."

TRải qua một thời gian, mấy người ở ngoài phòng sinh đã mệt, mới nghe thấy "oa oa"

"Ai là ba của đứa nhỏ? Là con trai" bác sĩ nở nụ cười, mang đứa nhỏ ra

Nam Cung Ảnh đứng lên " Là tôi là tôi"

"Tất cả đều khoẻ mạnh, một hồi có thể thấy vợ ngài" Bác sĩ nói một câu, làm cho mọi người an lòng .. Dạ Như cùng Âu Dương Dật nở nụ cười

--

5 năm sau

"Âu Dương Hải, lại đây ăn cơm cho mẹ" Dạ Như đứng trước bàn cơm hô ta

Một đứa nhỏ từ trên sofa nhảy xuống chạy đến bàn cơm, ngồi lên ghế " MẸ .. con còn muốn xem TV"

"Ăn cơm" Ngừ khí không lùi của Dạ Như, chỉ vào bát cơm " không ăn không cho xem"

Âu Dương Dật rờ trán " Tốt lắm vợ .. Đừng hung hăng như vậy .. đứng rồi, em có biết hôm qua anh nhận được một lễ vật rất tốt" hắn ôm Dạ Như

Dạ Như đẩy hắn ra " Đây, con đang ở trước mặt kia" Mạt cô có chút đỏ

"sợ cái gì?" Âu Dương Dật ôm chặt hơn

Âu Dương Hải " khanh khách" nở nụ cười, sau đó lại ăn cơm.

"Anh nhận được lời chúc phúc của ba mẹ" Âm thanh của Âu Dương Dật từ tốn

"Thật?" Dạ Như không thể tin vào những gì mình đang nghe thấy " Thật tốt quá " Cô cao hứng, nhảy vào lòng ngực của Âu Dương Dật " Chồng, về sau em có thể gọi là ba mẹ đúng không?"

"đương nhiên" Âu Dương Dật sủng nịch ôm cô

"Thật tốt .. ha ha ha" Dạ Như cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện

Tại nhà Nhan Mạt Hàn, năm trười ngồi trước bàn ăn .. nói chuyện hàn thuyên

Hai người cuối cùng đều có gia đình hoàn mỹ ...

Nam Cung Ảnh trước khi đi làm, mang ba đứa nhỏ đến trường

" Chồng.." Nhan Mạt Hàn gọi hắn

Nam Cung Ảnh xoay người trở về " Sao vậy? Lại muốn anh nói yêu em sao?" Hắn trữ tình trong lời nói đảo quanh bên tai Mạt Hàn

"Được rồi ! Đừng an ủi" Nhan Mạt hàn cười

"Vậy muốn nói với anh cái gì?" Nam Cung Ảnh ôm cô, thuận thế hôn lên môi cô

"Đây" Nhan Mạt Hàn quay đầu " Ở trước mặt mấy đứa nhỏ..."

"HaHa, không có việc gì .. Đứa nhỏ không phải đều do như vậy mà được sinh ra sao?" Nam Cung Ảnh ôm chặt cô " vợ, anh đi làm nha"

Nhan Mạt Hàn nâng đỡ trán , ôm vòng eo hấn " Biết , những năm gần đây.. Cảm ơn anh ... Em Yêu anh.."

"Anh cũng yêu em." Nam Cung Ảnh cười " Đi thôi , buổi tối làm cơm chờ anh ở nhà"

"Ừ" Nhan MAt hàn gặt đầu , hướg tới chiếc xe phất phất tay

.....

~Toàn Văn Hoàn~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Yêu Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.